

UMUT

bir protesto olarak

inşılması

✎ hüseyin çiröçü ✎

UMUT/Bir Protesto Olarak İntihar

Hüseyin Gürbüz

Roman

UMUT/Bir Protesto Olarak İntihar- Hüseyin Gürbüz

Kapak tasarımı: Hüseyin Gürbüz

1.baskı: Ankara, Temmuz 2020 (100)

Basılmış formuna ulaşılabilecek mekanlar

Kafka Kitabevi, Olgunlar Sokak Kitapçılar Parkı, Bakanlıklar- Ankara

3π Stüdyo/Professional Poem Production/Ofis, Kurşunlu Sokak

Gevhernesibe Hisar Çayevi üstü Kocasinan-Kayseri

PDF formatına ulaşılabilecek adresler aşağıdaki sitelerden ve diğer birtakım benzerlerinden oluşmaktadır. Linklerin ömürleri göz önünde bulundurularak yer vermeye gerek görülmedi. Kısa süreli bir araştırmayla bulunabilirler. Zaman içerisinde ölenlerin yerine yeni linkler kitaba ev sahipliği yapacaktır.

twitter.com/@huseyn_gurbuz

<https://disk.yandex.com.tr>

<https://pdfdrive1.com>

<https://drive.google.com>

Yayın hakkı saklı değildir. Halkın kullanımına sunulmuştur. Değiştirilmemek suretiyle yazarın yazılı ya da sözlü izni olmaksızın herhangi bir yolla kısmen veya tamamen çoğaltılabilir. Kimse tarafından maddi kazanç sağlanamaz. Üzerinde değişikliğe gidilirse veya maddi kaygılarla çoğaltılmaya kalkışılırsa yazarın hayaleti ve halkın vicdanı hesap sorucu pozisyonda olacaktır.

Okurlar diledikleri zaman kitabı çeşitli ortamlara yükleyebilirler veya matbaada basabilirler. Bu hareketin yapılması kitabın yazarının maddi gücü yeterli olan okuyucularına tavsiyesidir.

Var Olmaya

Birey her zaman suçlu aramak zorunda değildir. Kötü koşulların ortak bir çalışmayla meydana getirdiği bir sorunda her zaman suçlu olmayabilir. Birey eğer suçlu aramakta ısrar ederse kendi yayından çıkan oklar yine kendisini gösterecektir. Örneğin, bir adamın canı yazı yazmak isterse ve eli ısrarla kalemle kâğıda giderse ancak kâğıdı önüne koyup kalemi eline her aldığı anda saatlerce boş kâğıda bakarsa yahut saatlerce mürekkep akıtarak can vermiş olduğu kâğıtları yaratma eylemi bittikten sonra ancak yarısına kadar okumaya dayanabilip yakarsa burada suçlu ne dil ne adamın duygu dünyası ne de çağdır. Suçlu arayacak olan adamın bulacağı tek suçlu ise kendisinden başkası değildir ki cezasını da vermek başkasının harcı olamaz. İşte çağımız toplumunu oluşturan bireyler de tıpkı bu mustarip adam gibi sürekli bir çırpınış ve şikâyet halindedirler. Yakındıkları, yerdikleri o kadar kişi ve koşul vardır ki hepsi öz varlıklarının özeti

niteliğindedir. Bunca şamatanın doğurduğu sonuçta cezadan ibarettir. Kendi elleriyle verdikleri kendi cezaları. Yüzeysel bir değerlendirmeye bahsettiğimiz bireyler için bir genelleme yapılabileceği kanısına varmak mümkündür ancak neredeyse her genellemede olduğu gibi bu genellemede de bazı istisnalar mevcuttur. Bu istisnalar genel istisnaların aksine varlıklarından söz ettirmeyi başarabilmelerine yol açan bir takım özellikleri bünyelerinde barındırırlar mesela sırf bu meseleyle bile istisnalar kümesinin bir istisnası olması kayda değerdir. İstisna olarak tanımladığımız bireyin ceza ve ödül anlayışı genelle örtüşmemektedir. Başlangıçtan itibaren ceza olarak bahsettiğimiz kavram bu birey için ödül sınıfına dâhil olabilir. Yani o ıstırap hali; istisna bireyimiz için farkında olmanın farkında olmaktır, sorunların özünü görebilmenin tatmin edici meyvesidir. Bu istisna birey için suçlu ve masum kavramları da oldukça farklıdır. Tek masum kendisi, suçlu ise diğer tüm koşullardır. İşte başlıca bu iki özelliği bireyimizi ender hale getirmektedir.

Kalemi elinden masaya bıraktı. Çevresindeki paraya, görünüşe, göz boyamaya, ucuz hareketlere, zengin erkek ve onun çalışanı arasındaki duygusal ilişkiyi konu alan birbirinin aynısı haftalık dizilere, magazin gündemine, lükse, popüler esprilere, deri ve kürk kıyafetlere, markaya, denetim puluna, iktidarların biraz daha çalmasını kolaylaştıracak sözde vatandaşlık görevi olan vergilere, itibar sanılan görgüsüzlüğe, değerlerini arttırıcı olarak kabul ettikleri kokuya, kıstasları ahmaklarca belirlenmiş görgü kurallarına tamah eden insanların genelde yanlarında çıkarmasından hoşlanmadığı naylon basma Adıyaman tütün paketini üç yıldır severek giydiği siyah, düğmeleri sürekli kopan montunun sol iç cebinden çıkartıp ahşap kitaplığının rafına koydu. İçinden bir dal sigara çıkarttı. Sigarayı fazla sigara ve az sudan dolayı çatlamış dudaklarının arasına koymak suretiyle yakiverdi. Üç nefes çekti, çektiği üç nefesi tek seferde verdi ve

yazdıklarını okumaya koyuldu. Okudu bir süre. Sigarasının külü halıya düştüğünde yazdıklarının yarısını anca okumuştur. Tadında bırakmak iyidir, diye düşündü ve kâğıtları okumayı bıraktı. Okuduklarına -az önce yazdıklarına- inanıp inanmama noktasında kararsızdı. Bir yazıya inanmanın karar vererek olabileceğine inanmadığını fark etti. Öyleyse bu durum kararsızlık değil şüphe duymak olsa gerekti. Bunları da düşündü ancak yazmadı. Suçlu da aramadı bunları yazmamasında. Uyuma isteği içerisinde arkasındaki kanepeye bezgince baktı. Anlamadığı şekilde kanepede ona marsın kraterli yüzünü anımsatmıştı. Önüne döndü. Bir sürahiye baktı bir de aynaya. Kâğıtlar tamamen yandığında çoktan kâbuslar âlemine dalmıştı.

Uyandığında dışarıda hala karanlıktı. Camı açık unutulmasından olsa gerek yanan kâğıtların dumanından fazla etkilenmemiş ve boynu tutulmuştu. Bu hükümetin derdi neydi de çocuklar okul için yola düştüğü halde hala karanlıktı? Yaz-kış saati uygulamasının kalkmasına şiddetle karşıydı. Derhal bir eylem yapılmalı ve emektar uygulama tekrar yürürlüğe girmeliydi. Gerekirse medyaya bağlantı kurulmalı mağdur ilköğrencilerinin ve velilerin şikâyetleri kamuoyuna duyurulmalıydı. Yurt genelinde grevler başlamalı, insanlar işlerine bir saat geç gitmeliydi. Cumhurbaşkanı ve "değerli" devlet büyüklerinden duruma el atmaları için ricada bulunulmalı bu işin peşi bırakılmamalıydı. O tüm bunları düşünürken çocuklar ilk derslerinden çıkmış güneş şehrin sisine inat ışığını ısıyla birlikte onun sol omzuna ulaştırmıştı. Sabah güneşi, az uyku ve kısa zaman önce giderilmiş geleneksel uyanma ardına gelen tuvalet ihtiyacı acıkmış olduğunu hissettirdi. Kahvaltı yapmayı kendini bildi bileli sevmemişti. Yatılı liseye yerleşmeden önce annesinin yoğun çabaları üzerine her sabah bir iki lokma yuvarlamış sonrasında bu gelenekten tamamen uzaklaşmıştı. Kahvaltı sofrası kampanyalarını dışarıya asan cadde

üzerindeki mekânlar olmasa ve ara sıra memleketine annesini görmeye gitmese bu öğünü tamamen unutabilirdi. Uzun süre açlığa, son derece pis suya, oksijen kıtlığına, soğuğa, yalnızlığa pek dayanaklı balığına yemini verdi. Şehri terk ettiğinde Bebiş Robin'inin fazla hijyenden ve sevgi kıtlığından dolayı öleceğinden, bunu telefonda öğrendikten sonra konuşmayı sonlandırır sonlandırmaz kendini sokağa atıp ağlayacağından, sevgili balığı için asilzadelere yaraşır bir cenaze merasimi düzenleyeceğinden henüz haberi yoktu. Mutfağa gitti ve iki bardak içilmesi pek temkinlilerce hoş görülmeyen şebeke suyu içti. Emrine sunulmuş yeni günü ve bu yeni günde şimdiye kadar geçen zamanı düşündü. En sevdiğini sandığı dersi kaçırmıştı demek ki o kadar sevmiyordu, o kadar sevse kaçırmazdı demek ki hiçbir şeyi sevmiyordu çünkü her şeyi kaçırmıştı. Yanıldığını düşündü çünkü aklını seviyordu ve henüz kaçırmamıştı veya sadece öyle sanıyordu.

Ayakları yürümek istiyor ve o ayaklarının bu isteğine direnmiyordu. Birçok kimseye göre uygun olmayan gündüz giyilen kıyafetlerle gece yatağa girmek eyleminde bulunduğu için üzerini değiştirmek zorunda kalmamıştı. Güzel gülüslere hasret dışarı çıktı yürüdü, yürüdüğü cadde ve sokaklarda mültecileri gördü, açları gördü, fakir dilencileri gördü, zengin dilencileri gördü, çöpçüleri, mendil satıcılarını, sokak sanatçılarını, kedileri ve güvercinleri gördü. Hepsinin üstünde ayrı ayrı düşünmek ayrı ayrı yazmak gerekiyordu. Düşündüğünü yazmazsan veya başka bir yolla haykırmazsan faydası yoktu ona göre düşünmenin. Bencillik erdemle bağdaşmaz, dünyayı ıslah edecek düşüncelerimi yazmalı ve herkese ulaştırmalıyım diyordu. Yapamazsa da suçlu falan yoktu. Dinlenmeli, çay içmeli; diye düşündü. Şehrin en sevdiği parkındaki en sevdiği ve iki ince belli cam bardak borçlu olduğu büfeden bir karton bardak çay aldı ve en sevdiği banklardan birine oturdu. Bank ıslaktı o oturmadan önce.

İslanmıştı pantolonu o oturduktan sonra. Her atom her molekül işte böyle etkileşir diye mırıldandı. Sebep ve sonuçtan ibaret her var olan, diye düşündü bunu yazmalıydı yoksa sonu ölümü olurdu.

Son başlangıçtan itibaren mutlaktır değişmesiye imkânsız. Sonun değişebilmesi için bambaşka bir başlangıç lazımdır. Metal kırmızı bir plakanın bir yüzüne S bir yüzüne G yazın. S gelen yüzü göğe bakacak şekilde plakayı yukarı kaldırın. Soruyorum şimdi. Plakayı bıraktığınızda hangi yüzü göğe bakar? Cevabı bulmak kolay oldu değil mi? Aklı başında her insan S'nin yukarı geleceğini bilir. İşte hayatla plaka arasındaki tek fark bilmek ve bilmemektir. Yoksa son mutlaktır. Varoluşun bir ilk anı olduğunu kabul edersek varoluşun ilk anından beri her yeni sayılan durum etkileşimlerle ortaya çıkar ve bütün etkileşimler şaşmaz yasalara bağlıdır. Düzensizlik dedikleri olgunun bile belli, yüzde yüz prensibiyle işleyen bir yasası vardır. Kâinat var oldu. Doğa yasaları kâinata şeklini verdi. Galaksiler, sistemler gezegenler oluştu. Türler, ırklar, canlılar yok oluyor. Her elektron yörüngesinde şaşmaz bir seyir halinde. Pozitif bilimlere sırtını dönmediyse insan, tüm bunların matematik dâhilinde olduğunu kabul eder. Bir fizikçi yüzyıl sonra hangi yıldızın hangi koordinatta olacağını hesaplayabilir. Bu fizikçiye kimse hesaplamalarından ve mutlak olacağı söylemesinden dolayı itiraz edemez. Peki, insan eylemlerinin bilinebilirliği ve mutlakıyetinde neden bu bağnazlık? Kâinatı düz plaka insanı da altı yüzlü zar olarak düşünün. Gerekli matematiksel hesaplar yapıldığında daha elimizde tutarken zarın hangi yüzünün yukarı geleceğinin mutlak olduğunu kavramamız lazım. Canlı, dolayısıyla insan da tamamen yasaların hükmündedir. Evrim yasalarla işler. İnsan yasalarla doğar, yaşar ve ölür. Bir bilim adamı insana nispeten çok daha basit formdaki bir canlının hareketlerini ortamı ve koşulları değerlendirerek öngörebilmektedir. Bilimsel kesinlik her

olay için geçerlidir ve bu kesinliği insandan ayrı tutmak düpedüz tutarsızlıktır. İnsan kendisini doğada hep özel bir yerde konumlandırmıştır. Ortaçağda Güneş'i Dünya'nın etrafında döndüren insan şimdi aciz aklını bütün kâinatın merkezine yerleştirmiştir. Evrende özel olan hiç bir canlı ve hiç bir atom yoktur. Olağanüstü diye bir kavram yoktur. Olasılık yoktur. Hür irade ise olduğu sanılan bir yanılsamadan ibarettir. Şu an dünya üzerinde yaşayan her insan sarf ettikleri cümleleri olduğunu kabul ettiğimiz ilk ana borçludur. Bir yıl sonra hangi insanın nerede olacağı, olduğunu kabul ettiğimiz ilk andan bellidir. Kararlarımız, olduğunu kabul ettiğimiz ilk koşulun milyarlarca yıl sonraki sonucudur. Koşullar aynıysa sonuçlar farksızdır. Psikoloji bilimi mevcuttur ve insan zihnini çözümlemeye çalışır. Daha kırk fırın ekmek yemesi gerekse de bu bilimin varlığı bile tezimizi destekler ve bizlere umut vaat eder. Tanrının olduğunu varsayalım. Olduğunu kabul ettiğimiz ilk anın yaratıcısı da o olmalıdır. Demek ki benim tüm eylemlerimin sorumlusu da ondan başkası değildir. Ben şuan burada bunları yazıyorsam bu durumu olduğunu kabul ettiğimiz ilk anın vücut buluş haline borçluyumdur. Varsaydığımız tanrı hal böyleyken, yaptığım hareketler, savunduğum düşüncelerden dolayı beni cezalandırırsa hedef saptırmış olmaz mı? Asıl cezayı hak eden kendisi değil midir ki cezalarını da bana ya da kendisine karşı adil seçmelidir. Ağır olalım. Lüzumsuzluk yapmayalım. Şimdilik ısralım dilimizi ki artan acımızla avazımız daha çok çıksın. Bazı vaziyetleri netleştirene kadar bu konu burada, köşede uslu uslu kalsın. Çoğu birey bahsettiğim; her olacağın, olmakta olanın ve olmuşun netliğini ifade eden durumu kabul etmemektedir yani bu kabul etmeyen insanlar örneğin önlerinde iki bardak olsa ve her ikisinin içinde de su olsa içecekleri bardağı seçme sebeplerini o anki hür iradelerine bağlarlar, yıllara dayanan birikim ve bilinçaltılarını görmezden gelirler. Peki bu hür iradeyi yeğleme

durumunun sebebi nedir? Önermelerimizin doğruluğunu kabul edecek olurlarsa kendileri bir anda gayet değersiz, vasıfsız ve işlevsiz hale gelirler akıllarınca. Aslında bir hale gelmek söz konusu değildir. Olan sadece gerçeği kabul etmektir. Tiyatro oyuncusundan farkları kalmaz. Tüm varoluşlarını sarsar bu farkındalık, işte bu insanın hoşuna gitmez ve yasalardan kaçır insan. Kimisi de sığ bir dini kader anlayışı içerisinde bulur kendini ve var olduğuna inandığı tanrının tezatlı avuntularıyla teselli bulur ruhuna. Peki, önermenin doğruluğunu kabul edenler, onların içinde bilimsel metotlarla ileriye görmeye çalışan da vardır tam bir eylemsizliği bürünen de. Hangisi daha yapılıdır karar vermek zor.

Yazdı tüm bunları sayfalarının yarısı koparılmış çizgisiz mavi ajandasına. Söylediklerin daha önce hiç söylenmemiş sözler olmadığını farkındaydı ancak bu durum eskiden söylenenleri kabul değil eş zamanlı olmayan keşif olarak adlandırılabilirdi onun için. Varlığı iddia edilen tanrı karar veriyor, biliyor değil sebep oluyordu onun için ve yasalar çözülebilirdi ilerleyen yüzyıllarda. Eksik mi fazla mı yazdığını bilmeden sadece yazıyordu tıpkı eksik mi fazlamı yaşadığını bilmeden sadece yaşadığı gibi. Yazı özünde onun için unutulamayacak, ölemeyecek olandı. Yaşardı yeter ki yakmasın. İki sokak lambası mesafedeki bankta oturan adamdan çakmağını istedi sigarasını yaktı. Sigarasını acele etmeden içtiği sırada yazdıklarını okudu. Sigarası sönmeye yakın az önce yazdıklarını uzun yıllardır her yazısına yaptığı gibi yaktı. Yanan önermesiyle yeni sigarasını yaktı. Gözüne kaçan duman sebebiyle islanan yanaklarını sağ ve sol omzuna sildi. Ne zamandır oturduğunu düşündüğünde hava kararmıştı. Karanlığın ona düşündürdüğü; karanlığın huzur verdiğiydi tüm benliğine, fazlalıklarından arındırdığıydı koca şehri. Caddeler, sokaklar, parklar, banklar gerçek dostları ile kalıyor. Öyle bir işi olduğu için gezen dolaşan insanlar

yuvalarına çekiliyor ve ruh bedenle bütünleşiyor. Daha sağlıklı düşünebiliyor insan. Kendisi ile araya başka kimse girmeden buluşabiliyor. Çocukken de böyleydi. Çocukluk temeldir eğer insan yaşamı bir bina olarak kabul edilecek olunursa. Ne büyük yanılgıdır çocukların mutlu sanılması kurşunlar yağarken yaşitlarına? Ne zalim tutumdur çavdar tarlasındaki çocukların görmezden gelinmesi? Hepiniz beni dinleyin, beni dinlerken gözümün içine bakın, laf anlatıyoruz şurada be! Baba, anne, amca, babaanne siz de bakın, dinleyin yapmasanız da olur. Dinlesenize beni, dinliyormuş gibi yapma birader aç kulağını da dinle. Önemli konular bahsettiklerim. Allah belanızı versin. Allah hepsinin de belasını verdi. Uyuma da konuşalım biraz. Bak ne anlatacağım, yarım saat geç uyu olmaz mı? Anlatmak istiyorum. Magna Carta, reform ne demek baktım bulamadım kitabımda, konuşmayalım mı? Sen bilirsin. Aydınlatma beni, karartmama izin ver içimi. Çocukluğu gözünün önünden geçiyordu. Çocukluğu habercisiydi tedirgin edici bazı koşulların. Büyük filmin fragmanıydı. Umursamaz insanın, bencil insanın ilk izlerini görmüştü çocukken. Anlaşılmanın zorluğunu, yalnızlığın zararlarını, sığlığın insanlar üzerindeki cazibesini, monotonluğunun esir aldığı zihinleri... Çocuk akıyla sandı ki çaredir düşündükleri. Anladı bunlardan fayda yok kendine. Sardı yalnız, tehlikeli, ölümcül meraka. Merak merakı doğurdu. Okudu, yazdı, izledi, sordu. Öğrenmek tatmin ediciydi de sanki farklı hale getiren bir tılsım vardı tüm bunlarda. Sorunsallar yumağı oluşumunu işte ilk bu anlara borçluydu. Polis geldi. Rutin bir kimlik kontrolü. Ümitli ki birtakım vatana ihanetler çıkacak bu hüviyetten. En az bir gün en çok ömür boyu misafir etmek istiyor onu devletin en güvendiği duvarlar arasında. Görünüşünden olsa gerek onun suçlu, evsiz biri olduğunu tahmin ediyor. Hay aksi temiz. Neyse bir dahakine. Tadı kaçmıştı. Banktan kalktı, vücudunu yay şekline soktu, gerildi, eliyle iman tahtasına bastırdı. Kütür kütür çıtladı tüm omurgası.

Hafiflemiş hissetti kendini. Etrafında bir yarım tur döndü, gözüne kestirmişti görmesinin mümkün olmadığı uzaktaki noktayı. Tek kılavuzu olmayana duyduğu yüreğindeki özlemde. Yürümeye koyuldu. Yaya geçidindeki beyaz çizgileri kaygan yapmışlar, yağmur yağdığında ayağı kayıp düşebilir insan. Araba çarparsa da ölebilir. Yayalar için kırmızı ışık yanarken bu ihtimalin gerçekleşme olasılığı çok yüksek. Buna doğal seçim diyeni doğal seçmek lazım. Düzen kurallara harfiyen uymayan insanları saf dışı bırakmak istiyor. Ölmelerinde bir mahsur görmüyor. Başrolü olunan ölüm tasarıları insana huzurlu hissettiriyor. Bu kadar polis halkın güvenliği için mi? Herkese yazık. Camiler de evsiz doldu. Allah'ın kapısı galiba herkese açık. Bekçiler de sardı her yanı, kimlikleri satılık. İdamın kalkması yeterli değil, silahlar hala aptalların kabzasında. Yamyam insanlık! Aslanlara parçalattırılan kölelerin kanlarını içen aşağılıklardan, mazlumların ölümüne tepki vermeyen çağdaşığa... Hepimiz farkında olmadan büyük ölçekli bir Stanford hapisanesindeyiz. Teslimiyetçiliğimiz ve bize sorulmadan vuku bulan şartlar kumandayı elinde tutan Zimbardo. Hepimiz sahteyiz ve Hindistan'a özgü sandığımız Kast'ın merdivenlerinde paspas oluyoruz. Eğlenceli kılmıyor bunca kan huysuz dünyanızı. Nerede kaldı bize unutulmayacak ciddi şakalarını yapacak çağımızın Herostratus'ları? Şimdi ne yapar etyemez gezgin Tuvanali Apollon? Hasret kaldık alaycı Heliogabalus'lara. Aptalca akımlarınız kısa süreli ün sağlasa da sizlere siz ölmeden unutulacak sürünüz ve tabiatınız. Yirmi dört saat açık mekânları seviyorum. Uyuyan var uyumayan var canım ne bu gündüzcülük? Çorba içmeli ki içi ısınsın. Anlamasalar bari niyetimi. Ya da anlasınlar canım. Üşümek bu ayazda insanlık hali. Mercimek çorbasına pul biber, limonu da sık bir güzel. Ekmeği de doğrayıver içine. Yavaş yavaş yudumla ki dünyadaki açlık azalsın. Maliyeti ne kadar ki bu çorbanın bu kadar para istiyorlar. Serbest

piyasa, arz talep dengesi liberal lakırdılar istemiyorsan alma. Öyle olmuyor işte. On işletme onunun da uçarsa fiyatları ürün de lazımsa eğer gel de alma. Çocukken satıcıların yaptığı kârın haram olduğunu düşünürdü. Beş TL'ye mal olduysa neden beş TL'ye satmıyor. Biraz büyüdüğünde ekmeklerini satıcıların böyle kazandıklarını fark etti, bağışladı onları. Kârlarını vicdanında helal kıldı. Birazcık daha büyüdüğünde insanların birbirlerinin ekmeklerini böyle çaldığını fark etti. Mülkiyet hırsızlıktı. Paranın da kârın da serbest piyasanın serbest koşullarının da canı yokluğa. Cehennemi bile hak etmez bunlar. Toplum böyle geliyor, palavra. Toplumun gelişmesi için yutucu ekonominin zorunlu olduğunu düşünmek bencillikten küflenmiş beyinlerin ürünleridir ancak. Süregelen ekonomik prensipler toplumu geliştirmek bir yana potansiyelini törpülüyor. Toplumun gelişmesi sadece zirvedekilerin ceplerine doğru büyüyen ekonomik hacmin istikbalinin parlaklığı olamayacağına göre bilimin ve genel refahın dünyada tuttuğu yere bakmak en yapılması hareket. Tarih boyunca toplumu geliştiren bütün icatlar ve keşifler ufku geniş münevverler tarafından yapılmadı mı? Coğrafi keşiflerin sömürü ve ticaret temelli gerçekleştiğinden dem vuracak vatandaş bunların toplumu geliştirdiğini nereden çıkarttı? Yeni dünyanın yerlileri toplumdan hariçken gözetilen kimin çıkarı? Üretken nitelikli azınlığın zorbalardan gazabından korunması toplumun gelişmesi için kafi. Ortak çıkarlar ve dayanışma eğer alaşağı etseydi dikine giden düzeninizi toplumun gelişmesini o zaman görürdünüz. Aç kalırsın oğlum böyle düşünürsen. Kimse babasının hayrına bakmaz sana. Değiştir şu kafanı. Biraz yol yordam öğren. Devrin büyükleriyle aranı iyi tut. Yeni büyükler geldikçe çark etmesini bil. Avantajları değerlendir. Minnet et ki minnet edilesin. Hem ne demiş atalar dereyi geçene kadar ayıya dayı diyeceksin. Ayıdan ne farkım kalır deme. Ben de yolsuz olmak zorunda kalırım deme. Biat

onursuzluktur deme. Yoksa aç kalırsın. Uyum sağla. Ayak uydur şartlara. Fazla ilkeli olma. Yoksa? Aç kalırsın oğlum sonra. Açım. Kafası karıştı ama biliyordu değişmeyecekti kendisine herkesin tarif ettiği yönde. Kendisi gibi olan insanları sezmekte zorlanıyordu. İnsanlar ya çok çabuk indiriveriyor perdelerini ya da duvarlarla koruyorlardı kendilerini. Kendisi ise sanki sadece iki göz iki kulak üç parmak bir tükenmez kalem ve bolca kâğıttan ibaretti. Olanı gör, konuşanı duy, istediğini söyle ve düşündüğünü yaz. Dinlemeyenin konuşmayanının hakkıysa doğal seçim. Köpeklerin insanlar korktuğunda anladığı iddia ediliyor. Korkuyorsa insan köpek saldırmak zorunda mı? Neymiş efendim üstünlüğü onun eline veriyormuşuz. Üstün olan aşağı olanı ezmek zorunda mı? Doğa kanunu olduğunu söylüyorlar reddetmek, kanunlara hükmetmek olanaksız mı? Alinyazısı deme birader. Yazılan yazılar yansa bozulmaz mı? Köpekler kendisine saldırmamıştı. Zaten köpeklerden de korkmamıştı. Ey köpeksiz sokaklar isteyen korkaklar, öyleyse biz de insansız sokaklar istiyoruz. Hodri meydan güçlü olan kazansın. Darwin konuşsun, sokaklar gerçek güçlülerine kavuşsun. Tüfek icat oldu mertlik bozuldu demiş Köroğlu ki ne güzel demiş. Güç tek amaç ve araçtır. Silah karşındakine zarar vermek için kullanabileceğin her imkanın adıdır. Silahı güçlü olan ganimeti kazanır. Bu işte bir terslik var saygıdeğer cumhurbaşkanım. Adil gelmiyor. Adalet de olması gereken bir kavram değil. Sayın kralım, vicdanım bu duruma isyan ediyor. Kafanın gövdenle ve kendi içindeki bütünlüğünü korumak istiyorsan başkaldırmamalısın. Aziz lordum bu duruma el atma şansımız yok mu? Senin de dediğin gibi evlat bizler sadece oyuncuyuz emir büyük yerden. Kim o emri veren? Gösterin bana. Sana sorsan doğa bize sorsan Allah. Hani yumurtaya can, sana bakıp konuşabileceğin bomboş bir tavan bağışlayan rahim ve rahman olan Allah. Bu Allah gökten yağmur yağdıran Allah'ın da ta kendisidir aynı zamanda. Yağmur iyi hoş.

Çoraplarım sınırsızlık olsa da çorapları çıkartıp battaniyeye sarılınca ayaklardaki o duygu eşsiz. Battaniye kelimesinin kökeni acaba ne? Not al araştır. Merak insanı hayatta tutuyor ancak öfkenin, sevginin ve umudun verdiği enerjinin yanında merakın verdiği enerji ne ki? Merak edilene karşı beslenen duygu merak edilen tecrübe edilmeden giderilebilir. Doğru hesaplamalarla merak edilenin ne ve nasıl olduğu bilinebilir ancak öfke, sevgi ve umut öyle mi? Doğru hedefe yöneltilmiş öfke, sevgi ve umut son ana, hedefe ulaşana değin diri kalır. Ev bildiği yüreği de diri tutar aynı zamanda. Öldürmez hüküm sürdüğü yüreği. Ölümün doğru tanımı henüz tam olarak yapılmadı. Tanımlar insanlara kolaylık sağlamaz. Tanım; sahibinin çıkarlarına hizmet eder, tanım mağdurunu yanıltır. Evin kapısını açma işini hala refleks haline getiremedi. Güneş doğmak üzere. Yaz kış saati uygulaması aklını çok kurcalıyor. Her gün yalan söylediği ve kandırmaktan bıkmadığı insan kişinin silueti gözünün önünden bir türlü gitmiyor. Sabah o uyanır uyanmaz başlıyorum onu kandırmaya. Henüz uyumadan önce ona söylediğim yalanların etkisinde sersemlemiş vaziyette dinliyor beni. Ona nefes alacak fırsat bırakmadan masallar anlatmaya başlıyorum. Aşırıya kaçtığım zamanlar beni yakalayacak gibi olsa da buna izin vermiyorum. Laflarım arasına onu yücelten iltifatlar da serpiştiriyorum ki dikkati dağılsın. Uzun zamandır onunla yakın olduğum için fikir yapısını ve düşünme sistemini tamamen çözdüm. O beni tanıdığını sansa da aslında bundan çok uzak. Yalanlarımı kendini mutlu ediyor. Farkında değil ama ondan faydalanıyorum. Onu çok seviyor aynı zamanda da ondan nefret ediyorum. Bu zıtlık hali genelde olanın aksine bana değil ona zarar veriyor. Onu pek önemsemişime dair derin bir yanılgi içerisinde, elbette yalandan gösterişlerimin bunda payı büyük. Sanki sadece onun iyiliğini düşünüyormuş gibi davranmama rağmen o arkasını döner dönmez ona ihanet ediyorum. Çok saf. Bu zamana

kadar beni yakalayamaması, gerçek yüzümü görememesi hem eğlenceli hem de birazcık üzücü. Elbette onun adına değil bu üzücü durum. Üzerine bu kadar uğraştığım birinin bu denli kör olması esasında beni üzüyor. Onu öldüreceğim aklına bile gelmez. Benim aklımdan çıkmıyor. Kim bu dedi sayıklamalarına şahit olan siyah elbiseli küçük kız. Kim olacak, kendim. Kendin mi? Deliliğinde boğul. Hak ettiğini düşündü küçük bir yolculuğu. Marsa nispet yapar gibi döndü durdu ve uyuya kaldı o gün Satürn'ün halkalarını andıran kanepeden bozma yatağında. Kâbuslarından uyandığında yapacağı ilk iş yazmak olacaktı.

Korku insanları ele geçirmiş vaziyette. Bencilce dürtülerle kabullenişe sürüklenmiş insanlar harekete geçme yetilerini kaybettiler. Memleketimiz ve dünyada bunca sorun varken herkes suskun kalmış evinde oturuyor. Yahut inandıkları Tanrılarından olağanüstü bir işaret, ardına kadar açılmış kurtuluş yolu bekliyor. Bunca şikâyetçi varken nasıl oluyor da hiçbir gidişat değişmiyor? Bu insanlar daha çok küçük yaşlarda Allah'ın her hafta başında korkma diye haykırmadılar mı? Nasıl olur da şimdi bu kadar korkuyorlar. Başkaldıran insan olmak bozuk düzen ortasında bu denli mi zor? Neden konuşmak için başkasının konuşmasını bekliyorlar. Neden herkes yürümek için güzel günlere bahaneler buluyor? Adalet mi var? Ekonomi çok mu iyi? Eğitim sistemi yarınlar için yeterli mi? İnsanlar mutlu mu? Zihinler özgür mü? Hayır. Öyleyse bunca insan bu durumu değiştirmeye çalışmadan nasıl yaşıyor, insanlar hangi ara bu kadar sindirildi? Hangi ara bu kadar bana neci oldu? Kötülerin tarafı sadece kendilerine yarayan bu kudreti nasıl tesis etti? Umut mu yeterli değil? Öfke mi? Nefret mi? Hasret mi yoksa sevgi mi? Yalancı politikacılar halkı her biri birbirinden komik, aşağılayıcı yalanlarla uyutuyor. Günden güne değişen dikiş tutmaz söylemlerle parlak, üç yüz atmış derece dönebilen, terletmeyen, pişik yapmayan, üzerine yerleşen

uzvun isim verdiği korkuyu gizleyen, zalimlerde bağımlılık yapan, paylaşılması mevzubahis edilmeyen, ithal koltuklarını koruyorlar. Halkın varını yoğunu yasal maşalarla çalıyor servetlerine servet, yatlarına kat katıyorlar. Haksız yere göz altılarla tutuklamalarla gerçek onurlu, memlekete sadık, iyi insanların en temel haklarını ellerinden alıyorlar. Çocuğa, gence, kadına, erkeğe değer vermiyorlar. Tek düşündükleri değer gizli banka hesaplarınıninkiler. Halkı uyutmak, saraylarının şatafatı, nefretle kazanılmış iktidar, kibir, makam arabalarının cafcacı, görgüsüz aptal eşlerinin lüks eşyaları, çocuklarının konforu, sadece kendi güvenlikleri, tasarrufa tenezzül etmedikleri itibarları... Yolsuzluğun, rüşvetin girmediği daire kalmadı. Abi kardeşe bile haksız kazanç elde etmesini sağlamaşı karşılığında susmasını teklif ediyor. Sürekli tekrarlanan basmakalıp ifadeler halkın beynini uyuşturmaya devam ediyor. Gerçek düşmanımız olan düzeni ve muhafızlarını anlatanı susturuyorlar. Cesur insanlar hapsilere atılıyor, sürülüyorlar. İktidarlara itaat edenler putlarının gücünden ve sözde başarılarından kendilerine pay çıkararak işe yaramaz varlıklarına değer kattıklarını sanıyor ve cesur insanların cevherlerini söndürüyorlar. Halkın dostları araçlarına yerleştiren patlayıcılarla yok ediliyor veya toplu halde buldukları binalarda yanmaya mecbur bırakılıyorlar. Onca aç varken mide küçültme ameliyatları gündün güne sosyete arasında artıyor. Halkı oyalayacak kapitalist oyuncaklar her tebaaya servis ediliyor. Anne, memur, çocuk, baba tamamen egemen güçlerin iktidarlarını korumada yardımcı olan piyonlar haline geldi. Medya organları çıkarıcı ve sadece işine gelen haberleri işine geldiği şekilde yayınıyor. Maddi kaygılar insan varlığının ve huzurunun önüne geçmiş durumda. Lüks yaşama özendirilen nesiller birer köle haline geliyor. Sorgulamadan takip edilen amaçlar, uçurumun başladığı yeri puslandırıyor. Düşünmeden yoksunmuşçasına yerine getirilen emirler,

zincirleri sağlamlaştırmaktan başka hiçbir işleve sahip değil. Düzen içinde erimiş bireyler toplumu meydana getiriyor ve kötü gidişata hız kazandırıyor. Toplum kendisi gibi düşünmeyen bireyleri kendisinden soyutluyor. Deli, hain, psikopat ve ölü sıfatlarıyla çağırmaya başlıyor artık onları. Bu insanlar tarafından iyi niyetle kurulmuş hayaller zamanla işkence haline alıyor. Hükümet bütçesi adil dağıtılmıyor. Seçilmişler halkı temsilden yoksun. Elinde en çok kan olan imkânları en çok kişi olmuş ve sarayında kendinden başka kimseyi düşünmüyor. Kan bağı her atamanın belirleyicisi olmuş doğduğun evse gideceğin yolun tabelasında yazan adres. Emek vermeden yaşamak erdem haline geldi. Kolay yoldan zengin olmak başarıyken aç bırakmanın adı zekâ olmuş durumda. Eğlenenler ağlayanlardan bir haber yaşıyor. Timsah gözyaşları, riyakârca kasılan duyarlar hiçbir koşulu değiştirmiyor. Devlet mekanizması ağır hasar almış, milletini korumaktan ve insanlarını ileriye taşımaktan yoksun halde. İşsizlik geçen her ay içinde büyüyor. Okumak için harcanan yıllar insanlara kocaman bir hayal kırıklığı ve yığınla borçtan başka bir yenilik vaat etmiyor. Kanun güçlülerin isteklerine hizmet eder durumda. Hak edenin hak etmediğini aldığı dünyada mutluluk her gün daha da hızla uzaklaşıyor. Ezilen sınıf günden güne büyürken ezenler ezmeye doymuyor. İnsan eşitliği yok. Sevgi ve kardeşlikse kendisine sadece hayalî evrenlerde yer bulabiliyor. Gençlik karanlığa teslim ediliyor. Dev şirketler, markalar, kampanyalar, dayatılan zevkler insanları gerçeklerden mahrum bırakıyor. Küresel sermaye aralıksız olarak piyasaya sürdüğü aldatıcı ve uyuşturucu reklamlarla düzeni ayakta tutuyor. Düşünceye, sanata, emeğe hiç olmadığı kadar hakaret yağdırıyor. Ahlak denetimden uzak kalındığında yürürlükten kalkıyor. Savaşlar, hastalıklar, düzenin maşası olan kaos putlarının kaidelerini pekiştiriyor. İnsanlar meraktan, okumaktan, yargılama yetilerinden uzaklaştırılıyor. Yalan ve hile

oyunun en temel kuralı haline gelmiş. Doğa içindeki canlar patronların sermayesine yem oluyor. Demokrasi, ipini tutanların dilediği gibi kullandığı kolu kanadı kırılmış devrik kukladan başka bir aktör değil, işlevini gayet başarıyla yerine getiriyor. Kendisini yönettiğine ikna edilen halk baştaki daimilerin başına buyrukluğuna göre yönetiliyor. Hangi bölgede seçim listesi halk tarafından meydana getiriliyor? Hangi nitelikli şahıs yönetebilme iradesini kazanabiliyor? Hangi seçilmiş halkın faydasını gözetiyor? Hangi sandıktan huzur, hangi liderden doğru söz çıkıyor? Politikacıların hepsi dünyanın en tehlikeli virüsüne -paraya- çalışır vaziyettedir. Hakkaniyet, demokrasi denilen paspasın altına süpürülmüş durumda ve çözümün bu paspaslarla mümkün olduğuna inanılıyor. Korunan ayrıcalıklıların, silah sahiplerinin arka bahçesi haline gelen demokrasi iyi insanların dertlerine derman olmakta tamamen yetersiz kalıyor. Koyundan farksız insanlarsa yeni çözüm önerisi sunmayı boş bir eylem olarak görüyor. Herkes üzerine vazife olarak yüklenen ömür törpülerini sorgusuz sualsiz kabul ediyor. Kim memleketin huzurunu üzerine vazife olarak görüyor? Yasa, kanun yazılı olmasına rağmen sadece zenginlerin lehine olduğu zaman çalışıyor. Zaten yazılırken dahi kuralların, mülkiyet sahiplerinin korunmasının tek gaye olarak gözetildiği düşünülen herkesçe anlaşılabilir. Öğrencilik hayatın en zor evresi ve hakkını arayan öğrenciler hedef tahtasının tam ortasında. Zengin bir aileden gelmeyen öğrenci ne yapsın da toplumca hayatın en güzel yılları olarak nitelendirilen bu yıllarını "güzel" sıfatının hakkını vererek yaşasın? Ne yapsın da geleceğinden emin olsun? Ne yapsın da kurduğu hayaller gerçeklikle buluşsun? Miras neden var? İnsan doğarken nasıl oluyor da başkalarından avantajlı doğuyor? Bu insanların vicdanlarına nasıl oluyor da adil geliyor, mantıklarına nasıl oluyor da yatıyor? Rekabet katletmek değil de ne? Kahrolsun da büyümesin o zaman ekonomi.

Büyüyen ekonominin bana, sana, halka ne yararı var? Büyüyor da benim için mi? İstatistik biliminin kötü şartları arttırmada otoriteye yardımcı olmak dışında bir işlevi kalmadı. Veriler her geçen gün kötüye gidiyor. Ne olacak bu memleketin hali sorusu her defasında takma kafana sana mı kaldı yanıtı ile karşılaşılıyor. Popüler kültür bünyeleri aptallaştırmaktan başka hiçbir farklılığa yol açmıyor. Uyusun da büyümesin halkıma yüzyıllardır okunan ve gayesine erişen ninninin adı. Uyanmaları için kâbus mu gerekiyor? Uyanın gidişat hayra alamet değil. Sermaye sizleri yutuyor.

Gözleri yanıyordu. Sayfası tükenmiş, tütününü bitmişti. Yazma eylemi hiç bu kadar rahatlatıcı olmamıştı. Tüm dünya oturmuş onu dinlemişti. Evet, elbette, haklısın, dediklerin yabana atılamaz, doğru noktaya parmak bastın demişlerdi. Şimdi sıra bekleyip ne yapacaklarını izlemekteydi. Ama dur, bir sorun var. Onlara ne yapmaları gerektiğini söylememişti. Yahu onu da kendileri bulsun. Dostum kendileri bulabilecek olsalar bu halde bulmuş olmazdın onları. Doğru, problemi koyduysak ortaya çözümü de nasılı da sunmak borcumuzdur dünya vatandaşlarımıza. İşimizin adı ne ki? Anlatırım elbet bir gün onu da. Bugünlük yeter bu kadar. Onlar da hele bir düşünsün dediklerimi, zihinleri dinlensin.

Onu hayatta tutan düşünce ne bilmiyordu? Karanlık ürpertilere bağı açık vaziyette uyarıcı şakımaların eksikliğini hissediyordu. Bel bağladığı bir takım düşünceler yok değildi ancak bütün bunlar soyut değerlerdi. Umut gibi, sevgi gibi, öfke gibi. Elinde avucunda gençliği ve fikirleri dışında hiçbir dayanağı yoktu. Elbette daha ne olsun ki? Halkı ve bütün varlık adına kurduğu hayaller hiç ulaşamayacakmışsına uzak duruyordu. Bir dünya kuruyordu kafasında ama bu dünyayı kafasında kurmak bile çok sancılıydı. Kafasında kursa bir de buna inanmak vardı. İnansa bunu insanlara anlatmak. Kim kimi dinliyordu ki? Kim kime değer veriyor?

Her hareket ve düşüncenin çıkar ve maddiyat üzerine kurulduğu dünyada çoğu insanın çıkarına ters olacak bir hayali insanlara anlatmak ne kadar mantıklıydı? Haydi, bir halt yedin. Cesareti topladın, akli bir kenara bıraktın ve anlatıverdin insanlara kendince kusursuz dünyayı. İnsanları buna nasıl inandıracaksın? Denedi, gördü. Çok kişiye anlattı, onlarca dinledi, bir avuç değer veren oldu fikirlerine onlarca çelişkiyi yanlarında getirerek. Küçük burjuva yaşam tarzı konusunda kendiyi hemfikir sandığı Hikmet Benol ve Harry Haller ile yumruk yumruğa kavga edeli iki gün dahi olmamıştı. İnsanların fikirlere bakışları şartlara göre fazlasıyla değişken. Bu değişkenliğin olumlu sonuçlar doğurabilmesi için fikri beyanın şekli ne yazık ki önemli. Türdeşlerimiz fikrin esasına değil pazarlamasına odaklanıyor. Ürünü talep edilen konuma getiren ürünün kalitesi değil reklamı ve onun fikirleri satılık değil. Bireyi meydana getiren ne vücudu ne parası ne eğitimi ne yanındakiler. Her kutsiyet fikirden, düşünceden ibaret kâinatta. Fikrin varsa yaşıyorsundur ve fikrini yazdıysan ölümsüzsündür hayatta.

Haklar, borçlar, kanunlar, fizik, amfi, üniversite, öğrenci, hukuk, adalet, özgürlük, eşitlik, referans, yolsuzluk, gelir kaçırma, kul hakkı, hırsızlık, cinayet... Kulağına, kalbine her gün çarpan kavramlar başlarda ona sanki bir çocuk parkındaymış gibi hissettirmiyordu. Bir tiyatro sahnesindeymiş gibi de hissettirmiyordu. Boynunda urgan, darağacının gölgesinde ayaklarının altında buz kütlesi parmaklarının ucunda duruyormuş gibi hissettiriyordu. Bir takım koşulların düzelmesi için sanki artık çok geçti ve yapılması gereken ve yapılması imkânsız olan zamanı geriye sarmaktı. Hayır, olamazdı. Bu insanın içini hiç rahatlatmıyor. İnsanların içini rahatlatmak gibi bir kaygımız yok. Bir çözüm olmalı, çaresizlik olamaz. Tarif edilen durum çaresizliğin kendisi. Hiçbir zaman hiçbir şey için geç değildir. Senin için artık her şey çok geç. Öyleyse bağırmalıyım en azından başkaları için çok geç olmasın.

Buz kütlesinin üstünde yapabileceğim tek şey haykırmak ve insanları bu duruma düşmekten kurtarmak. Sen kimsin seni neden dinlesinler? Onları seviyorum. Onları düşünüyorum. Aramızda bir bağ olduğunu düşünüyorum. Onlar için aynı durum geçerli midir bilmem ama ben her kafamı yastığa koyduğumda ve koymadığımda onları düşünüyorum. Sadece insanları değil var olan her şeyi düşünüyorum. Bu düzenli düşünme hali bana birazcık da olsa yetkinlik kazandırmış olmalı. Sözlerimin ciddiye alınabilirliğini mutlaka arttırmış olmalı. Beni dinlemeliler. Oğlum öleceksin. Bu yaygaranın ne önemi var? Yok olacaksın, insanların dikkati senin neyine? Boynuna urgan geçirilmiş halde insanların son dakikaları dedikleri vakti bari tüm hayatına nispeten daha sakin ve huzurlu geçir. Yetkinlik kazandıracığını sandığın düşünceler seni bu buz kütlesine koyan unsurların ta kendileri artık bunu gör. İnsanları hayatının sonuna kadar ,şanlısın ki fazla uzun sürmeyecek, boş ver. Onlar seni öldürürken boynuna ilmeği geçirirken seni düşündüler mi, sevdiler mi seni? Sus, efendi efendi terk et bu pek beğenmediğin sahneyi. Yönetmenle aranı hiç iyi tutmadın. Ne dediyse tersini yaptın. Sanatına saygı göstermedin. Bari rolünün son demlerinde oyunun kurallarına sadık kal, yönetmenle barış, oyunla barışık terk et kariyerini. Kendi oyunlarını artık bir kenara bırak. Bağırıp çağırma. Yankılanmazsa sesim, bir anı olsun değiştiremediysem dünya hayatlarında daha önce var olmuş olmamın ne önemi var? Sen bu şamatayla dünyayı, anları değiştirebileceğini mi sanıyorsun? Belki. Yüksek ihtimalle hayır olmalıydı bu sorunun doğru cevabı ancak sessizlik içinde sona gitmenin ne anlamı var? Yok olmak fikirlerinin yeryüzünden silindiği an meydana gelir. Sokrates yok mu, İsa yok mu, Muhammet yok mu, Erasmus yok mu, Mevlana, Yunus, Kropotkin, Karl Marx, Bakunin, Nietzsche, Sartre, Albert Camus, Rousseau, Kafka, Dostoyevski, Hugo, Oğuz Atay, Nihat Atsız, Atılgan, Hitler,

Adam Smith, Lenin, Atatürk, Çayan, Yaşar Kemal bu insanlar silindi mi yeryüzünden ölmeleriyle? Sahafalara düşmüş günlüklerin yazarları yaşamıyorlar mı hala? O zaman senin ölmek gibi bir derdin yok. Öyle bir derdin yoksa kötü bir haberim var, öleceksin. Oğlum bütün bu saydıkların öldüler ve bilinçleri dâhil yoklar artık varlık dünyasında. Fikirlerinin yaşadığından ki ne kadar yaşadığı söylenebilir tartışılır, dahi haberleri yok. Efendi gibi öl git işte her süreci dramatize etme, kafa patlatma, bari ölürken olay çıkarma, duygularla oynamadan yaramazlık yapmadan öl git dünyadan. Yok efendim fikirlerim, yok efendim umut, yok efendim beni anlasalar kurtuluş var; kendine bu kadar anlam yüklemeyi artık bırak. Sen bağırdıkça çırpındıkça buz daha da hızlı eriyor anlıyor musun? Sonunu bekle o kadar. Ne yap biliyor musun? Uzatabildiğin kadar uzat bu zamanı. Sınavdan önce şöyle bir derslerine bak. Kapitalizmin nimetlerini tat. Sınıf avantajlarını dibine kadar kullan. Uyum sağla doğaya. Cinsel hazlar yaşa, eğlencelere git, yüzeyselleş, çok para kazanmanın yollarını düşün, yaşın gelince de öl git. Organik atığın tekisin. Mehdi de değilsin, tahtın varisi şehzade de. Boyundan büyük işlere kalkışma. Ver bakayım şu yazdıklarını, hah şöyle. Gevşe bir, arkana yaslan aslan parçası. Hadi paşam ben gidiyorum ama her zaman takipte olacağım. Katili gittiğinde kendini tecavüze uğramış bakire bir kız gibi hissediyordu. Tecavüze uğramış bakire bir kız nasıl hisseder bilmiyor ancak acısına ortak olabiliyordu. Saldırgan, elini kolunu sallayarak çıkıp gitmiş o ise boğazındaki yumruyla kalakalmıştı. Dedikleri doğru değildi. Kendini asıl o öldürmeye çalışıyordu. Fikirlerini yok etmek onu başka birisine dönüştürmek istiyordu ve bundan memnun olacağına emindi. Ona karşı koymaya niyetlense de o çok güçlüydü. Elinden çekip almış ve yakmıştı her cevherini, gık diyememişti. Ondandır nefret ediyordu. Durum onun lehineydi. Her istediğini alabilen bir havası vardı. Çok

güçlüydü. Aklını kullanıp ondan kurtulmalıydı. Bu elbette mümkündü. Kendini buzun üzerine yerleştiren aslında oydu. Şimdi de diğer yemlerinden mahrum kalmamak için ağzını kapamaya, gözlerini mimlemeye çalışıyordu. Planlar kurulmalı ve gizlice yürütülmeliydi. Her detay kusursuzca hesaplanmalıydı. Sinsilikse sinsilik, pusuyusa pusu. Onu onun anlayacağı silahlarla yenmeliydi. Kendisini korumak için bunu yapmak mecburiyetindeydi. Benliği dağılmamalıydı. Eğer ruh diye bir varlık olsaydı o benlikten farklı bir şekilde ifade edilemezdi. Kişiliğini korumalı, gerekirse bu yolda ölümlerin en trajiğiyle karşılaşmalıydı. Karar verdi.

Ben bir güvercinim. Kurşuni tüylerim güçlü kanatlarım var. Bir sürü de arkadaşım. Uçar dururuz kent meydanlarında. Yemleyip duran insanlar da var yakalayıp öldüren de bizi. Yeni çıkan enerji kaynakları hepimizi kanser etti. İşgal edildi yaşam alanlarımız. En güzeli bizdik gökyüzünün; pazarlarda satıldık, kanatlarımız da kırıldı. Biz de toplandık. Herkes eşini dostunu çağırdı. Şehirdeki bütün güvercinler tek vücuduz. Sağ olsunlar desteğe gelen uzak akrabalarımız da oldu. Sarayların camlarından, ağır abilerin makam arabalarından legal hırsızların tıkrıldığı ışıklı restoranlardan alış veriş merkezlerine kadar her yere sıçmaya gidiyoruz. Açık arttırmalarda hayatlarımızla oynayıp bunu sevimli bir hobi gibi gösterenlere de diyecek sözümüz var elbet. Yine de bizi barışa layık gören insanların varlığı bizi seçici kılıyor.

Ben bulutum. Tekim ve kollarım sarmıştır bütün dünyayı. Adıma türküler yazıldı. Severim sevmesine dünyayı ama bana saldılar fabrikaların lanetlerini. Zehirlediler asitleriyle akciğerlerimizi. Güzelim meyvelerin rengini bozdular. Evlatlarına ihanet ettiler. Olacak olsun, boğacağım onları. Hatırlatacağım zamanında kızınca onlara neler yaptığımı. Benden alıkonulan temiz yağmurum onları ıslatmaz artık. Onlara sunmayacağım cömertliğimi. Düşmanlarım baksınlar hava durumu

programlarından. Kinim vahşetlerinin sonu olacak. Korkmasın çocuklarımın altında eli cebinde ısıklık çalarak yürüyen dostlarım. Onları boğmaz, göz yaşlarına ortak olur yavrularım.

Ben bir çam ağacıym rengârenk çeşit çeşit arkadaşlarım var. İnsanoğlu çok yer verdi bana hayatında. Bazen hayatımı çalarak yaptı bunu bazen de canıma canlar katarak. Yılbaşları kesildim gövdemden ve inşaatlarla kırdılar alayımızı. Bana güvenlerinden olsa gerek askeri, öğrencisi düşürmedi elinden serpti yavrularımı dört bir yana. Duydum bulutu düşteydim, ıslatsın bizi ve arkadaşlarımı. Ona zehir verenler çürütmüşler bizi. Kestiler hor gördüler. Soyumuzu kurutup çöplüğe çevirdiler yuvamızı. Köklerimiz saracak bütün dünyayı depremler yaratacak, yıkacağız onların korku kalelerini, plazalarını. Dallarımız güvercinlere yuva meyvelerimiz yarınlara armağanımız olacak.

Ben bir yıldızım dünyadan milyarlarca kilometre uzakta. Çağlar boyunca dünyadan dostlar buldum ışığıma. Yol gösterdim insana mana kattım adıma. Dilerim ki uzaklardakiler gidersin hasretini, karışsın benimle; sevdiğini, düşlerini anlatsın ama sesleri kısıldı. Şehir ışıklarının arkasından müjde duymaz oldum. Görmez görünmez kaldı ışığım. Ben sırlardan, sırdaşlar ilhamımdan mahrum bırakıldılar. Artık yeter, yumruklarımı salacağım trafolarına, söndüreceğim ışıklarını. Tekrar konuşacağım uzaktaki evlatlarımla, bitecek bu hasret.

Ben bir atım unuttuğunuz yoldaşınız, yâreniniz. Nice asırları devirmedik mi beraber nice seferlerde ben yok muydum yanınızda? İhanet etmişliğim olmamıştı size. Yarı yolda koymuşluğuma rastlanamaz insanı. Hor gördünüzse de sirk hayvanına çevirseniz de beni kalkacağım yine şaha. Kayan yıldızlarla yeryüzüne inecek yiğitleri uçurmaya geliyorum.

Hayal onun için kuş tüyü bir yastık gibiydi gerçekte her sabah uyandığında okuduğu yalandan memleket haberleri. Bu gidişle toplumsal mutabakata sadık kalamayacak gibi duruyordu. Toplum ve ahlakıyla sürekli olan bir çatışması vardı. Durum her geçen gün daha da vahim bir hal alıyordu. Toplum koşar adımlarla sonunda uçurum olan bir yamaçta koşan başıbozuk şuursuz kalabalık gibiydi. Ve insanları koşturmacıları için uyarsa her seferinde aşağıdaki sonda bal ve süttten ırmak olduğunu duymak zorunda kalıyordu. Durmamaya, uçuruma koşturmacıya karar verirken kalabalığın önünde durabilmek için kalabalık seni ayaklarının altında ezer. Toplum sanki daha iyi tarif edilemezdi. Toplumun genel yargıları zaman zaman düzenleyici olma işlevini yerine getirirse de genelde engelleyici, dışlayıcı, acımasız ve bağınaz vaziyetteydi. Toplumda kabul görmüş yanlış, gereksiz olguyu mantık ve tartışma yoluyla değiştirmek neredeyse imkânsızdır. Örneğin kadınlar ve erkekler arasındaki iletişim hali. Bir apartmanın zemin katında kirasını geciktirmeden ödeyerek yaşayan erkek bireyin evine gelen kadın, apartman sakinlerince neden hoş karşılanmaz. Gürültüyle rahatsızlık verilmemesine rağmen, kimsenin malına el uzatılmamasına rağmen, kendi halinde muhabbet yahut muharebe halinde olan bu vatandaşlar neden şeytan muamelesi görürler. Sapık zihinli bireyler bu gençlere karşı neden saldırgan davranırlar. Öve öve bitiremedikleri, cediti olarak kabul ettikleri sözde atalarının yüzlerce yıl yaptığı kendilerininse arzuladığı ahlaksız uçuk davranışların yanında gayet masum olan bu eylem neden bu kadar tepki çeker. Bu mesele tahlile, düşünmeye, diyaloga neden kapalıdır. Güven, hoşgörü, sevgi toplumun sözde değerleri arasında yok mudur? Esas fitne toplumun yargılarından doğmaz mı? Toplumun farklılarla derdi nedir? Kendi halinde kimseye dokunmadan içilen alkol, bu durumu duyan toplum parçacığını neden rahatsız eder. Günah olarak tanımladığı

bu eylem şahsi değil midir? Kendilerinin yediği haltlar çok mu ahlakidir? Yalan, iftira, sapıklık, teşhircilik, casusluk ne kadar makbul davranışlardır? Toplum tüm bunlara neden gözünü yummaktadır? Neden dinlenmeden dinleyen dinliler iyi insanları taciz halindedir? Toplum maddiyat konusunda bu kadar katıyken başkalarının kimseyi ilgilendirmeyen iç huzuruna neden burnunu sokmaktadır? Toplumun kendisi vatandaşlarını neden dışlamaktadır? Toplum, kendi gittiği uçuruma kendisinden olmayanları da neden sürüklemektedir? Neden ezmekle tehdit etmektedir? Toplum eğer bir insan olsaydı çok yüksek olasılıkla babası gibi olurdu. Babasında toplumu her hatıyla görebiliyordu. Babasıyla aralarında olan olmayan her meseleyi konuşmak istiyor ancak bu mümkün olmuyordu. Aralarında ezelden, tarih öncesinden gelen bir sorun vardı ve çözülecek gibi durmuyordu. Anlatmak, anlamak istediği insanların başında geliyordu babası ancak artık görünür hale bile gelmeye başlayan bu duvar bir türlü yıkılmıyordu. Seviyeli uzun metrajlı bir tartışma için gereken zaman ne yazık ki temin edilemiyordu. Babası bunun farkında mıydı bilmiyor ancak bu durumun var olmasına çok da ihtimal vermiyordu. Nasılsın, iyilik, sen, Allah'a şükrediyoruz, dersler nasıl yolunda mı? Bu kadar. Babama hayallerimden bahsetmek istiyorum. İstediğim dünyayı o da arzulasın daha doğrusu en azından o anlasın istiyorum. Oğlumu anlatmak istiyorum. Ona, oğluma onun adını koymak istediğimi ama aramızdaki sağlıksız olarak yorumlanabilecek ilişkiden dolayı büyük ihtimalle bunu yapmayacağımı söylemek istiyorum. Onunla fikir alışverişinde bulunmak istiyorum. Onunla sadece kavga ederken uzun konuşmak istemiyorum. Ona uzun uzun sarılmak istiyorum. Babamın kokusunu özlüyorum. Tekrar onunla güreşmek, mantar toplamak istiyorum. Ondan dedemi dinlemek istiyorum. Telefondan uzaklaşsın diye hediye ettiğim kitabın en nefret ettiğim ev eşyası olan televizyonun üzerinde

unutulmuş dantel edasıyla tozlanmasını istemiyorum. Yazdığım şiirleri ona da okutmak istiyorum. Kendimi ona açmak istiyorum. Onun için de bir şeyler yapabilmek istiyorum. Babamla gurur duymak istiyorum. Annemi üzmesin istiyorum. Bağırmamasın, çabuk sinirlenmesin istiyorum. Benim babam diye başlayıp gerine gerine anlatmak istiyorum. Ona karşı dürüst olmak istiyorum. Ondan bir şey saklamak istemiyorum. O benden ve annemden hiçbir şey saklamasın istiyorum. Ne zaman ki aldatma lafı geçse boğazım düğümlenmesin istiyorum. Arkadaşlarımla babalarıyla konuşurken babamı hayal edip özel bir an yaşıyormuş gibi hissetmek istemiyorum. Babamı en az annem kadar özlemek istiyorum. Ben babamı sevmek istiyorum.

Babalar ve oğullar en başından beri birbirlerinin imtihanıdır. Bu böyledir ve sabittir. Baba ve oğul arasındaki ilişki sanıldığı gibi aksine giriftir. Çözümlemesi zordur. Aralarında sorunlar yumağı vardır. Bu sorunlar öyle sorunlardır ki dil ile tarifi zor iştir. Otorite, isyan, gelenek, düşünce sorunun temel parçalarıdır. Babalık kavramını biyolojik terminolojiye indirgemek isabetsizlik olacaktır. Babalık çok daha kapsayıcı bir dairedir. En kısa tabirle baba var edendir. Bu bizim toplumda yanlış karşılansa da onun zihninde böyledir. Hristiyan toplumun inancında var olan Tanrı babada da kast edilen durum bundan ibarettir. Akliselim hiçbir Hristiyan kendilerinin Tanrının bedensel faaliyeti sonucu meydana geldiğini iddia etmez. Hiçbirinin ne kendilerinin annesinin ne de İsa'nın annesi Meryem'in Tanrı ile bir yakınlaşma içerisinde olduklarına dair görüşleri onun zannınca yoktur. Toplumumuz bu konuya dikkatle eğilmeli yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırmalıdır. Bahsedilen eksen de değerlendirince baba ve oğul arasındaki çatışma Tanrıdan sonra var olan ilk sözde iradeli yaratığa kadar varmaktadır. Bilinen örnekleri mevcuttur. Bizler onun eserleriyiz, Tanrının oğullarıyız ve çatışma her geçen gün

büyümektedir. Şeytan, Azazel, Lucifer, Erlik ne dersen de adına işte. Babaya isyan eden ilk varlık oğludur. Ve bizden de kısmen farklıdır bu meselede. Tanrının yıllarca kendisine hizmet eden ona sadakatle bağlı oğludur şeytan. Algımızın alamayacağı kadar uzun yıllar Tanrının buyruklarını yerine getirmiş onun emrinden çıkmamıştır. Ta ki Tanrı kendisine yeni oğul Âdem'i edinene dek. Tanrı Âdem'i yaratmakla kalmamış şeytandan Âdem'e secde etmesini istemiştir. Her oğulun burada duygudaşlık yapması meselenin daha gözle görülür hale gelebilmesi için büyük önem arz etmektedir. Kendileri şeytanın yerinde olsalardı daha farklı bir tavırda mı bulunurlardı? Düşünün ki babanızın milyonlarca da değil sadece 20 yıllık oğlusunuz. Ona karşı herhangi bir yanlış tavrınız da olmamış. Tabi babanıza da haksızlık etmemek lazım, sizi o yaşınıza kadar büyütmüş. Size bakmış. O yaşlara gelmenizi babanıza borçlusunuz. Aranızda karşılıklı sevgi ve saygı hali mevcut. Durum böyleyken babanız eve yeni bir evlat aldı. Yeni gelen evlat sizden toy, sizden kıdemsiz o evde. Hatta farklı bir şehir, farklı bir ülke, farklı bir inanç, farklı bir ırktan. Yapısı falan da size uygun değil. Babanız sizden yeni oğula bir bardak su getirmenizi istese belki azınlık bir kısım yeni oğula hizmet edecektir. Peki yeni oğula boyun eğmenizi ondan aşağı olduğunuzu söylemenizi istese. Artık onun emrinde çalışmak zorunda olduğunuzu söylese kendinizi kandırmayın, ezici çoğunluğunuz hadi oradan baba o kim ki ben yani senin kaç yıllık oğlun ve yardımcın körpe ve yabancı ona hizmet edeyim diyecektir. Sizin tavrınız bu olacakken hangi yüzle şeytana kızar onun haksızlığını savunabilirsiniz? Oğullar; Şeytan, isyankâr oğulların ilk ve son prensidir. Şeytan özgürlüğe ve başkaldırıya giden ustur. Onu anlamanız lazım. Ruhunuzun frekansları aynı, bu durumu artık kanıksamanın vaktidir. Baba oğul çatışması bu şekilde ilk pratiğini kazandı ve hala aramızda zehrini salarak büyümeye devam etmektedir.

Tüm bunları da yazsam, diye düşündü. Pof kim uğraşacak, hem değer mi yazmaya? Yazarsam ne olacak, bu fikirlerimle bu çıkarımlarımla beni kim dikkatle dinleyecek, kim önyargılarından sıyrılacak, ne olacak, kim ne kaybedecek? Üşeniyorum hem. Üşengeçliğeydi en büyük nefreti. Kendinden nefret etmesi gerektiği o halde ancak o inadına kendisini de diğer insanları sevdiği kadar seviyordu. Uzun zamandır nerede olduğunu, ne yaptığını, ne kadar zaman geçtiğini, ne düşündüğünü kestiremiyordu. Algısal eylemler onun için aşması zor büyük sorunlar teşkil ediyordu. Bir şeylerin uçup gittiğinin farkındaydı. Güzellikler sanki hiç olmadığı kadar uzaktı ve uzaklaşmaya devam ediyordu. Bu bilinmezlik ortamının getirdiği bir takım avantajlar da yok değildi. Her an her şey olabilirdi. Hayatta yavaş yavaş yok olduğunu hissetse de heyecanı hala diriydi. Karşılaştığı enteresan insanlar ona keyif veriyordu. Kavga ediyor, tek kullanımlık ayaküstü arkadaşlıklar kuruyordu. Sanki hayatta her şey ona aitti. Sevgi de nefret de ölüm de doğum da bir anda olan şeylerdi. Süreç işlemiyordu. Çok fazla insanla tanışıyor ancak ihtiyacı olduğunda hiçbirini yanında bulamıyordu. Hayır, maddi somut ihtiyaçlar değildi ihtiyacı olan, sadece biraz durup dinlenmekti. Kurduğu hayaller ve hayalleri için girdiği yollarda kalbi yoruluyor, sadece sevmek ve sevilmek istiyordu. İlla eline dövizler, pankartlar alıp ihtiyacım var demesine ne gerek vardı? Her şey aslında apaçık ortadaydı da insanlar sanki bunu görmemek için işbirliği halinde ısrar ediyorlardı. İstediklerinin aksine hepsi asabını bozuyor onun sınırlarıyla oynuyorlardı. Kitapçıya girmeden önce sigarasını bitirmek için beklediği kaldırımdan geçen vatandaş dik dik baktığını iddia ederek neden onu itmişti? Ayaküstü dururken iç tarafı parlayan kitapçıya gitme üzerine kurduğu planı, tadının kaçmasıyla huzursuzluğu tarafından iptal edilmişti. Adamın saçlarını çakmakla ütmeyi tasarlarken adam sokağın köşesinden kayboldu.

Rast gitmez işim diye somurturken rahatsızlığına bir de etraftaki gözlerin pazarlıkçı izlerinin ağırlığı bindi. Bakışların yanında bir de insanların verdiği öğütler yok mu? Bana ne be! Ben yanlış bir hareket yapmadım. Amerika'ya karşı Hannibal Barca olmak üzere giriştiği özeğitimine kilometre taşları katmak amacıyla planının detaylarını işlerken kafasının içinde hiçbir sebep yokken durduk yere o geldi sataştı. Bu sokakta henüz çözmeye girişmediğim sıkıntılar var. İki ay önce de yolun ortasından gittiğimi iddia eden züppe bana hakaretler yağdırdı. İnsanların hepsi çıldırmış. Akli başında olana rastlamadım bir türlü. Kendime benim aklım ne kadar başımda diye soracak kadar aklım başımda. Duyunca kanının çekildiğini hissettiği haberlerin detaylarını aklına kazıya kazıya unutmaya çalışıyordu hayatın asap bozucu inceliklerini. Hafifliğe gelemiyorsan eğlencelere katılma! Batı milletlerinin ataları da zaman zaman hikmetli laflar edebiliyor. Eğlenceyi çoktan kaçırdığını hissetmekle birlikte durdurmaya niyet etmediği bir sürecin tam içine mağara adamı katıksızlığıyla ilerlemekteydi. Gecelerin ve gündüzlerin onun için gözkapaklarının verim-enerji eğrisi dışında pek de bir farklı yoktu. Uyku düzenine devrim yapılmış, kaos hali hala sürmekteydi. Saat ayrımı gözetmeden dışarı çıkıyor, aylak aylak dolaşüyor, tanıştığı tüm garip insanların hikâyelerini dinliyordu. Normaline rastlamak mümkün değildi. Bu durumu anormalin normalleşmesine yormaktan uzak kalmayı yeğliyor böylelikle çok az da olsa hayat çekilesi geliyordu. Farklının olduğu yerde umut vardır diyerek ne kadar süreceğini kestiremediği puslu girdaba dalmaktan başka yolu olduğunu düşünmüyordu.

İsmi Sinan. Memleketi Tokat ve annesinin ailesiyle Koçgiri aşiretinin kan bağı onun için büyütülmeyecek bir övünç kaynağı. Bilgisayar mühendisliği mezunu ancak bölümüyle alakasız birçok işte çalışmış. Kendisini profesyonel devrimci olarak tanımlıyor ve kendini halkın

sesi olarak tanımlayan sosyalist müzik grubunun hemen hemen bütün şarkılarını ezberden okuyor. Yoksul ancak son parasıyla bir öğrenciye sarhoş edecek kadar içki ısmarlamaktan kaçınmıyor. Kafası iyiyken ağzından sürekli kontrol ve durum kritik sesleri çıkıyor. Sabotaj ve yakın dövüşte usta olduğunu söylese de az bahşişten dolayı onları pavyondan atan mekan çalışanlarına emekçiye olan hürmetinden dolayı ses çıkarmayacak kadar da nazik. Şehrin bütün yokuşlarını soluksuz koşabilecek bacakları varsa da yıllarca sigara dumanı soluyan ciğeri buna engel oluyor. Ailesi yok, yaşını hatırlamıyor. Ayrılık vakti geldiğinde hiç aranmayan ve aranmayacak olan telefon numarasını bir kağıda yazıp kalemi de hediye ederek ayrılıyor yanından. Cömert, yalnız, kibar ve delifişek.

İsmi Tuncer. Ankaralı. Gençlik yıllarında kahvehane işletmiş. Yirmi sekiz yaşında evlenmiş iki çocuk edinmiş üremek suretiyle. Yaşı otuz beş olup büyük şehre gelince aslında ibne olduğunu keşfetmiş boşanmış karısından, oğlanlara yaren olmuş. Bu park senin şu ev benim renkli bir cinsel hayatı varken bir gün bela bulmuş onu. Gittiği evde bir adam ve karısıyla kavga etmiş. Saldırmışlar birbirlerine, adamı öldürmeye teşebbüs etmiş. Kolluk kuvvetlerince yakalanmış, on iki yıl yatmış mahpushanede. Şimdi gece iki üç gibi çıkar oğlan avına. Gündüzleri çalıntı ayakkabı satar geri kalanını bedavaya verir oğlanlarına, akşamüstü dayak yer polisten. Onu da sevdi. Gözüne kestirdi. Önüne arkasına güvense de biraz tedirgin gibiydi. Tuncer abi reddedilmeye alışkın olmasa da o gün nazikçe reddedildi. İşi rast gitsin kibar adamdı Tuncer abi.

İsmi Nedim Ankaralı üniversite öğrencisi. Bitirmek üzere, son senesi bölümünün. Eski içişleri bakanının en küçük oğlunun arkadaşı. Arkadaşının babasının zamanında uyguladığı politikalara şiddetle karşı ancak siyasilere bu hususlarda hoşgörü ile yaklaşıyor. Her

siyasinin tutunma zamanının olması gerektiğini düşünüyor. Madde bağımlısı ancak bunu günlük hayatta muhatap olduğu insanlardan saklamaya çalışıyor. Sevgilisi var bir tane, onun 'orospuluğundan' sürekli yakınıyor. Sevgilisi onu her an aldatıyor. Sahtekâr adamsın Nedim. Parası olsa ot alacakmış, ortak olabilir miymiş ona? Nedim'in sonu da hayır olur inşallah.

İsmi Gürkan. Evsiz, parklarda yaşıyor. Belediyenin evsizlere misafirhane adı altında tahsis ettiği dairelere başvurmuyor. Her gün parkta arkadaşlarıyla şarap içip sızıyor. Telefonunu bankta uyurken çaldırıldığını söyleyerek etrafı hareketlendirmesi insanlarla sosyalleşmek için en sık kullandığı yöntem. Hiçbir gün hayatı bilemeyenlerden olsa da hayatından pek memnun olduğunu mırıldanıp duruyor. Bir Aralık gecesi dışarda donarak ölmek istiyor. Ne mutlu sana Gürkan abi, böyle gidersen hayalin emin ol gerçekleşecek.

İsmi Hasan, ahlak şubede çalışıyor. Uzun zamandır mesleğin içinde. Duyarsızlaşmış artık her acıya. Karısı kendini terk etmiş. Çocuğu da olmuyor. Doktorlara sorsan alkol bağımlısı olacakmış bu gidişle. Gamsız. Mesleğini kaybetme dâhil hiçbir şeyden korkmuyor. Yolsuzlukları olmuş gençliğinde, artık bırakmış büyük vurgunları. En fazla serbest bıraktıkları hayat kadınlarıyla birlikte olmaya gidiyor. Kitap okumayı seviyor. Hele ki polisiye olanlardan ama kendisinin canını sıkan bir problem var ki o da şu kitapların sonu çok kolay tahmin ediliyor. Hacı adındaki arkadaşından aldığı piç güvercinlerin tümünü evvelsi sene sarhoş cinnetiyle boğduğu aklına geldikçe gözbebekleri büyüyor. Mesleki deformasyon olarak nitelendiriyor bunu. Az mı güvercin dövdük sanki kampüste, caddede, nezarethane diyerek haklı çıkarttığını sansa da kendini biliyor ki içi içini yemeye devam edecek. Hasan komiser alışık olunan polis intiharlarına bir yenisini ekleme yolunda emin adımlarla ilerlemekte.

İsmi Mehmet. Korsan kitap işiyle uğraşiyor. Evli ve bir kızı var. Kızıyla görüşmüyor. Ara sıra hapse girip çıkıyor. Yaptığı işi kamuya hizmet, öğrenciye hayır olarak görüyor. Mutlu. Hukuk hocalarıyla başı dertte ama tıp kitapları karnını doyurması için gereken parayı kazanmasını sağlıyor. Vizyon sahibi bir esnaf. Maliyete yakın fiyatlar biçiyor ürünlerine. İlkeli adamsın Mehmet.

İsmi Beşir. Libyalı, siyasi mülteci. Türkiye’de siyasetle uğraşiyor. Ücretini ödemediği sıcak bir evi var merkeze uzak olsa da. Ülkesini ve ülkesinde ölü olarak bıraktığı ailesini özlüyor. Siyasal İslam’ın faydalarını sıralayıp duruyor. Dediğine göre o iyi bir insan, Libya sonsuz bir ülkeymiş. Libya’yla ne çok ortak özellik buluyor konuştuklarıyla. Yani git yoluna Beşir karşısındakinden olsa olsa Türkiye.

Bir uzun gecenin hasılatı buydu. İnsanlar, ölmeyecekmişçesine yaşıyordu onun da emin olduğu gibi. Dünyanın çivisi çıksa da hala gülümseyebiliyorsa bu insanlar yaşamak o kadar da zor olamazdı değil mi? Peki kendi hikâyesini kime anlatacaktı? Yalnızken ve güvenemezken kimseye. Arkadaşıyla karşılaştı kitap okumak üzere gittiği bir çayhanede. Eşzamanlı bir giriş değildi bu. Arkadaşı o hâlihazırda orada otururken geldi mekâna. Amansız bir kalkma isteği uyandı içinde. Hemencecik kasaya gitti hesabı ödemek için. Arkadaşı yanına geldi. Ne yapıyorsun, kimlesin, şunla mısın diye aslında cevaplaması çok kolay sorular yöneltti ona. Yalan söyledi. Bir arkadaşımınla oturmaya gelmiştik. Şimdi kalkıyorduk. Kiminle? Sana ne diyemezdi. Diyemez miydi? Dememeliydi. Bu dünyayla ve bu insanlarla ilişkisi henüz sona ermemişti. Kabalık etmek istemezdi. Tanımazsın diyerek kurtuldu can sıkıcı durumdan. Yanılmıştı. Karşısında boğucu olmakta mahir birisi vardı. Tanıştır. Az önce çıktı o. İyi bakalım, hadi eyvallah. Neden yalan söyledi? Kendinden bir anda tiksindi. Yalnızım demek suç muydu? Yalnız olmak ayıp mıydı? Yalnızlık insanlığa

ihanet değildi ya. Yalnızlığı asosyallikten kaynaklanmıyordu ki böyle olsa bile haksızlık etmiş olmazdı kimseye. Tek sebebi anlaşılmamaktı bu durumun. Söyledikleri anlaşılmıyordu. Düşünceleri insanoğlu için işlevli değildi. Daha genç sayılabilecek yaşta tükendiğini hissederek gibiydi. Madem anlamadan öğüterek tüketiyorlardı onu o da herkesin anlayacağı dilden anlatmaya kalkıştı aklında olup bitemeyenleri. Yalan söyledi. Yalan önemli. İtinayla tartışılmalı bu konu hakkında. Masaya yatırmalı yalanı ve talan etmeli onu en seçilir doğrularla.

Kâinatta gerçekleştiren her eylem yahut gerçekleştirilmeye yönelik edinilmiş her düşünce mevcut duruma karşı söylenmiş bir yalandır. Düşünün, bankın üstünde karton bir bardak var. Orada öylece durmakta. Sen bardağı alıyorsun ve çimlerin üstüne koyuyorsun. Diyorsun ki yani hayır bu bardak bankta değil çimlerde. Oysaki sen herkesi kendin de dâhil olmak üzere kandırmadan önce bardak bankın üstündeydi. Ustaca söylediğin yalan gerçekliği dahi değiştiriverdi. Ustaca olsun olmasın yapılan her hareket söylenen her kelime yalan. Yalan söylemenin ahlakılığı veya yanlışlığı üzerinde yeryüzünde birçok fikir beyan edildi. Kimisi demiştir ki her türlü yanlıştır. Kimisi demiştir ki iyi niyetli olanlarla bir sorunumuz yok. Yalan yalandır. Bu dünyada yalan olmayan tek gerçek ise yalanın her varı işgal ettiğidir. Çelişki. Yaşayan herkes bir yalan söylemi halindedir. En dürüst insanlardan biri kendini öldürmek üzere olandır ki o bile hala var olduğu için tam anlamıyla yalansız değildir. Ölümüne kendi veya başkası eliyle kesin hüküm konulmuş ve bundan kaçışı yoksa bir insan yalansızın ta kendisidir. Çünkü artık ölüden tek farkı vücut sıcaklığıdır o kadar. İsmi kökeni Arapça deve karnından gelen battaniyesine sokuldu. Vücut ısısı yükselmiş gibiydi. Terliyor aynı zamanda titriyordu. Yorgun ve bitkin vaziyette sağ kolunu yastığının altına koydu. Şimdi

Venüs'te olmak vardı. Uzunca bir süre düşündü. İnsan düşünürken meselenin nereye gideceğini kestiremiyor. Kendisini bir anda bambaşka bir yerde buluyor. Uzunca bir sürede düşüncesinde ulaştığı sonuçtan geriye bir yol izledi. Şimdi Venüs'te olmak vardı. Uyumuştu. Gürültülü acil durum sireninin sesiyle uyandı. Ses o kadar kuvvetliydi ki sanki odasının içinde dev hoparlörler vardı da oradan çıkıyordu. Ne olduğu hakkında fikir yürütse de tam olarak kestiremedi. Yatağından doğruldu. Perdeyi açtı. Dışarı hala karanlıktı. Sokağa bakan salonun camlarını açtı, kafasını camdan dışarı uzattı. Sokak tenhaydı ancak harekete gebeydi. Parkasını giydi ve evin penceresinden dışarı çıktı. Dışarı çıktığında duyumsadığı keskin keskin esen rüzgâr uykusunu tamamen açmıştı. Olanlar hakkında soru sorabilmek umuduyla etrafta insanlar aradı. Telefonuna baktı şebeke kullanılamaz haldeydi. Sokağın aşağısında koşuşturan bekçilerin koştuğu doğrultuda ama ters yönde yürüdü. Bekçilerin yanına vardığında aralarında bir de polis olduğunu fark etti. Aralarında en genç duran bekçiye doğru seğirtti ve ona neler olduğunu sordu. Onlar da neler olduğunu tam olarak bilmiyordu. Bir terör saldırısı olabilirmiş. Sokakta ayakaltında dolaşmamasının daha doğru olabileceğini söylediler ve aceleyle iki sokak yukarıdaki karakola doğru tekrar koşmaya başladılar. Tüm bu olanlar onda dindirilmesi zor bir merak uyandırmıştı. Caddeye çıkmak için ara sokağa yöneliyordu ki o sırada evlerinden çıkan tek tük insanları gördü. Tedirgin gibiydiler. Caddeye çıktığında insanların ağızlarından hararetle çıkan küfürleri duydu. Bankamatik önünde küçük bir kalabalık yoğun bir iştahla birtakım şeyler tartışıyor ve bolca küfür ediyordu. Kalabalığın yanına gitti. Bankamatikler kullanım dışıydı. Ne olduğu hakkında onların da hiçbir fikri yoktu. Tekrar eve döndü ve bisikletini aldı. Sokağa çıktı. Şehrin daha merkezi yerlerine gitmeli ve neler olduğunu öğrenmeliydi. Alelacele yola koyuldu. Aradan kısa bir süre geçmişti ki

kendisi gibi yola çıkmış kalabalık olmayan ancak az olarak da tarif edilemeyecek insan grupları gördü. Onlar da ne olduğundan bir haberdar. Kimisi reislerine bir şey olduysa sahip çıkmak için kimisiyse kendileri de neden olduğuna bilmeden yolda seyir halindeydi. İlk siren dalgası sustuğunda şehir merkezine giden yolu yarılamıştı. Dükkânlı caddeler bitip de altı şeritli ana yola çıkınca yolda askeri araçları gördü. Polis araçlarının uzun yıllara dayanan devriye geleneği gereği yolda olmaları normaldi ancak askeri araçların da yolda olmasının yaklaşık yarım saattir süren tuhaf olaylarla ve kendisini uyandıran siren sesiyle bir alakası olmalıydı. Kamu adına hizmet veren araçlar bu saatte olması gerekenin aksine yoğunlardı. Nihayet tekrar dükkânların ve eğlence mekânlarının sık olduğu ışıklı bir caddeye yaklaşmıştı ki birçok yerden yükselen dumanları gördü. Ya çok büyük insan kalabalıkları şehrin farklı yerlerinde toplu halde Adıyaman tütününü içiyordu ya da bazı binalar fena halde yanıyordu. İnsanların oturduğu binalardaki ışıklara, evlere giren ve evlerden çıkan insanların telaşlarına bakınca halkın genelinin kararsız bir halde olduğunu anladı. Bisikletinin pedalına etrafı gözlemlemesine izin verecek şekilde ancak merakına da boyun eğmesine yükleniyordu. Caddeye indiğinde her şeyin daha anlaşılır olacağı ümidiyle biraz daha hızlandı. Şimdi dumanlar daha açık, askerler daha çok, havadaki ağır koku daha keskindi. Biri astsubay biri onbaşı kamuflajlı iki insan kendisine seslendi. Eve gitmesini tavsiye etmekle yetindiler. Anlaşılan askerin darbesi gibi bir durum ortada yoktu. Kendileri de durumun tam olarak ne olduğunu bilmeseler de ya da bahsetmek istemeseler de birazcık korkmuş gibi bir halleri vardı. Bir emirle dışarı çıkmışlar. Sivillerle muhatap olmamaları gerektiğini, darbe yapılmadığını, sokağa çıkma yasağının ilan edilmediğini ve kamu görevlilerini korumaları söylenmiş. Yaklaşık bir saattir bekliyorlarmış. Ne olduğunu hiç mi bilmiyorsun diye sorduğunda ona az

ilerdeki dumanları göstermişlerdi. Tamam muhterem bilge, dumanları biz de görüyoruz da sana işin aslını soruyorum dese de tatmin edici en azından yatıştırıcı bir cevap alamadı. Gidip kendisinin görmesini kendi de akıl ediyordu. En azından yolluk bir istihbarat alamaz mıydı? Alamadı. Bisikletine tekrar atladı ve pedalına asıldı. En yakınında bulunan dumana yaklaştığında polisleri, askerleri, itfaiyeyi ve ambulansı gördü. Meraklı bir kitle de barikatların önünde durmuş birbirleriyle konuşmaktaydı. Geneli erkeklerden oluşan kalabalıkta çocuk hariç her yaşta insan vardı. Aralarına katıldı. Altmış yetmiş metre önlerindeki harabeye dönmüş bina bir bankaya aitti. Yakın civarlarda yanan binaların büyük bir kısmı yine bankalara bir kısmıysa devlete aitti. Kim olduğu neci olduğu bilinmeyen bu grup, güçlü patlayıcılarla günün en karanlık saatlerinde binaları havaya uçurmuş ve şehri aydınlatmışlardı. Duyduğuna göre yakalanan saldırgan da yokmuş yaralanan vatandaş da. İşler her geçen dakika daha sinematik bir hal alıyordu. Güvenlik güçlerinden birine kendisinin eski mebus olduğunu iddia eden seksenlik bir amca yakınlarına ve arkadaşlarına ulaşamadığını, olup biteni öğrenmek için derhal buraya geldiğini söyledi. Soruyu sorduğu subaydan saklanması gerektiğini duyunca öfke ve şaşkınlıkla deliye döndü ancak memurun verdiği bilgiyle korku ve paniğe evrilen duyguları eşliğinde kalabalıktan ayrıldı. Saklanmalısın uyarısının tutarlılığını eski mebusla birlikte tüm kitle makbul bulmuştu. Çünkü karanlık dumanlar yükselen binaların içinde vekillerin evleri ve parlamento da vardı. Bu nasıl bir saldırıydı ki doğrudan milletin iradesini hedef alıyordu, pek değerli vekillerimize saldırmaya cüret edebiliyordu? Kalabalık arasında biraz daha kaldıkça ve dedikodulara maruz kaldıkça saldırının boyutları daha net anlaşılıyordu. Parti binaları, eski devlet büyükleri, bakanlar, vekiller, üst düzey birçok bürokrat, banka merkezleri ve şubeleri, şirket binaları, alışveriş

merkezleri, mağazalar, ticaret merkezleri, saray, asalak reklam zenginleri henüz kim olduğu bilinmeyen eylemcilerin hedefleri arasındaydı. Büyükelçilikler ve konsolosluklar gecikmeli de olsa listedeki yerlerini almışlardı. Sabah saatlerine yaklaşırken meydanlardaki kalabalık git gide artıyordu. Halk bu saldırılardan kendilerine zarar gelmeyeceğini anlamış olmalı ki yüzlerindeki gerginlik kaybolmuş, yerini merak bırakmıştı. Saldırılarda bilinçli bir şekilde gözetilen hedefler dışında herhangi bir unsurda kayıp veya zarar olmaması insanlara güven veriyordu. Ne emir kulu askerlerde ne de düşük memuriyetteki polislerde yaralanma dahi olmamıştı. Bu işi hangi kuvvet yapıyorsa profesyonelce hareket ediyordu. Sabah ezanları okunmuştu ancak böyle durumlarda alışlagelmişin aksine selâ serisi semalarda yankılanmıyordu. Ezan sesinin duyulması halkın bir kısmında rahatlamaya yol açmıştı. Demek ki bu saldırılar ezan susturucu türden değildi. Bisikletle bir oraya bir buraya gidiyordu. Patladığı iddia edilen binaları yerinde, kendi gözleriyle de görmek istiyordu. Şehirde o güne kadar demokrasi, burjuvazi ve parayla ilişkilendirilebilecek hiçbir bina veya anıt artık ayakta değildi. Alevler hala yükselirken itfaiye erleri bu durumla savaşmaktan vazgeçmişti. Halkta da yangınları söndürmeye yönelik herhangi bir girişim yoktu. Büyük caddelerdeki sokak lambalarında yolsuzların cesetleri sallanıyordu. Parti genel ve teşkilat başkanlarını ihale kardeşliği konseyi üyesi olan iş adamları takip ediyordu. Onların hemen arkasından iktidarın yargıçları ve kamuda kullandıkları maşaları geliyordu. Kimse alınlarında tek bir kurşun iziyle sallanmakta olan bu tanıdık yüzleri asılı oldukları yerden indirmeye tenezzül bile etmiyordu, kalabalıklar göbekli ölümlere sadece ibret ve şaşkınlıkla bakıyordu. İnsanların arasından sallanan cesetleri taşıyanlar veya bu manzara karşısında halaya durup eğlenenler de çıkıyordu. Güneşin doğmasından bir süre

sonra saldırıların etkisi gece onca şamataya rağmen uyanmayanların da güne dâhil olmasıyla daha da artmıştı. Mahzun duran grupların yanında olayları övünçle karşılayanların sayısı daha fazlaydı. Sarayın her yanında patlamalar devam ediyor gecenin artıkları görünmeyen bir el tarafından temizleniyordu. Gece boyu bisikletle yol almaktan yorgun düştü. Açık olan ender esnaflardan birine girdi. Esnaf ona ne olup bittiği hakkında bildiği bir şeyin olup olmadığını sordu. Esnafın da gece boyu ayakta olduğundan yola çıkararak tüm bildiklerini baştan sona anlatmak istemedi. Ben de senin kadar biliyorum amca demekle yetindi. Esnaftan duyduğu sözler o sabah birçok vatandaşın ağzındaydı. Yetmişti bu kadarı, artık böyle olacağı belliydi. Yıllardır halkın sırtında sefa sürdüler. Kandırdılar hep bizi. Kullandılar niyetlerimizi. Gençler öldü. Çocukların hayalleri yitti onca sene. Oh olmuş. Televizyonlarda yayın yoktu. Gazeteler ise yeni günde yeni sayı çıkarmamışlardı. Sır hala kendisini koruyordu. Kim, neden, nasıl bunca şeyi yapıyordu? Vakit geçtikçe insanlar ilk sorunun cevabının önemsizliği hakkında ortak kaniya vardılar. Diğerleri ise hepsinin akıllarında ve vicdanlarında cevaplarını buldukları sorular halini aldı. Öğlen vakti günün hareketi içerisinde çok hızlı geldi çattı. Anonslarda bu sefer bir şarkı çalıyordu. Şarkıda umuttan, güneşten, insandan, ekmekten ve tükenilmemesi gerektiğinden bahsediliyordu. Şarkının bitmesinin ardından televizyonlar tekrar yayına girdi. Gece duydukları her şey doğruydü. Şaşırmışlardı ancak onları şaşırtan daha çok öğrendikleri yeni bilgilerdi. Bu gece sadece bu şehirde ve bu ülkede değil dünyanın her yerinde yaşanmıştı. Dünya değişiyordu. Birilerinin öfkesi öç alıyordu. Devlet başkanları sıcak yataklarında, toplantı salonlarında, metreslerinin koyunlarında öldürülmüş; finansal merkezler yok edilmiş, eski dünyanın anlam yükleyip değer verdiği ne kadar bina varsa havaya uçurulmuş, halkın hakkına göz diken herkes

öldürülmüştü. Kimi ülkelerin geceleri kimi ülkelerin gündüzleri tarihin en büyük ihtilaline zaman dilimi olmuştu. İtirafarla ve yalvarmalarla dolu videolar serisi yayınlandı. Onlarca yıldır halklardan saklanan ara sıra komplo teorisi, spekülasyon, ifşa, iftira, provokasyon gibi sıfatlar altında başını çıkartan önemli bilgiler kısaca halka anlatıldı. Ardından ölen tanınmış şahsiyetlerin suçları okundu. Halkın vücut bulan inancı tabuları yıkıyordu. Yayınlar insanlara güven veriyordu. Her ülke için özel yayın yapılıyordu ancak ortak yayınlanan kayıtlar da azımsanamayacak kadardı. Kaos yaşanmasın diye genel komutanların verdiği emirle sokağa çıkan askerler yine komutanların emriyle kışlalarına döndüler. Ölenlerin arasında terör örgütlerinin liderlerinin de bulunması düşük rütbeli polisleri de evlerine çekmeye yetmişti. Derin ilişkileri teker teker yok edilen amirlerse kaçacak delik arıyordu. Uzun boylu, esmer, gür bıyıklı ve kirli sakallı düz yeşil kıyafetli bir erkekle orta boylu, kısa saçlı, kumral, yeşil gözlü, düz siyah kıyafetli bir kadın ekranda belirdiler. Halkın öfkesinin bildirisi okunacaktı. Esenlikler Dünya, esenlikler Türkiye, esenlikler bu güne değin ezilmiş bütün insanlar! Uyanın. Uyanmıştı.

Ne yazık ki uyanmıştı. Gelen kapı zili onu uyandırdığında bir rüyanın sona ermesinden hiç bu kadar nefret etmemiş olduğunu fark etti. İnsan ne cüretle böyle bir rüyadan uyandırılabilirdi? Topuklarını yere vura vura hisimla kapıya yürüdü. Kapıyı açtı. Kaldığı apartmanın yöneticisi yapmacık bir tebessümle karşısında duruyor ayakkabılarını kapının önünden almasını istiyordu. Ayakkabın da batsın sen de bat. Batsın bu dünya be. Adama bir şey söylemedi. Ayakkabılarını aldı, içeriye koydu, kapıyı kapadı. İtinayla tükettiği Kıbrıs'tan ucuza temin edilmiş rakısından ara ara küllük olarak kullandığı çay bardağına koydu. Seri hareketlerle iki yudumda dikti kafasına. Gördüğü rüya gerçekleşesiye gibiydi. Bu dünyaya tekrar uyumak ve bir daha uyanmamak

istiyordu. Kapı zili, top sesi değil annesi bile uyandırmamasın istedi. Bu rüya ona huzurlu hissettirmişti. Yaşarken uyanıkken hiç bu kadar huzurlu olduğunu hatırlamıyordu. Bir rüya nasıl bu kadar rahatlatıcı olabilirdi? Cennet dedikleri yer böyle bir dünya olsa gerekti. Peki, tüm bunlar mümkün müydü? Bu rüyayı tekrar görmek istiyordu ve eğer bu rüyanın içine dalabilse tekrardan bu sefer uyandırılmayacağına emindi. Tüm hayal gücünü feda edebilir ve gerçek dünyaya gözlerini sonsuza kadar kapatabilirdi, yeter ki bu rüyadaki dünyaya bir kez olsun uyanabilsindi. Üzerine evvelki gün çıkarttıklarını giydi. Üç aydır çamaşır makinesini kullanmıyordu. Öyle çok kıyafeti olan birisi de değildi. Annesinden öğrendiği havalandırma taktiğini kullanarak kıyafetlerini iki, dört, altı gün arayla giyiyordu. Rüyasında gece boyu üstünden inmediği bisikletini aldı, dışarı çıktı. Rüyada izlediği güzergâhı takip ederek bastı pedallara. Binalar yerli yerindeydi. İnsanlar bankalardan paralar çekiyor bencilce ve müsrifçe alışverişlerini yapıyorlardı. Televizyonlarda ve gazetelerde politikacıların yalanları ünlülerle yan yana boy gösteriyordu. Siyasiler konaklarında ziyafetlerini veriyordu. Bürokratlar rüşvet ve yolsuzluklarıyla paralarını katıyorlardı. Halkın emeğini sömüren şirketler yeni kampanyalar üretiyor, çılgın sürülerin gözlerini büyülüyorlardı. Kâğıt toplayıcılar üstleri başları toz içinde, kendilerini kötü dünyadan bir nebze olsun uzaklaştıran kulaklıklarıyla çöplükleri karıştırmaya devam ediyorlardı. Miskin, sindirilmiş kitleler boyunları bükük vaziyette hallerine şükrediyor hallerinin mimarlarının sağlığına dua ediyorlardı. Üniversite gençliği yurtdışına yerleşme hayalleri kuruyor, değişim programlarıyla gidecekleri ülkelerin ünlü yapılarının önünde fotoğraf çekinmeyi planlıyor ve ileriki günlerde karşılaşmaları muhtemel yeni aşk maceralarının detaylarını tasarlıyorlardı. Bu dünyada halkın öfkesinden eser yoktu. Sinirden ve hayal kırıklığından deliye dönmüştü. Nasıl oluyordu da bu çivisi

çıkmiş dünya hala böyle kalabiliyordu? Biraz akıl, biraz vicdan, biraz cesaret diye mırıldandı. Vakit geçirmekten hoşlandığı parkların birine geçti. Çekirdek çitledi, çay içti, sigara içti, düşündü. Yazamadı, diğer bir deyişle yaşamadı dakikaları. Halkımız okuma oranı düşük bir ülkeydi. Daha çok izlemeyi ve dinlemeyi seçerdi. Bunu da ne yazık ki layığıyla yerine getiremiyordu. Bunun sebebi galiba gerçeklerin genelde halka rahatsız edici ve zor gelişi olmalıydı. Daha söylerken dinlemeyenler, gösterince izlemeyenler yazınca mı okuyacaklardı? Onun düşüncelerini baskı veya kanunlarla zapt edemezlerdi ancak dikkate almayarak hakkından gelebilirlerdi. Şüphesiz en acımasız kozlarıydı umursamama ve onlar bu kudretli kozu kullanmaktan çekinmeyeceklerdi. Beğenerek okuduğu romandan kendisine değer verdiğini sandığı kişiye bahsederken karşısındaki insanın telefonun çalması onun konuyu unutması için yeterli oluyordu. Söylenmeden kalan laflar düşünce çöplüğünün girdabında kayboluyordu. Ayıp olmasın diye dinliyormuş gibi yapılmasından bıkmıştı. Sevmiyordu bu dinlemek bilmezleri. Onlara laf anlatmaya çalışarak özsaygısını da tahrip ettiğini düşünüyordu. En iyisi dedi. En iyisi uyumak o rüyaya ve uyanmamak tekrar. Çok yorulursa belki böyle bir şey mümkün olabilirdi. Yorgunluk uyumaya yardımcı bir haldi. Bunu doymuş, bunu tecrübe etmişti. Yokuşlardan yukarı, yokuşlardan aşağı, sokaklarda ve caddelerde sürdü bisikletini. Bacaklarını hissetmeyene kadar bunu yapmakta kararlıydı. Kasları kasılmış, teri kıyafetlerini en az bir hafta giyilmeyecek hale getirmişti. Bu kadarının yeterli olacağını düşündü ve rüyayı görene kadar hiç kullanmadığı güzergâhtan evinin yolunu tuttu. Eve giden yol hiç bu kadar uzun olmamıştı. Eve gittiğinde bu kadar yeter dediğindeki halinden en az iki kat daha yorgun olduğunu sezdi. Demek ki insan sınırlarını zorlayabiliyordu. Dolabı açtı ve buzluktaki yufkaları ısıttı. Memleketten saklama kaplarında getirdiği çemeni

memleketinde açık ekmek denilen kentlilerin ve kentlileşmiş köylülerin yufka dediği karbonhidrat kaynağına sürdü, afiyetle yedi. Ağır yiyecekler yerse uykusu daha ağır olabilirdi. Kıyafetlerini çıkardı terini kuruladı kafasını yastığın altına koydu. Bin yüz on üçe kadar sayamadan uyumuştur. Ağlayan kadınlar, ağlayan gençler gördü. Eski park alanlarında inşaat halinde alışveriş merkezleri, kana bulanmış kendi yüzünü gördü. Burası görmek istediği yere hiç benzemiyordu. Bu işte bir terslik vardı. Bir şeyleri yanlış ya da eksik planlamıştı. Uyandıığında kâbuslardan vücudunun her yeri ağrıyordu. Yaklaşık iki yıldır her sabah başına gelen o ağrı bu sefer her zamankinden daha şiddetliydi. İsteddiği rüyayı görmek dileği henüz gerçekleşmemiş daha beter şeyler olmuştu. O rüyayı görmek istediği kadar bu gün gördüklerini de görmek istemiyordu. Kararsızlık içinde mağaram dediği odasında yürümeye başladı. Her şeyi iyi hesap etmeli adımlarını iyi edilmiş hesaplarına göre atmalıydı. Rüyalar eğer bilinçaltının yansımalarıyla belki de bilinçaltını kontrol etmeyi en azından bilinçaltının maruz kalacaklarını planlamayı denemeliydi. Bilinçaltı bildiği kadarıyla maruz kaldığı gündelik her şeyi muhafaza eder ve fırsat buldukça yansıtırdı. Gündelik hayatına göz atmakta fayda vardı. Sıradan bir günü nasıl geçiyordu, bunu tahlil etmeliydi. Böylece rüyalarını anlayabilir hatta belki de dilediği o rüyayı sonsuza kadar görebilirdi. Planın güzel tarafı insanın rüyadayken rüyada olduğunun farkında olmamasıydı yoksa bu rüyanın ve planın ne tadı kalırdı ki? Boşu boşuna olurdu geçen zaman, her şeyin tadı kaçardı. Düşünmeye başladı daha doğrusu sürekli yaptığı şeyi o anda da yaptığını kendisine söyledi. Hayatta en nefret ettiği durum bir olayın büyüünün bozulmasıydı. Bundan nefret ettiği kadar nefret edebileceği başka bir öge olsaydı o da büyüü bozanlar olabilirdi. Diyelim ki ortada bir olay var. Örneğin bir nezaket söz konusu ya da bir latife. İnsanlar bazen birbirlerine böyle hareketler

yapabilirler. En azından o yapar. Taraflardan birinin tüm büyüü bozması ne kadar can sıkıcı değil mi? Aslında yeteri kadar zayıf olmayan bir kadını zayıf olduğuna ikna etmeye çalışıyormuş gibi yaparken üçüncü bir şahsın bu niyeti açık etmesi ve kadının aslında yeteri kadar zayıf olmadığını söylemesi ne kadar da büyü bozucu. Ey büyüünün katili, herkes zaten biliyor kadın dilediği kadar zayıf değil. Herkes biliyor kadının zayıf olmadığını zaten herkesin bildiğini. Bunu sen de biliyorsun da ne diye büyü bozuyorsun? Çocuksun ve bir oyun oynuyorsun. Oyunda bir kral, bir kraliçe, bir prenses, iki muhafız ve bir asi var. Herkes üzerine düşen rolü yerine getiriyor. Saha, dekor, oyuncuların arzuları, diyaloglar tamamen olması gereken hali almış ki oyun oynanırken oyuna dâhil olmayan bir çok bilmiş geliyor ve diyor ki hey sen kral değilsin, sen de kraliçe değilsin. Prenseler, muhafızlar, asi siz de aslında sıradan birer oyuncusunuz. Saray dediğiniz dikdörtgensel cisim saray değil. Köşede etrafını taşlarla çevirdiğiniz yer de zindan değil aslında. Aman ne teşekkür sayın büyü bozan. Tüm oyuncuların mühürlenmiş kalplerini açtığınız ve körlüklerini bir kenara bırakmalarına yardımcı olduğunuz için hepsi sana o kadar minnettar ki seni kralları ilan ettiler. Bir kitap yazılıyor. Kitapta bir takım radikal kararlardan bahsediliyor, bazı olaylar anlatılıyor. Kitapta bahsedildiğini duyduğu her konu hakkında yarım yamalak yanlış bilgilerle kendisinin çok bilgili olduğunu göstermeye çalışan büyü bozanımız geliyor ve kitabın eninde sonunda bir kitap olduğunu, kurgunun nasıl meydana getirildiğini, olayların kaynaklarının nereden geldiğini diğer okuyuculara anlatıyor. Kitap özünden değer kaybetmese de beraberinde eserin bütün büyüü sanat düşmanı bir canı tarafından bozuluyor. Bir insan sabah uyandığında karşılaştığı manzara karşısında öfkelenildiğini söylediğinde bu durum yine büyü bozucu gelebiliyor ve öfkesinin kaynağını irdeliyor. Hormon isimlerini, biyokimyasal verileri savruk bir şekilde

dillendiriyor. Artık atomun ötesinde bir anlam kalmadı çünkü bütün büyü bozuldu. Her durumun sebebinin ve sonucunun nedensellik içerisinde değerlendirilebileceği bir evrende büyü falan kalmamıştır. Kalan yalandır, büyü'nün düşman akrabası.

Tüm bunları düşünürken tüm bunları düşünerek büyüü kendisinin bozduğunun farkına vardı. Bahsettiği olaylardaki sinir bozucu, ukala, büyü kıran kendisinden başkası değildi. Şimdi de bunları düşünerek ve detaylandırarak büyüü bozmaya devam ediyordu. İnsanların yapmasından nefret ettiği ancak kendisinin zevkle yaptığı eylemin elbette gördüğü rüyalarla bir alakası vardı eğer olmasaydı rüyaları düşünmeye başladıktan sonra bu noktaya nasıl gelebilirdi? Evet; rüya dedi, rüyalar. Konumuza dönelim. Rüyaı istenilen şekilde bir daha görebilmek, rüyanın rüyadayken rüya olduğunu anlamak, bunların nasıl yapılabileceği, gündelik yaşantının bilinçaltına ince göndermeleri... Konumuz bunlardı devam edelim. Sıradan bir günü nasıl geçiyor, bunu düşünmenin vaktiydi. Başladı düşünmeye, hatırlamaya başladı. Hatırladıkça daha yoğun düşündü ve daha yoğun düşündükçe de bu girişimin anlamını sorgulama yönünde bir eğilim gösterdi. Çünkü günleri birbirini tutmuyordu. Uyuduğu ve uyandığı saatler tamamen rastgeleydi. Uykusuzluğu dayanılmaz hale gelince uyuyor, öldüğü herhangi bir rüyasıyla ya da büyü katleden yüksek bir sesle uyanıyordu. Yemek yeme alışkanlığı dürtülerinden bile ibaret değildi. Bir, iki gün uyumadığı da sık oluyordu, bir iki gün bir iki ekmekten başka bir şey yemediği de. Bir gün bir insanla bile tek kelime konuşmuyor, gün geliyor onlarca insana tonlarca laf anlatıyordu. Maddi harcamalar, manevi eziyetler tam bir düzensizlik içinde sıralanıyordu. Sürekli ve düzenli halde yaptığı tek eylemse detayları, gerçekleri düşünmektir ama düşünce eyleminde de sabit seyrettiği bir yol yoktu. Farklı olayları, farklı kişileri, farklı

düşünceleri farklı açılardan düşünüyor, düşündüklerini ajandasına ya da o sıra yanında bulunan herhangi bir kâğıda yazıyor, genelde yazdıklarını kimse okumadan yakıyordu. Kullandığı kelimeler dahi karmaşık haldeydi. Sözcükleri seçerken dikkate aldığı bir prensip yoktu. Cümlelerindeki bu düzensizlik hayatındaki kargaşayı özetler nitelikteydi. Eş anlamlı kelimeleri aynı paragraf içinde kullanarak anlattıklarının göze batmasını istiyordu. Aslında hiç bir sözcük herhangi başka bir kelimeyle aynı manaya gelmez diye düşündüğü de oluyordu. Sözcüklerin anlamlarıyla oynayarak dilediği sonsuz rüyaya ulaşmanın imkânsızlığını sezdi, farklı bir yol bulmalıydı. Rüyayı görmeden önce yaptıklarını, düşündüklerini düşündü. Belki o rüyayı kâbusa uyanmak üzere de olsa en azından bir kere daha görebilirdi. Uyandıktan sonra rüyayı görmenin ne anlamı vardı? Bu sorunun öleceğimiz kesinken yaşamın ne anlamı var ki sorusuyla kardeş olduğunu hissetti. Demek ki bu rüyayı görüp uyanmamanın imkânı hiç ölmemekle eş değerdirdi. O rüyadayken hiç ölmemek o rüyayı görmediği anda da hiç yaşamamak isteği bu dünyayı düşünmeye devam etse neredeyse aklına gelecekti. Neyse ki telefonu çaldı. Arayan iki gün öncesinden görüşmek için sözleştiği bir insandı. Gitmeliydi ki arkasından hoş olmayan yorumlar edilmesin. Yürüyecek hali yoktu. Dolabından hangisi olduğuna bakmadan bir kıyafet aldı, üzerine geçirdi, iki bardak sade soda içti ve buluşma yapacakları yere doğru yola koyuldu. Bineği yeraltı treniydi. Hızlı, ezici, teknolojik bu alet onu kısa sürede belki de özgün kullanımlarla çok uzaklara götürebilirdi yine de usulünde binildiğinde onu varacağı yere güvenli bir şekilde ulaştırabilmek kabiliyetine sahipti. Yolculuğu boyunca yeni keşfettiği yeniyetme müzik grubunun şarkılarını dinledi. Bu adamlarda düşünmeye yardımcı olan bazı sesler vardı. Doğru durağa geldiğini fark ettiğinde kapıların kapandığını fark etti. Dert değil dedi, dert değil. Yürümeyi

seviyorum ve yürüyebilirim çok yorgun olsam da. Buluşulacak yere doğru giderken kalbinde bir ağırlık hissetti. Anlaşılan yorulan tek şey bacakları değildi. Telefonu çaldı, yeşil tonlarında kıyafetler giyen bedeni kırmızı, koyu benleri olan sulu arkadaşıydı arayan. Çok acil bir işi çıkmıştı. Uygun bir vakitte ne olduğunu detaylıca anlatırdı. Şimdi ondan bunun için çok özür diliyordu. Bu ihaneti kesinlikle bir şekilde telafi edecekti. Karşısındakinin ne dediğini dinlemiyor sadece sesin bitmesini bekliyordu. Onun farkı kalmış mıydı diyaloglarda karşıdakini dinlemeden cevabı hazır şekilde konuşma sırasını bekleyen insanlardan? Durum farklıydı. Ortada düşünsel bir tartışma veya savaşım yoktu. O sadece bahane dinlemekten hoşlanmıyordu o kadar. Kendisine karşı adil olması gerektiğini düşündü. Telefonu kapattı, en yakın parka gitti. Şimdi düşünmek vakti. Neyi? Her şeyi. Mesela neyi? Allah'ı... Yapma bir faydası dokunmuyor. Pragmatizme olan öfkemi bilmiyor gibi konuşma. Biraz da kendini düşünmelisin. Bu sözden nefret ediyorum bir daha asla kullanma. Ne halin varsa gör ben gidiyorum. Nereye gidiyorsun? Beraber düşünürdük. Hınçla tartışırdık. Ben bu vakte kadar düşündüğümce mutsuz oldum. Canımı sıkıyorsun be adam ben gidiyorum. Gidersen git be, sana kalmadım ya diğerleri de var. Rüzgâr bu diyaloga daha fazla tahammül edemeyeceğini anlayınca ince bir acı bırakarak saçlarından sıyrıldı ve gitti. Geri dönmek üzere gidiyor olması onu çok fazla üzmedi. Birisi geri dönecekse gitmesinde can sıkıcı bir unsur yoktu, zaman kaybı dışında. Rüzgâr gittiğinde bankla, köpekle, sokak lambasıyla, gelecek kış donması muhtemel olan ihtiyar park sakiniyle ve yapraklarının terk ettiği ağaçlarla baş başa kaldı. Bir ara yanına kendilerini suçsuz sanan insanlardan utanan, tuhaf cinsel eğilimleri bıyığındaki tereddütten sezilen, konaktan bozma otel işletmecisi Zebercet gelse de fazla yüz vermemesi sebebiyle o da pek

kalmadı yanında. Nerede kalmıştık, Allah'ta. Aslında bu meseleye sadece Allah veya Tanrısallık sorunu olarak bakmak yanlış. Mesele sadece bir yaratıcının, bir düzenleyicinin ve onun ceza ödül sisteminin sorgulanmasından ibaret değil. Mesele sadece sonsuzluğu algılayamayan zihinlerimizin çektiği sancı da değil. Mesele teslimiyet hiç değil, konumuzun günümüz Müslümanlarının inanış biçimi ile uzaktan bir alakası olsa da cevabına varmaya çalıştığımız hiçbir soruda özne olan onlar değil. Öyleyse mesele ne? Mesele varoluşu anlayabilme, sorgulayabilme belki de kanıksayabilme meselesi. Tüm sorun bu. Nasıl var olduk, nasıl hala varız, acaba var mıyız gibi bir klişeler dizisine burada dalmanın anlamı çoğunuza göre yok. Ben buna kısmen katılıyorum. Anladığım kadarıyla varım. Var oluş meselesini sorgularken yine de değinilecek ilk nokta şüphesiz varlığın bilincinde olmaktır, var olduğunu bilmek, var olduğunu hissedebilmek. Algısal faaliyetlerim bana var olduğumu sezdiriyor. Görebiliyor, dokunabiliyor, koklayabiliyor, tutabiliyor, dayanabiliyor en önemlisi düşünebiliyoruz. Maddeyle iç içeyim. Madde ötesi hakkında elimde avucumda bu zamana kadar güvenilir bir veri olmadı öyleyse öyle bir ötenin olmadığını kabul ediyorum. Ben benim ve benim algı yelpazemdekilerin var olduğunu biliyorum ancak. Nasıl var olduğumuz sorusuna gelince asıl hengâme işte bu noktada başlıyor. Var olma halini derinlemesine düşününce işin içinden çıkmakta zorluk çeken zihnim, büyük bir soru işaretinden ibaret olan nasıl ile başlayan meselelerde ve işlemlerde nerdeyse tıkanıyor. Var oluş halini ifade etmeye çalışırken dahi dilim ve zihnim var olma durumunu kavramakta ve aktarmakta büyük güçlüklerle karşılaşılıyor. Varım işte, bu çok garip ve normal ama varım demekle yetinmemesine karşın varlığımı beynim çok daha ileriye götüremiyor. İnsan belki bu kertede kendini zorlasa daha süslü, daha felsefi, daha bilimsel cümleler kurabilir ancak buna ihtiyaç

duymuyorum çünkü kaynağım sıradan varlığım ve hiçbir cümle bunu değiştirmiyor, varım işte o kadar. Bunun nasıl olduğunu anlamadan biliyorum ayrıca daha da ileriye hiç gidemeyecek bu mesele belki de. Bu zihinsel serüven varlığı algılamak ve düşünmekten ibaret. Nasıl var olduğum sorusuna tekrar dönecek olursak elbette emin olduğum bazı noktalar var. Ne yazık ki kilit noktaların bu bazı noktalarla pek alakası yok. Yani bedenimin oluşabilmesi için ebeveynlerimiz yapması gereken fiziksel ve biyolojik faaliyetlerin farkında olmam beni aziz yapmıyor. Onların da bedenlerinin var olabilmesi için daha önceki atalarının aynı işlemi gerçekleştirmesi gerekiyor amenna. İnsan soyunun ortaya çıkışı ve gelişimi hakkında cevaplamamız gereken büyük ve çok kıymetli sorular olduğunu kabul etmiyorum. Evrim teorisi yüzde yüz ispatlanmış bulgulara dayanmasa da merakımı büyük ölçüde tatmin ediyor. Canlılık hakkında sorulabilecek diğer tüm sorular da biyoloji biliminin ve evrimin cevap arayıp bulabileceği hususlar. Bunlar gayet bilimsel, gayet somut meseleler. Kâinatta maddeden meydana gelen her cismin meydana getirdiklerini doğa kanunları yardımıyla bilim adamları çözebilir. Dolayısıyla kâinatın oluşması ve bu güne kadar geçen süre içinde cevaplanamayacak kaygılarımız yok. Örneğin büyük patlama veya herhangi başka bir fizikçinin başka bir teorisi kâinatın başlangıcı ve gelişimini ifade edebilir. Bunlardan herhangi biri varlığın var olduktan sonraki sürecini açıklayabiliyor. Tüm bu bilimlerin nasıl var oldum sorusunu küçük bir kısmına dahi cevap veremiyor benim nezdimde, en azından beni tatmin etmiyor. Yani biyoloji varlığın nasıl var olduğunu değil zaten var olan maddenin nasıl birleşerek vücut halini aldığını açıklar. Demek ki var oluşun ilk anından bu yana olan her etkileşime doğa yasalarının yardımıyla bilim insanları bir cevap getirdi veya getirebilir. Hiçbir boşluk kalmadı veya kalmayacak. Tüm serüven apaçık bir biçimde gözlerimizin önünde veya olacak. Ne yazık ki bu

bile merakımı zihnimi tatmin etmez. Kabul edelim ki evrim teorisinin sunduğu önermeler tümüyle doğru. Bir takım reaksiyonlarla canlılık ortaya çıktı. Yani atom, moleküller, genler bir şekilde düzeni sağladı. Bu etkileşimlerin hepsi evrimin yaşama ve doğa kanunlarına göre vücut aldı. Kocaman bir soru bütün bilinmezliğiyle karşımıza çıkıyor. Bütün bu yasalar neden bu şekilde varlar ve bu matematikle işliyorlar. Kütle çekimini ele alalım. Bir fizikçi kütle çekimini matematiksel hesaplarla ortaya koyabiliyor. İki cismin birbirini hangi şekillerde ne kadar kuvvetle çektiğini bize gösterebiliyor. Bu matematiğin kaynağını sorduğumuzda atom altına inerek ancak bir yere kadar yine tatmin edici cevaplar verebilir bilim bize ancak asıl olan sebebe, her koşulun anasına dayanınca yol orada bilim susar. Felsefe başlar. Felsefenin bittiği yer de yine burasıdır. Başladığımız yer. Ne kadar düşünürsek düşünelim. Varoluşun ilk anından bu yana tüm sırrı çözssek de sebep noktasında bir yanımız hep eksik kaldı. Ne yazık ki sanki yine o sebepten ötürü bir yanımız eksik kalmaya devam edecek. Umarım bilim bu noktayı da aydınlatacak ama açık konuşmak gerekirse buna dair pek bir inancım yok. Bilimin bir sınırı var ve bu sınırı asla aşamayacak. Bu düşünceyi bağnazca bulanları aksini ispata davet ediyorum. Düşünerek acaba varoluşun sırrını, sebebini ve niyetini çözebilir miyiz? Düşünerek nereye kadar gidebiliriz? Elimizdeki verilerin ve hayal gücümüzün bizi ulaştırabileceği yer en fazla neresi? Yine her şeyin başladığı yerde kalacağız ne yazık ki. Hayal gücümüz bize bu noktada yardımcı olsa da tüm bu çabalar biraz zevk ve bolca acıdan öteye gidemeyecek. Nasıl var olduk sorusu aklımızı kurcalamaya ve beni öldürmeye devam edecek. Bu soru kâinattaki en acımasız katil. Bu sorunun Türk Ceza Kanununun seksen dördüncü maddesinin ikinci fıkrası gereğince dört yıldan on yıla kadar hapis cezasıyla yargılanması talebimi halkımızın yüce mahkemesine arz ediyorum. Maalesef bu noktadan sonra başka bir teori

devreye giriyor. Tanrı var ve her şeyi bilen, her şeye sebep olan ancak odur. Kâinatı yaratan ona bu eşsiz, kusursuz(!) düzeni veren Tanrıdır. Tüm olanları olacakları ancak o bilebilir. Bunların tamamının doğru olduğunu kabul edelim. Bu sorumuzun vahametinde herhangi bir değişikliğe yol açmıyor. Tanrı varsa neden var ve varlığı neden yarattı soruları hala havada kalıyor. Bu soru bize daha eğlenceli ve daha acımasız bir teori olarak geri dönüyor. Tanrı kâinatı yarattı. Sonra sizleri yarattı. Ancak sizleri öyle başboş gezesiniz, hiç bir şeyin farkında olmayasınız diye yaratmadı. Tanrının sizi yaratmasında bir gaye vardır. Bu gaye sizin ona kulluğunuzdur. Tüm sebep de budur. Tanrı bu işkencenin karşılığı olarak sizden bir takım işler istemektedir. Bunun başında ona inanmanız ve ona tapınmamız gelir. Sonrasındaysa bir takım eğilmeli, kalkmalı, şükretmeli ritüeller. Vay benim çaresiz başım. Böyle bir teoriye teslimiyet ne kadar mümkün? Onlarca din klişesi bana tümüyle saçma geliyor. Çünkü çoğunun kaynağı ve amacı tarihsel belgelerde çoktan ortaya konulmuş vaziyettedir. En dikkate değer dinlerin en fazla taraftar toplayanlar olduğunu savunmak yanlış olsa da gerek yetiştiğim toplum gerekse en fazla maruz kaldığım olması açısından İslamiyet'i ele almak daha doğru olacaktır. Dinler arasında semavi olduğu iddia edilebilecek yegâne dinlerin başında da İslamiyet gelir. Neden diğer dinleri kurcalamıyorsunuz da sadece İslamiyet'le uğraşıyorsunuz diyen halkların figanları şimdilik kaale alınmayacaktır. En iddialı dinin de İslamiyet olması meselesi kafamı hep karıştırmış, bu din bu özelliğiyle bile kendisini düşündürmeyi başarmıştır. İslamiyet'i önce tarih bilimiyle ele alırsak kendisine inanmamız için hiçbir sebep göremiyorum. Hem iddiada bulunan kendisidir. Yani beni inandırması gereken kendisi ve tarihinde inanmamız için bir sebep yok. Bolca sonradan ekleme efsanelerle ve rivayetlerle dolmuş belirsiz bir tarihtir İslamiyet'in tarihi. Bu süreci değerlendirmeye şüphesiz Kuran'ın içinde

geçen doğru olduğu iddia edilen hikâyelerle başlamak lazım. Bu hikâyelerin bahsetmiş olduğu bir takım olaylara tarihte ve tarih öncesinde rastlasak da hangi kaynağın kimden beslendiği merak konusu. Peygamber mi tarihten, tarihtekiler mi ilahi kaynaklardan bilgilendi? İslamiyet'te anlatılan bir takım olayları sırf kuranda geçiyor ya da peygamberin ağzından çıktığı iddia ediliyor diye doğru kabul etmek İslamiyet'in lanetlediği cahiliye devri zihniyetinden farksız. Geçen zaman sözde birçok noktayı tahrif edebilir. Köyün çok güçlü bir yiğidi de elli yıl sonra kırk kişiyi dövebilmiş bir kahraman olabilirken gizli yalanlar söyleyebilen biri çağının en dürüstü haline gelebilir. Bilimsel metotlardan uzak İslami deliller hikâyeler gibidir. Halkların tarihte ve günümüzde ne saçma dogmalara inandığını söyleyen bir din mensubu hangi dine mensup olursa olsun gülünç durumdadır. Belki de sözde delillerin ve hikâyelerin hepsi sadece öğüt içindir ama Tanrı ve peygamber dürüst olduğu için gerçek dedikleri tüm olaylar ispatlanılasıdır aksi takdirde inanılmaz safsatalardır bu rivayetler, gerçeği bilmek isteyenlerce. Tüm bunlar üzerine daha fazla konuşulabilecek iddialardır ancak böyle bir durumda inananın inancını değiştirmek imkânsızdır. Çünkü o zaten inanan pozisyonundadır. Bilmek, bilmemek gibi hallerle inanma eylemi arasında somut bir ilişki kurulamaz. O, Allah kâinatı yaratırken görmemiş veya peygamber vahyi alırken, ayı yararken yanında olmamıştır. Sadece genelde toplumsal ve psikolojik olan birçok etmen sayesinde inanmış, teslim olmuştur o kadar. O yüzden İslamiyet'in dürüst olmadığına dair olan tezimizi uzatmanın bir anlamı yoktur. Okuyan eğer okumayı inanmak şartı ile değil de gerçek dediğimizin keşfi için yaparsa doğru yolu uzatmadan bulacaktır. Doğru yol biraz da soruların ve bilinmezliklerin arasında kaybolup tüm bunlara cesurca başkaldırmak değil midir dedi. Neyse bu konuyu geçelim. Varoluşa başkaldırma, sünme haşa. Biraz da daha

önceden de söz verdiğimiz gibi Tanrının cezalandırma ve ödüllendirme usulleri hakkında düşünelim. Bir kere işin temelini ele alacak olursak ödül ve ceza tüm büyüü bozmakta, inancı anlamsız hak getirmektedir. Adalet olgusuyla Tanrı'ya inancın ödüllendirilip cezalandırılmasının zannımca bir alakası yoktur. Dediklerim yanlış anlaşılmasın ben bu bahiste inanç kavramını ele alıyorum. Niyetleri, dini tabirleri, amelleri değil. İnancı ele almamın sebebiyse dinlerin Tanrı'ya, elçilerine ve kurallarına imanın en değerli meziyet olduğunu öne sürmelerinden kaynaklanmaktadır. Bir varlığa inanmak ne kadar ödüllendirilebilir yahut cezalandırılabilir bir durumdur? İnanmak ve bilmek arasındaki vahim ilişki acaba Tanrılar tarafından hiç ele alınmış mıdır? Gerçekten inanmak ancak bilmekle mümkündür benim kanaatimce ve bilmek somut verilerle olur. Yarım yamalak mistik gizemli öngörülerle dolu hikâyelerden oluşan derleme bir kitaba ne kadar inanılabilir? Bunun inanılabilir olduğunu iddia edenler neyi ne kadar vicdanen hak etmektedir? Tanrı kendisine inanmamayı sonsuz azapla yasaklamıştır. Bu inanmayanın ne kadar elinde ve ne kadar umurundadır? Tanrının bu tehditleri ve rüşvetleri sunmasındaki yegâne gaye ikna mıdır yoksa haber verme midir? Her iki durumda da büyüye ne kadar sadık kalınmıştır. Anlam ne kadar korunmuştur? Tarihi süreç boyunca düşünce suçlarını cezalandıran hükümetleri ele alalım. Sırf bir fikri düşündükleri için onlarca masum filozof, gazeteci, bilim insanı, halk kahramanı, şair, derviş, öğrenci, yazar, devrimci; işkenceler görmüş, öldürülmüş ve özgürlüklerinden mahrum bırakılmışlardır. Dünyanın o yöneticileri şimdi nasıl andığı her camiada görülebiliyor. Şüphesiz o hükümetler hırsızları da katilleri de cezalandırmışlardır ancak kurunun yanında yanan yaşlar yöneticilerin zalim olarak anılmasına sebep olmuşlardır. Faşist, diktatör, zorba, halk düşmanı bu yöneticilerin

sahip olduğu diğer sıfatlardır. Tanrı kendisine inanmayan sonsuz cehenneme atarken bu zalim yöneticilerden çok mu farklıdır? Evet farklıdır. Farkıysa onlardan daha zalim olmasındadır. Çünkü sonsuzluk dediğimiz kavram işkencelerin yanında çok daha acı vericidir. İyi diyebileceğimiz bir insan sırf düşündükleri için yahut inanmamasından dolayı çalışsa bile elinde olmayan sebeplerden dolayı inanmamasından ötürü onu cehenneme hem de sonsuza kadar atmakla tehdit etmek rahman ve rahim olan adil diye anılan Allah'ın yüceliğine yakışır mı? Bir insan bilinen anlamda elinde olmadan inanıp elinde olmadan inkâr edebilir. Düşünce ve irade ilişkisi her zaman istenilen sonuçlar doğurmayabilir. Bazen insanın düşüncesi insanın istediğinden farklı işleyebilir. Düşünceyi yönlendirebilmek için kullanılan kaynakları değiştirmek bazı zihinlerde hiçbir işe yaramayabilir. İnsan kitap kitap, şehir şehir, kapı kapı arasa da Allah'ı bulamayabilir. Elini vicdanına koymasını istediğim herkese soruyorum, ilahi adalet onun sonsuz azap çekmesi midir? Yok efendim var etmiş ve şans vermiş, cehenneme de atabilirmiş. Atamaz demiyorum böyle bir Tanrı varsa buna gücü yetebilir, atabilir ancak bu adil midir? Bir canlıyı var etmek yaratıcıya canlı üzerinde her türlü haksız muamelede bulunma hakkını verir mi? Böyle bir Tanrı tasavvuru akla vicdana uygun mudur, böyle bir Tanrı olabilir mi, olsa bile böyle bir Tanrıya tapılır mı? Ben böyle bir Tanrıya tapmam. Korku, inanç ve tapınma çok farklı kavramlardır. Dünyada yaşayan şahsım böyle bir Tanrının olamayacağını savunuyor olsa bile -kâinat biraz gariptir bir bakmışsın ne kadar anlamsız olsa da böyle bir Tanrı var- var olduğu koşulda bu Tanrı tapınmayı hak etmiyor. Sebep ve sonucun doğurduğu insan iradesi insana sonsuz acıyı nasıl kazandırabiliyor? En uzun yaşamış ve kötülüklerin en büyüklerini yapmış bir insanın dahi sonsuz azabı çekmeyi hak edip hak etmeyeceği tartışılırken Allah nasıl olur da

sadece kendisine inanmayan bir insanı bu kadar pervasızca cezalandırabilir, onu bu kadar çaresiz bırakabilir? Vicdanım, aklım, hiçbir duyum bu meseleye ermiyor. Bir de ödül konusu var ki tarihin en büyük komedisi olmaya aday. Samimiyeti bıçaklayan, büyüü yer küreden kazıyan, inancı ve akli kirleten vaat edilmiş ödüller; bir Tanrının sunabileceği nitelikte nimetler değiller. Tanrı önce dünyada bir takım zevkleri yasaklıyor, bunların kendinin verdiği iddia ettiği her türlü dürtüye rağmen tadılmaması gerektiğini söylüyor ve maymuncuklarına yapmaları gereken bir takım ödevleri sıralıyor. Kendi elleriyle gerçekleştirmedikleri normal bir ölümden sonra amellerine göre yasakladığı nimetlerden farksız nitelikteki ödül olarak sunulan nimetleri sonsuz bir zaman zarfında onlara bahşediyor. İnsan sırf bu bir takım ödüller ilkel arzularını tatmin edecek diye inanabilir mi kâinatın sözde sonsuz kudretli Tanrısına? Madem tüm bunlar çöl göçebelerini ikna için iyi niyetli çobanca söylenmiş ucuz rüşvetler değil öyleyse neden söyledin de büyü bozdun bilge Allah? Allah'ın tüm insanlığa yolladığı iddia edilen kitaplar zamanıma ve zihnime hitap etmiyor. Etki alanları kısıtlı olmaya mahkûm bu kitaplar savunma mekanizmalarıyla donatılmış olsa da hayli açığı olan ve çok fazla insani eserler. Bir insan evladı; kitapların mealini soluna, asıllarını karşısına, kitapların ait olduğu söylenen dillerinin dil bilgisi kitaplarını ve sözlüklerini sağına, dinlerin sözlü kaynaklarının ve olaylarının derlendiği güvenilir kitapları başının üstüne alsa ayet ayet, hadis hadis, olay olay, kelime kelime tüm iddiaları incelese bu işlemleri de bir köşeye kayıt alarak yapsa büyük çelişkilerin farkına varmaması için algısını kapatmış bir duyarsız olması gerekir. Benim yüzyıllardan beri kendine milyonlarca takipçi bulmuş bir dini ya da değerlerini çürütmek gibi bir iddiam ve çabam yok. Bu yapılabilir bir aktivite olsa da gerçeklerden her zaman uzak durmuş insanların bunu anlayacağını düşünmüyorum. Dinleri yok

etmeye çalışıyormuş gibi duran sözcüklerimi durduğu şekilde yorumlayacak insanlara bir cevabım var. Dinleri ve Tanrıları mantık zemininde yok etmeyeceğim aksine size şimdi Tanrı'yı ve dinleri yaratacağım, hazır mısınız? Kemerlerinizi bağlayın, algaçlarınızı açın ve satırları okumaya devam edin başlıyoruz.

Ben bir insanım, geziyorum bana uçsuz bucaksız gelen yeryüzünde, yaşıyorum bir başıma sonsuz gökyüzünün altında. Kimim kimsem yok içimi tam olarak dökebileceğim, kendimi anlatacağım, beni anlayabilecek, en kirlî arzularımı ve sırlarımı saklayabilecek; yalnızım anlayacağınız. Birine ihtiyacım oluyor sürekli, etrafıma bakınca kimseyi göremiyorum. Bu durum benim canımı sıkıyor. Beni dipsiz mutsuzluklara, çaresiz huzursuzluklara sürüklüyor. Bağırıyorum dağların doruklarında. Hıçkırarak ağlıyorum ormanların kuytularında. Dert yanıyorum zifiri karanlıklarda. Sıkışıp kalıyorum ummanların kıyılarında. Beni anlayabilecek, beni bağrına basacak, her halimle olmasa da pişmanlıklarımın beni kabul edecek, yalnızlığımın felaket olacak, sesimi duyacak kimse yok mu? Arıyorum.

Merak da ediyorum ayrıca her hareketi, doğa olayını, etkileşimleri, sebepleri, canlılığı, sırları, sınırları... Yağmur neden yağıyor, nasıl oldu ne oldu da oluştu bunca güzellik, bu manzara? Yıldırımlar çakarken, yıldızlar göz kırparken, ölümler sevdiğim insanlar, öldürürken ben hayvanları ve düşmanlarımı hiçbir bilgim olmadan tüm bu olanlar hakkında sadece merak ediyorum. Benim aklımın kuvveti yetmiyor anlamaya dünyayı ve ötesini. Tüm sorularımın cevabını bilmek istiyorum, yok mu söyleyecek bana işin aslını?

Silahsızım ben benden çok güçlülere karşı. Hakkımı gasp ediyorlar. Benim hakkım olan eti ve meyveyi elimden alıyorlar. Bana ait olan eşimi benden alıyorlar. Beni dışlıyorlar ama ben onlara karşı sesimi çıkaramıyorum. Kafa tutamıyorum onlara. Onlardan

intikam alamıyorum. Bu beni fazlasıyla sinirlendiriyor. Yumruğumu sıksam elimi kesiyorlar, başkaldırısam boynumu vuruyorlar. Göz göre göre zulmediyorlar bana. Üstelik şikâyet edebileceğim de kimsem yok tüm güçlüler kötülükten yana taraf almışken. Yaptıkları yanlarına kar mı kalacak? Biz mazlumların, hakkı yenenlerin yanında duracak hiç güçlü yok mu? Cezası yok mu tüm bu adaletsizliklerin?

Bir de şöyle bir problem var ki ben ölmek istemiyorum. Hep nefes alabileyim, hep tadabileyim istiyorum doğanın yemişlerini. Güneşin doğuşu kesilmesin istiyorum hiç bir zaman. Yanıp kül olmak veya gömülüp toprağa çürümek istemiyorum. Yok olmak pek tercih edilesi gelmiyor bana ancak etrafımda gördüğüm güçlüsünden zayıfına, insanından hayvanına herkes ölüyor. Demek ki ben de öleceğim. Ölsüm bile bu son olsun istemiyorum. Başka bir dünyada da olsa hala yaşayarak zevk almak istiyorum, yaşantımı devam ettirmek istiyorum. Bu dünyada tüm şikâyetlerime çözüm olsun istiyorum. Adil ve huzurlu bir yer olsun istiyorum. Kötülere de bana zulmedenlere de ceza verilmeli bu dünyada. Ölüm olmasa ve her bilgiye sahip olsam çok güzel olur bu dünyada. Bu meselelere bir çare bulunamaz mı?

Bir varlık olsa beni hiç yalnız bırakmayan, her daim konuşabileceğim, yanımda olan; bir varlık olsa merak ettiğim tüm sorulara cevap olan, her varın sebebi olan; bir varlık olsa benim yerime intikam alan, adaleti sağlayan, güçsüzleri koruyan; bir varlık olsa bana ölümsüzlüğü sunan, ne güzel olurdu. Yahu keşke böyle bir varlık olsa. Acaba var mı? Aslında olabilir böyle bir varlık. Belki de vardır böyle bir varlık. Vardır vardır. Olsun canım böyle bir varlık koşulsuz, sorgusuz, sualsiz taparım ben ona. Ta ta ta raaam! Tanrı doğar, artık insanın en temel sorunlarına muazzam bir çare bulunmuştur. Çare Tanrı inancıdır. Mesele bu kadarıyla da kalmaz. Kalamaz,

çünkü tapınmak ancak belli bir sistemle süregelen ve bağlayıcı kılınabilir. Bu Tanrının adı, temel sorulara bir takım cevapları, absürt olur tutarlı olur bazı kuralı, hikâyenin etrafını dolduracak hayal ürünleri, insanı hayrete sürükleyecek tarihte geçtiği iddia edilen Tanrı faaliyetleri, Tanrının cezaları, Tanrının ödülleri, hoş görülen sistemin kuralları, Tanrının mucidinin veya sözde elçilerinin meziyetleri, hakları, görevleri, elçi düşmanlarının ettikleri yüzünden bulacakları, öldürmenin koşulları, ölmenin kurtuluşları açık açık yazılmalıdır ki kalmasın insanımızın aklında büyük soru işaretleri. Birkaç da kalkan ve kısır döngü bulursak küçük soru işaretlerini de bertaraf etmiş oluruz. Esnek de tutmalı, biraz gizem bırakmakta da yarar var, olur ya sıkıştığımız yerde oraya sığırız. Dı dı dı dit dı dıı. Dinler ortaya çıkar. Hem aciz olan insanımıza duygusal anlamda yardımcı olacak hem de insanlığı yönetenlere sonsuz ilahi bir güç sağlayacak dinler. Şükre sebep olacak, isyanı önleyecek, haksızlıkları Tanrı'ya havale etmemizi sağlayacak dinler. Böylelikle anarşi doğmaz çünkü ilahi adalet yanımızdadır. Bu din meselesi herkesin işine gelmektedir. İnsanların artık bir veya birden fazla Tanrısı ve bir dini vardır. Coğrafyalar ve toplumlar değiştikçe Tanrılar da dinler de değişir, sonuçsa hep aynıdır sözde muazzam bir takım kurallar ve korunan bir düzen. Bazı insanlarca bu süreç farklı değerlendirilmektedir. Geleneklere, dayatmalara ve sözde ilahi kitaplara bağımlı düşünen bireyler o kitaplar ve takipçilerinin çeşitlemelerindeki verilerden de yararlanarak bahsedilen serüveni insanın fitratındaki Tanrı ve dine inanma eğiliminin bir sonucu ve var olan bu kavramları keşfi olarak görebilmektedirler. Bu durum bana ilk durumdan daha mantıklı gelmese de inanan ve inancı doğru bulma gayesiyle yola çıkıp sorgulayan insanların işine gelmektedir. İnsanlar yüzyıllardır aktarılan birtakım inançları cesurca sorgulamak ve bundan kurtulmak için gereken cesareti kendilerinde

göremeyebilir çünkü Tanrı ve din açıklandığı üzere psikolojik açıdan insana çok yardımcı unsurlardır. Modern insanların arasında dahi Tanrı ve din yalan olsa bile ben tüm bunların yalan olduğunu bilmek istemezdim zira ben böyle mutluyum diyen insan sayısı hiç az değildir. Yalanlarla mutlu olmak mı gerçeklerle birlikte acı çekmek mi sorusuna verecekleri cevap insanların Tanrı ve din konusunda bulunacakları tercihlerin ana çıkış noktasıdır. Bence tercih edilesi olan korkak ve içten pazarlıklı olmadan akıllı vicdanlı hareket edilerek doğrunun peşinden gidilmesidir. Varılacak sonuç ne olursa olsun ki genelde Tanrı ve dini terk ile biter bu süreç gerçekten tarif edildiği gibi doğrular için cesurca üzerine gidilmelidir tüm iddiaların, diye düşündü. Her konuda böyle yapmalı diye de ekledi düşün defterine.

Bunları düşünürken sanki gelmiş geçmiş tüm insanları karşısına almış ve onlara seslenmişti. Onları ikna etmeye çalışıyormuşçasına kurduğu cümleler yıllardır bulunduğu tartışma havasından kaynaklıydı. Yoksa bana ne kimseye dokunmadıktan sonra dileyen dilediğini sorsun dilediğini cevaplasın ama Tanrı ve din inancı genellikle dolaylı da olsa topluma dokunur. Allah'a olan güveninden dolayı isyan etmeyen yığınlar isyan için yeterli gücü olmayıp ortaklar arayan bireylere karşı sorumlu sayılmaz mıydı? Bu konu sonu olmayan tahminlerden başka cevabı bulunamayacak sorulardan meydana geliyordu kimine göre. İnsan bu soruları sorardı. Kimisi boş verir bir süre sonra kimisiyse soruların peşini bırakmazdı. Peşini bırakmadı, bırakmak da istemedi. Bu sorular sonunu getirebilecek de olsa sormaya devam edecekti, merak duygusu yine kabarmıştı. Tanrıyla konuşmak istedi. Ona bir çift laf edecek bir iki basit soru soracaktı. Kitaplarını okuduğunda tatmin edici cevaplarını bulamadığım sorular. Tanrı'yı karşısına davet etti. Bekledi, bekledi. Tanrı'dan eser yoktu belki Tanrı da yoktu. Tanrı olamazdı. Olsaydı vaziyet bu hale gelmezdi. Belki de Tanrı vardı ve

hiç de tahmin edildiği gibi bir varlık olması gerekmiyordu. Kurulan tüm hayaller boşunaydı. Ebu Hanife haklıydı. Tanrı neden yoktu. Bilemiyor ve bu durum onu çileden çıkartıyordu. Varsa da ne hali görsün dedi hınçla kalktı oturduğu yerden. Kalktığında oraya nasıl geldiğini, nereden geldiğini hatırlayamadı bir süre tıpkı dünyaya gelişini hatırlayamadığı gibi. Gülümsedi.

Eve gidecek kitap okuyacak ve rüyayı düşünecekti. Belki o gün bugün dedi belki bir defa daha görürüm rüyayı ve uyanmam ahlaksız bir kapı ziliyle. Zilin kablolarını kessem bunu önleyebilirim. Telefonu da sessize alırım. Pencereleri kapatır, camlara siyah elbiselerimi asarım. Uykumu derinleştirecek maddeleri de katarım bünyeme. Huzur uğrar belki zihnime bir uykuluk daha. Ya kâbus görürsem dedi. Kâbusları sevmezdi, insanı uyuduğuna pişman eden bir lanet vardı bu kâbuslarda. Ağlayan insanlar, işkence edilen insanlar, her yanı kanayan çocuklar, beddua okuyan tanıdıklar, özlenmeyen adamların sözleri, hasret kalınanların özenle gelmeyişleri, kavga eden aile fertleri, gerçek dünyadan enstantaneler, Meursault'un üzerine yağdırılan kurşunlar, C.'nin nihayet koparttığı kulağı, Samsa'nın posaya dönmüş vücudu, Alex'in çivili sopası, Oblomov'un salyası tüm bunlar hoş şeyler değildi. Kâbus kaçıran diye bir objenin varlığını duymuştu. Normalde metafiziksel ihtimallere pek inanmasa da totemlere anlam verilemez bir güveni vardı. Belki bir kâbus kaçıran edinse bütün kâbusları kaçırdı. Bu yolla kendinden kaçmış olmazdı çünkü bilinçaltına şekil veren kendisi değildi. Öyleyse kâbus kaçıran da egosuna ve etik anlayışına ters bir durum yoktu. Kâbus kaçıranı kendisi almadı. Birisi alır belki dedi bekledi, o kâbus kaçıran hiç alınmadı ve kâbuslar hiç bitmedi. Bunların olacağından habersiz yatağına girmiş kitaplarına bakıyor ve kahramanlarını düşünüyordu. İsimlerini okuyarak okuduklarını hatırlamaya çalışıyordu. Yazarların hayatları, bahsettikleri düşünceler ahenk içinde ninni söylediler ona

oracıkta. O da bu güzelliğe direnmeden uyuyuverdi. Uyandı ve birbirine benzemeyen bu yönüyle de birbirine benzeyen birçok gün geçirdi. Düzenli olmayan uyku vakitleri, kafasına takılan düşünceler, can sıkıcı memleket haberleri, soygunu andıran faturalar, kısır döngüler, sevgiden anlayıştan diyalogdan uzak insanlar ve daha bazıları. İnsan bu hayatı yaşama meselesini hiç anlamadı, diye düşündü. Çevresinde gözlemlediği insanlar acaba ne uğruna nasıl yaşıyorlardı? Onları yaşamaya ikna eden yücelik acaba neydi? Yoksa yaşamaya ikna olma gibi bir durum onlar için hiç olmamış mıydı? Ee madem varız yaşıyoruz o zaman mesele çıkarmaya gerek yok mu demişlerdi? Yoksa bunu bile hiç düşünmüyor olabilirler miydi? Nedense o diğerlerinin bu yükümlülüklerini de kendi üzerine almaya hevesli gibiydi. Yaşayan insanın yaşama sebebini bulmaya kalkışıyordu ve buluşunu biyolojik temel yaşama içgüdüsüne bağlamak gibi bir niyeti yoktu. Bu kolayca kaçmak olurdu. Bilineni beyan olurdu. Bu bilinenin ve kısmen doğru olanın yan unsurları tespit edilmeli bilim camiasına ve halka duyurulmalıydı. İnsanın yaşama devam etme sebebi bu güne kadar üzerinde çok kez durulan insanın yaşama devam etmeme sebebinden daha araştırılabilir bir konuydu. Garip olan insanın hala hayatta kalması olamaz mıydı? Araştırmalı, düşünmeli. Mümkünse bunları çıldırmadan yapmalı. Ulaştığı sonuçlar genelde iç bunaltıcı olsa da bu etrafı etraftakilerin yerine onların gözünden düşünme işi bağımlık yapıcıydı. O, sonuçlara giden yollar sancılı olsa da neticeyle karşı karşıya kalındığı vakit Martin Eden burukluğunu yaşamaktan çok uzaktı. İnisiyatif alınarak yürütülen aklın ruh sağlığına pek faydalı olduğu söylenemezdi ancak alışkanlık haline gelen zararlı aktiviteleri bırakması da en az Tanrı'nın iradesi kadar kuvvetli bir irade gerektiriyor, diye düşündü. Hoş ya Tanrı bile bu iradeye sahip olmasına rağmen kendisine ve çevresine yani bize zararlı olan birçok eylemde

bulunmaya devam ediyor. Demek ki fayda noktasında bazen Tanrısallık dahi bir anlam ifade etmiyor. Geçen tüm bu günlerde rüyasını da sürdürmeyi başarmıştı her ne kadar rüya umduğu gibi sonsuz destansı günler şeklinde sürmese de onda belirli bir noktayı aydınlatmıştı. Rüyadaki geceyi borçlu olduğu insanlar televizyon yayınlarındaki konuşmalarına şöyle devam etmişlerdi.

Uyanın, yoksa bu gece hiçbir zaman gelmeyecek. Eğer siz böyle asalakça yaşamaya devam ederseniz yanan evler sizinkiler olmaya devam edecek. Haksızlar daha da fazla kazanacak. Sizse bu geceyi ve arkasından gelecek olan iyi insanların mutlucu yaşadığı günleri rüyanız dışında başka bir yerde tecrübe edemeyeceksiniz. Uyanın. Kendi geleceğinizi kendiniz inşa edin. Biz düş perilerinden medet ummayı bırakın. Gerçeklikten kaçıp rüya ve hayaller içinde kolaya başvurmayın. Mehdilerinizi, kumandanlarınızı, mitolojik kahramanlarınızı beklemekten artık vazgeçin. Bekledikleriniz kendinizden başkaları değil. Bu gece için gündüzünüzü feda edin. Uyanın, insanları uyandırmak için uykusuz kalın. Emek verin ki dilediğiniz adil dünyayı elde edin. Emek!

Artık kelimenin rüyadaki anlamıyla da uyandığını hissediyordu. O dünyayı tekrar görmek istemişti ve bunun için yaptıkları anlamsızdı. Artık bunu daha net görebiliyordu. Madem huzur istiyordu, madem hoşnutsuz olduğu onca haksıza haddini bildirmek istiyordu bunun için rüyaya sığınmaktan daha yapılması eylemler mutlaka vardı. Her zaman yapılacak doğru bir hamle vardır. Çözüm çok gizlense de düşüncemiz bizi hiçbir zaman terk etmez, diye düşündü. Hem eğer ben de somut bir çaba içerisinde bulunmazsam ne farkım kalır miskinliklerine, kaypaklıklarına, korkaklıklarına küfürler yağdırdığım insanlardan, sadece şikâyet eden o makinalardan? Herkes şikâyet eder ve kimse hiçbir çalışma yapmazsa ne değişir ki hayatlarda? İnsanları bir çalışma yapmadıklarından dolayı eleştirmeden önce ben emek

vermeliyim, denemeler yapmalıyım. Bir şey yapmalı, bir şey yapmalı... Bu cümle her daim kafasında yankılanıyordu. Bir gün kapkaranlık göğün altında, kulağında eskimiş bir devrim marşı yapayalnız otururken solmuş çimlerin üstünde aniden karar verdi. Kendi içinde kurduğu planları güvendiği insanlardan başlayarak kendisi gibi düşündüğüne inandığı herkesle paylaşmalıydı. Bir şey yapmalıydı. İlk konuşmak dedi, iletişim önemli. Konuşmanın hayati derecede bir yeri var hayatımızda öyleyse konuşmalı. Konuşmaya başladı. İlk güven ve hak etmediği değer konusunda diğer herkesten daha iddialı olan arkadaşına açtı bu konuyu. Dedi ki kardeşim problemler var anlatmama lüzum yok, sen apaydın zihninde bunlardan zaten haberdarsın. Biz sürekli bu konuları tartışıyoruz tamam, çok dertliyiz bu husus da tamam, böyle devam etmesini istemiyoruz tamam, bu durumun sebeplerine yeterince hâkimiz ve sürekli sebeplere ağız dolusu küfürler ediyoruz tamam ancak hiçbir şey yapmayarak biz de bu sebeplerden olmuyor muyuz? Biz neden hiçbir şey yapmıyoruz? Sözcükler sanki iki ağızdan aynı anda dökülmüştü. Düşünceler aynı zihnin ürünleri gibiydi de farklı kafalardan meydana gelmişti. Arkadaşı sanki kendisine gelmiş ve ona bu konuyu açmıştı. Bu ilk konuşma öyleydi ki insanın yalnız olmadığını, o rüyanın sadece bir kişiye görünmediğini hissettiriyordu. Coşkuluydu, mutluydu, içi içine sığmıyordu. Sürekli arkadaşıyla bu konuyu konuşuyor o bir şeyin ne olduğunu bulmaya gayret ediyordu. Çözümün bir parçasının beraberce düşünebilecekleri insanları bulmak olabileceğini fark ettiler. Etraflarında illaki hayata karşı onların durduğu pozisyonda olan insanlar vardı. Çocukken öykü denemeleri yazdığı komşusu, ilk kavgasını ettiği ilkokul arkadaşı, saatlerce olmayan bir ülkeyi yönettikleri dostu, beraberce savaşız şehirler kurdukları taşralı, felsefe tartışmalarındaki baş belası, hinlikte bir numara olan şaka ortağı, geceleri melankolye daldıkları

ince ruhlu sanat sevdalısı, hep doğru zamanda göz göze geldiği ortağı, sözlüklerde tanıştığı onca anarşist eğilimli genç neden bu bir şeyi beraber keşif edebilecekleri insanlar olmasındı ki? Öyle de oldu. Hareketin ateşi onlara tükenmek bilmez bir kuvvet veriyordu. Etraflarına inançla saldırdılar. İnsanların gözlerine, sözlerine baktıkça yalnız olmadıklarını fark ettiler. Sanki her davet esnasında davet edilen kendileri gibiydi. Niceliğin kıymetli olmadığını düşünseler de çoklukları umutlarını besliyordu. Sayıları arttı günler, haftalar geçtikçe. Artık aralarında farklı bir bağ oluşmaya başlamıştı. Çok sık olmamakla beraber o bir şeyin ne olacağını tartışmak üzere genelde sanal ortamda bir araya geliyorlar ve fikir yürütüyorlardı. İçlerinden biri belki de dedi şu an yapabileceğimize en verimli hareket sadece düşünmek ve fikir üretmektir, durumun tahlilini yapmak bir yandan da ipin ucunu kaçırmamak suretiyle bizim gibi düşünen insanları bir araya getirmektir dedi. Bu öneri onlarca olumlu karşılandı. Peki, biz kimiz yani adımız sanımız olmasın istesek de biz ne diyelim kendimize? Oluşum işte böyle doğdu. Genç yüreklerde, büyük bir emekle. Oluşum onların arasında anlaşılması güç bir sihirdi. Yeni bir başlangıç, yeni bir hayattı. Kurdukları hayaller temiz düşüncelerini, birbirlerinden sakladıklarını sandıkları imkânsızlık olgusu ise şikâyetçi oldukları hayatı yansıtıyordu. Oluşum'un hâkim olduğu günlerde hayatları doluydu. Yüce bir amaçları, bitmeyecekmiş gibi hissettikleri bir ömürleri vardı sanki. Uydurdukları imkânsıza yakın ihtimaller dahi birbirlerini Oluşum'a inandırmaya yetmişti. İlk masa toplantılarını düzenledikleri günde sayıları iki elin parmağını aşmayan bu insanlar arasında güzel bir iş yaptıklarına dair ortak bir inanç vardı. Nedendir bilinmez bir ölüm düşüncesi sardı aklını. Yeşil not defterinin ikinci sayfasında yazan Oluşum kelimesindeki üç harfin üzerine kondurduğu altı nokta gözlerinin önüne serdi olmuşu, olanı, olacağı. O an bunun farkında olan bir tek kendisi

vardı. Toplantıda daha yakından tanıdılar birbirlerini. Şikâyetçi oldukları durumu tartıştılar. Şimdikilerin yerine istedikleri memleketleri kurdular akıllarında. Yakın tarihten ve gündemden meseleler üzerinde her zaman yürüttükleri tartışmaları daha sağlam bir zemin üzerine oturttular. Toplumda meydana gelmesini istedikleri zihniyet değişikliği konusunda uzun uzun durdular. Oluşum öncesi bireylerin bireysel hedeflerini ve Oluşum'la birlikte edindikleri ortak amaçları üzerine konuştular. Gelecek toplantıya ütopyalarını yazılı olarak getirmeye karar verdiler. Ayrıca bir araya gelme sebeplerini de yazıp bu metinlerden ortak bir yazı çıkartacaklardı. Peşinen sıraladıkları kırmızıçizgileri hemen hemen aynıydı.

Neden? Düşünce kavramı hayatında hala anlam taşıyan her bireyin saptamakta zorluk çekmeyeceği bir olgu olan ülkemizde ve dünyada değişmesi zaruriyet halini almış olan unsurların varlığı ve halkın dile getirilemeyen talepleri harekete geçmemizi sağlayan temel sebeptir. Ne toplum ne de birey vicdanına ve aklına hitap etmeyen mevcut bozuk sistemin süregelen hale gelmesi, bu bozuk sistemin onarılmasının zorunluluğu böyle bir hareketi doğurmuştur. Ülkemizde ve dünyada haksızlığın olağanlığı ve muhafaza edilmesi, çeşitli kurum ve kuruluşlarda devletin kaynağını halkın emanetini kendi çıkarlarına kullanan kişilerin, bu kişilerin belirli mevkilere gelmesini sağlayan liyakatten nasibini almamış yöneticilerin kısaca yozlaşmış insanların rüşvet ve yolsuzluğu metot haline getirmesi, devletlere duyulan güveni sağlayan belki de önemli kavram olan adaletin süresiz olarak rafa kaldırılması, devletlerin zirvesindeki kuklaları aracılığıyla patronların sırf durağan ekonomilerine ve ivmesi azalan servetlerine can vermek için binlerce insanın ölümüne sebep olan savaşlar kurgulaması, yalan üzerine tesis edilmiş politikalar, oyalanması gereken kitle olarak görülen ve baskıyla düşünceden uzaklaştırılmaya çalışılan gençliğin

mahkûmiyeti, kurumların işleyişindeki hukuksuzluklar, sistemin eksik ve bozuk oluşu, kutuplaşmalardan güç devşiren küresel ölçekli lobilerin asırlardır süregelen sömürgeci faaliyetleri, duyguların ve inançların topluma hükmetme aracı haline getirilmesi, emeğin ve emekçinin sermayeden başka koca bir hiç yerine konulması, israf edilen coğrafyalar ve doğal kaynaklar, zekânın ve enerjinin göz göre göre savrulması, siyasette en büyük sorun haline gelen güçlülerce seçilmişleri seçme gerçeği, demokrasi maskesi altındaki programlanmış robotların yahut diktatörlerin tavırları, haksızlığın ilke edinilmesi, toplumun geri kalmaya zorlanması, tırmanan ve önlenmesi için yapıcı çözüm ortaya konulmayan şiddet olayları, fırsatlardaki büyük eşitsizlik, ekonomide sadece halka zarar veren tıkanışlar ve buhranlar, dış politikadaki bariz hatalar, meşgul edilen halk zihniyeti ve yönlendirilmiş algılar, fakirin malını yasal zorbalıkla zengine peşkeş çeken zihniyet ve halkın da katılacağı suçlularını mağdurların suskunluğunun oluşturduğu çoğaltılabilecek bunlar gibi birçok sebep işte burada bizim devreye girmemize neden oldu. Büyük çoğunluk elindekiyle yetinmeyi düşündü ancak öyle bir azınlık var ki geri kalmışlığın giderilmesi ve daha modern, okuyan, düşünen, sorgulayan, hedefleri ve amaçları olan genç nesillerin bir araya getirilmesi ve yetiştirilmesi için ;bu düşüncelerin yarattığı buhrana sahip, ilkeli, dürüst, zeki ve insanların her birinin aklını meşgul eden bu sorunların başka arkadaşlarda da olduğunu biliyorlar ve gerçekleştirecekleri atılımlarla insanların birleşmesini sağlayacaklar. Gençlik olarak bu işin altından kalkacağız ve bunu yalnız yapmayacağız. Halkın çaresizliğe inandırıldığı ve mecbur edildiği şu karanlık günlerde ışığın ve çarenin varlığına olan inancımız bizleri bir arada tutmaktadır. Tarımdan adaletle kurtuluş için, güneşli günler için çalışma azmini bizlere aşlamaya bu inanç yetmektedir. Hareketsizlik doğrultusunda programlanmış

ve hiçbir şey yapılamayacağına kanaat getirmiş halkı uyandırmak başlıca gayemizdir. Bahsedilen tüm sorunların giderilmesi ve sorun oluşturacak bütün muhtemel unsurların yok edilmesinin yanı sıra ailelerin değil şahsın kim olduğunun önemli olduğu, başkalarının şahıs için değil şahsın ne yapabileceğinin göz önünde tutulup yandaşçılığın hüküm süremeyeceği, cinsiyet, din, dil, ırk, yaş ve geçmişe bakılmaksızın yeteneğe bakılan, herkese aynı noktada başlama şansı veren ve erdemli yeteneklerin hayata yol verdiği, başarılı insanın işini toplum için iyi yapan hale geldiği sorunsuz düzenin tesisi için çalışılacaktır. Bu düzenin önce yurdumuzda sonra ise dünyada uygulanması hedefler arasındadır.

Hemen hemen hepsi aynı sorunlardan bahsetmiş olsalar da olaylara farklı noktalarda yeni bakış açıları getirmişlerdi yazdıkları yazılarla. Üslupları farklı, detaylandırmaları çeşitli ancak dertleri ve sebepleri aynıydı. O, yazıların hepsini toplantıda okunduktan sonra güvenli bir yerde saklayabileceğini söyleyerek yanına aldı. Derleme işlerini tek başına yaptı. Elinde olmadan kendi yazısındaki tabirleri daha sık kullandığını fark ederek iki derlemeyi yaktı. Artık üçüncüde de aynı sorun baş gösterince arkadaşlarına bu meseleyi açtı ve son hazırladığı metni sundu. Derlenmiş metin oybirliğiyle makul bulundu ve Oluşum'un arşivlerinde "Neden" metni olarak yerini aldı. Sorunların sadece kendileri tarafından açık seçik görülmediğini daha net anlamaları hayata bakışlarında derin değişikliklere yol açmıştı. Her biri sokakta yürürken, durakta beklerken, gece yatarken, okullarına gelirken oluşlarını düşünüyor bunun için kafa yoruyordu. Bulunmuş yeni bir fikir onlar için büyük umut demekti. Umutsa her zaman bulunması kolay bir yerde saklanmıyordu. Bazen umudu ararken insanlar hayatı kaybedebiliyorlardı. Yarınlarını yok etme uğruna umudun peşindeydiler. O böyle bir haldeydi en azından ve herkeste de bunu görmek istiyordu. Görüyordu da.

Gördüklerinin gerçekliği o günlerde su götürmez gibi duruyordu. Hayal ediyordu geleceklerini. Memleketlerinin ve yeryüzündeki her yüreğin temizlendiği günleri. İktidarların katletmediği, düzenin zulmetmediği topraklar düşlüyordu. Mümkünse iktidar hiç olmasın istiyordu. Başarılı olsaydı bu genç ve cesur insanlar, silip süpürselerdi geçmişin karanlık izlerini, adalet ilk kez gerçek anlamıyla kullanılsaydı, hak eden hak ettiğini bulsaydı, masumların da rahat uykuları olsaydı, hassas kalpler yuva bilseydi kendilerine dünyayı, aşk her yanı kuşatsaydı, kaygı terk etseydi güzel zihinleri ve tüm bunları halkın ortak emeğiyle, olmuşların fedasıyla gerçekleştirselerdi alacaktı birasını ve sigarasını, geçecekti şehrin sotesine, oturacaktı banka yanında yoldan sağ kalanlar, önünde yüzyıllardır süren bu kavgada düşen yiğitler, arkasında eski kötü günler türkülerini söyleyecekti.

Oluşum bir okul, bir şehir, bir yaş grubu veya bir ideolojiden ibaret değildi. Farklı şehirlerde olan insanlarla internet üzerinden iletişim kuruyor çevresindekilerle yüz yüze tartışıyordu. Oluşum'un bulaşıcılığı artık ispatlanmıştı. İnsanlar yakınlarına Oluşum'dan bahsediyor neden metinini güvendikleri insanlara açıyor ve keşfedilesi olarak nitelendirdikleri kendileri gibi düşünen insanlara ulaştırıyorlardı. O, sanal âlemde yapılan bir toplantıda nedeni ortaya koyduğumuzu göre nasıldın vakti gelmiştir, diye düşündü ve bunu oluşanlara açıkladı. Toplantı kararı şu yöndeydi, her birey Oluşum'un gayelerine nasıl ulaşılacak bunu açıklayıcı bir yazı yazacak ve ona postalayacaklardı. Henüz Oluşum'un temellerinin oluşmasının üzerinde yirmi gün geçmiş olmasına rağmen bu yoğun çaba ve istek herkesin gücünü daha da arttırıyordu. Önceden birbirini tanıyanların dostlukları daha da önem kazanırken daha önce birbirini tanımayanlar yeni kardeşlikler ediniyorlardı. Zaman ve mekân onlar için adeta kaybolmuştu. Her çağın

devrimcileri içlerinde yaşıyor, bu uğurda ölenleri yüreklerinde yaşatıyorlardı. Tam samimiyetle çıktıkları yolun meşakkati onlara çalışma azmi veriyordu. Kendilerini kendi gibi olmayan herkesten saklıyorlardı. Hayatlarının bu olmuş yanını olmamışlara açmıyorlardı. Bu iki hayatlı yaşam onlara zamanla çok eğlenceli de gelmeye başlamıştı. Yazdıkları kitabın havasından ve konusundan çok memnundular. Sonunun da diledikleri gibi olmasını umarak yazmaya gün be gün devam ediyorlardı. Toplantı vakti geldiğinde herkes nasıl metnini Oluşum'a sunmuştu.

Nasıl? Hedefe ulaşabilmek adına gayet titiz davranılması gerekmektedir. Akliselim bir tutum sergilenmeli agresiflikten, plansız eylemlerden, Oluşum içi kaostan alabildiğine sakınılmalıdır. Programlı toplantılar düzenlenmeli, mantık üzerine kurulu yol haritaları çizilmelidir. Oluşum kendi kendine yetebilen bir ekip haline getirilmelidir. Oluşum içi güveni, ciddiyeti ve samimiyeti zedeleyecek hareketlerden her daim kaçınılmalıdır. Değiştirilmek istenilen düzene fiiliyatta entegre olunmalı ancak fikri boyutta bozuk düzene boyun eğmeden çarpıklıklara rağmen ayakta kalınmalıdır. Fiiliyatta ki uyum zaruri düzeyi geçmemelidir. Oluşum bir virüsün insandaki etkisi gibi olmalı ama bir farkla, insanı öldürmeyip daha da güçlendirmelidir. Oluşum'un ve Oluşum içerisindeki bireylerin güvenliği ön planda tutulmalı olmuşları gereksiz tehlikeye atabilecek hareketlerden uzak durulmalıdır. Kazmayı taşa vurmadıkça dinamit kullanılmamalıdır. Başına buyruk, üzerine kafa yorulmamış fiillerden uzaklaşılmalı Oluşum'un mantalitesine aykırı adımlar önlenilmelidir. Hedefe giden yolda hedefe ulaşmayı zorlaştıracak tavırlar sergilenmemeli, zafer adına karşı çıkılan zihniyete hizmet eden davranışlarda bulunulmamalıdır. Toplum ve devletin kurumlarındaki kilit mevkilere liyakat esaslı yükselinmelidir. Eğer bu esas unutulursa teröristlerden ya

da bu hale gelmemize sebep olan yöneticilerden farkın kalmayacağı her daim hatırlanmalıdır. Devlet dairesine girilirse yolsuzluk yapılmayacak, yönetici olunursa alt ezilmeyecek, patron olunursa emekçi karşısında saygıyla ve hakkaniyetle tutum alınacaktır. Güce erişilirse göz karartılmamalıdır. Oluşum'un fikir dünyasına paralel düşüncelere sahip yurttaşlar bulunmalı ve harekete dâhil edilmelidir. Bu dâhil etme süreci yalnızca akranlarla sınırlandırılmamalıdır. Oluşum'un yaş ortalamasının altında olan küçüklere de bu amacı aşılıp onlar da topluma ve kendilerine yararlı bireyler haline gelecek düzeyde eğitilmelidir. Para kazanmalı Oluşum'un giderleri için şeffaf bir hazine oluşturulmalıdır. Yola çıkılan düşünce taze tutulmalı, ciddiyet üzerine kurulu samimiyet diri kalmalıdır. Oluşum üyelerine sağlanması muhtemel olan maddi, manevi güç ve imkânlar fevri veya kişisel çıkarlar adına kullanılmamalıdır. Oluşum üyeleri yoldaşlık etiğinin çevresinde yoldaşlardan herhangi birinin başı sıkıştığında Oluşum'un kuruluş felsefesine aykırı olmamak kaydıyla her türlü yardımı, fedakârlığı yapmalıdır. Oluşum kişilere indirgenmeden fikirlerle ayakta tutulmalıdır. Planlardan asla taviz verilememelidir. Raporlar, tutanaklar tutulmalı güvenli birimlerde depolanmalıdır. Stratejik konularda uzmanlıklar oluşturulmalı, muhtemel tüm riskler önceden tespit edilmeli ve çözümleri hazırda bekletilmelidir. Amaç doğrultusunda alınacak kararlarda fikir birliği esas alınmalı ve Oluşum'un temel ilkeleri acele edilmeden kısa vadede ortaya koyulmalıdır. Oluşum'un özelinden çıkıp toplum nezdinde nasıl bir süreç yürütülmesi gerektiği üzerine duracak olunursa halkın sorunlar hususunda aydınlatılması ve mücadeleye dâhil edilmesi mecburiyeti vardır. Bu mecburiyetin doğurması gereken gayreti Oluşum üyeleri kendilerinde bulmalı ve asla yitirmemelidir. Yayın organlarıyla, eğitim araçlarıyla, gündemde olan olaylarla, düzenin doğurduğu kaoslarla, takındığımız tavırla, hazırladığımız planlarla halkı

doğrunun yani hareketimizin dâhiline çekmeli, kamuoyu desteğini kazanmalı ve yitirmemeliyiz. Güç sahibinin haksızlık yapmadığı toplumsal yapıları tesis etmeli, gücü her şeye rağmen hak edenin kazanmasını sağlamaya çalışmalıyız. Tüm bu süreçlerde asla kimsenin yüzüğü öpülmemelidir. Kimsenin önünde diz çökmemeli veya kimseye karşı minnet ve benzeri duygular hissedilmemelidir. Mafyalardan, lobilerden, yabancı çevrelerden, halkın düşmanı örgütlerden yardım söz konusu dahi edilmemelidir. Tedbiri elden bırakmadan, umutsuzluğa kapılmadan, aklın yolundan vazgeçmeden, cesaretimizi yitirmeden toplumun kurtuluşu için kafa yormalı ve emekle bu meseleyi nihayete erdirmeliyiz. Genel hatlarıyla gerçekleştirilmesi için çalıştığımız devrimin nasıl yapılacağı bu şekilde özetlenebilir.

Metinler okunduktan sonra toplantı mekânında sesler daha da yükseldi. Hararetli tartışmalar yapılıyor, uzlaşılmayan noktalar herkesçe belirtiliyordu. Yaklaşık beş saat geçmişti ki ortak "Nasıl" metninin nasıl şekilleneceği herkesin kafasında iyice oturdu. Tartışmalarda iknaya açıklardı. Bu da onlara göre daha doğru olan ortak ürünün meydana gelmesine yardımcı oluyordu. Toplantı sona erdiğinde yine herkesten bir diğer toplantıya yazılar getirmesi istenilmişti. Oluşum üyelerinin bir sonraki toplantı konusu potansiyel üyelerin mümkün tarifiydi. Bu metin yeni üyeler alınırken baz alınacak çerçeve kriterlerin oluşmasını sağlayacaktı. Böylelikle üye alımları kontrolsüzce gerçekleşmeyecekti. Yine de tariflerin tek tipleştirici olmaması ve genel istenilen özellikleri yansıtmasının gerekliliği hakkında birbirlerini uyardılar. Birbirleriyle sarıldılar. Uğurlar olsun, hoşça kal, kendine iyi bak... Ayrılmışlardı mekândan. Her biri normal yaşam serüvenine dönmüştü. Kimisi evine, kimisi yurduna, kimisiyse bambaşka bir şehre döndü. Aynı amaç için bir araya gelen ve bu toplantılara zaman ayıran insanları görmek ona heyecan veriyordu. Bu kadar insan

onu dinlemiş, laflarına itimat etmiş ve hep birlikte çalışıyordu. İçinde duyduğu mutluluk ve gurur onu hayata daha da sıkı bağlıyordu. Oluşum'un insanlarına sevgiyle bağlıydı. Onlara minnettardı. Nereye giderse gitsin aklında fikrinde Oluşum vardı. Sürekli Oluşum'a yeni fikirler taşımaya çalışıyor, telaş içinde okuyor, düşünüyor, araştırıyordu. Hani insan birine âşık olur ve der ya ben bugüne kadar yaşamış mıyım? O Oluşum için aynı duygulara sahipti. Oluşum'un seyrine katkıda bulunmak noktasında yoğun istek içerisindeydi. Diğer toplantıya bir öneriyle gitmeye karar verdi. Son toplantıda gerekliliği üzerinde durulan ancak henüz ortaya konulmayan Oluşum ilkelerini yazacak ve toplantıda taslak öneri olarak sunacaktı. Sultan söğütlerinin işgal ettiği bir yol üstü parkına geçti. Kulaklığında Chopin, Cenaze Marşı çalıyordu. Cebinden kırmızı not defterini ve lacivert kurşun kalemını çıkardı. Ağzına da bir sigara tutuşturdu. Mutluydu. Heyecanlıydı. Huzurluydu. Artık yanmayacak şeyler yazıyordu. Oluşum'un ilkeleri.

Gizlilik: Oluşum'un varlığı, Oluşum'un üyelerinin kimlikleri, Oluşum'un zihniyeti, Oluşum'un işleyiş prensipleri, Oluşum ilkeleri, Oluşum'un tüm unsurları uygun şartlar sağlanana dek Oluşum dışı her unsurdan gizli kalacaktır. Uygun şartlara gelindiğine karar verme yetkisi yalnızca toplantı kuruluna aittir. Kişisel inisiyatif olarak Oluşum'a dâhil olmayacak herhangi kişi veya kuruluşa Oluşum'u açmak yasaktır.

Adalet: Oluşum hem kendi içindeki yapılarına hem de halka her daim adalet perspektifinden bakacaktır. Adalet için çalışılacak, adalet için hiçbir fedakârlıktan sakınılmayacaktır. Adil olmayan hiçbir unsura hem Oluşum'da hem de toplumsal düzende yer verilmeyecektir. Üyelerin adaletten bahis açabilme yetkisine sahip olabilmek kendi hayatlarında adaleti hâkim kılması gerektiği akıllardan çıkmayacaktır.

Sadakat: Oluşum'a; Oluşum'un her türlü yapısına, üyelerine, ilkelerine, eylemlerine, planlarına sadık kalınacaktır. Hiçbir üye öngörülen yolun dışına çıkmayacaktır. Aynı zamanda halkın ve iktidarların karşısına çıkarken düşüncelere de sadık kalınacak kimse tarafından satın alınılmayacaktır. Sadakat bağnazlığa ve dogmatizme evrilmeyecektir.

Samimiyet: Oluşum yola çıktığı düşüncelerdeki samimiyetini hiçbir zaman yitirmeyecektir. Oluşum yapıları kendi içerisinde de samimi hareket edecektir. Aynı şekilde halka karşı tutumda içten pazarlıklı değil samimiyet çerçevesinde olacaktır. Süreç içerisinde safi duygularını kaybedenler olursa derhal en uygun yolla süreçten tasfiye edilecektir. Fikri tazelemeler rutin olarak yapılacaktır.

Bağımsızlık: Bağımsız bir Türkiye ve halkı için emek verilecektir. Oluşum da kimseye bağımlı kalmadan kendi ayakları üzerinde kalabilecek donanım ve güce sahip olacaktır. Hiç kimsenin boyunduruğu altına girilmeyecektir. Oluşum içeride de fikirler dışında kimsenin şahsına bağımlı duruma sokulmayacaktır. Bağımsızlıkları tehdit eden her unsur ilk hedef olarak gözetilecektir.

Fedakârlık: Oluşum üyeleri, Oluşum ve halk için ölüm de dâhil olmak üzere hiçbir fedakârlığı yapmaktan sakınmayacaktır. Herkes gerek görüldüğü takdirde elini yüreğiyle birlikte taşın altına koyacaktır. Bahaneler, sınıf avantajları, özel durumlar, kişisel tutkular, duygusal ilişkiler halkın kurtuluşunun yanında bir anlam ifade etmemektedir. Feda söz konusu olduğu vakit ilk veya son gözden çıkarılabilecek diye kavramlar yoktur. Gerekenler feda edilir.

Şeffaflık: Oluşum üyelerince Oluşum'un planı ve amacı dâhilinde olmayan gizli eylemlerde bulunulmayacak, Oluşum'un yapısını zedeleyecek şartlar doğrulmayacaktır. Topluma karşı da şeffaf olunacak, uygun şartlar sağlandığında her eylem ve politika açıktan

yürütülecektir. Gizlilik ilkesiyle çelişilmeden şeffaflık ilkesi yürürlükte tutulacaktır. Üyelerin Oluşum ekseninde oluşan ilişkilerindeki Oluşumsal unsurlar kapalı kalmayacaktır.

Mantık: Oluşum'un kendi eylemlerinde ve toplumsal konuların değerlendirilmesinde asla mantığın dışına çıkılmayacaktır. Mantık doğrultusunda fikir yürüterek hareket edilecektir. Halk nezdindeyse bilimin ve mantığın önderliğini tesis için mücadele edilecektir. Mantığın hayatlarda olması gereken yerini alması için her alanda çalışma yürütülecektir. Mantık Oluşum'un en kuvvetli otokontrol mekanizmasıdır.

Saygı: Oluşum halka ve kendi üyelerine karşı saygısını hiçbir zaman yitirmeyecek, her türlü fikre saygı çerçevesinde yaklaşacaktır. Yürütülen çalışmalarda aşağılayıcı ve yok sayan tavırlar herhangi bir unsura yönlendirilmeyecektir. Dünya ve insanlar değerlendirilirken saygı arkasından bakılan pencerenin adıdır. Oluşum halkın saygınlığı korumak için çalışmalar yürütecektir. Oluşum'un halk nazarındaki itibarı da sağlanmaya ve ayakta tutulmaya çalışılacaktır.

Eşitlik: Oluşum'un her üyesi statü açısından eşittir. Karakter kaynaklı rol farklılıklarının doğuşunda dahi hak ve sorumluluk meselesinde herkes eşittir. Toplumda da statü ve fırsat eşitliğinin sağlanması için çaba sarf edilecektir. Her insanın doğuştan eşit olduğu gerçeği dünyaya ve halklarımıza hatırlatılacaktır. Uzun vadede canlılar arası can güvenliği eşitliği de tesis edilmeye çalışılacaktır.

Birleşme: Oluşum kendi zihniyetiyle paralel düşüncelere sahip olan yurttaşları birleştirir ve toplumdaki tüm kutuplaşmaları yok ederek birleşik ve güçlü bir halk için çalışır. Birleşmeler sadece halkın lehine olduğu surette gerçekleşir. Oluşum güç ve imkân için her hangi bir birleşimde asla bulunamaz. Halkın birleşmesi asimilasyon üzerine değil hoş görü üzerine kurulacaktır.

İlerleme: Oluşum'un amacına ulaşabilmesi için gereken, Oluşum'un halkla birlikte güçlenmesi ve ilerlemesidir. Gerekli ilerlemeyi gerçekleştirmek için her Oluşum üyesi üzerine düşeni yapar. Toplumun refahının yükselmesi, modernleşmesi, üretebilmesi ve diğer alanlarda ilerlemesi için çalışılacaktır. İlerlemede sınır ve alan gözetilmeyecektir.

Sabır: Oluşum karşısındaki her türlü zorluğa rağmen vazgeçmeyecek ve istenilen düzenin tesisi için çalışacaktır. İleriki yıllarda sistemde hiçbir zaman sindirilmeyecektir. Oluşum üyeleri amaçlarını hiçbir zaman unutmayacaktır. Sabrı yitirip aceleyle yanlış kararlar alınmayacak ve bozuk düzenin parçası haline asla gelinmeyecektir. Düzen karşısında yılmak yasaktır. Hele vazgeçip düzenin saflarına geçmek Oluşum'a yapılabilecek en büyük ihanettir. Üye her zaman ayakta kalmalıdır. Artık bunun imkânı kalmadığı takdirde üye, bozuk düzenin bir çarkı olmaksızın ölmeyi yeğlemelidir.

Son cümleyi beğenmişti. Altını çizdi. Yazdıklarını tekrar okudu. Anlatım bozukluğu olan cümleleri onarmaya kalkıştı. Eve gitti. Oluşum ilkelerini temiz bir kâğıda tekrar yazdı. Yatağına uzandı uyuma niyetiyle. Ancak uyuyamıyordu. Kalbinde anlam veremediği bir hareketlilik vardı. Yüksek nabızı ayran içmesine, duş almasına, ağır yemek yemesine rağmen uyumasına izin vermiyordu. Bunlar daha önce deneyimleyip uyuması konusunda işe yarayan metotlardı ve kendisini bu metotların genelde çalıştığına psikolojik olarak da inandırmıştı. Kitaplığına baktı. En sevdiği romanlar ona göz kırıyorlardı. En ölümcül olanını aldı ve kendisini en rahat hissettiği yere gitti. Yıldızların altına. Balkondaki sandalyeye kuruldu. Sigarası, çayı, kitabı, yıldızları her şeyi tamamdı. Huzur ve umutla dolu olduğunu düşündü. İçinde böyle hissetmeye yönelik yoğun bir istek vardı. Hayata tutunmak, yaşamak istiyordu. Yaşamayı seviyordu. Hayalleri onu geleceğe taşıyordu. Gelecekler

düşlüyordu. Herkesinki gibi olmayan ama var da olan bir geleceği olmasını istiyordu. Buna kendini inandırmak istiyordu. Kitabı okudu güneşin doğuşuna kadar. Nabızı artık uyuyabilmesi için müsait hale gelmişti. Ertesi gün uyandığında ilk işi çalışma masasına oturmak oldu. Bir ay sonraya yapmayı planladıkları toplantının detayları hakkında düşünüyordu. Toplantının eksiksiz bir şekilde düzenlenmesi için yapılması gerekenleri listeliyordu. Herkes toplantının yapılacağını biliyordu ancak net tarih kararlaştırılmamıştı. Herkes tek tek aranacak ve müsait olunan zamanların ortak kümesi oluşturulacaktı. Toplantının yapılabilmesi için güvenli, izole bir mekâna ihtiyaç vardı. Prensip olarak bir kez toplantı yaptıkları yerde bir daha buluşmamaya çalışıyorlardı. O yüzden şehirdeki uygun olabilecek mekânlar gözden geçirilmeli, mekân sahipleri ile konuşulmalı ve en güvenli, en ucuz yer bulunmalıydı. Daha sonra şehir dışından gelecek olanların ulaşım sorunu halledilmeliydi. Toplantıya katılması olanaksız olanların internet üzerinden erişimi için gerekli donanımın toplantı zamanında yanlarında bulunacağı garantilenmeliydi. Ulaşım için yeterli parası olmayanlara vermek üzere para bulunmalı veya biletleri alınmalıydı. Toplantıda sunacağı fikirleri de kendi kafasında tekrar tekrar toplaması gerektiğini düşündü. Tam bunları düşünürken ve yazarken hayattan uzaklaşıyor, diğer insanlarca algılanmayan bir dünyaya gidiyordu. Yazım işi bittikten sonra bisikletini aldı, dışarı çıktı. Şehirde yalnızca yanlış insanların oturduğu bir çay evine gitti ve Oluşum üyelerini aramaya başladı. Yorucu, rutin hayat dertleşmesinden sonra toplantının zamanı konusunda hepsiyle konuştu. Sonra ortak kümeyi oluşturmaya çalıştı ancak karşısına hep bir pürüz çıkıyordu. İnsanları tekrar aradı ve programda değişiklik yapmaları için ikna etmeye çalıştı. Kimi için bunu yapmak zor olmazken bazıları için sinir bozucuydu. Sinirlenmiş ve küfürler etmişti. Daha işin başındayken bu tür

öfkelenmeleri yersiz bulup kendini sakinleştirdi ancak karşı taraftakiler de ne diye zorluk çıkartıyordu ki? Nihayetinde ortak günü ayarlayabilmişti. Şimdi de insanları tek tek arayıp tarihi haber vermek gerekiyordu. Buluşmaları telefonda konuşurken bir doğum günü kutlaması için ya da oyun turnuvası için konuşuyormuş gibi yapıyorlardı. Algoritmaların çalıştığını ve büyük bozuk düzenin karşıtlarını sistematik olarak makinalarca dinlediğini savundukları için böyle önlemler almışlardı. Henüz çok eksik vardı. Ağ üzerinden yapılan toplantılar yeterince güvenli değildi. Finansal açıdan çok güçsüzlerdi. Toplantı esnasında içtikleri çayın ve tütünün parasını dahi zor ödüyorlardı. İç içe yaşadıkları Oluşum adaylarını yani yakın arkadaşlarını biraz hızlı tüketmişlerdi. Bunların hepsi de çözülebilecek sorunlar, diye düşündü. Oturup bir düşünmemize bakar. Hele bir daha toplanalım. Anlaştıkları üye tarifi metnini yazıp temize çektiğinde toplantıya hala vardı. Bu zamanın gelmesini beklemekle ve detayların üstünden geçmekle geçti günleri. Yeni insanlarla tanışıyor, herkesi artık daha farklı gözle değerlendiriyordu. Yaşlılar ve orta yaşlılar hiçbir zaman üye olmaya aday olamasa da onlarla kurduğu arkadaşlıklar daha doyurucu, daha öğretici, daha öfkelenendirici bazen de daha yardımcı oluyordu. Toplantı günü gelmişti ve işte potansiyel üyenin mümkün tarifi hakkındaki yazılar ortak bir metin çıkarılmak üzere okunuyordu.

Potansiyel üyenin mümkün tarifi: Oluşum'a dâhil olacak üye her şeyden önce güvenilir bir birey olma meziyetini karakterinde barındırmalıdır. Ağızının ve yüreğinin sıkı olmasının yanı sıra mantık çerçevesinde yol alabilen, Oluşum'a tehdit oluşturabilecek taraflara koz vermeden hareket edebilecek bir kişiliğe sahip olmalıdır. Toplumsal kaygıları bünyesinde taşımalıdır. Öte yandan olaylara ve söylemlere eleştirel gözle bakabilen, sorunlara çözüm bulmaya çalışan en azından gördüğü yanlış şeyler

hakkında dertlenen bireyler olmalı ki Oluşum'da kalması ve Oluşum'a bir şeyler katması kendi isteği doğrultusunda olsun. Potansiyel üye ve üyeler şuan her kesimde bulunan umutsuzluktan nasibini almamış, kendini ve yaşadığı yeri geliştirme yolunun bireysellikten geçmediğinin, toplumsal yükselmenin tek yol olduğunun farkında insanlar olmalıdır. Diğer tüm sosyal bilimlerin dışında özellikle tarihe ve sosyolojiye ilgisi belli bir derecede olmalıdır. Oluşum'un merkezi insan olduğu için insan psikolojisini iyi bilen, bir topluluğa düşüncelerini ifade ederken insan psikolojisinden yararlanabilen biri olmalıdır. İnsanların iç dünyalarını algılayarak onların ruhlarında sönmüş olan duyguları tekrardan alevlendirebilmelidir. Bunu yaparken etrafındaki insanların yeterli olgunluğa ulaşmasını sabırla bekleyerek, projelerimizi gizli tutarak fikren karşıt olan insanlara, Oluşum'a üye olacak insana üye olmadan önce herkesten biri gibi davranmalıdır. Kitap okuyarak bilgilenmeli ve bildiklerini etkin bir şekilde kullanabilmek için öğrendiklerini görünen dünyasına uyarlayabilecek sentez yeteneğine sahip olmalıdır. Arkadaşlarıyla dışarıdaki ilişkilerini toplantı ortamında bir kenara bırakmalı, sevmediği kişilerle önyargısız tartışabilmelidir. İnsanların zaaflarını öğrenebilmeli ve kendi zaaflarını saklayabilmelidir. Tehlikeyi önceden ayırt edebilecek ileri görüşlülüğe sahip olmalıdır. Şüpheli ancak paranoyak olmamalıdır. Ait olduğu kültürün inceliklerine hâkim olmalıdır. Halkına yabancılaşmamış, ona tepeden bakmayan bir birey olmalıdır. Fedakârlık yapmaya hazır olması lazımdır. Şan, şöhret, güç veya paranın değil doğrunun peşinde, adaletin peşinde olması gerekmektedir. Emir alabilen ama aldığı emri de sorgulamadan kabul etmeyen birisi olmalıdır. İki kelime ile dava adamı olması şarttır. Kaos anında nasıl hareket edeceğini bilmeli, her türlü durumu oluşum ve halk lehine çevirebilecek kabiliyette olmalıdır. Teorik ve pratik yaratıcılık konusunda sıkıntı çekmemelidir. Çözüm odaklı

olmalıdır. Egosunu hak ettiği derece büyütmelidir. Oluşum'u kişiselleştirici tavırlardan kaçınmalıdır. Fikirlere saygı doktrini doğrultusunda varlık göstermelidir. Halktan nefret etmemeli iktidar ve düzen kavramıyla bunu ayırt edebilecek sağduyuya sahip olmalıdır. Düşünebilme yetisini ve Oluşum'a bağlılığını zedeleyecek duygusal gelgitlerden uzak kalmalı, aklın önderliğinden asla vazgeçememelidir. Kendini kontrol edebilmeli, Oluşum'un savunuyor olduğu fikirlere ters düşebilecek yanlış hareketlerden kaçınmalıdır. Kişisel hırslarını kıvamında tutmalıdır. Geleceğe umutla bakan aynı zamanda adımlarını realite üzerine atan manevra kabiliyetine sahip olmalıdır. Oluşum içerisinde öne çıkma geri planda kalma gibi ucuz takıntılardan uzak kalmalı, kibre kapılmak gibi zayıflıklara sahip olmamalıdır. Unutulmamalıdır ki amaç istenilen düzenin tesisidir ve bu Oluşum kişilerden tamamen bağımsız bir fikir hareketidir. Hayatın yoğun ezici temposu karşısında fikirlerinin kutsallığını savunabilmelidir.

Bu üye tarifiyle resmen bir terminatör yaratmışlardı. Hepsi hem bundan sonra aralarına katılacaklarda bu özellikleri arayacaklar hem de kendileri kendi yaratıkları ideal tiplere ulaşmaya çalışacaklardı. O, herkes metinlerini okuduktan sonra memnuniyetle gülümsedi. Daha önce oluşturulan örnek metinlerin toplamı denilebilecek metin ortaya konuldu. Kendi yazdığı ilkeleriyle toplantının devamında ayağa kalkmış vaziyette okudu. Okuması bittikten sonra ilkelerin aldığı alkışlar ve genel tepki endişelerini yok etmişti. Kimseden orada ilkelere bağlılık yemini etmesini istemedi. Bunu öneri olarak da sunmadı toplantı kuruluna. Ancak kendisi ant içti canı üzerine. İlkeleri koruyamayacak hale gelirse ilkeleri ve benliğini korumak uğruna ölmeye hazırdı. Mırıldandı bu sözleri sadece kendisinin duyacağı seviyede.

Bir barda oturuyor. Barda Ahmet Kaya çalıyor. Son ses olmasa da yüksek sesle açılmış bu şarkı insanları

hayallere daldırmaya yetiyor. Gidenlerden ve şanssızlık ve yalnızlıktan bahseden şarkı biraz da sen ağla şeklinde devam ediyor. Böyle anlarda insan biraz da sarhoşsa aklına sevdiği gelir. Varsa. Dört tane yalnız adam barda ikişer ve dörder kişilik dört tane masayı işgal ediyor bir başlarına. Birinin kulağında kulaklık var. Top sakalı ve bıyığıyla kendisine hoş bir imaj çizmiş. Birasını yudumlarken gözlerini kapatıyor. Acaba o an nasıl hissediyor. Sadece kendisi bilebilir. Şarkı değişti. Be hey! Sanat hırsızı be hey üretme kabızı. Ahmet Kaya yenilerin tabiriyle birilerine diss atıyor. Dört yalnız adamdan ikincisi kasket giymiş. Gövdesinin üşümesini bir mont ve kot pantolonla önlemiş. Tek bir noktaya odaklanmış öyle bakıyor. Derdi ne ki ola? Neden yalnız? Bazı insanlar için galiba mutlak son yalnızlık. Belki de herkes için. Üçüncüsü tıp öğrencisi. Ona daha önce yine bu barda denk geldiğinde duymuştu bu bilgiyi onun ağzından. Diş hekimliği de okuyor olabilir. Sağlıktan ve uzmanlıktan bahsediyordu. Uyukluyor gibi. Yanına gidip otursam... Bu ne hadsizlik mi yoksa cesaretli bir hareket mi? Cesurca ya da cüretkârca da denilebilir bunun için. Ahmet Kaya şarkı söylemeye devam ediyor. Acı çekmiş günlerce acı çekmiş susarak. Bu adamın sesi, sözleri insanı derin duygulara mahkûm bırakıyor. İnsan sevince veya baş koyunca yollara Ahmet Kaya aşkın ve davanın sözcüsü haline geliyor. Filmini çıkaracaklarmış. Umulur ki popülist gençliğe kurban gitmesin. Popüler olan değerler popüler olunca çok fazla değer kaybeder. Kitle hiç oluyor. Serbest piyasayı, arz ve talep tacirlerini bir ihtimal bu yüzden sevmiyor. Dördüncü yalnız çıkardığı mavi ajandasına buradaki saçmalıkları karalıyor. Ajandasında yazdığı kitap olmaya aday zırvalardaki örgüsünü baltalıyor boş bar muhabbetleri uğruna, saçma sapan sayıklıyor yazdıklarını. Ölse de kurtulsak ondan. Elbette bir süre baş belası olur ölüsü. Ne yapılacağı bilinmez ancak sonra elbette halledilebilir o da. Elbette alışılır buna da. İlk ölen

o değil ya. Unutulur. Dördüncü yalnız bugün kitap aldı. Biriken parasıyla iki yüz dört Türk lirası bayıldı aldıklarına. Bazı felsefi kitaplar işte. Çoğu insanın okumaya erindiği yazarların başıyapıtları. Okumalı, okumalı diye diye alıyor tüm bunları. Okumalı da neden diye sorunca karşılık veremiyor insan. Sadece okuyası geliyor insanın o kadar. Aman efendim kendini geliştir, beyim yok beynim, farklı fikri bakış açısı kazanma hikâye tüm bunlar. İnsan okumak için okur yazmak için yazar. Belki de kopmak için yapar her ikisini de bazı gerçeklerden ya da dâhil olmak için gerçeklere tamamen. Bir önemi var mı ki? Kim bilir? Bunların toplamıysa hayattır. Ötesi değil. Dördüncü yalnız tuvalete gitti. Birinci yalnızın neden kulaklık taktığını şimdi çözdü. Telefonda bir şeyler izliyordu. Neden tekelden içki alıp evinde içmek yerine burada içme ihtiyacı duyuyor acaba? Zaten müzik de dinlemiyor. Yalnız da. Galiba biraz insan yüzü görmek istiyor, dedi geçiştirdi. İkinci yalnızsa telefona gömülmüş haber okuyor, küfür ediyordu. Onun hakkında bir fikre varma çabası içinde hissetmedi kendini. Tuvalete gittiğinde üçüncü yalnızla karşılaştı. Pisuarla işiyordu. Kendisi kapalı olan alaturka tuvalete oturarak içmeyi tercih etti. Çıktığında üçüncü yalnız kaybolmuş onun yerine tuvaletin kapısının iç tarafında bir yazı hayat bulmuştu. Kahrolsun, kimsenin ilk tercihi değilsin. Belki bu söz onu derinden etkileyebilirdi belki de hayallere daldırabilirdi hatta gözlerini bile doldurabilirdi zorlarsa biraz daha boğazına oturtabilirdi büyükçe bir yumruyu. Hiçbiri olmadı. Bu söz her gün ihtiyarların ve şairlerin hüviyet olarak tabir ettiği nüfus kimliğinde gördüğü ismi kadar olağan gelmişti ona. Üzerinde durma gereği görmedi. Tuvaletten çıktı. Masasına oturdu. Saçmalamaya, zırvalıklarını sıralamaya devam etti. Yeteri kadar içtiğini sezdikten sonra sandalyesinde daha rahat bir pozisyonda oturmaya başladı. Arkasına yaslanmış, bacaklarını gevşek vaziyette açarak uzatmış, sol elini yanındaki sandalyenin yaslanma yerine koymuştu. Sağ

dirseği pencerenin mermerinde sigara içiyordu. Dışarıdaki yağmur sanki kara çalıyordu. Uzun zamandır içinde olan sanki kar yağarsa her şey çok açık seçik olacak düşüncesi yağın ipince karın altında kalmıştı. Uzun zaman oturup hiç sipariş vermemesine rağmen kimse ona hadi artık bir sipariş söylüyorsan söyle yoksa da durduk yere masayı işgal etme diye bakmıyordu. Ya da bakıyorlardı da o bunu görmek istemiyordu. Ne de olsa buranın kıymetli bir müşterisiyim, diye düşündü. Burası dururken başka yere gitmem. O yüzden benim burada bulunmam onlara bir rahatsızlık vermemeli. Hatta beni sevmeliler bile. Ne de olsa tanıyorlar yani. Ben defterimi ve kalemimi yanına almayı unutup buraya geldiğimde şiirlerimi yazmak için adisyon isteyince kalemi istemeyi unutmama rağmen kendileri getirmedi mi? O kasadaki sempatik adam kafasını hafif sağa eğerken göz kırpıp gülümsemedi mi? Giderken görüşmek üzere gelince hoş geldin, boş şişeyi alırken afiyet olsun demediler mi? Öyleyse bir duygu, bir anlam olmalı buranın insanlarıyla aramda. Tüm bunlar kibarlık oyununun bir parçası olmamalı. Her şey sermayeyle anlamsızlaşıyor. Duygulara dokunulmamalı. Gerçek olmayan yerde kalamam bak. Artık kalkma vakti geldi diye düşündü. Yoksa iç bunaltıcı, can sıkıcı şeyler yapabilirdi. Gitti, hesabı ödedi. Sipere benzeyen kasanın yanında duran kâsedan yarım avuç leblebiyi ağzına attı. Dışarı çıktı. Kar durmuş, yerler çamurlu su kıvamına gelmişti. Bu tabiri kullanmakta ne? Çamurlu su, anlatım bozukluğunun daniskası. Bunun adı olsa olsa su oranı yüksek çamurdur, diye düşündü. Buradan her çıkışında gittiği kebabçıya doğru yol aldı. Bu kebabçıyla da aralarında yine farklı bir bağ olduğunu düşünüyordu. İlk geldiğinde üç Adana yemişti. Adana yemeyi çok severdi. Yarına kalacak parası varsa uğradıkça yedi buradan. Severdi ama doyumsuz da değildi. Bir kere yedimi bir süre beklemeyi bilirdi. Dükkânın sahibi onun her dükkândan çıkışında bugün üçlemedin diye takılırdı ona. Bu bir

samimiyet belirtisiydi. Samimiyet de sermaye piyasasının bir gereği olamazdı herhalde öyleyse aralarındaki bu bağ gerçektir. Adana'yı yedikten sonra çizilmemiş plan gereği çay içmesi gerekiyordu. Çay içtiği yer ve çaydan sonra kendi kendini bulmak için gittiği park da aynı oluyordu. O bir yerlere, kişilere, karşı aidiyet duygusu yüksek olan birisiydi. Hoşuna giden, gerçek gelen şeyi genelde bırakmazdı. Felsefi bir düşünceyle bile yanlıştan döner ancak yeni doğruyla yanlış arasında dengeyi kurmak isterdi. Eski yanlış düşünce yanlış olsa da artık eskiden onun savunduğu bir düşünceydi. O yüzden biraz saygılı olmayı öğrendi fikirlere. Ve öfkelenildi bunu öğrenmeyenlere. Saygı sadece saygı duyuyorum demekle olacak iş değil. Kaygı da, sevgi de... Neyse efendim. Bu konunun yeri zamanı hiç değil. Daha sonra değinelim. O aidiyet hissi aynı zamanda belli bir keşfedilmiş ideolojiye tam bağlılık duymasını da engelledi. Çünkü aklında, fikrinde, geçmişinde ve geleceğinde hepsinden biraz vardı. Aman dedi. Kapitalizm hariç. Bazen kendisini dağılmak üzere olan Osmanlı İmparatorluğu gibi hissediyordu. Tabii hali daha da zor ve daha belirsiz olan. Osmanlının dağılacağı aşikârdı. Kendisi, kendisindeki bu dağılmayı henüz sezemiyordu. Osmanlının içinde bulunduğu vaziyet şüphesiz çok zordu. Osmanlının her yerinden farklı sesler yükseliyordu. Her fikir, Osmanlının kurtuluşunun kendinde olduğunu öne sürerek Osmanlının çaresizliğine dokunuşlarda bulunmaya çalışıyordu. Kurtuluşun kendinde olduğunu öne süren fikirlerin hiçbiri Osmanlıyı kurtarmaya yetmedi. İmparatorluk yok oldu. Paramparça oldu. Ancak birçok yeni yapı, yeni düşünce, yeni devletler meydana getirerek yaptı bunu. Herkes kendi payına düşeni aldı ve yoluna baktı. Belki onun parçalanışı da böyle olacaktı. Kafasının içindeki onlarca ses onu diğer insanların kurtuluş olarak nitelendirdiği noktaya ulaştırmaya yetmeyecekti ama parçalardan herkes alması gerekeni alacaktı. Ondaki yıkım, yaratımı

doğurmaya meyilliydi. Belki de bu yok oluş da yeni var oluşlara ya da yok oluşların başlangıcına yol açacaktı. Belki de. Kim bilir? O henüz bu düşünceleri aklına getiremiyordu. Sadece kafasının içinde savaşıyor tarafları uzlaştırmaya, uzlaşmaları imkânsızsa en azından taraflardan bir kaçını yok etmeye çalışıyordu. Osmanlı köklü bir devletti. Onun öyle çok da köklü bir kişilik olduğu söylenemezdi. Bundan ötürü şüphesiz Osmanlı'nın parçalanmasıyla onun parçalanmasının nicelik olarak kıyaslanması absürt kaçardı. Zaten kimsenin de böyle bir iddiası olmamıştı. Tartışmanın lüzumu yok. Kimsenin iddia etmediği yanlış bir önermeyi tartışmak ne işimize yarar? Evet; ne, kimin işine yarar? İşe yaramayan bir mesele üzerinde durmak yararsız olmaz mı? Bu soru yersiz bir soru. Soruyu sorguladığımız kavramla sorguya çekmek, aynı kavramla kendini değerlendirmek bizi sonuca götürmez. Diyoruz ki işe yarayan ve bunu yararsızlıkla ölçüyoruz. Resmen zirvalıyoruz. İnsanlar neden meselelere işe yarayan ya da yaramayan şeklinde bakarlar ki? Bir düşüncenin, bir eylemin belleğimizde yer edebilmesi için işe yaramasını şart koşturmak da neden? Her tartışılan her düşünülen işe yaramak zorunda mı? İşe yaramayanlara karşı bu sert tutum bu ön yargıda neyin nesi? Pragmatizm insanları felakete sürükleyecek bir görüş. İnsanlar hayatlarında sadece işe yarayanlara yer verirlerse dünyanın çivisi çıkmaz mı? Şu an dünyanın çivisi çıktıysa bu düşünceden dolayı değil mi? Hayatında sadece işine yarayanlara yer verenler kendi işlerine yarayanları elde etmek için diğerlerinin elindekileri diğerlerinin hayatları pahasına gasp ederler. Okulda şiir okunur gerçek hayatta ne işime yarayacak be? Sanatın zevkinden yoksunsun mağaraya hayvan figürü çizen ilkel insandan aşağılıksın işte. Tarihten bahis açılır. Gerçek hayatta ne işime yarayacak? Ki yarar da aslında kullanmasını bilene. Senin eski çağlarda yaşamış insanlardan tek farkın doğduğun zaman dilimi. Hayatında bir insan var ondan

çıklarların artık tükenmiş, sana zarar vermese de faydası da yok artık. Hemen hayatımdan çıkarayım onu. Vahşi kan dökücülerden tek farkın elinde bulundurduğun güçsüzlüğün. İnsanlık tez zamanda bu işime yarayanı alayım, yaramayanları canı cehenneme fikrinden vazgeçse iyi olur. Ee bu onların ne işine yarayacak? Ben de onu diyorum ya neyse bunu anlatmam senin işine yaramaz bu konuyu da geçelim. İşe yaramayan bu fikirleri bağırmaya ne lüzum var değil mi?

Bir insan eğer arkadaş ya da yakını olarak gördüğü insanlara fikirlerini her paylaştığında dünyada görülen en boş adam olduğunu duyarsa bir yere kadar en azından adam olarak nitelendirildiğine sevinerek hala bir şeyler anlatmaya devam eder. Ancak her fikrinin ve kendisinin boş olarak karşılanmasının sebebinin 'arkadaşları ve yakınları' tarafından anlama çabası gösterilmeden dinlenilmek ya da hiç dinlenmemek olduğunu anlarsa artık onlara bir şeyler anlatmaktan vazgeçer. Akabinde öyle bir susar ki son kez konuştuğundan sonra bir daha kafasına namlu dayansa da ağzını açıp iki kelime etmez. Edemez. O 'boş' lafların bir kısmı gerçekten de pratik hayatlarında hiçbir işe yaramayacaktır. İç huzur falan da vadetmiyordur onlara ancak insanın zihni gelişimine katkı sağlayabilecek ve öyle sadece anlaşılma ile yetinebilecek laflardır bunlar ama bir kısmı da ki büyük bir kısmıdır bu dinlenip anlaşılma aslında muhataplarına yardımcı olabilecek lakırdılar. Neyse efendim neyse. Dur kardeşim laf anlatıyoruz be sende aynı şeyi yapma. Tamam birader. Hadi anlat. Bak dinliyorum. Anlayacağım da seni. Boş falan da demeyeceğim. Hatta senin fikirlerini aklım da ölçüp tartıp sana dönüt bile vereceğim. Konuş. Geçti artık. Anlatmıyorum. Anlat hemen çocuk gibi küsme. Sadece çocuklar küsmez hem çocuk gibi küsersem sen bana şükret onlar çabuk barışırlar. Büyüdükçe insanın kalbi katılaştır. Merhametini, sağduyusunu kaybeder, uzun soluklu küser. Onlara çocuk gibi küstü denir ama bunun

çocukların küslüğüyle hiç bir benzerliği yoktur. Yani o tabiri kullanma. Tamam çocuk, hadi anlat ne anlatıyorsan. Sen dua et çocuk gibi küstüm yoksa bir daha anlatmazdım. Evet aslında tam da bundan bahsedecektim isabet oldu. Demıştik ki boş laflar eden gereksiz düşüncelere sahip insan; karşısında kibarlık olsun, ayıp kaçmasın, anlamış gibi yapayım parolalarıyla ya da anlaşılmadığı sanılan alayıyla kulak vermeyen değil de gerçek dinleyiciyi arar. Bulamazsa da susar. Konuşturmak onu artık olası değildir. Evet demiştin. Asıl komedi bundan sonra başlar. Konuşurken bahsedilen muameleye maruz kalan vatandaş ebediyen susunca tam tersi dilekler dile getirilir. Haydi, sen konuş biz dinleriz. Neden böyle yaptın ki? Biz nerden bilelim böyle susacağını? Keşke daha açık belli etseydin bu susuşu, sezdirseydin böyle yapmazdık. Belli etmedi mi, sezdirmedi mi? Nereden anlayalım? Komik olmayalım kelimeler aşkına. Küstüm, sustum, konuşmuyorum. Daha da fazla boş meselelerle fazlalıklar yaratmayalım yer kürede. Uzayımızı kirletmesin faydasız hayal dünyamızın kirli yansımaları. Lüzumsuz hareketler. Susuşumun arkasından bu tarz temenniler kimsenin işine yaramaz. Kimsenin kendini paralamasına gerek yok. Böyle susan bir daha konuşmaz. Neydi bu şimdi? Ne bu atarlı giderli sözler, evvelki muhabbete göndermeler? Bizi mi sınıyorsun? Saçma sapan tavırlara bürünüyorsun gene. Ha bir de bu mesele var. Saçma sapan tavırlarım, fazla anlamlı olduğumu sandığım anlamsız manevralarım bunu unutmuşum. Abartma gerek yok şimdi daha da yersizleşme haddini bil. Gerek yok mu? Yine başa döndük. Neyse bu konu da kalsın. Atarlı, giderli, saçma sapan tavırlar da irdelenmeden kalsın o zaman. Daha fazla lüzumsuzluğa yer vermeyelim konuşmamızda. Bu konu da tıpkı diğerleri gibi nihayetlendirilmeden buralarda bir yerde savrulsun atıklarla dolu bilinç kanalizasyonumuza. Üzerinden geçecek zamanla kapansın. Kapanır mı? Kim

bilir ama bence kapansın. Kafaları karıştırıyoruz daha fazla devam etmeyelim. Saygıdeğmez arkadaşım kafa karıştırmak iyi bir eylemdir. Provokatörce, spekülâtörce ve manipülâtörce konuşma benimle yoksa adını yandaş kanallarımın analiz programlarına meze yapar yerim. Kafalar zaten karışık daha da bulandırma. İyi dediğin gibi olsun, ne yapalım o zaman? Güneş doğdu, artık uyuyalım. Uyuyalım mı? Nasıl? Mışıl mışıl. İyi, uyuyalım. Öyle gevşeme hemen mışıl mışıl dedik diye. Bu mışıl mışıl uyumanın daha kâbusları var, daralması var en kötüsü uyanması var. Uzatma. Keyifli yolculuklar. Eyvallah. Görüşür müyüz bir daha? Mümkünse hayır. Pekâlâ, kendine iyi bak. Tbbşm. Mümkün olmadı. Uyuyamadı da. Sayıklamaya başladı bitmek bilmeyen kâbusunda. Böyle durumlarda herkesin neden aynı yöntemi uyguladığını anlamlandırmadan çocukluğuna inmeye niyetlendi. Bütün sancı, bütün bu yabancılaşmanın kaynağı her zaman o ilk körpe yıllarda yatıyor olabilir miydi? Yaşadığı soğuk şehirlerden resimler ve saf inanışlar kapladı bir anda gözlerini. Bu seyahat için yorgun hissettiği zihninin namlusuna geleceği yerleştirmeye karar verdi. Evet, bir oturup düşünmeme bakar. Oturdu yatağının köşesine. Sigarasını yaktı. Oluşum'un daha sağlıklı kalabilmesi için bir örgütlenme sisteminin olması şarttı. Nasıl yapılmalı? Aklında o düşüncenin çıktığı vakit Oluşum'un kaderinde belki de en önemli anlardan biriydi.

Yapılanma şeklimiz, Üslü sistem: Zirve ekip yeterli sayı ve olgunluğa ulaştığı sırada toplantıda üslü sistem fikri ortaya atılır. Açıklanır, savunulur, şüphe çekilmez ve kabul edilir. Oluşum'un yapabilecek kapasitedeki her üyesi zirve ekibin Oluşum senaryosunu takip eder ve yeni zirve ekipler oluşur. Her grubun inancı şu yönde olmalıdır ki biz ilk grubuz. Gruplarda üye tarifinde belirtilen şartları sağlayan üyeler bulunur ve alt ekipler yeterli olgunluğa sayıyla birlikte kavuşur. Yeterli sayı ve olgunluk sağlandığı anda belirtilen maddeler uygulanır ve yeni alt

gruplar bir bakıma zirve gruplar oluşur. Her katmanda Oluşum'un zirve ekibinin üyeleri, alt grubun diğer üyeleriyle yeni gruplar oluştururlar ki kontrol sağlam kalsın ve şüphe çekilmesin. Alt onluk üyeleri hakkında bilgi toplanır ve zirve ekibin veri havuzuna aktarılır. Bu sayede üye kesişmesi önlenir ve planlama işleri kolaylaşır. Onluk ve ileriki safhalarda yüzlük ve binliklerin başındaki zirve grup üyeleri tam koordinasyonla çalışmalıdır. Alt grup faaliyetleri kayıt altına alınmalı ve zirveyle paylaşılmalıdır. Yeterli birikime ve kabiliyete sahip olan alt grup üyeleri bir üst gruba çıkabilirler. Alt gruplarda tedirginliği en aza çekme adına zirve ekibi üyeleri kendi aralarında paslaşmalar yapabilirler. Güvenin ve verimin tam olarak sağlandığı düşünüldüğü takdirde alt grupların hücrenel anlamda birleşmeleri mümkündür. Alt gruplarda ilk olunmadığı öğrenildiği vakit ucuz kuruntu ve takıntılara kapılacak insanlar zaten üye tarifine dayanarak üye sıfatıyla gruplara alınmayacağı için ego kaynaklı hezeyanlar üslü sistemde mümkün olmayacaktır. Daha sonra kurulan grup olduğunu öğrenmek amaca daha çok yaklaşıldığını bilme açısından üyeyi sevindirmelidir. Şüphe ve güvenin kıvamı iyi ayarlanmalı üslü sistem ekseninde doğan alt, üst psikolojisi gereksiz derecede gündemde tutularak grupların verimleri düşürülmemelidir. Üslü sistem sayesinde Oluşum hücrelerindeki üye sayıları asla kontrol edilemez, çoğunluğa ulaşmaz. Güvenlik zaafı söz konusu olduğunda tüm Oluşum birimleri değil sadece açığın meydana geldiği grup etkilenir. Kurucu motivasyona sahip her grup azim ve kararlılık ile çalışır. Önceden bir grubun kuruluşuna ve gelişimine tanık olmuş üyeler bu tecrübeyle alt gruplarını daha sağlam yapılandırır. Sorunların çözümü, alt ve üst gruplardaki görünmez bilgi alışverişiyle bulunulması daha kolay hale getirilir. Kurucu olduğunu düşünen alt grupla diğer alt gruplar, en kötü senaryodan ,zirve başarısızlığından dahi, etkilenmez ve amaca hizmet etmeye devam ederler. Zirve

tarafından planlanacak gruplara yönelik akıl ve iş dağılımıyla Oluşum üyeleri üzerindeki yük dengeleyici bir şekilde paylaşılacaktır. Kurulması tasarlanan ağ ile alt gruplarla iletişim ve denetim sağlanır. Ağın kontrolü tek ve büyük bir ekibin kontrolünden ve düzeninden daha az riskli, daha verimli, daha güvenilir bir konumdadır. Alt gruplardaki parlak fikirler, zirvenin ve dolayısıyla diğer tüm alt grupların gelişimine olumlu yönde katkıda bulunurken olumsuz gelişmeler, zirveyi ve diğer tüm alt grupları olumsuz yönde etkilemez aksine tecrübe kazandırma yönüyle olumlu bile etkiler. Oluşum üslü sistem sayesinde nitelik ve nicelik açısından çok daha iyi bir ivme kazanacaktır. Her alt grup devrimi gerçekleştirmeye cesaret edebilecek ve kendini bu yönde geliştirebilecek niteliğe sahip olma zorunluğu ve azmindedir. Bu, üslü sistem dışındaki herhangi bir örneğin:10+1+1 gibi bir yapılanmayla mümkün değildir. 10+1+1 gibi basit bir grafik yerine üslü sayıların kuvvetinden faydalanılması güç açısından da katkı sağlayacaktır. Üslü sistem dışında bir metodun uygulandığı örgütlenmelerde örgütlerin başlangıçtaki küçük boyutlarda tutulmalarını hem kişisel hem de felsefi ayrılmalar izler. İleri ki safhaya geçen alt grupları gözlemlene inanç ve sorumluluk açısından zirve grubu besler. Oluşan alt gruplar da zaten yeni yapılanmalar olduğundan dolayı kurucu motivasyonlarla çalışırlar ve üslü sistem fikri ortaya atılana kadar bu motivasyon sayesinde bir arada kalabilirler. Bu inanç, sorumluluk, çalışma ve birliktelik ilişkisi her yeni zirve gruba bu şekilde devam eder. Yeterli olgunluğa ulaşmayan gruplarda alt grup oluşturma aşamasına geçilmeyeceği ve yeterli olmayanlar alt grup oluşturmaya girişmeyeceği için alt gruplarda problemlerin oluşması beklenen bir durum değildir. Beklenmeyen gerçekleştiği takdirde problemden haberdarsızlık ve pozitif geçirgen etkileşimsizlik sayesinde problemin üst gruplardaki

üyelerin alt gruplarına sığraması söz konusu değildir. Alt gruplar ve diğer tüm dallanmalar toplum içerisinde çeşitli yüzler ve paravan yapılanmalar kullanacağı için sorunlardan genelin etiketlenmesi söz konusu değildir. Üslü sistemin kullanılmasıyla ortaya çıkan tüm avantajlar zirve ekibin güvenilir olduğu kabul edilerek tespit edilmiştir. Hiçbir alt grubun üst grubu yoktur. Tıpkı bu metnin okunduğu grup gibi. Tüm üyelerin egolarında Oluşum'un eşitlik ilkesine aykırı bir durumun meydana gelmemesi için alt ve üst tabirlerinin kullanılmaması daha doğru olacaktır. Bunun yerine grupları isimlendirmek için grup karakterleriyle ilişkilendirilebilecek yıldız, mevsim, renk isimleri kullanılabilir. Bu üslü sistem önerisini Oluşum'un örgütlenme metodunun eksikliğini gidermek adına Oluşum'un toplantı kuruluna sunuyorum. Önerim tartışıldıktan sonra daha kullanışlı bir yöntemin sunulmasını talep ediyor sunulmadığı takdirde önerimi aynen tekrar sunuyorum.

Üslü sistemin işleyiş prensipleri yazdıktan sonra içinde yoğun bir enerji hissetti. Kalbi hızlanmıştı. Ayağını parmakları üzerinde sabitleyerek topuğunu hızlıca yere vurup kaldırıyor. Ortaya koyduğu sistemden memnun gibiydi ve Oluşum'un diğer üyelerinin de bu sisteme olumlu bakacağını düşünüyordu. Önceki toplantıda toplantı usulünün belirlenmesine yönelik karar almış olsalar da henüz bunun için bir yazı kaleme almadan örgütlenme pratiği üzerinde çalışması içindeki harekete olan tutku ve coşkusundan geliyor olsa gerekti. Bu yoğun coşku kaçacağına benzemese de bu andan faydalanma sezisiyle temiz birkaç kâğıt daha çıkarttı ve toplantı usulüyle ilgili önerisini de kaleminin ucu soğumadan yazmaya koyuldu. Sonraki toplantı daha önce yapılanlardan daha keyif ve umut verici olacağı benziyordu.

Toplantı Usulü: Toplantı kurulu; sorunların tespit edildiği, çözümlerin hazırlandığı, verilerin

değerlendirildiği, yol haritasının çizildiği, tartışmaların yürütüldüğü ve kararların alındığı toplantıları yapan Oluşum organıdır. Toplantı kurulu önceden belirtilen tarihte ve mekânda aciliyet teşkil etmeyen bir durum olmadığı müddetçe toplantıya katılmayan üyenin olmayacağı şekilde toplanır. Toplantı kurulunun üyeleri kendilerine toplantı tarihinden önce ulaştırılan konular hakkında ön çalışma yapar, doküman hazırlar ve toplantıya elde edilen her türlü bilgiyi getirirler. Toplantının seyrini kontrol etmesi için kurulda bir kişi belirlenir. Moderatör üye toplantının seyrini belirler, planlar ve toplantıyı idare eder. Toplantının adil ve verimli bir şekilde geçebilmesi için çabalar. Konu başlıklarını oluşturur, yan konuları belirler, söz hakkı verir, konuyu yerinde kapatır ve açar. Herkese eşit olarak yaklaşır. Toplantılarda tartışılacak konular önceden bellidir ancak toplantının seyri esnasında olası konu sapmalarını tespit etmek ve değerlendirmek yine toplantı moderatörünün görevidir. Moderatörün yanında toplantı seyrini ve çıkarımları kayıt altına almak üzere görevlendirilmiş bir de yazıcı üye bulunur. Moderatörün toplantı esnasında baş gösteren bir itirazı dikkate almama gibi bir lüksü yoktur ancak toplantı seyrinin sağlığı açısından değerlendirmeleri olumsuz neticelenebilir. Zamanın kısıtlı olduğu toplantılarda konulara ayrılacak süre de esneklik payı verilerek önceden belirlenebilir. Toplantı saatine önceden bildirmeden veya mazeretsiz bir şekilde uymayan ve geç kalan üyeler tespit edilerek uyarı niteliğinde cezalara çarptırılabilir. Toplantının gidişatını zedeleyen; öfke, saygısızlık gibi her türlü tavrın engellenmesi Oluşum üyelerinin izin vermemesiyle, Oluşum üyelerinin otokontrolüyle sağlanır. Toplantının yapıldığı esnada mekânda ses ve görüntü kaydeden cihazların bulunmaması, ortamın iletişim araçlarından ve ağ bağlantılarından arındırılması, toplantı esnasında üyelerce söylenenlerin hiçbir yere, herhangi bir unsurla

gitmediğinden emin olunması Oluşum açısından önemlidir. Toplantılarda kararlar oybirliğiyle alınır. Bir kararın alınmasına yönelik şiddetli düşünceye sahip üye bedelini ödemek suretiyle sorumluluk alabilir. Bedel konuya göre toplantı kurulunca belirlenecektir. Toplantıya katılacak üyeler toplantıya toplantı ciddiyetini bozacak tavırlara yol açabilecek ruh haline sebep olacak maddeleri kullanmadan gelirler ve tam bir şuurla toplantıyı gerçekleştirirler. Toplantının başındaki konu dışı sohbetler kontrollü bir zaman algısıyla yapılmalıdır. Toplantılardaki düzenli ritüeller en fazla ilkelerin okunmasıyla sınırlı tutulacaktır.

Toplantıda metinler okunduğunda usul oy birliğiyle kabul edilmişti. Sıra moderatör belirlenmesi ve yazma görevlisi seçme gibi işlemlere gelmişti. Bu minvalde yapılan tartışmalar Oluşum'daki örgütlenme, yapılanma ve işleyiş eksikliğinin baş göstermesine yol açtı. O artık üslü sistem fikrini ortaya atmanın zamanı geldiğini düşündü ve arkadaşlarından izin isteyerek yazmış olduğu üslü sistem yazısını okudu. Üslü sistem metni hayret ve takdir ifade eden argo cümleler eşliğinde dikkatle okundu ve dinlendi. Bundan sonra toplantı artık hararetli bir tartışma ortamı halini almıştı. Üslü sistemin avantajları ve dezavantajları sıralanıyor, tezler kuruluyor ve çürütülüyordu. Kimisi mükemmelliğinden bahsederken kimisi hassaslığından dem vuruyordu. Havanın aydınlanmasına ve toplantının bitmesine yakın üslü sistem toplantı kurulunca oy birliğiyle kabul edilmişti. O ise üslü sistemin büyük bir soruna çözüm olduğunun farkında olmakla birlikte daha büyük sorunların hala devam ettiğinin farkındaydı. Bir şekilde sağlam temellere dayandırılması gereken Oluşum'da hali hazırda kocaman bir teşkilatlanma sorunu mevcuttu.

Arkadaşlarından bu konu hakkında plan yapma ve uygulama yetkisi istedi. Yaptığı planı ve tasarladığı organları toplantı kuruluna sunacak tüm bunlar

tartışılacak ve oy birliği olduğu takdirde kabul edilecekti. Hem arkadaşlarını bu yükten kurtarmak için hem de bu tarz düşsel faaliyetlerden zevk aldığı için bu planlama aşamasının yalnız kendisine verilmesini ve diğerlerinin planlamadaki eksiklik tespiti dışında "efor" sarf etmemelerini istiyordu. Hem arkadaşları derslerine ve duygusal dünyalarına daha fazla zaman ayırırlarsa onların dolayısıyla Oluşum'un düşüncelerinin gereği halklarının yararına olurdu bu. Toplantı bitip herkes gittiğinde o kaldı ve düşünmeye başladı. Oluşum organları nasıl olmalı? Nasıl hareket etmeli? Kalem aldı, kâğıdı çekti ve yazmaya başladı doğru bulduğu olması gerekenleri.

Oluşum organları: Oluşum'un amacına ulaşabilmesi için bir takım alan ve görev dağılımı yapılması gerektiği Oluşum üyelerinin malumudur. Bu alan ve görev dağılımı yapılırken bazı hususlara dikkat edilmesi gerekmektedir. Bölüm dağılımı etkili, süreğen ve verimli çalışmak açısından önemli olmakla birlikte tamamen kalıcı olmamalıdır. Zamanın şartlarına göre bu dağılımlar tekrar gözden geçirilebilir olmalıdır. Oluşum'un potansiyelinin en verimli şekilde kullanılması için alan ve görev dağılımları sistemli ve planlı yapılmalıdır. Oluşum planlamalarında kimseye yüklenemeyeceği ve altından kalkamayacağı görevler yüklememelidir. Alan ve görev dağılımlarında aksiyonun bizzat içerisinde olmayı tercih etmeyen kişiler fikri desteklerini verebilirler ancak diğer aktif Oluşum üyelerinin yapacağı hareketlerin içerisinde bulunmazlar. Oluşum amaçlarına ulaşabilmek için komiteler şeklinde yapılanmaktadır. Komitelerin toplamı Oluşum'u meydana getirir. Komiteler Oluşum'un ihtiyaç duyduğu alanlarda kurulur ve kendi içinde bağımsızdırlar. Oluşum üyeleri yetenek ve birikimleri doğrultusunda komitelerde görev alırlar. Bir üyenin birden fazla komitede üye olması mümkündür. Komiteler kararlarını alırlar ve Oluşum'un toplantı kuruluna alınan kararı gerekçesiyle sunarlar. Oy birliği olduğu halde artık karar sadece komitenin değil

Oluşum'un kararıdır. Komitelerin kendi içinde yapılanmaları Oluşum ilkelerine aykırı olmamak koşuluyla komite üyelerince tasarlanabilir. Komitelerin kurulmasındaki amaç daha yüksek verimli çalışmalar ve enerjinin tasarrufudur. Oluşum ihtiyaç duyulduğu takdirde komiteleri kapatabilir ve yeni komiteler açabilir. Burada da esas yine oybirliğinin oluşmasıdır. Komiteler, her Oluşum grubu için ayrı ayrı meydana gelmektedir. Yani üslü sistemdeki her grubun kendi komiteleri vardır ve bu komiteler de çalışmalarını birbirlerinden bağımsız olarak yürütürler. İleriki zamanda grupların hücresel anlamda birleşmesi söz konusu olduğu takdirde grupları meydana getiren komiteler de birleşirler. Komitelerin toplantı kurulundan daha sık toplanması öngörülür. Komiteler geneldeki yükü paylaşacak ve ivmesini arttırarak, odaklanarak ilgilendikleri alanlarda çalışacaktır. Komitelerin faaliyetleri devam etmekle birlikte toplantı kurulunun görevi komitelerin faaliyetlerini değerlendirmek ve komite faaliyetleri dışında kalan konuları tartışmaktır. Aynı zamanda toplantı kurulu komitelere çalışmasını istediği konular hakkında ödevlendirme yapar. Her komite tıpkı üyelerin eşit olduğu gibi eşittir. Komiteler arası kutuplaşma hem komitelerdeki üye kesişmesi hem de Oluşum'un sağduyusu sayesinde engellenecektir. Oluşum çatısı altındaki komiteleri ve görevlerini sırasıyla şöyle açıklayabiliriz:

Eğitim Komitesi. Eğitim komitesi, eğitim konusunda bilgi ve birikime sahip Oluşum üyelerinden meydana gelmektedir. Eğitim komitesinin başlıca amacı Oluşum üyelerini halk için fayda sağlayacak bireyler olması yolunda eğitmektir. Bunu eğitim komitesi kısa ve uzun vadeli eğitsel planlamalarla yapacaktır. Eğitim komitesi Oluşum üyelerinin kültürel derinlikleriyle de yakından ilgilenmekle yükümlüdür. Oluşum üyelerine çeşitli fikir akımlarını, tarihi dönemlere damgasını vurmuş aktörlerin hayatlarını, düşüncelerini değiştirmek istediklerini ve

yerine öngördükleri düzeni, başarısız oldukları durumları ve bu durumlarda nasıl yollar izlediklerini, hikâyelerindeki ana kesitleri öğretmeye gayret edecektir. Düşünenlerin düşüncelerini, eserleri, savundukları veya etkilendikleri akımları, yazarları, kullandıkları üslupları, liderlerin halkı etkileme yöntemlerini Oluşum'un kavramasını sağlayacaktır. Ülke şartlarına göre de yine üyeleri hazırlayacaktır. Aynı zamanda eğitim komitesi ülkemiz içinde eğitim sisteminin nasıl bir sistem olduğu ve nasıl olması gerektiği konusunda çalışacaktır. Halkın eğitim kalitesinin nasıl arttırılabileceği konusunda raporlar hazırlayacak ve ayrıca Oluşum bu şartlarda dahi ortaya koyabileceği halka yönelik eğitsel faaliyetleri planlayacaktır.

Ekonomi Komitesi: Ekonomi komitesi, ekonomi konusunda bilgi ve yeteneğe sahip ve bu alanda çalışmaları olan ya da çalışmayı planlayan Oluşum üyelerinden meydana gelir. Ekonomi komitesinin amaçlarından ilki Oluşum'un ekonomik sorunlarını çözmektir. Oluşum'un faaliyetlerde ihtiyaç duyduğu para gücünü gidermek üzere çalışır. Oluşum ilkelerine ters düşmemek üzere para kazandıracak planlamalar yapar ve projeler üretir. Oluşum üyelerine ekonomik metotlar ve sistemler üzerine bilgilendirmelerde bulunur. Oluşum'un finansal kaynaklarını kontrol etmek ve kaynakları getirdikleri güçle birlikte Oluşum ilkeleri doğrultusunda denetlemek Ekonomi komitesinin kontrolü ve iradesi altındadır. Bahsedilen konularda düzenli raporlar sunmakla yükümlüdür. Başta ülkemiz olmak üzere dünyadaki tüm ekonomik sorunlar üzerinde de çalışmakta sorumludur. Sistemin doğurduğu gelir adaletsizliğinin çözümleri üzerinde ve Oluşum'un sistemin ıslahı için yapabilecekleri konusunda da plan ve uygulamalar da bulunur. Ülkemiz ve dünya için en uygun olan ekonomik sistemlerin tespiti konusunda çaba sarf eder. Bu vakte

kadar dünyanın geçirmiş olduğu ekonomik safhaları analiz eder.

Hukuk Komitesi: Hukuk komitesi, hukuka yönelmiş ve yönelmeyi tasarlayan Oluşum üyelerinin katılımıyla varlık göstermektedir. Faaliyetlerin hukuksal boyutlarını ve sonuçlarını değerlendiren komitedir. Aynı zamanda Hukuk komitesi ülkemiz ve dünyada uygulandığı iddia edilen hukuk sistemlerini inceler. Hukuksuzlukların yaratıcılarına karşı verilmesi gereken hukuki mücadeleleri planlar. Ezilen ve hakkı elinden alınanların adalete kavuşması için mücadele eder. Kanuni olmayan Oluşum çalışmalarınınsa nasıl daha sürdürülebilir hale getirilebileceği noktasında Hukuk komitesi danışılacak organdır. Ülkemizde ve dünyada hukuki açıdan eksik olan noktaların Oluşum tarafından nasıl giderilebileceği konusunda kafa yorar. Hukuk komitesi ayrıca Oluşum'un üyelerini ve organlarını ilkeleri doğrultusunda yargılama yetkisine sahiptir. Oluşum içi kuralları ve yasakları Oluşum'un oybirliğiyle kabul etmesi koşuluyla Hukuk komitesi ortaya koyar.

Siyaset Komitesi: Siyaset komitesi; analitik, sosyal zekâya sahip, politik kabiliyeti yüksek ve siyaset bilimi alanında donanıma sahip Oluşum üyelerinden oluşur. Siyaset komitesi Oluşum'un nasıl bir siyaset izlemesi gerektiği konusunda Oluşum'a yol gösterici niteliktedir. Ülkemiz ve dünyadaki siyasal unsurları tahlil etmek yine Siyaset komitesinin önceliklerindedir. Oluşum üyelerinden siyasal alanda faaliyette bulunmayı planlayanlara Siyaset komitesi yön verecektir. Siyasi şartların sonuçlarını ve Oluşum'un bu sonuçlarda ne yapması gerektiği konusunda Siyaset komitesi planlama yapar ve raporlarını sunar. Siyasi tarih ve öngörülen siyasi gelecek konusunda Oluşum'a bilgilendirmede bulunmak Siyaset komitesinin görevidir. Siyaset komitesi yürüteceği faaliyetlerde siyasetin yozlaşmış mecburiyetlerine her şeye rağmen uyum sağlamayacak Oluşum ilkelerine bağlı kalacaktır. Ülkemiz ve dünya devletleri için faydalı olacak

Siyasal sistemi ortaya koymaya çalışacak ve bu sistemin uygulanabilmesi için Oluşum'un üzerine düşen görevi yine Siyaset komitesi belirleyecektir. Siyasi mercilerle teması sağlayacak ve Oluşum'un politik ağırlık merkezi haline gelmesi için çalışacaktır. Oluşum'un siyasi görüşlerini fikirler doğrultusunda şekillendirecek ve beyan edecektir. Mücadelenin siyasi alanda sonuç vermesi noktasında emek verecektir.

Sosyal Komite: Asosyal olmayan ve sosyal alanda faaliyet göstermek isteyen, yeterli de vakti olan tüm Oluşum üyelerinden meydana gelmektedir. Oluşum'un ortaya çıkış noktasının temelini oluşturan sosyal sorunların tespitini, sebeplerini, sonuçlarını ve nasıl giderileceğini Oluşum'a sunacak komite Sosyal komitedir. Sosyal alanda Oluşum'un nasıl bir tavır alması gerektiği hakkında çalışmalarda bulunacaktır. Oluşum'un sosyal meseleleri yaklaşımını sistemleştirecek komitedir. Sosyal meselelerin tahlilindeki usullere ve sosyal sorunların giderilmesinde Oluşum'un yapması gerekenleri, yapabilecekleri ile birlikte bilimsel verilerle Oluşum'a sunacaktır. Sosyal komite halkın tanımlanmasında başat rol oynayacaktır. Toplumun analizinde Oluşum'a yol gösterecektir. Dinamiklerin değerlendirmesini ve meydana getirdiği ilişkileri Oluşum'a kullanması üzere sunacaktır.

Doğa Bilimleri Komitesi: Doğa Bilimleri komitesi; matematik, fizik, kimya, biyoloji, çevre bilimi gibi pozitif bilimlerde bilgili ve kabiliyetli Oluşum üyelerinden oluşur. Oluşum'un amaca ulaşmak doğrultusunda yapacağı planlarda bu bilimlerden yararlanmasını Doğa Bilimleri komitesi sağlar. Oluşum üyelerinin temel düzeyde ihtiyaç duyduğu pozitif bilimin birikimlerini kazanması yönünde çalışmalar yapar. Doğa bilimleri komitesi Oluşum'un pozitif bilimleri öğrenebilmesi ve kullanabilmesi için dersler verir, laboratuvarlar kurmayı hedefler. Halkımızın da bu bilimlerden haberdar olması ve çağdaşlarını

yakalaması için çaba gösterir. Doğa bilimlerinin doğada öğrenilmesine yönelik kamplar düzenlemek ve gençliğin bu kamplara katılımını sağlamak yine Doğa Bilimleri komitesinin görevleri arasındadır. Doğa bilimleri Komitesi alanlarında yetkin Oluşum üyelerini yetiştirmeyi ve yükseköğrenim kurumlarında onları kadro sahibi kılmayı da sağlamaya çalışacaktır. Kendinin de çeşitlendireceği ve tüm bu sayılan konularda çalışmakla ve Oluşum'a rapor sunmakla yükümlüdür.

Propaganda Komitesi: Propaganda komitesi halkla, gençlikle, sokakla iletişimi kuvvetli; kitle psikolojisine vakıf, dili ve görselliği verimli kullanabilen, şartları her daim lehe çevirebilen Oluşum üyelerinden oluşmaktadır. Propaganda komitesi Oluşum'un imkânlarını kullanarak Oluşum'un fikirlerinin halk arasında yayılmasını sağlamaya çalışır. Oluşum üyelerine propaganda faaliyetlerinin nasıl gerçekleştirilebileceği hakkında bilgilendirmelerde bulunur. Propaganda komitesi aynı zamanda Oluşum'un sokak hareketlerini ve aksiyonunu planlayıp uygulamaya koyar. Propaganda komitesi mevcut düzenin illegal olarak nitelendirdiği eylemleri Oluşum'un oybirliğiyle kabulü koşuluyla uygular. Propaganda komitesi bir diğer yandan halkla buluşmakta kullanılan kanalları analiz eder ve halkın yanlış ve doğru bilgiyi ayırt edebilmesi adına çalışır. Bu faaliyetlerde Oluşum'un yapması gerekeni tespit eder ve raporlandırarak Oluşum'a sunar. Propaganda komitesinin tüm bunları gerçekleştirirken Oluşum ilkelerine bağlı kalması Oluşum'un ve Propaganda komitesi faaliyetlerinin devamı açısından hayati öneme sahiptir.

Askeri komite: Askeri komite, Oluşum'un askeri alanda varlık göstermeyi planlayan ve askeri tarih konusunda donanımlı olmakla birlikte askeri stratejiler meselesinde yetenek ve bilgiye sahip üyelerinin bir araya gelmesiyle oluşmaktadır. Askeri komite askeri hareketliliklerin dünyada ve ülkemizdeki sonuçlarını analiz

eder. İktidarların askeri unsurları kullanma sebeplerini ve bu hareketlerden sağladıkları yararları inceler. Askeri hareketlerin halka yansımalarını inceler. Dünyadaki ve ülkemizdeki barışın tesisi için yapılması gerekenleri ortaya koyar. Oluşum'un olası silahlı faaliyetlerinin planlanmasını da Propaganda komitesinin yanında Askeri komite kontrol eder. Askeri komite yüksek hiyerarşik askerlik bilinci içerisinde hareket etmez. Herhangi bir rütbelendirme sistemine gitmez ve hiçbir faaliyetinde Oluşum'un ilkelerini asla göz ardı edemez. Askeri komite Oluşum'un karşısında bir güç olarak çıkmaz ve denetimi Oluşum'un diğer komiteleri ve toplantı kurulu aracılığıyla sağlar. Askeri komitenin nihai amacı Oluşum'un düşünce sistemini ve değerlerinin halka inmesi ve ülkede ve dünyada adil kalıcı barıştır. Askeri komite silahın kullanımı için değil kullanılmaması için çalışır. Askeri komite tüm yapılarını ve faaliyetlerini Oluşum'a rapor halinde sunmak mecburiyetindedir.

İstihbarat Komitesi: İstihbarat komitesi, istihbarat alanında daha önce çalışmaları bulunmuş, kamufle yeteneğine sahip, bulunduğu ortamlara kolay uyum sağlayabilen, istihbarat faaliyetleri yürütülebilecek alanlarda bilgi ve birikime sahip, insanları tahlil edebilen ve izlenilmesi gereken profili çizebilen Oluşum üyelerinden oluşur. İstihbarat komitesi kendi bünyesinde Oluşum fedailerini ve ajanlarını yetiştirir. İstihbarat komitesinin hedefleri arasındaki kişilerden ve kurumlardan şu şekilde örnek verilebilir: Yozlaşmış devlet yöneticileri, işleyiş ve gizliliği Oluşum'u andıran diğer örgütler, gizli düşmanlar, partiler, mafyalar ve benzeri. İstihbarat komitesi yalnızca düşman olarak nitelendirilen unsurlara karşı faaliyet göstermez aynı zamanda henüz tam olarak bilinmeyen muhtemel dostlara ve yardımcı olabilecek kurum veya kişilere karşı da görev yapar. İstihbarat komitesi tüm faaliyetlerini, bağlantılarını Oluşum'a rapor halinde sunar. İstihbarat komitesi asla

şahsi meseleler adına kullanılamaz. İstihbarat komitesinin tüm detayları komite üyelerince belirlenir. İstihbarat komitesi gerektiği takdirde Oluşum içi soruşturmalarda da bulunabilir. Gerekliliği genel kanı ve yüksek şüphe belirleyecektir. Denetimi başta Hukuk komitesine ve diğer tüm Oluşum organlarına bırakılmıştır. Gizlilik en başta gelmek üzere hiçbir oluşum ilkesi İstihbarat komitesince delinemez.

İdari komite: İdari komite; organize kabiliyeti yüksek, istatistik ve planlama hususlarında verimli çalışmalar ortaya koyabilen, güvenli depolama alanları tesis edebilen Oluşum üyelerinden oluşur. İdari komite Oluşum'un idari işleri ile ilgilenir. Toplantıların zaman, konum ve mekân planlamalarını hazırlar. Oluşum üyelerini Oluşum'un planları hakkında bilgilendirir. Komitelerin birbirleri arasındaki koordinasyonlarını sağlar. Oluşum'un evraklarının sınıflandırılmasını ve depolanmasını düzenler. Oluşum'un diğer her türlü idari ve teorik planları yine İdari komitenin görev alanındadır. Üyeler, Oluşum'dan taleplerini ilk olarak İdari komiteye bildirirler. Oluşum'un talepleri de İdari komite vasıtasıyla üyelere iletilir. Oluşum'un genel faaliyet raporları komitelerden gelen evrakların yardımıyla İdari komitece hazırlanır. Komitelerin Oluşum'a üye alımı ve komiteler arası geçişler, komitelerin görüşleri dikkate alınmak üzere İdari Komitenin denetimi altındadır. Toplantı moderatörleri ve yazıcıları İdari komite tarafından İdari komite içerisinde belirlenir. İdari komitenin donatılmış olduğu tüm yetkiler eşitlik ilkesine aykırı olunmadan kullanılır. İdari Komite diğer komitelerin aksine daha sık olarak toplanır ve raporları da çeşitli konularda olmak üzere birleştirir ve komiteleri daha sık bilgilendirir. Üyelerin komite farkı gözetmeksizin dikkate alınan taleplerini ve toplantı kararlarını değerlendirerek komite faaliyetlerinin durdurulması veya yeni komitelerin açılması yönünde hazırlıkları da İdari komite yürütür.

Komiteleri bu şekilde özetleyebiliriz. Bahsedilen biçimde kurulan ve öngörülen doğrultuda çalışacak komitelerin yanında Oluşum'un amaçlarına ulaşmak için farklı bir takım organlara da ihtiyaç duyulmaktadır. Şüphesiz Oluşum'u halktan ayrı düşünmek gaflete düşmekle eşdeğerdir. Halk Oluşum'un esas hedef kitesidir. Halkı çalışmalara dâhil etmek ve halkı Oluşum'un fikirlerinden haberdar kılmak olmazsa olmazlardandır. İşte Oluşum'un halkla temasını ve zihniyetteki olumlu anlamda değişimi sağlamak için Oluşum, komitelerin denetimindeki kulüplerini de kullanır. Kulüplerin Oluşum evrakları dışında komitelerle herhangi bir organik bağı saptanmayacaktır. Kulüpler Oluşum üyeleri tarafından Oluşum'dan bağımsızmışçasına kurulur ve idare edilir. Kulüplerin kuruluşu Oluşum üyelerince gerçekleştirilmekle beraber faaliyetlerindeki esas kitle halktır. Oluşum üyesi olmanın kıstası olan ilkelere ve işleyiş prensibi olan üslû sistemden haberdar olma gereksinimini barındıran bireyler farklı çatıları kullanarak kulüpleri meydana getirir. Bu kulüplerin kimi dernek olarak yapılabılırken kimi vakıf olabilir. Yahut kiminin hiçbir resmîyeti olmayabilirken kimisi bir sendika olabilir. Oluşum'un her çekirdek grubu gerekli mesafeyi kat ettikten sonra komiteleri oluşturma ve akabinde kulüp heyetleri üzerinde çalışma aşamasına geçerler. Kulüplerdeki faaliyetler hem halka hem Oluşum'a yönelik yürütülür. Halkın ihtiyaçlarının olduğu alanlarda kulüpler kurulur. Kulüpler hem halkın sorunlarına çözüm olurken hem de Oluşum'a havuz oluştururlar. Kulüp çalışmalarında bulunan insanların Oluşum'a aktif katılımı da uygun görüldüğü halde sağlanır. Kulüpler birbirinden kuruluşta bağımsızdırlar ancak ileriki aşamalarda ortak çalışmaları da mümkündür. Uzun vadede kulüplerle gerçekleştirilmesi tasarlanan plan da bu yöndedir. Yurt genelinde en sevilen kişi, kurum, kuruluş, topluluk, sanatsal birliktelik ya da herhangi bir yapıdan yüz

tanisinin Oluşum kulüplerinin yirmi tanesini barındırdığı takdirde Oluşum kulüpleri konfederasyon halinde bir araya gelirler ve bir bildiriye imza atarak fikir birlikteliklerini ve amaçlarını halka beyan ederler. Bu hareketin neticesi olarak birlikteliğe katılmak isteyen diğer isimlere de konfederasyonun kapıları açıktır. Bu beyan sonrasında kulüpler de komiteler de yani Oluşum da faaliyetlerini açıktan yürütür. Mücadele halktan aldığı güç sayesinde gizden sıyrılır ve devrime yürür. Faaliyetlerin bu ana kadar gizlenmesinin sebebi olan iktidarların, düzenin, halk düşmanlarının kısıtlayıcı çalışmaları ve tehditleri halk desteği sayesinde ortadan kalkar. Oluşum, ilkelerini muhafaza ederek halkın içinde eritilir ve halkın Oluşum'u meydana gelir. Aynı zamanda Oluşum komite ve kulüp faaliyetleri sayesinde devrim, devrim sonrası yapılacaklar konusunda da hazırlık yapmış ve tecrübe kazanmış olur. Kaosa ve zorba yönetimlere izin verilmemesi sağlanmaya çalışılır. Halkın ihtiyacı olan örgütlenmeyi sağlar. Halkın ihtiyacı olan fikirler Oluşum komiteleri ve kulüplerdir. Tek gaye ihtiyacın karşılanmasıdır. Dönemin şartlarına göre hedeflenen beşte birlik azınlık aşağıya çekilebilir. Kulüplerin bir araya gelmesinden bir yıl kadar kısa bir süre öncesinde Oluşum'un olgunlaşmasının tamamlanması, güvenin tam anlamıyla tesis edilmesi ve planlanan hücreli birleşmeler gerçekleştirilerek bütün grup komitelerinin ve grupların ortak çalışmasının sağlanması Oluşum'un işleyişteki hedefleri arasındadır. Oluşum'un yönettiği komitelerin dizayn ettiği kulüpler ihtiyaç halinde arttırılır veya kapatılır şimdilik öngörülen kulüplerin isimlerini, yapılanma araçlarını şu şekilde sıralayabiliriz.

Kadın Avı: Coğrafyamızda kadına karşı uygulanan duygusal ve fiziksel şiddet bilinen ancak önlenilemeyen gerçekler arasında en isyan ettirici ve çarpıcı olanlarından biri olarak karşımızda durmaktadır. Halkımızın da bildiği ancak önüne geçemediği kadınların sorunlarını çözmek

Oluşum'un en öncelikli amaçlarından biridir. Günümüzde kadın haklarını savunmak için bir araya gelmiş insanlar hali hazırda bulunmaktadır. Ancak istatistiklerin, gözlemlediklerimizin ve kadınlarımızın söylediklerine bakacak olursak örgütlenmiş bu insanlar da değişikliğe yol açacak güçlü çalışmalarda bulunamamaktadır. Kimi dernek kimi dergi şeklinde yürütülen bu çalışmaların yetersizliği ve kadın mücadelesine ortak olup destek vermek amacıyla Kadın Avı Kulübü de çalışmalarına başlayacaktır. Hali hazırda var olan bahsedilen örgütlerle elbette ortak çalışmalar yapılacak ve onlara verilebilen her türlü destek sağlanacaktır. Kadın Avı ismindeki ironinin içinde yapılanmasını barındırmaktadır. Kadın avukatı kadınlara yönelik yürütülen avı durdurmak; işte, evde, sosyal hayatta maruz kaldıkları saldırılara karşı onları savunmak ve istekleri doğrultusunda onlara yardım ve koruma sağlamak amacıyla ülkemizin idealist avukatlarının bir araya gelmesiyle hukuk büroları şeklinde örgütlenerek meydana gelir. Kadınların haksızlığa uğramaması için gerekli olan hukuki mücadeleyi en güçlü şekilde vermek gayesiyle kurulmuştur. İdealist ve güçlü avukatların şiddet mağduru kadınları sıkıntıya sokmadan savunması ve saldırganların, eş, patron, müdür, sevgili, takıntılı âşık gibi unsurların kadından mutlak surette duygusal ve fiziksel anlamda uzak tutularak cezalandırılmasını sağlamak Kadın avının çalışma şeklidir. Kadın Avı çatı isimdir. Oluşum gruplarındaki hukukçular farklı şehirlerde farklı isimlerle bürolarını kurarlar, birbirleriyle koordinasyonları Oluşum organları sayesinde sağlanır. Oluşum'a dâhil olmayan halktan idealist diğer avukatların da katılımlarıyla güçlü bir kadın dayanışma ağı kurulur. Kadın Avı faaliyetlerini sadece mahkeme salonları ile sınırlı tutmaz. Ayrıca sosyete feministlerinden kazanabileceği parayı kazandığı takdirde kadınlara ekstra desteklerde bulunmayı hedefler. Bu desteğin verileceği kadın mücadele örgütlerinin de her türlü hukuki sorununu

çözmeyi amaçlar. Aynı zamanda kanunlarda bulunan kadın aleyhtarı maddelere karşı verilecek mücadele de Kadın Avı'nın görevidir. Sosyal komite ve Hukuk komitesi Kadın Avı çalışmalarını ortak olarak planlar ve örgütler.

Kermes Org. : Kadınlarımızın sosyal hayatta geriye itilmesi ve geride kalmasının zorlanması kadınlara değer veren ve dertlerine kulak kabartan vicdan sahibi bütün yurttaşlarımızın malumudur. Özellikle İç ve Doğu Anadolu'da olmak üzere yurdumuzun her yanındaki kadınlar bu haksızlıkla ve çaresizlikle karşı karşıyadır. Erkekler ve sosyal statüsü yüksek kibirli hemcinsleri kadınlara kişilikleri yokmuş gibi davranmaktadır ve ne yazık ki kadınlarımızın bir kısmı da bu duruma ikna edilmişlerdir. İkna olmayan kadınlarımızın başkaldırı yetileri yine bahsettiğimiz düşmanları tarafından ellerinden alınmış vaziyettedir. Ülkemizin herhangi bir şehrinde herhangi bir ilçede herhangi bir yuvadaki herhangi bir kadın -anne- gurbete okumaya gidecek oğluna azık olarak koyacağı tahin pekmezi almasını oğlunun babasına sırf onu dikkatli dinlemedi veya umursamadığı için birden bir kere daha fazla söyleyince yüksek sesli bir öfke ile karşılaşp herkes evden gidince mutfağında kilere saklanarak ağlayabilmektedir. Özellikle işsiz ev kadınlarımızın sosyal hayatları gün boyu ev işleri ile ilgilenip yorgunluk sonrası izlenilen bir dizi ile ya da ayda bir zar zor yapılan komşu, eş, toplantılarıyla kısıtlı kalmıştır. Şehirlerimiz mutsuz, umutsuz, yalnız kadınlarla doludur. Anadolu erkeğinin baskıcı, bencil tavırları onları otoritenin ve gücün tutsağı haline getirmiştir. Kadın intiharlarının, mutsuz geçen günlerin sebebi yalnızlık ve anlaşılmamaktır. Oluşum kadınlarımızın yanında durmak ve onlara hak ettikleri değeri hatırlatmak için Kermes Org. kulübü yoluyla çalışacaktır. Kermes Org. aynı zamanda kadınların otorite karşısında yalnız olmadığını ve onlara söz haklarının olduğunu da hatırlatmayı hedefler. Ev kadınlarımızın maruz kaldığı bu şartlarda ekonomik

bağımlılık ve yalnızlık en dikkat çekenleridir. Kermes Org. kadınların emekleriyle ortaya koydukları her türlü ürünü birlikte satmalarına ve bir arada vakit geçirmelerine yardımcı olmayı, gerekli ihtiyaçlarını karşılamayı ve organizasyonlar planlamayı ve gerçekleştirmeyi kendisine görev bilmiştir. Kermes Org. kadınların üretim için duydukları ihtiyacı belirler, stantların kurulacağı yerleri ayarlar, kadınları örgütler ve teşvik eder. Kermeslerden kazanılan parayı kadınlara emekleri doğrultusunda paylaşır. Aynı zamanda bu kermes ağının yurt genelinde gelişmesi ve ihtiyaç sahibi her kadına ulaşması için çaba harcar. Kermes Org. tamamı kadınlardan meydana gelmiş bir anonim şirket gibi işler. Hisseleri her kadın arasında eşit olarak pay edilmiştir. Kermes Org.' un sağlayacağı maddi ve manevi destek kadınları bir nebze olsun daha mutlu ve özgüvenli kılacaktır. Kadınların bu çalışmalarda karşılaşılabileceği sorunlarda birliktelikleri ve diğer oluşum kulüpleri onlara güç verip yardımcı olacaktır. Kermes Org. Oluşum komitelerinden Sosyal komite ve Ekonomi komitesi tarafından organize edilir.

Baba: Yurdumuzda ezilen sınıfı oluşturan zümrelerden biri de öksüz ve yetimlerden meydana gelmektedir. Coğrafi şanssızlıklar, ebeveynlerinin meslekleri, ait oldukları sosyal ve ekonomik sınıflar ne yazık ki yurdumuzun bazı çocuklarını hayata karşı yalnız bırakmaktadır. Bu çocuklar ülke şartlarının da etkisiyle diğer yaşlılarına nazaran daha tercih edilmeyecek bir geleceğe istekleri olmadan sürüklenmektedir. Konumuz sadece anne ve babası dünyadan göç etmiş çocuklar değildir. Aynı zamanda anne ve babası hayatta olup terk edilenler, anne veya babası hapse atılanlar ve anne babası fiziken yanında olsa bile sosyal açıdan terk edilen çocuklar da bahsettiğimiz sınıfa dâhildirler. Bu çocukların kimisi sokakta kötü niyetli insanların amaçlarına hizmet etmeye tutsak bırakılırlar kimileri de iyi niyetli gözükken ama uygulamada çocuklara zarardan başka hiçbir şey

vermeyen dernek, vakıf ve cemaatlerin kucağındadır. Elbette ülkemizde bahsettiğimiz çocuklara olumlu anlamda destek olan, yardım eden yapılar da mevcuttur ancak bu yapıların tüm yardım ve desteğe ihtiyacı olan çocuklara ulaşması olanaksız görünmektedir. Hem zaten bu yapıların sistematik işleyişleri çocuklara hak ettikleri değeri gördüklerini hissettirmekte yetersizdir. Ve çocukların topluma kazandırılmalarına yönelik faaliyetler de genelde sözden öteye gitmemektedir. Tüm bu eksikleri tespit eden ve bu konuda kaygılanan Oluşum babasız çocuklara babasızlığın eksikliğini hissettirmemek ve var olan babaların açıklarını örtmek için Baba kulübü ile faaliyet gösterecektir. Baba konumuz olan çocuklara aile kazandırmayı ve onların toplumla barışmasını sağlamayı hedefleri arasında görmektedir. Değınilen çocukların geleceğlerinin diğler çocuklarınkine göre en az haksızlığa uğramasını sağlayacaktır. Eşit şartları tesis etmek için çocuklara maddi ve manevi desteğı sağlayacaktır. Çocukların hem fikren hem de mesleki anlamda eğitimlerinin kendileri, halk ve Oluşum adına en ideal hale gelmesi için çalışacak olan Baba, okullara ve işyerlerine gitme ve devamlılık gösterme konusunda diğler çocuklara sunulan şartların bahsettiğimiz çocuklar için sağlanabilmesini diğler kulüplerle yürüteceğı ortak organizasyonlar ile kalıcı kılmaya çalışacaktır. Savaş çocukları Baba kulübünün dikkatle eğileceğı başlıca gruplardandır. Yapılanma şekli gayri resmidir ve çocuklara buldukları yerden paravansız ulaşmayı hedefler.

Direnci: Dilenen değil direnen bir toplum istiyoruz. Oluşum halkımızın da şüphesiz dikkatini çeken dilencilik olgusunun yayılması sorununu tespit etmiş ve bunun çözülmesi için Direnci kulübünü oluşturmuştur. Özellikle son yıllarda büyükşehirler başta olmak üzere yurdumuzun kentlerinde, sokaklarında ve caddelerinde dilenen insanların sayısı hayli artmıştır. Oluşum'un dilencilere ve

dilencilige bakış açısı şu şekildedir: Dilenci ya artık emek vermekten vazgeçmiş halde ekmek yiyebilmek için onurundan feragat etmeye hazır hale gelmiş ve diğer insanlardan medet umma noktasındadır ya ülkenin şartları dilenmeyi ona zorunluluk olarak karşısına çıkartmıştır ya da son seçenek olarak insanların iyi duygularını tamamen kötü niyetle kullanmayı kendisine yöntem haline getirmiştir. Sayılan durumlardan hepsi de Oluşum nezdinde çözülmeyi bekleyen toplumsal sorunlar olarak karşımıza çıkmaktadır. Dilencilik insanın öz saygısını zedeleyen ve onu toplumdan koparan bir kavramdır. Sistemin kendisine karşı dayattığı duruma cevap verme, sistem içerisindeki kötü şartlara direnme yetisini kaybeden bireyleri bu durumdan çıkartmak, onları direnen ve sisteme başkaldırı ile yön veren kişiler haline getirmek Oluşum kulübü olan Direnci'nin ana hedefidir. Direnci çocuklar başta olmak üzere dilenen her kişiyi kendi ayakları üzerinde durabilen ve sisteme boyun eğmeyen hale getirebilmek için dilencilerle direkt temasa geçecek ve onları halka ve Oluşum'a kazandıracaktır. Dilenenen kasıt mesleğini sokakta icra edenler değildir. Örneğin bir mendil satıcısı ya da ayakkabı boyacısı hali hazırda dilenen değil direnen pozisyonundadır. Ancak işlerini pazarlama noktasında acizliği ön plana çıkaran ve mendil ve ayakkabı boyacılığını paravan olarak kullananlar da Direnci'nin hedef kitlesi arasındadır. Direnci hedef kitlesini psikolojik olarak desteklemeyi gayeler ve onları emek vererek para kazanmaya teşvik eder. Aynı zamanda dilencilerin toplum bazında var olan statülerini yükseltmeye ve onları sistemin kötü sonuçları olmaktan çıkartıp kötü sistemin karşısında duran direnenler pozisyonuna Oluşum imkânlarını kullanarak getirecektir. Dilencileri sokak meslekleri veya esnaf işletmelerine kazandırmak pazarlama usullerini de iş kalitesi ve emek ölçütlerine endekslemek için vardır. Öncelikli hedef tüm dilencileri geçimlerini sağlayabilecekleri işlere sokmaktır.

Dilenci olmayan sokak satıcılarını ise hak ettikleri konfora yükseltmektir. Dilenci bunu yaparken iş alanlarının her biri ile temas halinde olacaktır ve çalışan adayı olan dilencilerin yararını öncelikli olarak gözetecektir. Ekonomi komitesi, Propaganda komitesi ve Sosyal komite kendilerinin üzerine düşen alanlarda Direnci'yi planlayacak ve organize edeceklerdir. Direnci'nin ulaşabildiği kitle aynı zamanda Oluşum ilkeleri doğrultusunda yetiştirilecek ve bozuk sistem karşısında direnenlerin haklarının yanında olan yeni düzen için pozisyon almaları sağlanacaktır. Oluşum Direnci faaliyetlerini resmi halk inisiyatifi çatısı altında yapabilecek olduğu gibi gayri resmi yollarla da halkın ve dilencilerin faydasını gözeterek ilkelere ters düşmeden yürütebilecektir.

Medya ve Empozasyon Merkezi: Empozasyon Merkezi halkın algısından ve şartlardan kaynaklanan Oluşum gereksinimlerini gidermek kaygısı ile faaliyet gösteren, resmi ve görünür herhangi bir çatı altında birleşmeyi reddeden, Propaganda komitesi koordinatörlüğünde varlık gösteren Oluşum'un hayalet kulüplerinden birisidir. Medya ve Empozasyon Merkezinin amacı halka Oluşum fikirlerini ulaştırmak ve bu fikirlerin halk tarafından kabulünü olabildiğince sağlam ve geniş bir zemine yaymaktır. Kabul ettirme işi dayatma yoluyla değil sorgulatma ve düşünceyle zihnin özgür kılınması yoluyla yapılacaktır. Nihayetinde Oluşum halkın faydasını gözetilen bir oluşum olduğu için Oluşum'un fikirlerini halka beyan edilmemesi yanlış bir hareket olacaktır. Oluşum halk tarafından anlaşılacak ve halkı fikirlerinin taraftarı haline getirmek istemektedir. Her toplumsal ve siyasi yapı kendisini halka ifade etmek ve halkın fikirlerine yön vermek için bir takım yollara başvururlar. Mevcut yapılanmalar bu işlemleri genelde şahsi çıkarları uğruna yapsalar da Oluşum, Propaganda komitesi ve Empozasyon Merkezi hiçbir zaman böyle bir gaflete

sürüklenmeyecektir. Empozasyon Merkezi halkı hiçbir zaman yanlış bilgiye maruz bırakmayacaktır. Sadece Oluşum'u halka ifade edecek, halka unuttuğu özgür iradesini kazandırmak için çalışacak ve gerisini halkın seçim özgürlüğüne bırakacaktır. Bunu Oluşum'un gizlilik ilkesine aykırı olmadan yapacaktır. Oluşum'un fikirlerini somut olarak Oluşum ürünleriymiş gibi değil halkın belli bir kesiminin görüşleriymiş şeklinde halka sergileyecektir. Halkın mücadeleye dâhil olması için halka bozuk düzen karşısında umut aşılacak, heyecan ve tutkuyu verecek, sorgulama yetisini hatırlatacaktır. Empozasyon Merkezi tüm bunları çeşitli görünümelerde bağımsız olarak yapsa da aslen Oluşum kanadıyla bağımlı yollarla gerçekleştirecektir. Bu yollar şu şekilde örneklendirilebilir: Şarkılar yazılır, söylenir müzik grupları kurulur ve gençler arasında popüler hale gelirler, şiirler yazılır, yayımlanır, Oluşum'un düşünceleri içine yerleştirilmiş bir kitap ya da kitaplar yazılır, okuyucu kesimin eline ulaşması için her türlü fedakârlık gösterilir, insanları sorgulamaya ve istenilen eylemlere itmeye arka planda odaklanmış filmler çekilebilir, sosyal medya etkinlikleri düzenlenebilir... Empozasyon Merkezi çatı olması dolayısıyla hedeflenen konfederasyonel birleşmede tüm bu empoze araçlarını bir araya getirir ve halka o zamana dek aşılana umut ve inancı güçlü tutmaya yönelik çalışır.

Şiir Okulu: Son yıllarda Oluşum'un ve halkın bir kesiminin bildiği üzere şiirimizde ve sanatta bir can çekişme söz konusu. Şairlerimiz kısırlaştı, üretebilenlerin eserleri ise eski günleri aratacak nitelikte olmaktan öteye gidememiştir. Maalesef şiir gibi bir güzellik yerine daha ucuz ve uyuşturucu meselelerle uğraşır hale gelen bir kitle yetişti ve gidişata müdahalede bulunulmazsa bu gibi kitleler yetismeye devam edecektir. Söz var olduğundan beri insan aklı ve yüreğinin her zaman en kıymetli yerini işgal eden unsurlardan biri olan şiir ülkemiz adına belki de en zor günlerini geçirmektedir. Popüler şarkı sözü

yazarları şairlik gibi kutsal bir sınıfı gasp ediyor, şiir namına halka ulaşabilen sanatsal ve toplumsal bir eser ne acıdır ki pek de ortaya konulamıyor. Eski edebi havayı solumayan kuşaklar büyük bir haz ve heyecandan mahrum bırakılıyorlar. Nadiren değerli şairlerimiz halk arasından çıksa da yoz düzen içerisinde seslerini duyuramadan eriyip kayboluyorlar ve tüm bu sorunları çözmek için atılmış bir adımı maalesef henüz göremiyoruz. Şiir eski güzel günlerine dönsün; halka umut, aşk, sevgi, hareket ve heyecanı hatırlatsın, gençlik kapitalist sermayenin dayatmalarından kurtulsun ve sayılan diğer tüm eksikler de giderilsin diye Oluşum "Şiirli Köşk Şiir Okulu" projesini hayata geçirecektir. Şairler, ozanlar toplumun nefes alabilmesi ve sesini duyurabilmesi için ihtiyaç duyduğu unsurlardandır. Bu okul yoktan şair üretmek gibi bir amaca hizmet etmeyecek, var olan ancak sesleri duyulmayan ve engellenen şairlerimizi daha donanımlı gür sesli hale getirecektir. En etkili sihir olan sözün halkın ve gençliğin hizmetine sokulması için planlanan Şiir Okulu eğitim modeli olarak Rowling'in yazmış olduğu Harry Potter serisinde karşımıza çıkan Hogwarts tarzı bir yapılanma içerisinde bulunacaktır. Hem gençliğin ilgisini çekebilme adına hem de sistemin kullanışlı olmasından ötürü böyle bir model benimsenmiştir. Baki, Çamlıbel, Cansever ve Nazım binalarından oluşan şiir okulu için öngörülen ve değiştirilmeye açık olan planlamalar hâlihazırda taslak olarak mevcuttur. Bu okulu hayata geçirme yeteneğine sahip ve sorumluluğu kaldırma kapasitesinde olan Oluşum üyesi olması gözetilen bir yurttaşımıza planın taslağı sunulacaktır. Oluşum bu okulun açılması ve devam etmesi süreci boyunca bahsedilen vatandaşa gerekli desteği örtülü ve örtüsüz verir. Şiir Okulu hem halkın ve gençliğin ihtiyacına cevap verecek hem de Oluşum'a saha sunup konfederasyonel birleşmeye daha güçlü girmesini

sağlayacaktır. Oluşum okul faaliyetlerini Eğitim komitesinin tavsiye ve direktifleri aracılığı ile yürütecektir.

Yayın Organları Birliği: Okuma oranı ve halkların gelişmişlik düzeyi arasındaki doğru orantı istatistiklere çarpıcı bir surette yansımaktadır. Halkımızdaki okuma oranı ise ne yazık ki cahil kaldıkları "o" geceden itibaren tıpkı "o" geceden önceki yıllarda olduğu gibi umut vaat eden seviyelere bir türlü ulaşamamaktadır. Oluşum okumadaki bu eksikliğini tespit etmiştir ve sorunun çözümü için Yayın Organları Birliği kulübünü ortaya koymuştur. Yayın Organları Birliği kulübü halkımızın okuma oranını arttırmayı, halkımıza kitap ulaşımını ucuz ve kolay hale getirmeyi, köyler başta olmak üzere yurdumuza nitelikli eserleri ücret karşılığı olmadan dağıtmayı ve bu çerçevede gerçekleştirilebilir projeleri hayata geçirmeyi amaçlamaktadır. Yayın Organları Birliği kulübü birçok organdan meydana gelmektedir. Matbaa, kitapçı, yayınevi, gazete ve dergi yollarıyla hem halka kaliteli yayınları ulaştıracak hem de kendi yazılı eserlerini basıp servis edecektir. Halka kitap arzında söz konusu olan fahiş fiyatları yerle bir etmeyi hedefleyen Oluşum, kulübü sayesinde sadece kendi yazılarını değil aynı zamanda taraf ve ideoloji gözetmeksizin halka ufuklar açacak halkı eğitecek ve halkı düşünmeye sevk edecek her türlü eseri en ucuz fiyatıyla dolaşıma sokacaktır. Nihai hedefler arasında gençlere kitapların ücretsiz verilmesi en iddialı ve fayda potansiyeli en yüksek planlardan biri olarak kendini göstermektedir. Oluşum üyelerinin yazdıkları kitaplar, uygun yüzler kullanılarak Oluşum'un kendi yayınevleri tarafından kendi matbaalarında bastırılacak ve kendi kitapçılarında halkla buluşacaktır. Bu yollarla piyasa yayınevlerinin kapitalist tutumlarına ve düşüncüyü engelleyici baskılara maruz kalınmayacaktır. Yayın Organları Birliği kulübü kitap yazan her türlü gence Oluşum ilkelerine tam anlamıyla zıt düşüncelere sahip olsa dahi kapılarını ardına kadar açacaktır. Zıt

düşünceleriyle yanlış bulunan eserlere cevaplar verilecek ve halkı ikisini tahlil etme meselesine ortak olmaya teşvik edecektir. Kulüp stantlar kuracak, fuarlar düzenleyecektir. Vahşi sermaye piyasasının gölgesinde kalan, popüler gençlik romanlarının ezdiği değeri fark edilmeyen eserlerin de gençliğe ve halka ulaşımına yardımcı olacaktır. Kulübün finansal kaynaklar açısından kendi kendine yetebilmesi amaçlanmaktadır. Yayın Organları Birliği kulübü matbaa, yayınevi ve kitapçı başta olmak üzere kar amacı gütmemek üzere yayın ve yazıyla ilgili her türlü organı salt Oluşum imkanlarıyla oluşturacaktır. Bu yapılar arasındaki bağın saklanması gibi bir uğraşa girilmeyecektir. Olası devlet ve sermaye saldırılarına karşı kulübün güvencesi, gençlik ve Oluşum'un diğer tüm organlarıdır. Yayın Organları Birliği kulübü Propaganda ve Eğitim komiteleri işbirliği ile ve Ekonomi komitesinin desteği ile ayakta kalır ve hedefleri için çabalar. Broşür, pankart, afiş gibi tanıtıcı unsurların basımı ve dağıtımını da bahsettiğimiz kulübün sorumluluk alanı içerisindedir.

Milis Kuvvetler Kolu: Fikri bir mücadele her zaman harekete ve devrimler genelde şiddete muhtaçtırlar. Eğer ki bir de mücadele edilen taraflar güçlüyse ve pozisyonlarını korumada ısrarcı olup bu yolda güçlerini kullanmaktan çekinmeyeceklerse mücadele edenler de artık onlara karşı sadece fikri ve vicdani yollarla değil aynı zamanda fiziki şiddet yoluyla da karşı koymalıdırlar. Hiçbir devrim ne kadar insani ve güzel duygularla gerçekleştirilmek istenirse istensin karşı tarafların tutumları hasebiyle şiddet ya da şiddet potansiyeli olan unsurları sahaya sürmeden gerçekleştirilmemiştir. Oluşum'un kendisine ve halka düşman olarak gördüğü ve devirmek istediği çok güçlü olduğu hissedilen birden fazla taraf vardır ve Oluşum fikirlerini bu taraflara insani diyalog yoluyla çiçekler eşliğinde sunduğu vakit, hay hay buyurun efendiler istediğiniz gibi olsun, şeklinde bir cevap

alınamayacağıının da farkındadır. Kötü düzen sadece düşünceyle yıkılamaz, halkın kurtuluşunu isteyenlerin silahlarında mermi olmalıdır. Şu anlaşılmalıdır ki güçlüleri ve haksızları alt etmek için daha agresif yollara başvurmak gerekmektedir. Oluşum bu vaziyetten hareketle Milis Kuvvetler Kolu kulübünün var olmasına duyulan ihtiyacı saptamış ve kulübü meydana getirmiştir. Bu kulüp Oluşum'un protestolarını, eylemlerini, mitinglerini, yürüyüşlerini ve öfkesini organize eden, kontrol altına alan, Propaganda ve Askeri komite çatıları altında birleşmiş Oluşum'un barutu olan kulüptür. Ateş olan fikirlerimiz barut olan kuvvetlerimizle birleşecek ve zalimler için unutamayacakları bir patlamaya yol açacaktır. Kulüp faaliyetlerinde halka ait olan tüm unsurlara karşı barışçıl bir tutum sergileyecektir. Kesinlikle askerin er sınıfına, polisin kıdemsizine ve zengin varsa çalmayan cömerdine karşı saldırı içerisinde bulunmayacak, halkın düşmanlarına karşıysa halka olan merhamet ve hoşgörüsüne eşdeğer bir şiddet içerisinde olacaktır. Milis Kuvvetler Kolu kulübü legal protesto haklarının kullanılmasının yanı sıra düzen içinde illegal olarak nitelendirilen silahlı gruplarıyla da faaliyet gösterecektir. Legal hareketlere nispeten daha geç sahaya sürülecek silahlı kuvvetlerin işleyişi modern orduların aksine daha geniş kuralları olan, emir komutası katı kurallara dayanmayan küçük militan gruplarından oluşacaktır. Masumların can güvenliğine son derece dikkat edilmekle birlikte bombalı saldırıları ve suikastları bu kulüp planlayacaktır. Saldırıların yöneltileceği unsurları belirlemek görevi Hukuk komitesi önderliğinde bütün Oluşum'a aittir. Milis Kuvvetler Kolu hedefin belirlenmesi dışında talimatlandırılmaz. Milis kuvvetler diğer bütün Oluşum üyelerine nazaran daha tehlikeli bir kanatta mücadele vermeleri sebebiyle diğer kulüplere göre daha geniş inisiyatif haklarıyla donatılmıştır. İstihbarat komitesinin kulübe sağlayacağı avantajlar söz konusudur

ve Ekonomi komitesi milis kolunun finansmanını sağlayacaktır. Milis Kuvvetler Kolu gönüllülük esasına dayanarak direnişçileri birleştirir. Bu kulübe herhangi istem dışı atama kesinlikle söz konusu olamaz. Milis Kuvvetler Kolu, Oluşum'un bünyesinden savaşı alabileceği gibi halktan ve gençlikten de gönüllüleri elbette bünyesinde barındıracaktır. Legal protestolarda kulübün kapısı herkese açıkken silahlı eylemlerde halktan ve gençlikten gelecek adaylar çok daha sıkı bir ön değerlendirmeye Oluşumca tabi tutulacaktır. Halka zarar verme eğilimi olanlar kulüpten uzak tutulacaktır. Milis Kuvvetler Kolu, insan içinde dürtü olan başkaldırı ve yıkım isteğinin kontrollü bir şekilde doğru hedeflere yönlendirilmesini hedefler. Şiddet eğer sadece şiddetse ancak yıkıma yol açabilir ama sağlam fikirlere dayandırılan ve doğru düşmanları hedef alan şiddet büyük ve güzel yapıların inşasına yol açar. Milis Kuvvetler Kolu büyük ve güzel yarınlar için en büyük fedakârlıkları yapacak olan ve en fazla risk barındıran kulüptür. Propaganda komitesi eylemlerin ve şiddetin sebebini halka anlaşılır ve şeffaf bir şekilde iletmekle yükümlüdür. İkelere tam bağlı şekilde devrim öncesi şiddetli eylemler yapan kulüp devrim olduğu takdirde devrim sonrasında karşı devrimlere karşı mücadele edecektir ve yeni düzenin tesisi hususunda kriz çıkaran düşman güçlerin bertaraf edilmesinde kullanılacaktır.

Sanat Topluluğu: Sanat Topluluğu; Şiir Okulu, Medya ve Empozasyon Merkezi gibi organların yanında sanatsal mücadele vermek için kurulmuş Oluşum kulübüdür. Ülkemizde popüler kültür ve sermayenin el ele vererek katletmeye çalıştığı sanatın kendisini koruması Sanat Topluluğu ile sağlanacaktır. Sanatçı insan, Oluşum'un kanıksadığı üzere dünya hakkında derdi olan insandır ve Oluşum tarihi tartışmada sanatın toplum için olduğu önermesinin doğru olduğunu kabul eder. Halka ulaşmayan, para ve ego mastürbasyonu için yapılan

sanatın Oluşum nezdinde halk ve insanlık için pek de bir değeri yoktur. Sanatın toplum için olmasından yola çıkan Oluşum; halkın isteklerini ve şikâyetlerini dile getirmek, halkın hakkını alması konusunda halkın geneline bir hareket aşkı aşılama için mücadele verir. Elbette politik taleplerin yanında halkın iç dünyasının algılanmasına ve duygularının beyanında kaliteli yolların izlenmesi için de çaba gösterir. Sanatsal hazları belli bir zümreye ait olmaktan çıkarıp halka ulaştırmak adına maddiyatın ve sınıf farklarının yok edilmesini hedefler. Aristokrat entel kesimin halka çok gördüğü sanat, Sanat Topluluğu vasıtasıyla halka yükseltir. Nihai hedefleri arasında bu güzel sanatların ücretsizliği en önemlilerindedir. Güzel sanatlar, sanatsal hazları vermesinin yanı sıra fikirlerin ifade edilebilmesi için de en güçlü araçlardan biridir. İsyanın şiirsel olması başarılı olmasının ilk koşuludur ve şiir en kutsal sanattır. Sanat Topluluğu; Şiir Okulu ve Empozasyon Merkezi çatısı altında faaliyet yürüten sanatsal gruplar için çatı görevi görür ve sanat yapan yeni grupların bir araya getirilmesi için kesintisiz bir mücadele içindedir. Sanat Topluluğu yoz sanata ve yerleşik piyasa kurallarına başkaldırır. Sanat içinde geleceği barındıran bir silahtır ve Oluşum silahların en soylusu olan sanatı Sanat Topluluğu vasıtasıyla halk için kullanmaktan çekinmeyecektir. Sokak gösterileri, ücretsiz konserler, köy turneleri, üniversite şenlikleri, meydan orkestraları yoluyla faaliyet gösterecektir. Sanat özü olan başkaldırı özelliğine tekrar kavuşmalıdır. Orkestralar, müzik grupları, tiyatro ekipleri ve bağımsız diğer sanatçılar ile çalışılacaktır. Halkı anlatan eserler ortaya konulacak, sanatın hiçbir dalı yabana atılmayacak hepsi kullanılacaktır. Müzikle coşku uyandırılırken heykelle düşüncelerin yeşermesine yardımcı olunacaktır. Propaganda komitesi ve Sosyal Komite Sanat Topluluğunun çalışmalarını organize edecektir. Sanat Topluluğu Oluşum'da olma şartı aramadan bahsedilen

doğrultularda faaliyet gösteren tüm sanatçılara ve sanat gruplarına kapısını açacaktır. Konfederasyonlar birleşmede önemli bir yer arz eden sanatçılar nitelikli ve amaca uygun olacak şekilde tespit edilecek ve harekete dâhil edilecektir. Sanat Topluluğu sanat yapması engellenen halka ait bütün sanatçıların da yanında olacaktır. Elinden gelen hiçbir desteği halkın sanatçılarından esirgemeyecektir. Oluşum'un kullanma kararı aldığı sayılan ve sayılmayan sanatlar cüzi bir miktar dışında finansal güç gerektirmemektedir. Tek ihtiyaç olan halkın isyanının ruhu ve inancıdır.

Akademik Topluluk: Akademisyenler belli alanlarda halktan daha fazla birikime sahip uzman kişilerdir. Son yıllarda bu durumun fark edilebilirliği azalsa da akademisyenlerin fikirlerini açıklamaları, siyasete ve topluma yön verebilme potansiyeline sahiptir. Akademisyenler danışma organı olarak görülmeli ve onların düşünceleri alınacak kararlarda bir bağlayıcılığa sahip olmalıdır. Politik stratejilerden ekonomik planlamalara, toplumsal sorunlardan uluslararası ilişkilere, bilimsel çalışmalardan gündem değerlendirmelerine halkına sadık akademisyenlerin söz hakları ve hareket kabiliyetleri ne yazık ki ellerinden alınmıştır. Akademisyenler amfilere sıkıştırılmış, üniversite derslerinin vize ve finallerine soru hazırlamaktan başka bir faaliyet yapmalarına izin verilemez hale getirilmiştir. Yandaşlık akademisyenlere de dayatılmıştır. Tartışma programlarında çıkan birkaç tanidik yüz dışında halka bilgiyi sunabilecek bir topluluğun eksikliği hissedilmektedir. Gençler arasında tanınan ve kendilerini ispatlamış akademisyenleri referans göstererek sunulan argümanlar karşı tarafı hala ikna malzemesidir ancak Oluşum farkındadır ki sayılı birkaç alanda adını televizyonlarda duyurmuş akademisyenler dışında da halka bilgi sunmak suretiyle faydalı olabilecek akademisyenler mevcuttur. Sistemin sindirdiği doğru

bilgi, sağlıklı görüş ve bunların yön verme kabiliyetlerinin tekrar kazanılması için Oluşum, Akademik Topluluk'u meydana getirmiştir. Akademik Topluluk silinmiş, halktan uzaklaştırılmış ve yalnız kalmış bilgili akademisyenlerin tekrar ve eskisinden daha sağlam olarak söz sahibi olmasını sağlayacaktır. Oluşum farklı alanlardaki yetkin akademik şahısların halkı bilgilendirmesi ve yönetim üstünde bir denetleyici baskı oluşturması için akademisyenleri topluluk olarak birleştirir. Akademik Topluluk samimi ve halkın çıkarını gözetererek doğrular ve gerçekler üzerine hareket eder. Halkın iktidarların yalanlarından kurtulması için çabalar ve Oluşum'la halka yol gösterir. Akademik Topluluk Oluşum'un içinden gelen akademisyenlerden, hali hazırda halk nezdinde ağırlığı olan akademisyenlerden ve halka inememiş bunu Oluşum'un Akademik Topluluk'u sayesinde yapacak olan akademisyenlerden oluşur. Zorba, haksız iktidarların; bilgiden korktuklarını, bilgiyi sindirmeye çalıştıklarını, kampslerden bilgiyi ve bilgeyi ihraç etmeye kalkıştığını ve günümüzde bunu başardığını gözlemlemekteyiz. Korktukları bilgi başlarına gelecek ve halkın kurtulmasını sağlayacaktır. Yönetimlerde bilginin ve uzmanlığın etkin kılınması açısından da Akademik Topluluk dikkate değer bir önem arz etmektedir. Alanlarında uzmanların konuşmasını ve karar almasını isteyen, hedefleyen Oluşum baskılardan uzak halkın yararını düşünen akademisyenlerin yönetimde söz sahibi olması için de uğraşacaktır. Akademik Topluluk'un yapılanması bilgilendirme ve yol gösterme üzerinedir. Paneller, forumlar, söyleşiler düzenlenecek medya organları ve süreli yayınlarla Akademik Topluluk kendini ifade edecektir. Akademik Topluluk halka ve gençliğe ulaşabilecek bilimi poplerleştirecektir. Oluşum, ağdaş ve bilgili bir gençlik görmek istemektedir ve bunu bilime gerçekten hâkim halkı akademisyenlerle yapmayı planlamaktadır. Oyun salonlarında, kantinlerde, magazin

yerine bilimin ve üniversitelerimizin çalışmalarının konuşulması sağlandığı takdirde böyle bir toplumun yapacağı sıçrama azımsanamaz nitelikte olacaktır. Bu sıçrama için gerekli olan toplum yapısının tesisi için Eğitim ve Propaganda komitesi ortak çalışmalarıyla Akademik Topluluk'un hareket sahasında da Oluşum ve halk önderliğinde mücadele etmekte yükümlüdür.

Dopamin: Mutlu olmak dillendirilsin dillendirilmesin birçok insanın hayattaki en önemli isteklerinden biridir. İnsanlar mutlu olmak ve huzurlu kalmak için yaşamları boyunca duygusal ve fiziksel mücadele içerisindedirler. Halkın mutluluğuyorsa devlet ve ülkenin geleceği için büyük önem arz etmektedir. Devletin yapması gereken halkın mutluluk ve refah içerisinde yaşamasını sağlamaktır. Günümüz dünyasında mutluluk algısı eskiçağlara göre büyük ölçüde şekil değiştirmiştir ve bu değişikliğin de etkisiyle mutsuzluk dünya üzerindeki hâkimiyetini artırmıştır. Bakacağımız ilk yer güzel, mutsuz yurdumuz Türkiye'dir. Türkiye'de yaşayan insanlar mutsuzlardır. Gülümseme az rastlanılan, huzursuzluk ise egemen olan hale gelmiştir. Halkımızın mutsuzluğunun sebeplerinden en başta geleni iktidarların basiretsizliği ve modernizmin zehridir. Oluşum, halkın olabildiğince mutlu olmasını ve gençliğin gülümsemesini hedeflemektedir. Dopamin kulübü Oluşum adına mutluluğun halk içerisinde yaygınlaşması için çalışmalar yürütecektir. Mutsuz bir gençlik ancak umutsuz bir yarın doğurabilir. Dopamin umutlu yarınlar uğruna mutlu bir gençlik için faaliyetlerde bulunacaktır. Sosyal komite koordinatörlüğünde çalışacak olan Dopamin, gençliğin mutsuzluk sebeplerini araştıracaktır. Anket, sosyal medya değerlendirmeleri, gençliğin talepleri, saha çalışmaları ve sosyolojik analizler yoluyla gençlik başta olmak üzere tüm halkın mutsuzluğunun kaynakları Dopamin tarafından ortaya konulacaktır. Mutsuzluğun kaynaklarının bertaraf edilmesini Oluşum'un tüm organlarının yardımı ve desteği

ile sağlanmaya çalışılacaktır. Dopamin, mutsuzluğun kaynaklarının tespitinin yanı sıra halkın mutlu olmasını sağlayacak durumların da neler olduğunu saptayarak değerlendirecektir. Mutluluk kaynaklarının var edilmesi ve halkın mutsuz sınıflarına ulaşmasını sağlamak için Dopamin kulübü Oluşum'un tüm imkânlarını kullanabilecektir. Oluşum gücü yettiğinde gruplar halinde ve birey birey ele alarak gençlik ve halkın mutluluğuna adanmış olan kulübünün genişlemesini sağlayacaktır. Gençliğin bir araya gelebileceği çatılar inşa edilecektir. Yalnız, anlaşılmamış, mutsuz olan gençler Dopamin'i tadacak ve kıymetlerinin onlar ölmeden bilinmesi için uğraşılacaktır. Maddi ve manevi kaynaklı mutsuzlukların yok edilmesi doğrultusunda çalışma ekipleri oluşturulacaktır. Her mutsuz bireye teker teker ulaşılacak ve mutlu olması için gerekenlerin verilmesi sağlanacaktır. Atölyeler, gruplar, sosyal aktiviteler hazırlanarak mutluluk gençlikte ve halkta baskın hale getirilecektir. Üretmenin verdiği haz gençliğe aşılacak, baskılanan yaratıcı zihinler özgür kılınacaktır. İleriki safhalarda Dopamin, Oluşum ülkemizde tam başarıyı sağladığı takdirde Halkın Mutluluğu Bakanlığı adıyla çalışacak ve halkının mutluluğu adıyla dünya halklarında o güne kadar görülmemiş bir özveriyle çalışacaktır.

Yüz: Yüz kulübü Oluşum'un devletten gizli tutulan organlarından birisidir. Propaganda komitesi çatısı altında varlık gösteren Yüz kulübü Oluşum'un yüzünü tasarlayacak ve servis edecektir. Oluşum'un fikirlerinin, ilkelerinin, komitelerinin ve kulüplerinin bütünün görsel ve işitsel yansımalarını Yüz kulübü planlayacaktır. Kulüplerin kuruluş adlarını, logolarını, sloganlarını, flamalarını, renklerini, tüzüklerini, şarkılarını Yüz kulübü gençliği ve gençliğin beğenilerini göz önünde bulundurarak ortaya koyacaktır. Bir düşüncenin en önemli unsuru Oluşumcuların hemfikir olduğu üzere özü ve altında yatan niyetidir ancak genelin ve bazı düşünürlerin ifade ettiği

gibi özünün yanı sıra düşüncenin servisiyle en son aldığı şekil de düşüncenin özünün anlaşılması ve eğer düşünce uygulama odaklıysa uygulanabilmesi için özü kadar olmasa da kıymetlidir. Bu kıymeti onu Oluşum'un üzerine eğileceği bir mesele haline getirmiştir. Örneğin yazılmış güzel bir kitabın okuyucu tarafından arzulanabilmesi için günümüz okuyucusu estetik kaygılarına hitap eden bir kapakla raflarda yer alması gerekmektedir. Kitabın içeriği ve dilinin gücü ilk aşamada onun okunabilmesi için yeterli değildir. Tıpkı bu örnekte olduğu gibi halk Oluşum ve organlarıyla karşılaştığında halkın maruz kalacağı ilk unsur Oluşum'un kalbi ve iyi niyeti değil bunları nasıl sunduğu yani yüzü olacaktır. Servis biçiminin anlatılan kadar önemli olduğunu tespit eden Oluşum, en başta sıralanan niteliklere sahip Yüz kulübünü yaratmanın gereksinimini hissetmiş ve bu yolda çalışmalarına başlamıştır. Yüz kulübü şeffaflık ilkesinden hareketle oluşturduğu yüzlerde halka karşı dürüst olacak ve yüzlerle düşünceler arasında zıtlığa, aldatmacaya veya uyumsuzluğa asla yer vermeyecektir. İfadenin en doğru anlaşılması, halkın dikkat ve desteğinin sağlanması ve Oluşum'un doğru tanınması için çalışacaktır. Grafikerler, pazarlamacılar, reklam tasarımcıları, halkı çok iyi tanıyanlar ve kulüplerin temsilcilerinden oluşacak olan Yüz kulübü konfederasyonel birleşmeye kadar gizliden Oluşum'un tüm organlarına daha sonra ise açık bir şekilde halkın taleplerine ifade kanalları oluşturacaktır. Medya Empozasyon Merkezi, Yayın Organları Birliği başta olmak üzere tüm Oluşum kulüpleriyle koordineli bir şekilde oluşturulan yüzler özlerini inşa eden kulüplerce ambalaj olarak kullanılacaktır. Yüz kulübü finansal ihtiyaçlarını hizmet verdiği Oluşum kulüplerinden ve Oluşum ortak gider havuzundan temin eder.

Sarı Çizmeli Mehmet Ağa: Halkımızın büyük bir kısmı bugün kendisini ekonomik sıkıntılar içerisinde bulmaktadır. Hane halkı geçinmekte zorlanırken, küçük

esnaf vahşi sistem tarafından her gün biraz daha ezilmektedir. Bu düzen böyle giderse halkımızın ekonomik gücü tamamen elinden alınacaktır. Halkı sadece biraz daha para kazanabilmeleri için araç olarak gören düzen muhafızları uydurduğu yeni tabir ve usullerle köleciliğe, sömürüye, tefeciliğe meşru zemin oluşturmak gayretindedir. Ne yazık ki halkımızın borçları halkımızı amansız bir çıkmaza hapsetmektedir. Hayatta kalabilmek ve refah içerisinde yaşayabilmek için düzenin nimetleriyle gözü boyanan halk, borç batağına sürüklenmiş tüketim çılgınlığı ve üretimdeki özverisizlik yurdumuzun ekonomik anlamda bağımsızlığına zeval getirmiştir. Tam bağımsızlığın en önemli şartlarından birisi olan ekonomik bağımsızlığımızın bu hale gelmesine sebep olan başlıca unsurlar; küresel sermaye, ithal ürünler ve ne yazık ki yöneticiler ve halkın basiretsizliğidir. Oluşum bu ekonomik çağ içerisinde düzenin doğurduğu sonuçların farkındadır. Bu sonuçlar sadece halkın, öğrencinin, küçük esnafın kısacası parası olmayan insanların sırtına yük olarak binmektedir. Yani düzen işleyişinin gereğini gerçekleştirmiştir. Oluşum halkın üzerindeki yükü hafifletmek, maddi kaygıları azaltmak, refah seviyesini yükseltmek ve halka inanç ve paylaşma ruhu aşlamak için Sarı Çizmeli Mehmet Ağa kulübünü ortaya koymuştur. Sarı Çizmeli Mehmet Ağa, Ekonomi komitesinin denetim ve planlaması altında çalışan, ismen kamuoyuna duyurulmuş faaliyetleri gecikmeli olarak aşikar olan ancak üyeleri saklı tutulması tercih edilen Oluşum kulübüdür. Bahsettiğimiz halkın borçlu kalma problemini ortadan kaldırmak için mücadele edecektir. Halkımızın borçlu olduğu kişi ve kurumlara gidecek kim olduğunu seçmediği insanların borçlarını karşılıksız ödeyecektir. Tercih küçük esnafa borcu olan insanlar yönünde kullanılacaktır. Mümkünse büyük kurum ve kişilere borcu olan ancak ödemesi imkânsız hale gelmiş halktan bireylerin borçlu olduğu kurumlara anlaşmaya varılmaya çalışılacak

anlaşma sağlanmadığı takdirde borcun büyüklüğünce maddi kaynağa çeşitli yollarla el koymaya girişilecektir. Mahalle bakkalının veresiye defterleri satın alınacaktır. Manavlara olan borçlar kapatılacaktır. Yaklaşık bir aylık aralarla yurdun çeşitli bölgelerine gidilecek ve bahsedilen işletmelere borcu olan herkesin borcu kapatılacaktır. Bu çalışmalar Oluşum'un maddi gücünün ve el koyma kabiliyetinin yettiğince gerçekleştirilecektir. Aynı zamanda Sarı Çizmeli Mehmet Ağa kimden alındığı bilinmediği sürece bağış kabul etmektedir. Bu yolla hem halkın maddi yaraları kapanacak hem de insanlığın ölmemiş olduğu ispatlanmış olacaktır. Medyanın Sarı Çizmeli Mehmet Ağa'yı ulusal kanallara taşımasıyla Sarı Çizmeli Mehmet Ağa haklı da bir üne kavuşacak ve konfederasyonlar birleşmede en güçlü kozlardan biri haline gelecektir. Asgari ücretli işçilerin yoğun şekilde yaşadığı bir mahalledeki dükkânlara olan borçlar nispeten büyük hacimli borçlar değildir o yüzden Sarı Çizmeli Mehmet Ağa'yı faal tutmak büyük ekonomik güç gerektirse de bu güç bugün milyarlarla ölçülmemektedir. Bir diğer yandan Sarı Çizmeli Mehmet Ağa defterini satın aldığı dükkâna bıraktığı mesajlarla da borçlulara ve esnafa ekonomik düzen ve sermaye hakkında bilgi verir. Borçlarını kapatan birinin söylediklerinin dikkate alınması ve üzerine düşünülmesi Oluşum'un öngörülerindedir.

Yurttaş: Yurdumuz üzerinde yaşayan insanlarımız arasında müthiş bir kutuplaşma vardır. İnsanlarımız sınıflara ve bazı etiketlere hapsedilmiş birbirleriyle olan ilişkilerinde sınıfsal etiketler genelde gerici ve ayrıştırıcı bir şekilde tezahür etmektedir. İnsanlarımız; işçi, işveren, sağcı, solcu, Alevi, Sünni, batılı, doğulu, zengin, fakir, muhafazakâr, Kemalist, etnik kökenler, polis, sokak, kadın, erkek, LGBTİ+, heteroseksüel hatta öğrenci ve öğrenci olmayan şeklinde bir çatışma ile meşguldür. Ne yazık ki bu sınıflar ve etiketler arasındaki savaş yurdumuz ve insanlarını ileriye taşıyacak bir sentez ürünü veya

ihtilali henüz doğuramamıştır. Sayılan sınıf ve etiketlerin bazıları Oluşum tarafından desteklenmeye ve daha güçlü hale getirilmeye çalışılacaktır. Bu Oluşum'un bütün organları ile yapılacaktır. Oluşum bu taraflar arasından ezilenleri savunacak ve hakkı yenenlerin hakkını alması için uğraşacaktır peki Yurttaş kulübünün varoluş sebebi nedir? Taraflarımızca desteklenenlerin haklarının alınması sadece kapalı bir örgütlenme, kontrollü şiddet veya desteklediklerimizin aydınlatılmasıyla tam olarak sağlanamaz. Bu süreç hiçbir zaman anlaşılmadan ve diyalog olmadan üstesinden gelinebilecek bir olgu olmamıştır. Yurttaş kulübü kutuplar arası diyalogu ve karşılıklı anlaşılmayı sağlamayı amaçlamaktadır. Yurttaş kulübü bu tarafların birbirlerini anlaması ve kafalarında henüz oturmamış olan yurttaşlık kimliğinin oturması için çabalayacaktır. Birbirine düşman olmayan ve birbirini anlayan yurttaşların yaşamını sürdürdüğü bir yurt yükselmeye mecburdur. Bu kaynaşma, anlaşma ve nihayetindeki yükselme için çabalayacak Yurttaş kulübü Sosyal komite tarafından planlanacak ve örgütlenecektir. Yurttaş kulübü, bütün yurttaşları eşit oldukları bir ortamda buluşturmayı hedefler. Bu ortam uzun vadede bütün yurtken kısa vadede paneller, forumlar, şenlik ve konferanslardır. Yurdumuzun insanları coğrafi kader, sınıf avantajları ve dezavantajlarına sahip olan zümreler, eğitim durumu, aile kökeni, inançlar, tercihler ve diğer sıfatların hiçbirinin belirleyici koşul oluşturmadığı aynı ortama diyalog ve anlaşma aracılığıyla getirilecektir. Onlarca hatta bazı çatışanlar için yüzlerce yıldır hayat bulamayan çözüm odaklı ve bütünleşme odaklı toplantılar Yurttaş kulübü sayesinde ortaya çıkacaktır. Yurdumuzun farklı yerlerinde halka ve basına açık olacak davetler organize edilecek, medeni bir diyalog kanalını meydana getirmek adına çabalanacaktır. Bu halkın birbirini tanımasına ve halkın gerçek düşmanlarının ortaya konulmasını yardımcı olacaktır. Toplanmalar da ikna

edilebilirlik ilk ve en önemli ilkedir. Herhangi bir kavga veya saldırı Oluşum tarafından kontrol altına alınacaktır. Aynı zamanda halkın bu farklı kesimlerinin bir araya gelmesi ve konuşmaları şüphesiz katılımcılar için farklı ufukları açıcı bir eylem olacaktır. İnsanlar birbirini daha yakından tanıyabilecek ve sahip olduğumuz insan zenginliğini Türkiye yurttaşlığı altında birleştirecektir. İnsanlarımız birbirini anlasın mümkünse de sevsin diye Yurttaş kulübü anlatılan şekilde varlık gösterecektir.

Mafi: Oluşum, bilime ve teknolojik gelişmelere büyük bir değer addetmektedir ayrıca bilim ve teknolojinin gelişmesi için gösterilmesi gereken çabanın farkındadır. Bu farkındalık Mafi kulübünün doğmasına yol açmıştır. Mafi kulübü bilimsel gelişmelerden açık bir şekilde geri kalmış toplumumuzu ilerilere taşımak, uzun yıllardır sömürülen beyinlerimizi korumak ve geri kazanmak için çalışmalarda bulunacaktır. Beyin göçü yurdumuzun sahip olduğu en zararlı sosyal hastalıklardan biridir. Yüzyılı aşkın süredir sahip olduğumuz zenginlikleri yok pahasına kaybetmemekteyiz ve bunların en önemlisi şüphesiz parlak beyinlerimizdir. Ülke koşulları bu kaybı önlemekte yetersiz hatta kaybın yaşanmasına çanak tutan pozisyondadır. İktidarlar hiçbir zaman bu meseleye gerekli özeni gösterememiş kimi ise şu yıllarda olduğu gibi bilinçli olarak bu meseleye eğilmemiştir. Genç beyinlerimiz; ekonomik kaygıları, ayırım görmeleri, torpilci akrabasızlıkları, siyasi tercihlerinden ötürü maruz kaldıkları baskılar gibi sebeplerden ötürü yurdumuzu süresiz olarak terk etmektedir. Bir de buna bilimin evrensel olduğu ve insanlığın tamamını geliştirdiği yanılması eklenince gençlerimizi artık yurdumuzda tutmak çok daha zor hale gelmektedir. Bahsettiğimiz durumu yanılama olarak görmemizin sebebi ise şudur: Bilim günümüzün sömürgecileri için post modern imparatorlukların güç kazanmalarını kolaylaştırmak dışında pek bir anlam ifade etmemektedir. Üreten daha

güçlüdür ve üretmeyen daha zayıf üzerinde zorbaca hâkimiyet kurmaktadır. Üretilen teknolojiden dünyanın bütün canlıları eşit olarak yararlanamadığı sürece bilim evrensel olarak nitelendirilemez. Bu durumu görmeyen veya umursamayan gençler ne yazık ki emperyalistlere silah üretmek için yurdumuzu terk etmekte, yalnız kalan idealist bilim insanları ise karşı karşıya kaldıkları durum karşısında ya pes edip arkadaşlarının tuttuğu yoldan devam etmekte ya da kendi ülkesinde sefalet çekmektedir. İktidarlar gençliğe ve bilime yeterli desteği sağlayamamaktadır. Planlama eksiktir ve bilim bile iç politika malzemesi haline getirilmiştir. Oluşum bu kötü durumu ortadan kaldırmak için Doğa Bilimleri komitesi altında faaliyet gösteren Mafi kulübüyle çalışır. Mafi genç mühendislerimizin bir araya gelerek oluşturdukları bilimsel çalışma alanıdır. Burada mühendislerimiz fikirlerini hayata geçirmek için çalışırlar. Üretim ve araştırma odaklı olan Mafi beyin göçünü makul gören herkesi kendi çatısı altında yurttan tutmaya çalışır. Mafi mühendislerinin önceliği yurttaşları ve yurdunun bilimsel sahada kat ettiği yoldur. Milli eğitim Bakanlığının, TÜBİTAK'ın, üniversitelerin, şirketlerin ve hükümetlerin yapamadığını yapmaya yani bilimi geliştirmeye ve beyinlerimizi korumaya çalışır. Mühendislerin bir araya gelerek oluşturduğu Mafi, Oluşumca temin edilen alanda mühendislerin özgürce ürettiği bilimi esas alan bir çatıdır. Mafi bağımsızdır ve kendi oluşturduğu ilkelerine bağlıdır. Mafi'nin kapısı her yurttaş mühendise açıktır ve yurtdışından da ajan olma riski taşımayan tüm bilim insanlarına davetlerde bulunur. Üretilen fikirler satılık değildir. Çalışmaların daha genişlemesi ve devam edebilmesi için yurttaki diğerleri tarafından verilen destekler bağımsızlığın zedelenmeyeceği surette kabul edilir. Mafi gönüllüleri köklü üniversitelerden ve bilim severlerden maddi destek elde etmeye ve öğrencilerin kendilerinden haberdar olmasını sağlamaya çalışır. Mafi

uzun vadede ülkenin teknoloji devi olmaya ve Türk markalarını Türkiye ve dünya pazarına sunmaya adaydır. Genç mühendislerin maddi ve manevi ihtiyaçlarını karşılamaya çalışılacak Mafi kullandığı kompleks yapı içerisinde onlara özel bir yaşam alanı sunacaktır. Mafi mühendislerinin iktidarlardan ve yabancı uluslardan korunması görevini bizzat Oluşum üstlenecek aynı zamanda geçmiş yıllarda katledilen mühendislerimizin hatıralarının ve haklarının peşinden gidilecektir. Mafi'de liyakat esastır. Mafi'nin halka açılması için de çalışmalar yürütülecektir. Mafi katılımlar yoluyla genişletilecek ve her bilimsel alanda varlık göstermeye çalışacaktır. Teknoloji alanında atılan adımlarda öncü olunması için gayret gösterecektir. Mafi ürettiği ürünlerin halka makul fiyatlarla ulaşmasını hedefler. Mafi kar amacı güden kapitalist bir ticari işletme değil bilimin yuvasıdır. Akademik Topluluk Mafi ile temas halinde kalır. Mühendislerin bir araya gelmesine ve bu sürece dâhil olmalarında Oluşum mühendisleri öncü olacaktır.

Dediktör: Dedikleri direktörsüz kalan edebiyatın sessizlerine ses olmak Oluşum'un önemle eğildiği konulardan biridir. Halka fayda sağlayacak ve sanatsal açıdan da kaliteli onlarca eser, edebiyat camiasının düzen tarafından korunan mafyatik ve kar odaklı işleyişi sebebiyle kendine okuyucunun merceğinde yer bulamamaktadır. Tamamen kolaycı popüler kültüre hizmet eden ve icrası için yoğun düşünceleri barındırması gerekmeyen kitaplar rafları işgal ederken düzene adeta kafa tutan cesur kelimelerin yazarı dışında kimse tarafından okunmaması günümüz cehaletinin ve sinikliğinin en önemli sebepleri arasındadır ve yok edilmelidir. Yayınevlerinin otoritenin onayladığı şahıslar tarafından tekelleştirilmesi yeni yazarların okuyucuyla buluşmasına engel olurken bu durumun uzun yıllardır devam etmesi yazarların girişim şevklerini zedelemektedir. Dediktör her türlü kanalı kullanarak

kitabı basılmayan veya basılmasına rağmen imkansızlıklar ve içerik temelli problemler dolayısıyla kitlelere ulaşamayan yazarları bulmakla yükümlüdür. Geneli gençlerden oluşan ve piyasanın hakir gördüğü dikkate alınmayan yazar ve şair kitlelerini tespit etmek ve eserlerini halk yığınlarına ulaştırmak adına çalışma yapacak olan Dediktör kulübü konuyla ilişik olan diğer Oluşum kulüpleriyle dayanışma içerisinde, Sosyal komite çatısı altında varlık gösterecektir. Oluşum gizli bırakılan yazarların eserlerini bütün imkanlarını seferber ederek topluma kazandıracaktır. Dediktör'ün amacına ulaşabilmesi için edebiyatla ilgili diğer organlarla sıkı bir koordinasyona girmesi hayati önem taşımaktadır. Dediktör hizmeti esnasında yazarlardan herhangi bir ücret talep etmeyecektir. Eğer Dediktör'ün ulaştığı eser felsefe olarak Oluşum'a aykırı değilse ve piyasadaki diğer yayınevleri ve kitapçılar tarafından kabul göremez haldeyse programa dahil edilir. Dediktör'ün suiistimal edilmesi, düzenin tarafında olan edebi çevreler tarafından kuşatılması Oluşum'un organları tarafından ve umulan halk desteğiyle önleneyecektir. Dediktör finansal kaynağını yazarın tercihi doğrultusunda basılan kitaplardan edinilecek ücretten temin edilen cüzi pay sayesinde ve diğer organların desteğiyle sağlayacaktır. Dediktör'ün geniş bir kadroyla çalışması ve en saklıya dahi ulaşması işlevsellik açısından değerlidir. Dediktör kendilerine ulaşana değin hüsrarla sonuçlanan edebi girişimlere atılmış mağlup yazarlara gerekli manevi güç önceden belirlenecek olan psikolojik prensipler çerçevesinde sağlanacaktır. İçerik bakımından toplumsal kaygıları tek bir eserle sınırlı kalmayan yazarlar Oluşum'un edebi alanda ortaya koymaya çalıştığı harekete mümkün mertebe süresiz olarak dahil edilecektir. Dediktör çalışmaya yazarları ölmüş ve tamamen gizde kalmış eserleri tespit etmeyle başlayacak eşzamanlı olarak diğer faaliyetlerini de yürürlüğe koyacaktır.

Oluşum organlarının şu an için bunlardan ibaret olması tercih edilirken ihtiyaca göre yeni komite, kulüp veya yapılanma mekanizmasının ortaya konulması mümkündür.

Yazdıklarını bitirdikten sonra bir defa daha okudu. Üzerinden bir kere daha geçip düzenlemek istedi. İlk düzenlemenin ardından metni tekrar okuduğunda içinde yine bir düzenleme isteği doğdu. Anladığı kadarıyla bunun önü alınamazdı. Artık Oluşum'a metin hazırladıktan sonra düzeltmeleri Oluşum'la birlikte yapmanın daha doğru olacağı kanaatindeydi. Eksikler hep birlikte bulunursa ortaya daha güzel bir örgüt ortaya konulabilirdi. Zaten toplantıya da sayılı gün kalmıştı. Belki o güne kadar biraz kitap okuyabilir ve Oluşumsal dokümanlar yazmadan sakın kafayla yeni kelimeler düşünebilirdi. Ajandasını ve kalemlerini sırt çantasına koydu. Bir hafta önce toplantıyı yaptıkları ve iki günde bir yazı yazmak için mutlaka uğradığı mekândan çıktı ve üç gün sonra toplantı yapacakları aynı zamanda iki günde bir kitap okumak için mutlaka uğradığı mekâna doğru yola koyuldu. Toplantı öncesi ayarlanması gereken detaylar bitmiyordu. Daha önce kırmızı cep defterine not aldığı yapılması gerekenleri yaptı ve karnını doyurmak üzere yakınlarda herhangi bir lokanta zincirine mensup olmayan bir kebabçı aradı. Aradığını bulmuş ve bir Adana söylemişti. Ölmüş bir canlının etini o yesin diye öldürüldüğünü bildiği halde yemek, her öğünde daha düşündürücü ve kafa kurcalayıcı hale geliyordu. Tabi ki yemeğini yerken bedeni de bir dinginliğe kavuşuyor ve aklına keyifli sayılabilecek düşünceler geliyordu.

Eğer normal bir hayat yaşayabilecek olsaydım yani yaşayabilseydim... Yaşayabilseydim: Başarılı bir eğitim hayatım bugüne kadar oldu. Başladığım her okulu iyi bir dereceleyle ve okulun bana verdiğinden fazlasını aldığımı düşünerek bitirdim. Her eğitim aşamamı bir sonraki için uygun bir basamak haline getirmeyi başardım. Meseleleri

ve dersleri çabuk kavrarım, hızlı öğrenebilirim. Bu durum günümüze kadar böyle süregeldi ve bundan sonra da normal bir yaşantım olsaydı eğer böyle olmaması için bir sebep göremiyorum. Normal yaşantımın bundan sonraki ilk aşamasında okuduğum bölüm gereği almam gereken derslerime gerekli özeni gösterirdim ve eğitim hayatımın bu safhasını da başarıyla tamamlayabilirdim. Üniversite hayatımda kendimi çeşitli bilimsel ve kültürel alanlarda geliştirmeyi ihmal etmeyeceğimi düşünüyorum. Yaşanmayacak olan normal hayatımda herhalde aciz aklımı ve bedenimi tamamen insanlık adına faydalı olacağını düşündüğüm meselelerle yormazdım ve eğlenmeyi de kendime hak olarak görürdüm. Hayatımın yaşanabilir olması için mecburen hayatım normal olacak olsa da ne yazık ki benim o kadar da normal olmam hayalime bile sığmıyor yani eğlenme düşüncesi beni biraz ürkütmedi değil. Eğlenmek ve normallik yan yana gelince çok iğrenç ve sıkıcı bir hal alıyor. Aslında normal hangi kelimenin yanına gelse o kelimeyi sıkıcı hale getiriyor ya neyse... Üniversiteden sonra bölümüm gereği hâkim ve savcılık sınavına girer ve yoğun bir çalışma sonucu yazılı sınavı geçerdim diye düşünüyorum. Öyle tahmin ve hayal ediyorum ki mülakat aşamasında elenirdim ve avukatlık yolunda devam ederdim. Gerçi yaşantım normal ve yaşanabilir olacağı için büyük ihtimalle faydacı da olmak zorunda ve şahsi fayda uğruna ilkelerinden arınmış olan ben aptalların dahi elde edebildiği koktukları kolaylıkla elde edebilirim. Doğru kişilerle doğru zamanlarda kuracağım ilişkilere bağlı bunlar. Tabi ki ne kadar normal ve yaşayan olsam da böyle bir omurgasızlığı ben kendime yakın bulamıyorum. Halkın avukatlığına soyunmaya kalkıştığım devam eden yıllarda ölen düşüncelerimin -hala yaşadığımı tasarlıyorsak bazı düşüncelerim ölmüş olmalı zira şuan yaşayan ve zihnimi işgal eden düşünceler ömrümü fazlasıyla kısaltıyor- artığı olan idealist tortular benim aklıma aynı zamanda üniversitede kalmak gibi bir

isteğim olacağını da getiriyor. Yaşasaydım bu konuda da ısrarlı ve başarılı olabileceğimi nedense mümkün görüyorum. Yüksek ihtimalle anayasa veya ceza alanında uzmanlaşmak isterdim. Bu üniversitede bilimsel çalışma meselesi mümkün olmazsa avukatlığın ilk yıllarında şüphesiz bazı sıkıntılar çekerdim ama onlar da halledemeyeceğim türden sorunlar olamazlardı. Ne de olsa yaşamak ve elde etmek üzerine çalışan bir düşünce dünyasına sahibim. Bir yerden sonra hayatım sık rastlanılan ve çoğu insanca arzulanan o düzene girmeye başlardı. Yaşlanıyoruz kolay değil yani. Normal hayatlarda dahi olan o ufak heyecanlar da iyice uçup giderdi yaşantımdan. Hayatın monotonluğu ve stresi beni dinlenmeye ve uslanmaya iterdi. Cumartesileri artık özel bir gün olmaktan çıkardı zamanla. İşte ne kadar yaşayabilirsen yaşa ne kadar normal olabilirsen ol zamanla yine de bazı hareketler acıyla terk ediyor insanı. Artık nispeten daha kıdemli olduğum mesleğimde davalara girer bazen kazanır bazen kaybeder ama her iki olasılıkta da para kazandırırdım herhalde. Periyotlar sıralandıkça seçimler olur gider boş oy atardım. Yaşayabildiğim hayatımda da galiba inanamazdım demokrasi ve varoluşun getirdiği şartları değiştirebilme olasılığına. Yaşayabildiğimi var saydığımız bu kurmaca dünyada günümüzdeki ve ortaya atıldığı ilk çağlardan beri uygulandığı yer ve zamanlardaki demokrasiye inanmasam da hiçbir siyasi partiyi desteklemesem de dünyada birtakım sorunlar onca yaşama güdüme rağmen gözüme çarpsa da zehirli yıkıcı düşüncelere yer vermemem gerekiyor kurmaca dünyanın alaşağı olmaması adına. Bu bazı çok zararlı düşüncelerim beni ebediyen terk etmiş olmalı ki yine varmayalım bu hayali kurduğumuz yaşantımda aynı noktaya. Kaçırmamamız gerekiyor aklımızı. Korumak için dünyadaki somut varlığımızı irdelemememiz gerekiyor bazı hususları. Kitaplığımdan bazı kitapları tasfiye etmem gereği

doğacaktır bu gidişle yaşantımda. Bazı isimleri hiç aklıma getirmemem de gerekiyor aynı zamanda. Ayrıca caddelerde ve sokaklarda yürürken sağıma ve soluma da fazla bakmamalıyım. Adalet kavramını da yeniden tanımlamak şart oldu işte. İnsanın insan üzerindeki sorumluluklarını kendime göre yeniden yorumlamak da bu saydıklarımla eşdeğer. Belki de tıkanıyorum bu noktada bir inanç bana yardım edebilir. Ne bileyim Tanrısal vaatlerle rahatlatabilirim hayal dünyamı. Hayır, olamaz haritada koordinatlarını verdiğimiz tuzağa kendimiz düşmemeliyiz. Yerin dibine batsın yaşayabildiğim dünyam. Böyle olmuyor. Hayal edemiyorum, canım sıkılıyor, kendimi değiştirmem gerekiyor. Hayalimde bile aklıma bin türlü düşünce doluyor. Kendime hayalimde bile olsa yalan söylemek istemiyorum. Böyle bir hayat yani kişilik özelliklerimin neredeyse tamamının kaybolduğu ve bu sayede hayatta kalabildiğim normal bir yaşam tasarlayamıyorum. Hep bir şeyler eksik. Hep bir şeyler fazla. İnsan değişmeden değişebileceğine inanamıyor. Ben de değişmek istemiyorum. İstemedenden de bir değişiklik olmuyor. Öyleyse bir kenara bırakalım bu olmayacakların tasavvurunu. Olmuşlardan, olacaklardan konuşalım. Olmuşlardan canım sıkıldı zaten ulaştığımız bu aşamadan sonra da olacak hiçbir olay kalmadı. Yarınımın tek niteliği yokluk. Pes ediyorsun canım sen de hemencecik. Hiç olmazsa kur kafanda. Hep çok öğündüğün bu meziyetini de mi kaybettin artık? Ben hiçbir zaman hayal gücümle övünmedim. Gücünden değil güçsüzlüğünden bahsediyorum. Sen değil misin pek gerçekçi olduğunu öne süren? Bak yine meseleyi karmakarışık hale sokuyorsun. Ne istiyorsun şimdi, hayal etmemi mi etmememi mi? Başladığın işleri yarım bırakmamamı ve mümkün olan gelecekler yazmanı istiyorum senden. Faydasız işlerle uğraşıyoruz ama madem başladık bu işe bazı normal evrenler, makul hayatlar sunabiliriz belki hayal âlemine. Bu noktada her

olayın normal olduğu ve olasılığın tek olduğu iddiamızın canını da okuduk ya neyse. Kahkaha, bak normal hayatların hayaline girişmek dahi düşüncelerinden ve senden parçalar koparıyor işte böyle devam et. Sen geç dalganı. Heves ettik canım işte, onu da elime yüzüme buluşturdum ya bu da ayrı mesele. Hayat hevesle ayakta kalabilecek bir kavram değildir. Boğuyorsun beni her kelimenle. Amacım da bu zaten, ulaşacağım nihayetinde. Ondan şüphem kalmadı artık. Tamam, sakinleşelim; sen de yarım bırakıyorsun bak yine oyununu. İnsan da oyun iştahı mı bıraktın ki. Önce şu düründen bir lokma ye. Aç ayı oynamaz. Sinirlenmeye başlıyorum. Öyleyse gidiyorum. Defol! Yine geleceğim, seni alana kadar bırakmayacağım peşini.

Eğer normal bir hayat yaşayabilseydim der ve ben başlarım olmuşçasına kurmaya. Bir kebabçı, bir kitapçı. Evet, bir Ketapçı! Kitap okumanın kebab yerken mümkün olduğu, o güne kadar eşine rastlanmamış, topraklarımıza özgü ve bütün kâinata ait bir mekân. Dükkân geniş ama kararında. İnsan içinde boğulmuyor da erimiyor da. Duvarlar kitaplarla dolu, ahşap kitaplıklar boyu kitaplar. Kitap seçiminde ayırım gösterilmedi. İnsanımızın konuştuğu her dilden, düşündüğü her düşünceden kitap var ve süslüyor duvarlarımızı. Ustalarımız bilhassa Güneydoğu'dan ancak detaylı bir bakışla anlaşılacağı üzere coğrafyamızın dört bir yanından getirilmiş, anneleriniz kadar olmasın pek maharetli emektarlar. Laf dönüp dolaşıp aynı yere geliyor. Kitaplar. Kitapların hepsi okunmaya değer. Hiç okuyucu bulamamış, edebiyat kitaplarında tek satır bile işgal edememiş, çaldığı her kapıdan sövgülerle kovulmuş, kimsenin okumaya cesaret edemediği, hiçbir yayınevinin basmaya tenezzül dahi etmediği, dünyaya açılma cüretini gösterememiş kitaplar süslüyor her bir yanı ancak kaderlerine boyun eğsinler diye değil sarssınlar diye yeri göğü boylu boyunca. Kapaklar ve sayfalar özel bir sıvı ile kaplanmış. Yağ zarar

veremiyor birbirinden okunası kitaplarımıza. Müşterilerin hepsi müdavim ama yenilerini de hor görmeden basıyoruz bağrımıza. Duvarlarda kitaplardan boşluk kalan yerlerde ismi bilinen ve hiç bilinmeyecek olan yazarların ve şairlerin portreleri, sandıklarda çürümüş defterlerden şiirler, yakılmış mektuplardan arda kalanlar, memleketten keşfedilmemiş güzellikler var her yanda. İnsanlar yemekleri istediği gibi yiyor. Yer sofrası da var kısa tahta tabure de uzun masalar da dileyen istediğinden faydalanabiliyor. Müzikler de aralıksız çalışıyor Ketapçı' da. Genelde sözsüz solo bağlama, keman ya da piyano olabiliyor güzel ezgilerin kaynağı. Kabak kemanenin de müşterilerce sevilen zevkli bir sesi var aslında. Ketapçı'nın daha kaliteli bir hizmet sunmak için ustaları dışında çalışanları da var ama özel bir kıyafetleri yok, mekânda uygulanan belli bir servis usulü de yok. Dileyen garsona söylüyor, dileyen gidiyor kendi alıyor içeceğini, yiyeceğini. Tercihe göre müşteriler üretime dâhil olabiliyorlar. Memlekette hane halkının içtiği ama Ketapçı'da olmayan içecek yok. Zemzem de var buzlukta hemen yanı başında rakı da. Keyfi ve tercihleri bilir müşterilerin. Adisyon veya akıllı kasa sistemi kullanılmıyor. Fiyatlar maliyete çok yakın. Dükkânın müşterilere yetebilmesi için gereken malzemelerin bedeli ve faturalar çıksın yeter. Kar amacı güdülmüyor. Öğrencilere biraz daha özel yaklaşıyoruz fiyatlar konusunda. Ketapçı'yı sektördeki benzer olmayanlarından ayıran bir diğer özellik mekâna gelen yalnız insanların yanına giderek konuşmak isteyip istemeyeceğinin sorulması. Herkes yalnızlığı tercih etmez ya kimileri de çaresiz yalnız kalır. Muhabbet, yemek, kitap olması gerekenler yerli yerinde. Yirmi dört saat açığız ayrıca birtakım özel gecelerimiz de oluyor şiirlerin okunduğu, oyunların oynandığı, dertleşilen özel geceler. Tiyatro gecelerinde mekana iğne atsan beş kişiye batıyor. En ses getiren oyunumuz 'Almanları Severim'. Ben genelde Ketapçı'da yatıyorum ama fazla yemiyorum,

formumu koruyorum. Ara sıra eski dostlardan mekâna gelenler oluyor. Çoğu bilerek geliyor burada olduğumu ve Ketapçı'yı işlettiğimi ama mekânın namını duyup benim işlettiğimi bilmeden gelenler de en az diğerleri kadar oluyor. Evet, işte şimdi de o geliyor. Dünyaların en güzeli, söylemeye güzel cümleler kurmak uğruna uykularımdan olduğum, dünüme anlam yarınımın umut kazandıran kadın; siyah beresi, bordo paltosu ve kırmızı atkısıyla sol çizmesini Ketapçı'dan içeri atıyor. Etrafı kısa bir süre süzüyor -genelde böyle yapar- ve genelde tercih ettiği tekli masaya geçiyor. Koltuğu ortaçağdan fırlamış gibi gözükken bu masa ona soylu, zarif bir prenses edası veriyor -zaten prenses olmak hep içinde kalmış bir mesele olmuştur onun için-. Hanım efendimizin bizden bugünkü arzusunu öğrenmek için masasına gidiyorum. Buyurun matmazel ne isterdiniz? Menü istiyor, hâlbuki menüyü birlikte dizayn etmiştik. Ah şu kararsızlığı yok mu? Ben yardımcı olabilirim derseniz. Son gelişinizde yediğiniz özel tarifimize ne dersiniz? Buraya ilk gez geldiğini söylüyor. Aradan uzunca yıllar geçti hala çocukluk peşinde hala şakacı. Sadece ona yakışan oyunlar kuruyor. Onu biraz da bu yüzden sevmiyor muyum? Gidip menü alıyorum ve masasına getiriyorum. Baştan aşağı süzüyor listeleri. Sadece Ketapçı'da olan ve isimlerini kendisinin verdiği ürünleri özellikle inceliyor. Parmaklarıyla satırları takip ederek yaptığı bu işlem esnasında tüm ciddiyetini muhafaza etmek istese de bazı isimlerde birkaç saniyeliğine dünya çok daha güzel bir yer oluyor. Gülüyor. Parmakla takip sırası bu ürünlere geldiği esnalarda yeme işinden anladığını belli edencesine ustaca düşünülmüş sorular soruyor. Nihayet yine son geldiğinde tattığı ürünü söylüyor. Yanında uzunca zamandır yeraltı mahzenlerimizde yillandırmış olduğumuz kırmızı şarap ve hafif bir sütlü tatlı ile birlikte verdiği siparişi belleğime kazıyorum. Mutfak bölümüne gidiyorum ve bir süre onu izliyorum. Etrafı dikkatle süzüyor, yüzünde gitgide

memnuniyete çalan bir ifade var. Eliyle beni çağırır gibi duran bir işaretle bulunuyor. Rollerimizi ve oyunu bozmadan yanına gidiyorum. Ketapçı'nın konseptini yeni yeni çözüyormuşçasına çalan müziği değiştirmesinin mümkün olup olmadığını soruyor. Elbette diyor ve genelde benim oturduğum masada duran kontrol panelini ona uzatıyorum. Buradan istediği müziği açabilir, daha farklı opsiyonlar da söz sahibi olabileceğini söylüyorum doğru tuşlara basarak. Birkaç dakika sonra Ketapçı Fazıl Say'ın birbirinden güzel besteleri ile doluyor. Kendini her zamanki gibi fazla kaptırıyor mekânın ambiyansını değiştirme meselesine. Duvarlara vuran ışığın rengini gece mavisine çeviriyor. Tavandaki ışıklarsa sokak lambalarınıninkilere eş oluyor. İçerisi dışarıdan farksız hale geliyor bir anda. Yemekler hazır ve ben siparişini masasına servis ediyorum. Masasına oturmamda sorun olup olmayacağını soruyorum. Elbette, diyor. Bir sorun görmüyorum ben yemeğimi yerken hiçbir şey yapmadan masamda oturup beni seyretmenizde. Sesindeki dalgacı havayı umursamadan çaprazına çekiyorum sandalyemi. Sol dirseğimi masaya dayamış vaziyette yemeğini yemesini izliyorum. Zarif parmaklarıyla çatalı ve bıçağı ustaca kullanıyor. Hele o kadeh tutuşu yok mu insanın şarap olası geliyor. Narin parmaklarıyla kavradığı kadehi hiç acelesi olmadan incecik dudaklarına götürüyor. Şarap dudaklarına canlılık katıyor ve bu görsel şölen ne yazık ki sonu olan bir süre böyle devam ediyor. Onu bu hallerinde seyrettikçe asilzadelik merakının sadece merakla kalmadığını düşünüyorum. Bir zaman makinesiyle alsan ve onu bıraksan eski Avrupa soylularının köşklerine ten rengi dışında durumu ele verecek hiçbir unsur göremiyorum. Ben onu bahsettiğim düşünceler içerisinde seyrederken o da kendini normalden daha dikkatlice süzdüğümü fark ediyor. Göz ucuyla bana bakıyor. Hafif - benim anlamayacağımı sandığı- bir gülümseme oturuyor yüzüne. O yemeğini yerken muhabbet etmenin akıllıca

olacağını düşünüyorum. Ne de olsa işi olabilir ve terk edebilir Ketapçı'yı karnını doyurur doyurmaz. Bugün ne yaptığını, gününün nasıl geçtiğini soruyorum. Güzeldi diyor. Önce çocuklarla biraz oyun oynadık sonra onlarla beraber okullarına gittim. Birkaç arkadaşıyla tanıştım ufaklığın, iyi anlaşıyor gibiler. Öğleden sonra parka gittim. Köpeği gezdirdim. Nasıl özlediyse dışarıyı içeri girmek istemedi. Ben de zorlamadım onu. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Hemencecik hava kararmış. Köpeği eve bıraktım, ben de buraya geliverdim. Birkaç eş dost bahsetmişti buradan. Bahsettikleri kadar da varmış. Huzurlu ve üstelik yemekleri de lezzetli bir mekân. İsmi ne demiştiniz? Kibapçı mı? Kahkaha, evet Ketapçı. Format gayet güzel. Kitap okuyabilirsiniz isterseniz dedim. Bundan sonra içecekleriniz müessesemizin ikramı. Kol saatine baktı. Kaşlarını benim asla yapamadığım o şekle soktu. Olur aslında ama işiniz yoksa siz okuyun ben dinleyeyim, bugün biraz yoruldu da dedi. Manzum, mensur? Şiiri tercih etti. Henüz Vakit Varken Gülüm... Yine mi uyumuştun? Omuzlarına çok yük oluyor bu uykuculuğu. Hafifçe ismiyle seslendim ona. Birincide usulca kırıştırdı o güzelim kirpiklerini. Güzel gözlüm yine uyudun bak dedim sakince. Kocaman gözlerini açtı hızlıca. Bu ani hareketi bir an için olsun beni telaşlandırdı. Artık tamamen uyanmıştı. Pardon ama siz ne münasebetle benimle bu şekilde konuşabiliyorsunuz, diye komik bir soru yöneltti bana. Güldüm. Tamam kızma canım sen de uzatıyorsun ama bazen oyunu, dedim. Sinirlenmişti. Bana benim haddimi, ne hakla böyle davrandığımı sordu. Yaptığım artık nezaketten öteymiş, Ketapçı'nın usulü demiş başta sesini çıkarmamış, bir daha da buraya gelmezmiş zaten, hem buraya ilk kez gelmesine rağmen ismini de nereden biliyor muşum. Bana adımın ne olduğunu aslında kim olduğumu sordu ve onun hakkında ne bildiğimi. Tamam, ara sıra oyun oynardık uzatırdık da hatta ama bu sefer gerçekten çok başarılı rol yapıyordu.

Uzatmayalım tamam yeter dedim. Hala sorular soruyordu. Artık canım sıkılmaya başlamıştı ama onun yeni bir oyunun keşfi halinde olabileceğini düşündüm ve ayak uydurmaya başladım. Kısa süreli bir suskunluk ve ardından gelen ikinci soru dalgasıyla birlikte ben de ona anlatmaya başladım. Hani ben var ya ben yani seni çok seven ve sana hak ettiğin saygıyı duyan insan. Uzun bir süre peşinden pervasızca koştuğun adam. Ta gençlik yıllarında sana kendini beğendirebilmek için her varını yok edebilecek adam. Tanıştığımız liseden beri etrafında pervane olan, üniversitede de seni unutamayan, senden uzak kalmaya dayanamayan genç. Sonra bir gün, yine sana derinlemesine âşık olduğum bir gün, otururken adında umut saklı olan parkın bize mesken olan bankında tutuvermiştin ellerimden. Yaşa demiştin, yaşayalım. Yaşamalısın, yaşamalıyız. Yaşamaya değer bu hayat. Kal aramızda demiştin. Yaşa demiştin ve tutmuştun ellerimden. Ağlamıştım hani çocukluğundan beri annesinden başka kimsenin yanında ağlamayan ben, annemin yanında ağlamamdan on bir yıl sonra. Ağlamıştım karşında, dayanamayan sen de katılmıştın bana. Anlaşmıştık orada ilk defa. Sonra kalkmış şehri gezmiştik o gün baştan sona. Sonra her olan güzel, her yer huzurlu... Yılları ezerek ve içimize hapsederek geçiriyorduk zamanı birlikte. Okullar bitmişti ama hala yan yanaydık hala bakabiliyordum gözlerine, duyabiliyordum sesini. Bir mayıs günü utangaç çıkmıştım karşına. Ezim ezim eziliyordum. İsmiyle seslendim sana. İki lafı bir araya getiremiyordum. Anladın, sesinle yaşamak istiyordum. Güldün ve sarıldın bana. Dünyalar herkesindi. Hayır dedi. O hayır deyince artık ben de iyiden iyiye sinirlenmeye başlamıştım. Yavrucuğum hani beraber çok gülmüştük, mutlu olmuştuk ya, dedim. Sana şiirler yazmıştım yakmamıştım bu defa. Seninle şiirler okumuştuk, Kürtçe şarkı bile söylemiştik hatta kış vakti soğuk ve kimsesiz kaldırımlarda. Seninle Robin Hoodların

mezarına gidip Yiğidim Aslanım da söylemiştik. Paris' de yüzümüzü dönüp Notre Dome'a dünyanın en güzel iki çift lafına etmiştin sana. Ülkemizdeki cennetti kışkırtan yerleri gezmiş, her kuytuyu dolaşmıştık seninle. Huzurlu olduğumuz mutlu bir mağaramız vardı. Mağara derdik oraya. Adları Umut ve Yıldız iki çiçek vermiştin dünyamıza. Eskilerden ve geleceklerden konuşuruz hani yalnız kaldıkça. Seninle uzanıp Torosların eteklerinde seyrederdik yıldızları. Adını okumadık mı çöllerde geceleri güzelim gök kubbede? Yeni yeni oyunlar bulup oynarız ya seninle şuanda da olduğu gibi. Gezmedik mi birlikte artık savaşın terk ettiği Ortadoğu cennetini, sevmedik mi yetim kalmış çocukların başlarını, onları beraber kucaklamadık mı, sevgiden tuğlalarla yeniden kurmadık mı şehirleri? Ben senin dizlerine yatıp dinlenmedin mi, sen gözlerimin bakıp içine teşekkür etmedin mi bana? Burayı beraber açmadık mı? Şu köşede sen beni ve bütün dostlarımızı müziğinle sarhoş etmedin mi? Hayır, sen kimsin dedi. Ben bundan başkası değildim, asıl o kimdi? O yaşayabilmişti kendisine biçilen hayatı. Mutlu olmuştu, başarılı bir iş hayatı ve kendisine layık huzurlu bir ailesi de. Kafasına takmamayı öğrenebilmişti bazı meseleleri. Kendisinin de sevdiği birisiyle yaşamıştı. İsteddiği her arzusuna kavuşmuştu. Parası da olmuştu, yüzü gibi güzel çocukları da. Gezmişti dünyanın genelde savaş uğramayan batı taraflarını. Geçmişin kalıntılarını atabilmeyi başarmıştı her zaman bir köşeye. İçinden gelen doğru kararı vermişti karşılaştığı her konuda ve tuttuğu eller hiçbir zaman benimkiler olmamıştı. Yaşam dağıtıyordu yeryüzüne, benim payıma hiç düşmeyen. Allah'la arası iyiydi. Allah onu seviyordu o da Allah'ı. Dediklerine bakacak olursak Ortadoğu'da savaş hiç bitmemiş ve hiç okşanmamıştı savaşın yetim bıraktığı çocukların başları. Benim bahsettiğim hiçbir olay yaşanmamıştı ona göre ama okumuştun güzel şiirler ve çalmıştı eşsiz parçaları. Buraya ilk kez geliyordu ve benim kim olduğumu, onun kim

olduğunu nereden bildiğimi bilmiyordu; hatırlamıyordu. Sen hastasın dedi, şizofren olmalısın. Kendine olmayan bir dünya inşa etmiş onun içinde yaşıyorsun. Beni önceden tanıdığın aşikâr. Geçmişte yaşanan çok önemsiz, çocukça, küçük olayları ve beni içinde büyüterek yaşamışsın. Fakat anla. Anlattığın hiçbir olay öyle olmadı. Şuanda da oyun falan oynamıyoruz. Sen kimsin, sen kimsin dedi. Şapkamı ve okuma gözlüğümü çıkarttım. Gözü kafamdaki bölgesel ağarmış saçlara takıldı. Menüye eline aldı, açtı. Ketapçı yazan yerin yanındaki logoya kısa bir süre dikkatlice baktı. O benim imzamdı ve benimle yakınlık kurmuş olan herkes o imzayı mutlaka tanırdı. Sen dedi, sen... Sen öldün, sen öldün. Sen yaşamıyorsun. Allah'ım aklıma mukayyet ol, o öldü. Yıllar önce öldü o. Kendini öldürdü. Ben çoktan unuttum onu. Hemen unutmaya, yaşanmamış gibi yapmaya karar almıştım. Yaşanmadı bunlar. Ben deli değilim, şizofren değilim. Hayalleri sevmem. Öldün sen. Yoksun, olmadığından dolayı dedi ve koşarak Ketapçı'dan çıktı. Arkasından bakakaldım ve mırıldandım, doğru ya ben öldüm. Hiç yaşanmadı, yaşanamayacak bunlar. Ölülerini canlılardan ayıran yaşayamamalarıdır ve ben öldüm. Yaşayamayacağım. Ulan ben ne ara öldüm?

Hay başlayacağım şimdi. Kuracağım keyifli hayalin köküne kibrit suyu... Hasta mıyım ben, saçma sapan örgüler örüyorum? Yani bir de işin trajikomik tarafı o kadın kim? Yok efendim lisede sevmişim de üniversite de hala devam etmiş de duygularım. Olmadı ki böyle olaylar. Öyle biri yok ki. Bir de üşenmeden kafamda betimledim elini yüzünü. Kahretsin, olmayan sevdaların efkârına dalacaktım az kalsın. Şimdi şu soğumuş Adana'yı hemen yiyeyim de gideyim bu uğursuz kebabçıdan. Aklıma soktu zaten tuhaf tuhaf kebabçı fikirlerini. Hem zaten daha yapacak işler var, unutmadan onları aradan çıkartmalıyım. Eve gitti, yatağına yattı, yediklerinin ve

hayal ettiklerinin ağırlığı çökmüştü üzerine. Uyumadan önce sayıklıyordu. Ben ne ara öldüm, ben ne ara öldüm...

O mühim toplantı günü gelip çatmıştı. Yatağından kalktı, dolaptan soğuk sodasını aldı sigara eşliğinde yudumlamaya başladı. Uykusunu iyice savuşturduktan sonra siyah tişörtünü ve siyah pantolonunu geçirdi yorgun bedenine. Botunu giydi. Evden dışarı çıktı. Bu toplantıya fiziki katılım beklediğinden az olacaktı. Toplantının yapılacağı mekâna gitti. Geleceğini söyleyen herkes o gittikten iki saat sonra toplantının yapılacağı mekânda hazır ve nazır vaziyetteydi. Toplantı önceden kararlaştırdıkları şekilde seyredecekti. Herkes buldukları birkaç gelişimden ve akıllarına gelen birtakım fikirlerden bahsetti. Toplantı başlayalı bir saat olmuştu ki tartışmaların eksenini politik gündeme kaymaya başladı. O arkadaşlarından söz hakkı aldı. Önceden hazırlanmasını kararlaştırdıkları ve onun hazırladığı metinleri arkadaşlarına tane tane ve soru cevap yapılabilir surette okudu. Oluşum'larının yapılanma planı neredeyse kabul edilmişti. Komiteler konusunda herkes hemfikir olsa da kulüplerden bazıları şiddetli tartışmalara yol açtı. Kulüplerin eksik olduğu konusunda genel bir görüş vardı. Herkesten eksik gördüğü yeri tamamlamasını rica etti. Toplantının geri kalanında Milis Kuvvetler Kolu fikrinin sebep olduğu şiddete başvurma ve sistemi sinsice kullanarak yıkmaya gibi metotların görece doğruluğu tartışması hüküm sürdü. Grupta onun fikrinde korkak olarak nitelendirilebilecek insanlar vardı. Biz burada oyun oynamıyoruz, hikâyeye de yazmıyoruz. Şahsen ben hobi olsun diye yazmadım bu kulüpleri ve düşüncelerimi. Bunları savunuyorum ve neden savunduğumu da anlattım size. Karşı çıktığınız her neyse mantıklı bir şekilde argüman sunun bana. Gevelemeyin ağızınızda şüphelerinizi. Korkan korkuyorum desin, geç olmadan terk etsin kurulu ve gitsin. Sinirlenmişti, sesini sürekli

artan bir ivmeyle yükseltiyordu. Etrafındakilere acımasız sözleriyle saldırıyordu.

Şiddetin Zarurîyeti ve İmkanları: Yeryüzünde ve yurttta devrim iddiasıyla faaliyet gösteren hareketler uzun yıllardır bir tıkanıklık halindedirler. Hem küresel ölçekteki hem de yerel bazdaki şartların tahlilinde yetersiz kalan örgüt ve kişiler hareketin yanında fikir de üretmez duruma gelmişlerdir. Devrimcilerdeki bu kısırlık egemen sınıfın gücünü pekiştirmesine ve halk üzerindeki baskısını arttırmasına sebep olmaktadır. Halktan beslenen devrimciler de bu baskı halinden nasibini almakta ve ortaya sürekli olarak kötüye giden bir tablo çıkmaktadır. Günümüz örgütleri tablonun bu kötü seyrini değiştirmek için tamamen pasif kalmayıp birtakım girişimlerde bulunuyorlar. Bu girişimlerin şeklini ve fikri altyapısını geçen yüzyıl içindeki devrimci atılımların günümüze taşıdığı birikimler oluşturmaktadır. Yaşayan devrimciler ölümlerden miras aldıkları yollarla her gün yenilenen öğütücü ve son derece kudretli düzeni yıkacaklarını sanmaktadırlar. Miras kalan metotlardan örgütlenme ve eylemsellik hususunda seçim yaparken aslında hareket potansiyeline sahip bütün örgütler; törpüleyici, fayda sağlamaz yolları seçerek enerjilerini heba etmekteledir. Artık ezberden yapılan, yenilikten yoksun, sinik hareket şeklinin devrimcilerin hedefine ve halkın kurtuluşuna fayda sağlaması beklenemez. Bu yollar herhangi bir devrimci örgütün iletişim hesapları incelenerek saptanabilir ve özünde hepsi birbirinin aynısı ve eskimişlerdir. Pankart ve sloganlarla yapılan küçük çaplı yürüyüşlerde polisle karşı karşıya gelmek ve aslında cüzi miktarda çatışmak ilk bakışta cesurca gelse de artık eskimiş ve kamuoyu nezdinde önemini yitirmiş bir yöntemdir. Darp edilen onlarca devrimci ve polisin hakkaniyetten uzak tutumu düzeni yıkmak, halkı devrimci faaliyetlere dahil etmek, kazanım sağlamak, mücadeleyi küreselleştirmek için yetersiz vaziyettedir. Bu yolla ancak

devrimci geleneğe sahip çıkan ortada kalmış gençlere yaptırım gücü olmayan yavru örgütler kazandırılabilir. Yine eskimiş ve işlevselliğini yitirmiş yolların yoğunlaştığı bir diğer konu örgütlenme ve şartların olgunlaşması mevzuudur. Günümüz örgütleri devrim adına ateşli ve cesur eylemlere girişmek için sürekli ve kendilerinden bağımsız bir bekleyiş içerisindedirler. Kişisel ilişkilerle sınırlı kalan, halkın geneline hitap etmeyen sığ bir örgüt propagandasıyla bütün dünyayı kasıp kavuracak devrimci hareketin doğmasını beklemek hatasına düşen örgütler bu yolda ısrar ederek ancak kötü tabloyu daha vahim hale getirmekte ve egemenlerin iktidarını güçlendirmektedir. Bu yollar geçen yüzyılda kısmen işe yaramıştır. Bu kısmi başarıları dayanak alarak artık dogma haline gelen yollarla hareket etmek devrimci beyinlere yakışmayan bir yoldur. Cesur eylemlerin önüne her zaman engel olarak çıkarılan 'yeterince kitleleşememe' bahanesi devrimci örgüt ve kişilerin ayağındaki pranga haline gelmiştir. Devrimciler kendilerine yakışır şekilde kendilerinin oluşturdukları bu prangadan derhal kurtulmalıdır. Devrimciler artık kitleyi çekmeyen yürüyüşlerden, sayı arttırmaya yönelik faydasız örgütlenmeden, tebessümden fazlasına yol açmayan duvar yazılamalarından, tekrara düşen halktan uzaklaşmış sloganlardan, sosyal medyanın tatminkar cazibesinden, tarih haline gelmiş tartışmalardan, sol siyasi partilerden devrime giden geniş yollar ummayı bırakmalıdır. Bu geleneklerin sokakla ilintili olanlarını yine hayatta tutmakla birlikte beklentilerini gerçeklik üzerine oluşturmalarıdır. Örgütlerin kitleleşmesi meselesinin cüretkâr eylemler için önkoşul kabul edilmesi hatası günümüzdeki kötü tablonun en çarpıcı sebebi olarak karşımızda durmaktadır. Devrimciler eylemlerin yapılabilmesi ve kazanım sağlaması için önce örgütü kuvvetlendirme yolunda ısrar ederek sadece tarihi tekrarlara düşmekte ve devrimden uzaklaşmaktadır. Daha cesur devrimci eylemleri gerçekleştirmek ve

düzenin asli muhafızlarını hedef almak için geciktirilen her dakika devrime zarar vermektedir. Bu noktada günümüz örgütlerinin tarihten yöntem devşirme metodundaki kolaycı seçiciliklerine göz atmalı ve göz ardı edilen, günümüze taşınmayan yolları çağa göre revize ederek gündeme almalıyız. Şiddet kullanmayan, sürekli hukuki mağduriyetlerden yakınan örgütler egemenlerin güçlerini nasıl koruduklarına bakmalıdırlar. Egemenler silah ve sermayelerini kullanarak halka zulmediyorlarsa halk ve devrimciler aynı araçlarla karşı koymalıdır. Devrimcinin ortaya koyabileceği sermayesi canından ibarettir. Silahının kudreti, kararlılığı ve zekasıyla doğru orantılıdır. Devrim sözde şartların olgunlaşması beklenemeyecek kadar zaruridir. Zaten cesur devrimci eylemler için her zaman bir yol ve zemin vardır. Devrimcilerin yapması gereken özeleştiriyi yapmak ve kazanımdan uzak yolları terk ederek düzeni yerinden sarsacak, halkın dikkatini cezbedecek, egemenleri korkutacak, devrimi yeryüzüne hatırlatacak eylemlerini tek başına veya kolektif şekilde ortaya koymaktır. Halka zulmedenlere artık onların da tehlikede olduğu gösterilmelidir. Bu mesaj ancak şiddetle verilebilir. Şiddet kullanma meselesi birkaç yine yenilikten ve caydırıcılıktan uzak örgüt dışında uzun zamandır kimsenin gündemini ciddi anlamda işgal etmediği için egemenlerin pozisyonları ve araçları göz önünde bulundurularak tekrar masaya yatırılmadır. Şiddet gündeminde yaratılacak tartışmalar esnasında uzun yıllardır kabul gören devrimci örgütlülük doktrinlerinde ısrar edilmemesi gerekmektedir. Devrimci eylemciler kendi güvenliklerini eylemin kudretinin önüne koymamalıdır. Bir devrimci elbette kolay yetişmemektedir ancak devrimci kişi devrime büyük faydalar sağlayabilecekken güven içinde ihtiyarlamayı da seçmemelidir. Şiddet eylemleri için büyük yığınlara ihtiyaç yoktur. Etkili silah, detaylandırılmış program ve sağlanan istihbarat eylemin gerçekleşmesi için yeterlidir. Eylemler

örgütlerin geri kalan üyelerini ucuz bir tutsaklığa mahkum etmeme adına halk adına ve imzasız yapılabilir. Eğer örgütün geneli şiddet eylemleri için gönüllü ve ona göre pozisyon almış haldeyse uygun şartlarla halkın katılımına açık yapılar da meydana getirilip eylemler örgüt propagandası yapılabilir. Şiddet eylemleri yeteri kadar yaygınlaştırılmalı ve eylemci havuzu tüketilmeden yeni kanallar meydana getirilmelidir. Bu da ancak hedef alınan unsurların düzenle içkinliği fazla olanlardan seçilmesiyle mümkündür. Devrimciler alt kademe memurları, öğrenci çetelerinin basit işlerini yapan vasıfsızları hedef almaktansa direkt olarak kendisini dokunulmaz sananlara saldırmalıdır. Bu şiddet sürecinde alan faaliyetlerini ve yazıda eleştirilen eylemlilikleri devam ettirecek örgütler illaki olacaktır. Şiddet yoluna başvuran ve bu yolda kadrajlardan uzak kalmak zorunda olan veya ölen devrimcilerin yokluğu o sıradanlaşan yollara bir zarar vermeyecektir. Bu yollar yıllardır onca kayba rağmen zaten devam ettirilmişdir. Şiddet kullanan devrimcilerin olası başarıları diğer örgüt ve kişileri de bu yola başvurmaya iterse hareketin gücü daha da artacaktır. Devrimci sağduyu bunu sağlama hususunda en yardımcı unsur olacaktır. Yegane hedef halkın da zalimler ve düzene karşı uygulanan şiddetin amacıyla birlikte özünü anlamasıyla harekete dahil olarak kurtuluşuna kadar savaşmasıdır. Sermayenin ve egemenlerin ordusunun karşısında halkın ordusu başarıya ulaşacaktır ve halkı bu orduya kazandırmak ancak sansasyonel ve haklılığı aşikar eylemlerle mümkündür. Bu yolu faydasız ve henüz zamansız olarak görenler pek alışık oldukları tarihten nemalanma yoluna başvurabilirler. Geçen yıllardaki mücadelelerde şiddet kullanan ve çarpıcı eylemlere başvuran kişiler adeta bayraklaşmış ve günümüz devrimci kitlelerinin hala var olmasında en büyük katkıyı sunmuşlardır. Onlar kahramanlık veya popülerlik sevdasıyla değil kurtuluş için savaşmış ve düşmüşlerdir.

Günümüzdeki eylemciler de aynı motivasyonla hareket etmelidir. Örgütler ucuz hesaplarla birbirini yemeyi ve üye saymayı bırakmalı gerçekten devrimci olan eylemlilikler yaratmalıdır. Yine eleştiriye tabi tutulan tarafların meseleyi daha iyi anlaması için geçmişteki örneklerden faydalanmak ve onların bu örnekleri yanlış tahlillerinden kaynaklı sapmalarını önlemek isabetli olacaktır. Geçmişte şiddet kullanan devrimcilerin aynı zamanda günümüzde diretilen yollara da başvurması şiddet eylemleri için bu yolların elzem olduğu anlamına gelmemektedir. Onların çok yönlü olarak yürüttüğü mücadele bugün sadece barışçıl yanılla hareket etmektedir ve bu devrime fayda sağlamaktan uzaktır. Geçmişte örgütün kitleleşmesinin gerekliliği meselesi hala geçerli olmakla birlikte şiddet eylemlerinin hayata koyulması için şart değildir. Bu geçmişte de böyle olmamıştır. Suikast, bombalama, rehin alma gibi eylemler az sayıda insanla da yapılması mümkün faaliyetlerdir. Günümüzdeki örgütlü devrimci nüfus egemenlere korku salmak ve köktenci devrimci eylemleri gerçekleştirmek için fazlasıyla yeterlidir. Halk egemenlerin saldırganlığı karşısında beklemede kalmamalı onlarla eşdeğer hatta daha fazla dozda saldırgan davranmalıdır ki devrim yeryüzünde mümkün olsun. Barış, üzerine en fazla yalan söylenen olgudur ve günümüzdeki sözde şiddetsizlik bu yalanın bir tezahürüdür. Düzen sermayeden ve kişilerden yana oldukça devrimciler barışa yaklaşmamalıdır. Modern zaman değerlendirilerek ortaya koyulacak şiddet programı devrim için en denenilesi yoldur. Bu yolda gönüllü olanlar şiddetin doğru hedeflere yönlendirilmesi, adaletin tesisi ve devrimci mücadelenin kitleleşmesine katkı sağlamak için yeterli olacaklardır ve bulunulmaları kolaylardır. Zira halkın tamamı kurtulmuyorsa devrimcinin günlük sefa ve ritüelleşmiş eylemler içinde ömür harcamasını doğru bulmayan onlarca insan vardır. Tek yapmaları gereken 'şartların olgunlaşmasını' ve

'örgütlerinin' 'gerekliliklere' uyanmasını beklemekten vazgeçip şiddete başvurarak mücadele etmeleridir. Örgütlenmenin önemi ve kitleleşme meselesinin gölgesinde kalınarak tek bir devrimci kişinin dahi sahip olduğu potansiyel unutulmuştur. Devrimcilere bunu hatırlatacak olan da halkın kurtuluşunu sağlayacak olan da yenilikçi, yaratıcı, uzlaşmaz ve örgüt standartlarına bağnazca tutulmayan eylemcilerin mümkün olduğunca üst perdeden gerçekleştirecekleri eylemlerdir.

Sindirmeye hazırды karşıt görüşleri. Sigarasının külünü çırpmasını sürekli ona hatırlatan birkaç daha eski dostu sonunda onu yerine oturtular. Onun az önce saldırdıkları konuşuyordu şimdi. Bunlar çok fazla. Benim annemin bana hain gözüyle bakmasına dayanamam ben, sevgilime ve ilişkimize zarar gelmemesi lazım bu süreçte, şahane olmasın yaşam standartlarımız eyvallah da silinip gitmeyelim tarihten, bahaneler bahaneler... Herkes en sonunda mutabık olmuştu komiteler ve kulüpler konusunda. Yeni düşünceler geldikçe akıllara geliştirmelere kapıları açıktı. Toplantı sonlara doğru ilerlerken o yine söz hakkı aldı. Üslü sistemin üstünden geçti bir kere daha. Herkes yeni gruplarını kurmaya başlayacaktı. Komite ve kulüp fikirleri, yapılanma metotları ve diğer tüm metinler tıpkı bu grupta olduğu gibi silbaştanmışçasına kurularak ilkelerle ve yöntemlerle kurulan yeni gruplara yedirilecekti. Gruplara yıldız ve renk isimleri verme kararını onayladıklarında Oluşum'un kurulan ilk grubun adı Betelgeuse- Siyah'tı. Bu son toplantı Oluşum içerisinde ciddi görüş ayrılıklarının en net şekilde ortaya çıktığı buluşma olmuştu. Toplantıda uzlaşmacılar, sızma taraftarları, radikaller, kuralcılar ve en can sıkıcı olanları pasifistler ilerde daha derin çatırdamalara dönüşmesi muhtemel çatışma cepheleri olarak peydah olmuştu. Herkesin varmak istediği yer aynı olsa da içlerinden kabul ettikleri yöntemler fazlasıyla ayrılıyordu ama onlar bir arada durmayı ve üslü sistem

sayesinde öne sürülen görüşlerin hepsini deneyip en azından tartışma ortamlarına sunup yazılıp onaylanmış tüm metinlere bağlı kalmayı seçtiler. Toplantı sonrasında birer ikişer insanlar bir araya geliyor tartışmalar esnasında kırılan kalpleri onarmaya ve olası çatışmaları önlemeye çalışıyordu. İnsanın olduğu yerde olması normal olan bu durum insanın olduğu yerde olabilecek çok daha can sıkıcı başka durumlara yol açabilirdi. Diğer toplantıda alınacak ilk karar belli olmuştu. Kulis muhabbeti, fitneye yol açabilecek diyaloglar ve Oluşum'u bağlayan kişisel bazda kurulabilecek her türlü anlaşma gruplar içinde entrikaya yol açabileceğinden dolayı yasaklanmıştır. Oluşum'la ilgili her konunun konuşulabileceği tek yer toplantı kuruludur.

Yalnız kalmıştı. Herkes yerim yurdum dediği yere gitmişti. Eşim dostum dediklerini de yanlarına almışlardı ve dalmışlardı dünya hayatına. Yerim, yurdum? Hayır, ait hissetmiyorum kendimi bir yere. Eşim, Dostum? Hayır, ait hissetmiyorlar kendilerini bana. Kafam da allak bullak halde zaten kaç yıldır. Dinleyecek birini bulmalı. Hayır, olamaz, yok. Kime zayıflıklarımın bahsetmeli, kimden yardım istemeli, kim uzatır ki elini? Denesem birine anlatmayı kendime dahi anlatamadıklarımı, bahsetsem sırrımdan. Beynimi ve kalbimi deşen o meseleden konuşmayı denesem biriyle olmaz mı? Denemedin mi? Bir daha denesem. Deneyemezsin ki artık bu raddeden sonra. Laf döner dolaşır saçmalıklara gelir. Ben buyum ve işte buradayım diyemezsin ki. Hem desen anlaşılacak da pek kolay değil ya hani. Eyvallah, kabul, teslim, pes, beyaz bayrak; dinlerler ama hı hı der eğilir kalkar başlar. Elinden tutan çıkmaz ki. Yok mu gerçekten? Ben varım ya. Yine mi sen? Evet ben, beğenemedin mi? Beğenemedim. Ama bak kimse yokken ben geliyorum yanına, ben dinliyorum seni, ben iç sesinin rolünü çalıp cevap oluyorum sorularına, kurtarıyorum seni tanrısal yalnızlığından. Sen bir gider misin rica etsem geldiğin yere? Seni almadan gitmem. Benim seninle işim olmaz.

Çelişki misin nesin be? Benim bile aklımı karıştırıyorsun. Bak kuzum canım, bizim boyutlar farklı, seni görmemeliyim. Görüyorsun ama karşında duruyorum. Anla artık seni istemiyorum, seni sevmiyorum. Sevmiyor musun? Güldürme beni. Senin varlığından bile haberdar olmak istemiyorum. Zaten ben yokum ki. Kaçamayacaksın benden. Ben seninim sen de benim. Bir biz biliriz bunu, bir biz anlarız. Seni şikâyet edeceğim. Kime? Seni anlatacağım, sonra yokluğuna yeni renkler kazanmış olacaksın. Kime? Anlatırım işte güvendiğim birine. Tüm detaysızlığıyla anlatırım seni sonra sen mecbursun yok oğlu yok olmaya. Zırt pırt çıkamazsın karşıma. Büyüyü bozarım sır falan kalmaz ortada. Sen de sokamazsın burnunu hayatımın her dakikasına. İyi öyleyse anlat bakalım. Hadi bahset birine benden. Ne derler sana biliyor musun? Kafayı mı yedin, hastasın sen... Hatta ne derler sana biliyor musun? Ne derler bana? Yalancı derler. İnanmış gibi yapıp inanmazlar sana. Anlamış gibi yapıp acırlar durumuna. Yüzleşmek istemezler seninle, senin sırrınla ya da benimle. Kendini her konuya dâhil etmek zorunda değilsin. Onlara ya da anlatacağın her kimse ona bahsetmeyi denesene bir. Ne diyecek o sana? Anlatamıyorum dersin, yani der. Şöyle dersin, böyle der. Söylersin ufaktan derdini, sıkıntını anlatırsın sonra alıştırmaya çalışırsın onu. Kendini de yoklarsın bu sırada elbette. Desem ne yapar, çekip gider mi, yoksa tutar mı ellerimden? Tutmaz, tutmayacak, tutmayacaklar. Sen de işte benim bu ikna edici konuşmamdan sonra kimseye anlatamayacaksın. Ben varım ben. Senin en büyük yanlışın, tek gerçeğin. Hep yanında, hep seninle... Ben senin geleceğin son ama tek gerçek noktayım. Şimdi kov istersen yine beni ama bil ben hep senin peşindeyim. Ne bu şimdi peygamberlerde bile zor rastlanacak derecede iddialı laflar, insanları yargılamalar, yakınlarıma eleştiriler, devasa bir küstahlık? Bayağı hassas çıktın sen de. İki çift laf deyince hemen

saldırılanlaşıyorsun. Tamam, gitme madem bir sen varsın, kal o zaman, takılalım beraber ama kimseye belli etme burada olduğunu, gözükme insanlara tamam mı? Senden başka kimse göremez beni ancak son pozunda anlarlar onca zamandır hep seninle olduğumu. Anlaştık yani? Anlaştık. Şimdi ne yapıyoruz? Siyah'ı olmuş sayalım, sıra Beyaz'da. Beyazı kuruyoruz istikamet Sirius. Onların yanına gidiyoruz. Artık yakın çevremde de oluşmalı Oluşum. Yüce davamızın tebliğ vakti gelmiştir. Başlıyoruz! Grup kurma ve örgütlenme konusunda bu noktadan sonra her aşama daha açık seçikti. Planlar yapılmış ve hâlihazırda bir grup kurma serüveni geride bırakılmıştı. Artık yeni kurulacak grupların daha sağlıklı ve kurulma aşamalarının daha kolay olacağını düşünüyordu. Nitekim öyle de oldu. Okulunda yakın arkadaşı olarak bilinen çocukla bir gün oturmuş faydalı faydasız demeden her meseleden konuşuyorlardı. O çocuktan Oluşum zabitlerinde Venüs diye bahsedecekti. Ona güveniyordu Venüs'ün de ona güvendiğini düşünüyordu. Sürecin hemen hemen tamamı tıpkı Betelgeuse-Siyah kurulurken gerçekleştiği gibi gerçekleşti. Benzer çerçevede konuşmalar, aynı kararlılıkla yola koyulmalar ve daha ivmeli bir büyüme. Birkaç gün içerisinde Sirius-Beyaz grubunun temelleri atılmıştı. Ortada daha ne üslü sistem vardı ne komiteler ne de kulüpler. Yeni doğmuş bu yıldız da tıpkı Betelgeuse-Siyah'ın ilk günlerinde olduğu gibi acemi ve heyecanlıydı. O izlenilmesi gereken sürecin ve nasıl ilerleyeceğinin farkındaydı. İlk grupta yaşanmış kötü gelişmelerin detayına inerek yorumladığı bazı tecrübelerin burada tekrar kazanılmasını gereksiz buluyordu. İnsanlar ve toplantılar onunla Venüs'ün talimatlarına göre yönetiliyordu. Sürekli bir dejavu halinde olmak gün içinde ona garip hissettiriyordu. Plan defterinde kendisine Aybaba olarak yer bulan Belegeuse-Siyah'ın temellerini attığı arkadaşıyla geçirdikleri her evreyi şimdi de Venüs'le birlikte biraz daha hızlandırılmış olarak aşıyorlardı. Elbette

çizilen plan gereği Venüs'ün bundan haberi yoktu. İlerleyen günlerde ve şartlar olgunlaşınca da öğrenmesi istendiğinde bazı gerçekleri söylenen doğrulara kendisini kapatacaktı, inanmayacaktı. Arkadaşlarına tuhaf bir gizem veriyordu. Sanki sürekli birtakım gizleri onlardan saklıymuş hissiyatını vermek kendisini rahatsız da ediyordu ancak üslü sistem fikrinin ilk kez hayata geçmiş olması güzel de hissettiriyordu. Beyaz'ın adı henüz Beyaz'a göre Beyaz değildi. Yıldız meselesinden zaten uzunca bir zaman haberleri olmayacaktı. Sirius-Beyaz, grubun mensuplarına göre tıpkı olması gereken ve Belegeuse-Siyah'ta olduğu gibi ilk gruptu ve bu noktada örgütlenme sorunu ortaya çıkana kadar hiçbir şüpheleri de yoktu. İlk olarak Şimal tarafından katman fikri ortaya atıldı. Şimal hinlikte uzmanlaşmış bir arkadaşydı. Tanıştıklarından beri ortak çok çalışmaları olmuştu. Onu Sirius-Beyaz'a davet ederken samimi düşüncelerinden çok zekâsını göz önünde bulundurmuştu. Şimal 'in ortaya attığı bu fikir ona üslü sistemi sunma noktasında fazlasıyla yardımcı olmuştu. Tıpkı düşündüğü gibi şimdilik vaziyet çok daha kolay idare edilebilirdi. Grup üyelerince çeşitli planlamalar yapılıyor ancak hiçbirinde hemfikir kalınamıyordu. Teklif edilmesinin ardından üslü sistem yine kendini kabul ettirmişti ve bunu yaparken herkesin de aklına yüreğine sinerek yapmıştı. Bundan sonra süreç hem daha eğlenceli hem de daha korkutucu olmaya başlamıştı. Sirius-Beyaz grubunun her aşamasında yanında olan ve en yakın arkadaşı olarak bilinen Venüs hiç kimsenin emin olmadığı kadar emindi ilk grup olduklarından. Etrafındakileri alaya almak için onları şüpheli tezlere inandırmaya çalışarak kendince tuhaf bir esrarlı hava bile yaratıyordu. Baş başa kaldıklarındaysa ona daha önce bir grubun kurulmuş olma ihtimalinin imkânsızlığını anlatmaya çalışıyordu. Sirius-Beyaz'larca Oluşum'un kuruluş günü olarak bilinen Sirius-Beyaz'ın kurulması için yapılan ilk konuşmanın yapıldığı tarihi

tekrarlayıp duruyordu. O buna büyü adını verdi ve büyü bozmak yapmak istemeyeceği kadar büyük bir günahı. Bu günlerde Siyah'a da düzenli rapor veriyor, süreci kişileri ile birlikte aktarıyordu. İlk alt grup kuran oydu ancak devamı da süratle gelmişti. Siyaha mensup Oluşumcular birer birer yeni grup haberleri ile geliyorlardı. Bazılarında ufak tefek sorunlar baş gösterse de genelde her adım planlanan şekilde atılıyordu. Alınan karara göre Belegeuse-Siyah'ta yılda bir kereden fazla toplantı olmayacaktı. Toplantıya kadar Oluşum bazında kritik iletişim kurmak yasaktı. Gerekli bilgi alışverişi ve üye paslaşmaları güvenli yazılımlar kullanılarak gerçekleştirilecekti. Toplantı dışında birbirlerinin Oluşum yüzünü unutuyorlardı. Beyaz grup ilk günlerinde neredeyse Siyah grup kadar umut vericiydi. Tartışmalar ateşli ve üyeler tutkuluydu. Her toplantıda metinler isteniliyor ve yazılıyordu. Üyeler sosyal hayatlarında gelecek vaat eden bireylerdi. Bu da Oluşum'un başarıya ulaşması ihtimalini gönüllerde ve zihinlerde daha da arttırıyordu. Beyaz grup da Siyah grup gibi olgunca gelişti. Metinler tamamlandı, üslû sistem kafalarda tam anlamıyla oturdu. Onun daha önce kurduğu bir grup olup olmadığı noktasında kafalarda bazı şüpheler hep kalsa da bu artık üzerinde pek de durulmayan bir konu haline almıştı. Beyaz'ın kuruluşunun üzerinden aylar geçmişti ki o artık bu grubun da belli bir olgunluğa eriştiği ve kendi yolunu çizebileceği kanaatindeydi. Kafasında yeni bir hedef kitle vardı. Vega-Yeşil grup kurulması yönünde çalışmalara başladı. Yine aynı süreçler yaşandı. Vega-Yeşil'i kurmak adına konuştuğu ilk şahıs bu Oluşum çalışmasını başlatan ilk iki kişiden biri olduğundan emindi. Tıpkı Aybaba ve Venüs gibi. Bu üçlüden tek doğru düşünen Aybaba'ydı. Oysa neden bu meselenin kafalara takıldığını anlamakta güçlük çekiyordu. Grup kurmaya giriştiği kişiler kuruculuk rolü, bunun verdiği hırs ve gurur ile çalışıyorlardı. O Beyaz'ın ve Yeşil'in toplantılarında hep aynı hissediyordu.

Bu insanları kandırdığı konusunda kendisine dürüsttü ama bunun Oluşum ve üslû sisteme bağlılıktan kaynaklandığını sürekli kendisine söyleyerek içini ferah tutuyordu. Sirius ve Vega'nın ilk üyeleriyle devamlı konuşuyor sürekli onların arasına yenilerini ekliyordu. Kısacık zaman zarflarında iki grubu da beraber idare etmeye çalışıyor, kendisinin ruhsal durumu konusunda yorgunluktan kaynaklı sıkıntılar yaşıyordu. Oluşum işine başladı başlayalı sebebini bilmediği bir baş ağrısı ona çok fazla sancı çektiriyordu. Artık hayli uzun zaman geçtikten sonra bu durumun ciddi bir sağlık sorununun habercisi olabileceği ihtimali aklına geldi. Başlarda sigaraya ve uykusuzluğa yordduğu ağrının kaynağını öğrenmek üzere hastaneye gitti. Kalın giyinmesi gerektiğini, kafasını üşütebileceğini söyleyen doktoru dinledikten sonra bir daha bu şikâyetinden dolayı çılmayacaktı hastanenin kapısını. Ağrıları devam etti ama onun da tahammülü artmıştı. Bu ağrılarla yaşamayı öğrendi. Başlarda bir iki kere yakın olarak gördüğü çevresine bu baş ağrısından dert yansa da ilgi isteyen şımarık çocuk gibi görünmek istemediğinden ve paylaşılan acıların azalmamasından dolayı bundan da vazgeçti. Üslû sistemin uygulanmasında yorgunluk ve zaman sorununa çözüm olarak ortaya koyduğu maddeyi uygulama kararı aldı. Beyaz'ı başlattığı yakın arkadaşı olarak bilinen üye Venüs'ü Yeşil'e de aldı. Artık işleri Yeşil'de de Beyaz'da da onunla bölüşmüş haldeydi. Yeşil Beyaz'a nispeten daha ateşli ve militan bir profil çiziyordu. Aldıkları kararlarda daha radikal ve hızlıydılar yani en azından hızlı olmaya çalışıyorlardı. Yeşil olgunlaşma sürecini daha hızlı tamamladı, metinler daha hızlı yazıldı, organlar daha keskin ortaya konuldu, uygulamaya geçme yönünde daha kararlı adımlar atıldı. Yeşil'deki karakter zenginliği Beyaz'a göre daha ümit vericiyken Beyaz'a göre çok daha büyük dezavantajlar da yok değildi. O sürekli kafasında Siyah'ı mevzuya karıştırmadan Beyaz'ı ve Yeşil'i kıyaslıyor, bu

ayrı gruplarda konuşulanları alınan kararları sentez ediyor ve ayrı ayrı gruplara en verimli olduğunu düşündüğü şekilde sunuyordu. Yeşil kararlı bir şekilde toplantılarına devam ederken Beyaz'da bir takım aksaklıklar belirmeye başlamıştı. Grubun üye havuzundan olsa gerek insanlar arasında zaman ve yöntemler konusunda pürüzler meydana geliyordu. Venüs bu durumu toparlamaya çalışıyor ve bir yere kadar yardımcı da oluyordu. Bu yardım Venüs'e de pahalıya patlıyordu. O da fazlasıyla yoruluyordu. Aynı zamanda Oluşum'un fikirleri Venüs'ün asıl kişiliğini işgal etmeye başlamıştı. Venüs'te ilerde meydana gelecek büyük dağılmanın belirtileri o günlerde sezilebilir haldeydi. Venüs çok sonraları ona yazdığı bir mektupta bu günlerden kerbela olarak bahsedecekti. Yeşil'in temellerinin atılmasında büyük rol sahibi Demirkazık ise artık bu sürükleyicilik ve toparlayıcılık işini tamamıyla başkalarına devretmiş vaziyetteydi. Bir bahar ayında takvim yoğunlaşmıştı. Siyah'ın toplantısı Beyaz'ın toplantısı ve Yeşil'in toplantısı birer hafta arayla gelip durmuştu karşısında. Belegeuse-Siyah yaklaşık bir yıldır bir araya gelmemişti. Dolayısıyla en merakla ve heyecanla gittiği toplantı oydu. Beyaz ise o güne kadar yapılmış en kalabalık Oluşum toplantısını yapacaktı. En umut dolu gittiği Yeşil'in toplantısı o güne değin yapılmış en cesur ve en ateşli Oluşum toplantısı olacaktı. Yumrukların en sıkı kelimelerin en ciddi olduğu toplantı o toplantıydı. Siyah'ın toplantısı heyecanını ve merakını hemen hemen gidermişti. Siyah'ın üyeleri ,Oluşum'un gerçek ilkleri, birer birer kurmuşlardı gruplarını. Ara sıra günlük hayatta rast gelip konuştuğu dostlarından bu yönde ciddi haberler almıştı ancak hepsinin sesini bir arada ve emek dolu görünce Oluşum'a ve umutlarına olan inancının haksız olmadığı gözde görülebilir hale geliyordu. Bu gidişle renkleri tüketirlerdi yüksek olasılıkla. Talihlerine bereket gökyüzü yıldızlarla doluydu. İsimlendirme ve alt üst ifadelerinde Siyah 'da doğan aynı sorunlar Beyaz grupta

çıkıldığında ortaya renk isimleri fikri atıldı. Beyazın adı Beyazca'da Beyaz grup ismini bu şekilde aldı. Yeşil'e yeşil ismini veren de Beyaz olmuştu. Artık evraklarda renk ve yıldız isimleri birlikte kullanılıyordu. Bu şekilde koordinasyonu güçlendiren, tarifi daha sağlıklı hale getiren bir dil ortaya çıkmaya başlamıştı. Siyah, Beyaz'ın ve Yeşil'in isimlerini kanıksamıştı. Belegeuse 'in toplantısı daha öncekiler gibi uzun saatler sürmedi, her bilgi sistemli veriliyor ve meselelerin sadece özü konuşuluyordu. Birkaç üye kulüpler için çalışmalara başlamış ve kendi guruplarında komite faaliyetlerini hararetle yürütüyorlardı. O Siyah'dan iki kişiyle sene içinde buluşmak üzere sözleşti ve bir sene sonrasına toplantı kararı alarak ayrıldılar. Beyaz'ın toplantısında Siyah'da tartışması hiç yapılmayan konular görüşülmüştü. Bir eğitim kurumu merkezinde örgütlenerek ve oraya varisler bırakarak üye havuzu asla kaybedilmeyecekti. Kahretsin diyordu, bu fikir Siyah'da aklıma neden gelmedi ki? Sürece çok daha geç başlayan ama Beyaz'ı yakalayan Yeşil'de ise lokomotif görevi gören üyeler Oluşum'un mücadelesinde somut adımların atılmasına yönelik istahlı nutuklar atıyorlardı. Sirius-Beyaz ve Vega-Yeşil gruplar, komiteleri hemen hemen aynı haftalarda kurdular. Yeşil, komiteler meselesine ilk günlerde daha sıkı bağlanmıştı. Siyah'da kurulan bazı komitelerin kurulmaması, üye eksikliği ve şimdilik ihtiyaç duyulmaması gibi sebeplerden ötürü söz konusu olmuştu. Bu esnekliği sağlayabilmenin gerek olduğunu zaten en başından kararlaştırılmışlardı. Vega-Yeşil, ekonomik gereklilikleri tıpkı Siyah ve Beyaz gibi görmüş ancak çözüm konusunda daha renkli fikirlere sahip olmuştu. Siyah,ın toplantısında paylaşılan veriler daha çok farklı alanlara odaklanan diğer alt grupların genel niteliklerini yansıtıyordu. Belki de kendisinin içinde olmasından ötürü ona bu kurulda paylaşılan verilerden en umut verenin Yeşil'in verileri olduğu ve üslu sistemin sırlarını öğrenmeyi hak edenin bu grup olduğu aklına

geliyordu. Yeşil'in toplantılarında grup oluşturma, üslû sistemin püf noktaları gibi konular sık sık konuşuluyordu. Böyle durumlarda alt grubun psikolojisinin yönlendirilmesi ve nasıl olması gerektiği konusunda herkesin birbirine yakın fikirleri vardı peki bu grup Vega-Yeşil olsa tüm planlamalar denilen gibi olacak mıydı? Konuşulan oydu ki olurdu. Bunu ancak zaman gösterecekti.

Üç grupta da toplantılar bitmişti. Son toplantının nasıl geçeceğini ikinciye bakarak, ikincinin nasıl geçeceğini ilkinin bakarak, ilkinin nasıl geçeceğini de planlamayı yaparak tahmin edebilmişti. Oluşum'un kaderinin bu şekilde devam etmesi onun için korkutucu olurdu. Olumsuz olmak zorunda değildi ama bazı sürprizler de bekliyordu insan. Kişisel dünyası meşgul olduğu işlerin de etkisiyle gün geçtikçe geliyor ve farklılaşıyordu. Duygusal çevresinde gelgitler hayli artmış, Oluşum dışı hayatında insanlar için birkaç kişi hariç çekilmez birisi olup çıkmıştı. Erkek aile büyüklerinden miras kalan öfke ve asabiyeti olduğu gibi karakterine yapışmıştı. Bu kötü mirası modern çağın gereklerince kullanışlı hale getirmeye çalışıyordu. Devam eden haftalarda Oluşum'da da hayatında da meseleler daha da garipleşirken sadece içindeki sevgiye ve öfkeye tutunabiliyordu. Sanki bu iki duygu birlikte onu ayakta tutabilmek için aralarında anlaşma imzalamışlardı. Elbette bütün Oluşumcular Oluşum özelinde de tutunmuşlardı bir takım değerlere. O da bu kümeden ayrı tutulamazdı ancak sanki onun için Oluşum da dâhildi sevgi ve öfkeye. Bugüne kadar kendilerini herhangi bir etiket veya ideolojiye ait olarak görmeyen insanlar bir araya gelmiş ve kendileri bir fikir inşa etmişlerdi. Hayatları üzerindeki ölü toprağını atmışlardı. Birtakım alışılmışları değiştirme isteği ve buna güçlerinin olduğuna yönelik inançları onlar için adeta salt motor görevi görüyordu. Yaratmanın verdiği iç huzura sığınıyorlar, aleyhlerine olan onca şarta rağmen bunun sayesinde hayal kurabiliyorlardı. Memleketi kurtarmak

size mi kaldı, iki asırdır yurdumuz gençliğine yönetilen ve onların da nasibine düşen teslimiyetçi soruydu. Onlar da başaran ve başarmayan her çağın kader ortakları gibi bu soruya gülüp geçiyorlardı. Vega-Yeşil grupta deniliyordu ki senin ve arkadaşının tuzu kuru ona rağmen buradasınız, Sirius-Beyaz grupta deniliyor ki başka türlü-sünü hayal edemiyor ve istemiyorduk, Belegeuse-Siyah ise karanlık dünyalarını ve memleketlerini umutla ve emekle ortaklaşa aydınlatmak için onu terk etmiyordu. Sürekli bir şevk içerisinde toplantılar düzenleniyor, planlar kuruluyor, fikirler yaratılıyor ve şiirler okunuyordu. O artık zamana karşı olan çaresiz tutsaklığını yenmişti bir kere. Anlara ait olan duygular ve düşünceler kuşatmıştı hayatının dört bir yanını, her saniyesini. Gökyüzünde bir kalp gibi atıp duran Tarık'ı seçti gözü. Tarık, bilgi alandı ve bilgi verendi. Her suça ortak, her teze anti sunandı. Kestirme yolları aydınlatandı, gökyüzünün madalyon taşıyan yoldaşydı. Her durumu ana göre değerlendirmeyi severdi. Severdi Tarık tıpkı onun gibi bıkmadan, usanmadan birtakım şeyleri. Tarık kimi zaman daha elzem kararlar alırdı onun aksine. Daha çok susardı bildiğinden dolayı anlatmanın fayda etmezliğini. Anlaşılmayı beklemeden anlatmazdı herkese. Dünyayla sorunları vardı onun da. Uzayda işgal ettiği konum yeryüzündeki insancıklardan hayli uzaktı. Kendilerini burjuva düzeninin zirvesinde sanan ve düzeni savunan tıpçı arkadaşlarına benzemezdi. Marx'ın formülize ettiği yabancılaşma meselesini Marx'ın kapağını açmadan ortaya koyan ve bu vahamete başkaldırandı. Geceye eşlik eden, dert dinleyen, dert anlatan, öfkelenen, vefa gösteren, huysuzlanan, düşünendi Tarık. Tarık'ın sessizliğinde çok sigara içmişti. Tarık ile birlikte çok can sıkılmışlardı. Düzenin garabeti despot denetçi müdürlerden çok papara yemiş, galaksilerinin dumanlı asteroitlerini çok toplamışlardı. Sapkın hayallerinde Tarık vardı yanında ve en cesurca yere vuran düşüncelerini Tarık'tı. Ancak her

yıldızın olduğu gibi Tarık'ın da hükmü bir yere kadardı. Döndükçe yerküre ve devindikçe mevsimler Tarık da uzaklaştı. Kimi zaman gök atlasta göze çarpan ve aranınca bulunan hale geldi. Yaşamın gerçekliğinin kimseye olmadığı gibi Tarık'a da acıması yoktu. Geriye kalan sancılı muhabbetler, yaratıcı tasarılar, güzel olduğu yaşanırken de hissedilen anlar, ortaklaşılan günahlar artık gün battığında akla gelen birtakım parıltılardı. An bütün dostlukları ve güzellikleri vahşice öldürmüştü. Bütün yıldızlar tek tek sönerken o gözlerini kapatıyordu. Gece olup herkes çekilince yastık ve yorganına sigarası ve dudağındaki Sevda Türküsü ile iki gri duvar arasında aşağı yukarı adımlayıp düşünmek, umut etmek tek gerçeği olmuştu yaşantısında. Herkes uyuyor şu an bir ben ayaktayım. Tanrı bile ki varlığına dair ikna edici bir kanıt göremiyorum, eğer varsa fosur fosur uyukluyor fazla kaçırdığı cennet şarabından dolayı sızdığı gümüş tahtında. Ben düşünüyorum. Ben hayal ediyorum. Ben acı çekiyorum. Ben umut ediyorum. Düşmanlar, dostlar hepsi uykuda. Çalışıyorum hunharca öyleyse başarısız olmak acımasızlık, haksızlığın daniskası olur diye düşünüyordu. Emek verilen geceler boşa gitmemeliydi. Denilmişti ki ona çocukluğundan beri 'Emek veren kazanır'. Çocukluğunda ona çok büyük yalanlar söylemişlerdi. Bu da yalansa terk ederdi hemen düşüncesini. Kendini kandırmaktan hatta bunu sezmekten bile nefret ediyordu. Olup bitecekleri henüz çok net göremediğı o günlerde not aldı defterine. Emek konusunda da mı aldattılar beni, emek neydi, bize istediklerimizi verebilir mi? Düşünce yelpazesini genişlettikçe ve yaşadıkça işin aslını öğreneceğini düşünerek kaldırdı defterini. Yüreğinde minik bir temenni: Emeksiz bırakmayın beni.

Bir gün yine böyle bir gecenin sabahında arkadaşı gelmiş ve sormuştu ona. Hayatı sence de kendimiz için çok zor hale getirmiyor muyuz? Normalce yaşayıp ölmek varken olayı karmaşıklaştırmıyor muyuz? Yanlış anlama

beni. Kastettiğim giriştiğimiz sosyal çalışmalar değil, açık konuşmak gerekirse Oluşum'u kastetmiyorum. Kastettiğim günlük hayatlardaki tercihlerimiz. Aileye bakışımız, inanca bakışımız, geleceğe dair kurgularımız, mesleki planlarımız... Anla işte, düşüncelerimiz. Çoğunun tercih etmeyeceklerini düşünüyor ve yapıyoruz. Zihnimize uçlarda gezmeye kalkışıyoruz. Hem de delirmeden yapıyoruz bunları? En azından sen bunların basit meseleler olduğunu ve insanı delirtmeyeceğini söylüyorsun. Neden? Haklıydı. Hayatı kendileri için diğer birtakım insanlara nazaran daha zor hale getiriyorlardı. Yaşayabilirlerdi gereken olarak iddia edilen şekilde ya da sorumluluklarını yoz toplumdan öğrenerek ama bunu yapmıyorlardı. Bu yapmama hali ellerinde olarak mı yoksa ellerinde olmadan mı oluyor düşünmüyor da değillerdi. Aslen arkadaşının tarif etmeye yeltendiği herkesin yaşadığı ve toplumun tasvip ettiği normal hayat neydi ki? Hayalini kurdukları bir serüven miydi? Bu hayat serüven olarak nitelendirilebilir miydi? Nasıldı çoğunluğun azgınca arzuladığı yaşantı, yağlı etleriyle düşündükleri düşünceler?

Doğdun bir hastane odasında. Ailen klasik bir Türkiye ailesi. Anne var, baba var. Belki bunlardan biri veya ikisi de yok ama bir şekilde bakılıyor sana. Bebekliğinde kaçıcı çocuk olduğuna göre değişen bir ustalıkla büyütülmeye çalışılırsın. Agu buğular, memeler, hecelemler ve emeklemelerle asla hatırlamayacağın aylar geçirirsin. Sen fark etmezsin ama hayatının temelini atıldığı yıllardır bunlar. Ailenin kültürüne ve soy kütüğüne bağlı olarak kendine ait konuşma yetini edinirsin. Birbirine benzeyen birkaç yılın ardından anasınıfına yazdırılırsın. Eğer annen de baban da çalışan insanlarsa anasınıfı öncesinde bir kreş geçmişin olur mutlaka. Ailenin seni kreşe göndermeye bütçesi yetmiyorsa veya tutumlu ebeveynlere denk gelmişsen bir teyze veya anneanne sıfatına sahip bakıcı elbet çıkacaktır karşına. Anasınıfı

sonrası ilkokul macerası bekliyor olacak seni. İştahlı canavar, ağzını ve kollarını sonuna kadar açmış seni bekliyor. Kocaman dişleriyle posaya çevirecek seni. Sen bu durumu anlamış olacaksın ki ağlıyorsun okulun ilk günü. Eğer bu ağlayan çocuklarsan hiç şansın yok demektir. Belki de çokbilmiş erken büyüyen çocuklarsındır ve olgunlukla karşılıyorsundur bu canavarı. En iyi ihtimalle meseleyi o kadar da büyütüyor ve süreci takip ediyorsundur araya ufak tefek haylazlıklar sıkıştırarak. Sana bu beton yığınının içinde okuma ve yazma öğretilir. Yıllara göre değişmekle birlikte genelde bu aşamanın hemen ardından veya eş zamanlı olarak dört işlemin temel kuralları da kazınır kafanın duvarlarına. Hayata daha sıkı tutunmanı kolaylaştıracakmış gibi hayat bilgisi dersi vermeyi de ihmal etmezler, bak işte bu gerçekten önemliydi. Hemen hemen her ebeveyn gibi seninkiler de başarılı olmanı ister ve zeki olduğunu iddia ederler. Öylesindir de. Okuma yazmayı bir çırpıda öğrenirsin. İlk kitabını okursun. Yıllar sonra bahsedersin sevdiklerine kitabın adından ve konusundan eğlenceli bir şekilde. Artık ulu önderi daha yakından tanıyorsundur ve ezbere bildiğin tek sesler kısa sureler değildir. Marşlar, şiirler, folklorik müzikler ama daha çok marşlar her bir yandan kuşatır seni. Meraklı ve mizah yeteneği az da olsa gelişmiş bir çocuksan çocukluk maskesinin arkasına sığınarak dindar babana sorabilirsin tepkisini öğrenmek için baba biz ileri görüşlü kumandanın askerleri miyiz, diye. Kreş, anasınıfı, ilkokul derken atılmışsındır artık eğitim hayatının iyice içine. Ortaokula başlarsın. Tabi ki ailenin telkinleri ve sınıf ortamının rekabetçi havasıyla derslerde başarılı olmaya zorlanırsın. Bir de asılan listeler ve veli toplantıları yok mu onlar da bu işin cabası. Derslerine çalışırsın. Biraz da kaptırdıysan kendini eğer ıskalarsın çocukluğunu. İyi aile evladı derler sana, kimisi övmek için kimisi yermek için kullanır bu tabiri. Sense bunları düşünmezsin, tek düşündüğün şey aileni ve

toplumu memnun etmektir. Onların istediği gibi biri olmaktır. Belki de bir nevi mevcut düzene bir çark olarak da senin çakılmandır. O yaşlarda henüz mevcut düzen, modern kölelik, toplum baskısı tanışma ihtimalinin düşük olduğu kavramlardır ama iyi bilirsin el âlem ne deri, cin ve şeytan hikâyelerini ya da olur ya seküler bir ailedensen yurt dışındaki güzellikler, salonun incelikleri veya alkol almanın adabıyla büyütülürsün. Seni ortaokulun son yıllarına doğru liseye yaklaşma heyecanı basar. Sınav vardır veya sınavlar. Sürekli adı değişen, yozluğundan hiçbir şey kaybetmeyen o sınavlar. Hazırlan kızım, hazırlan oğlum. Lise üniversiteyi belirler yalanıyla gömülürsün derslere. Belki bu yıllarda keyifli bile gelebilir sana dayatılan müfredatı çalışmak. Zaten vaziyet bir yerde senin için de gurur meselesi haline gelmiştir artık. En iyisi sen olmalısın. Sen yapmalısın. Birinci olmak iyidir. Düşünmezsin bu kadar çalışırken ne için çalıştığını. Ne hayal edersin üzerinde pek durmazsın. Çünkü sana hazır sunulmuş hayatlar vardır. İdoller, rol modeller vardır. Aralarından beğen, seç ve yaşa istediğin hayatı. Özüne inersen hepsi birbirinin aynısı. Kimisi hastanede, kimisi okulda yaşadıklarını sanır yaşamı. Lise sınavına girdin. Pek heyecanlı pek duygusal anlar yaşamış olabileceğin gibi gayet soğukkanlı da atlatabilirsin bu süreci, ne de olsa çalışmışsındır, hâkimsindir konulara. O yılki sistem nasıl uygun görmüşse o usullerle sınavlar açıklanır ve yerleştirme süreci başlar sen ve senin gibi yüz binlerce kader ortağın için. Bir kaç skandal patlar o yıl bir iki gün sonra unutulacak ve kesin yoksulluk içinde yaşayan bir ailenin çocuğu –genelde çoban olur- derece yapmıştır bu sınavlarda. Sen de başarına göre gurur kaynağısındır ailenin. Kızım şurayı kazandı amcası, oğlum önümüzdeki sene buraya gidecek ablası vesaire. Aile memnun, okul güzel. Çalıştın, hak ettin, geldin, lisedesin. İlk günlerde öğretmenlerden bir şey işitiyorsun. Liseyi kazanmakla iş bitmez, biz kimleri gördük dereceyle geldiler de kaç sene

bir yere yerleşemediler, burada yatmak yok üniversite istiyorsan daha fazla çalışacaksın. Hocam hani lise üniversiteyi de belirlerdi. Lise önemliydi. Lise belirleyiciydi. Ne anladım ben bu işten? Herkes yerleşerek geliyor, siz fire olarak tabir ettiğiniz öğrencileri mezun ediyorsunuz. Bre insan evladı neden çalıştım da kazandım burayı o zaman? Buranın numarası neydi de geldim ben o kadar yol? Bu masumane soruları sorarsın belki. Hiç aklına gelmeme ihtimali de vardır elbette ama bir süre sonra hak etmek için burada da çalışman gerektiği yönünde ikna edilmişsindir. Lisede de yine hayallerinin detaylarını katalogdan seçerek çalışırsın sınavlara. Elbette burada çalışmanın sebebi iyi bir üniversite kazanmaktır. Öğretmenlerin ve ailen üniversitenin iş imkânlarını ve hayat konforunu belirlediğini söylerler. Sen yine safça inanırsın bu yalana da. Liseyi hırsla okursun, önündeki sınav daha da zorlu gelmektedir sana. Lisedeki arkadaşlarla geleceğe yönelik tasarılar da olmaz değil. Kiminiz büyüyünce doktor olacak kiminiz ise mühendis. Bol para kazanmalı ve hayli sıradan bir yaşama daha çok yaklaşmak için yarıştırlırsınız. Yoğun tempoda koşturulursun. Psikolojisini iki net uğruna bozan da vardır uygun algıyı oluşturmak için yalan söyleyen de aranızda. Zekâna güvenerek, programlar hazırlayarak hazırlandığın sınavdan yine alınının akıyla çıkarsın. Aranızda yeterince çalışmadığını düşündüğünüz arkadaşlarınız olursa onları da laf arasında üstü kapalı kıskanmaktan kendinizi alıkoyamazsınız büyük ihtimalle. Üniversitede ailenizin ve toplumun genel beklentilerini de göz ardı etmeden tercih etmiş olduğunuz bölüme yerleşirsiniz. Kalacak yer ayarlanır ve eğitimin en eğlenceli hali olarak düşlenen üniversite serüveni başlamıştır artık. İyi bir bölümde keyifli bir şehirde okursunuz genelde. Finaller vizeleri kovalar ve bir yalan daha artık gün gibi karşınızdadır. Üniversite elbette hiç önemsiz değildir ama önemli olan kendinizi geliştirmenizdir. Sertifikalar toplamanız, yabancı

dilleri su gibi konuşmanız ve çakal gibi biri olmanız istenir sizden. Nerde sivrileceğini bilen, insanları manipüle edebilen, kurnaz, oyunun açıklarına hâkim, ezilmeden ezebilen, yalakalıkta maharetli, en önemlisi para kazandırabilen biri olmanız hayati derecede önemlidir iş hayatınızda. Sayılan gerekli özelliklerin yanında kendini bilgi ve birikim açısından geliştirmiş olanların tatminkâr duygusu hayal eksikliği ve sıradanlığı arasında hissedilmez bile. Bu yıllarda neden çalıştığınızı düşünme faaliyeti nihayet daha da derinleşmiştir artık. Mezun olmuş ve kısa bir bocalamanın ardından o hayata daha da yaklaşmışsınızdır. Düzenli bir işiniz ve gelir kaynağınız vardır. Sabah çıktığınız eve akşam dönersiniz. Henüz fikir uyuşukluğundan ibaret olan hayatınızın en büyük hatasını yapmadan önce size yaşamının güzel olduğunu düşündürtecek sözde maceralara atılmadan edemezsiniz. Eğitim kurumları gençlik yıllarında heyecan sanılan çağ ritüellerinizi gerçekleştirmeniz için eşsiz bir sahadır. Güzel kızlar yakışıklı erkeklerle, dersleri iyi olan ve spor takımlarında boy gösterenler bir adım önde. Bayağı laflarla kurulan ilişki, taraflara özel gelen ama kopyalanmış saçmalıklarla gelişir bir süre. İleride masumca anılan ama özünde komik olan cinsel temaslara bir süre gözünüzü daha da kör eder. Özel günlerde sermayeye boyun eğerek ve sinema salonlarını ter kokutarak yolunu kaybetmiş korsan gibi ada ada dolaşırsınız. Akranlarınızın sözleri şekil verirken duygularınıza kendinizce tecrübe edirsiniz. Onlarca ilk vardır ve idam sehpasında hepsi unutulmuş olur. Evlendiğiniz, toplum normlarına uygun kadın size kapıyı açar. O da kendi pek mükemmel işinden az önce gelmiştir. Sarılır öpüşürsünüz evlilere ve evlilere fazla maruz kalanların yaptığı şekilde. Hafifçe yandan yarım paralel ses çıkartmalı çevik dudak hareketi. Hayatım nerede kaldın çocuklar seni çok özledi? Tabi ya çocuk istenir sizden ve siz de yaparsınız üzerinde pek

durmadan. Anca geldim bir tanem. Yemek yenilir çay içilir ve geçirilen günler bolca yalanla karşılıklı anlatılır. İş yerinde can sıkın arkadaşlardan dert yanılır. Alınması muhtemel primlerinden bahsedilir. Aile dostlarının küçük bir dedikodusu da yabana atılmaz asla. Çocuklarla ilgileniyormuş gibi davranılır ve onların anlattıklarını dinlemeden kafa da sallarsınız artık çünkü sizler sigortalı, iş güç sahibi, her gün eve ekmek getiren, hayatı daha çok görmüş geçirmiş, sadece çocuklarının iyiliğini düşünen ve bunu bilebilen, pek haşmetli anne babalarsınızdır. Hakkınızdır çocuğunuzu dinlemeden umarsızca kafa sallamak. Çocuklar uyuyunca ya hayatınızın ilk ve son ve tek ve gerçek ve eşsiz aşkıyla tartışarsınız ya da dinleniyormuş gibi yaparsınız birbirinizin koynunda. Çocuklar soru sorup kafayla cevap alacak yaşa geldiklerine göre bir süre geçmiştir evlenmenizin veya birbirinizin olmanızın üzerinden. Yani ancak rüyanızda görürsünüz o ilk günlerin romantik sevişmelerini. Televizyon açık unutulur ve ikinizi de rahatsız eden horlama sesleri eşliğinde geçirirsiniz geceyi. Ertesi sabah tatildir. Büyük bir masa kahvaltısı yapılır. Eşe dosta gidilebilir ya da birileri misafir edilebilir o gün. Bu toplantılardaki sidik yarışırma hali pek değerlidir sizin için. Adeta hayatınızın monotonluğunun bütün acısını çıkartıyormuşçasına saldırırsınız birbirinize. Kahvaltı sonrası topluca pikniğe gidilir. İpi, topu, hamağı söylemeye gerek yoktu belki de. Mangalı yakmak bu tarz çok eğlenceli etkinliklerde her zaman sizi iki adım öne taşıyan bir meziyet olmuştur. Piknik esnasında bir süre herkes bir arada vakit geçirir. İlerleyen dakikalarda kafa dengini alan çekilir köşesine. Gıybetler, veryansınlar bu dakikalarda baş gösterir. Pikniğin ardından herkes günahsızca vedalaşır. Arabası olanlar araba sahibi hanenin kadınlarının bütün örtülü tehditlerine rağmen arabası olmayanları evlerine bırakır. Araba sahibi hanenin kadınları dostlarını eve bırakıp ayrılırken yanlarından

duydıkları teşekkür karşılık saçmalama ayol taksiye paramı verecektiniz derler. Evli evine köylü köyüne gittikten sonra aşkım bugün dışarda yiyelim mi der erkeklere eşleri. Alışmıştır artık bir kere zahmet çekmeden yenilen yemeğe. Belki de özlemiştir. Evliliğin ilk birkaç ayından sonra sadece riyaya dönen yardımların yetersizliği ayyuka çıkmaya başlamıştır. Kadınlar böyle anlarda kırılmaya gelmezler. Yemek dışarıda yenilecektir. Güzel bir restoranda siz az pişmiş etinizi yerken diyete başlamış olan eşiniz salatasını çatallamaktadır. Belki sinemaya da gitmek istersiniz ama kural gereği ondan sonra da yemek yenilmesi gerektiği için ve eşiniz diyetinde olduğu için bu fikirden şimdilik vazgeçer ve haftaya gerçekleştirmek üzere evinize dönersiniz. Haftalar aylar böyle geçer. Yıllık izinlerde deniz kenarına tatile ya da memlekete gidilir. Ailenin yaşlı bireyleri öldükçe cenazelerine katılır. Çocuklarınıza sizinle aynı sığ hayatı yaşatabilmek için nesillerin damıtarak geliştirdiği komplolar hazırlarsınız. Evinizi, evinizin içindeki eşyaları, telefon markanızı, kıyafetlerinizi ve arabanızı bir üst sınıfa taşıyabilmek için ya da eski kafalıysanız yastık altını, çağdaş bireylerse bank hesaplarınızı kabartmak için gece gündüz sizin kendilerine sağladığınız kar dışında hiçbir insani özelliğinizi umursamayan patronlarınıza ve devletlerinize çalışırsınız. Monoton hayatınızdan sıkılmamak için daima bir burjuva etkinliği de kapıda beklemektedir. Bu dopinglerin etkisi kısa sürelidir. Kendinizi doğan her yeni günle kandırmaya alışırsınız. Ben mutluyum, ailem var, yaşasın, karımı seviyorum, ,işim çok güzel, çocuklarımın gerçekten iyi olmasını istiyorum, hayır anneme benzemedim, hayır babama benzemedim, yaşasın burjuvazim, yaşasın sınıf avantajlarım, patronum bana insan muamelesi yapıyor, arkadaşlarla balık avına çıkacağız kesin çok eğleniriz, hayalini kurduğum hayata eriştim, ahmak değilim, fırsatları değerlendirdim, sigortamın garantisi altındayım, herkes beni kıskanıyor,

yakında ben de şunun gibi zengin olurum bu gidişle, parayı şimdi altına bassam seneye ikinci daireyi alır önce kiraya çocuklar büyüyünce ilk evlenene veririm, oğlana bedava damada parayla... Avuntular, yalanlar, dolaplar dönüp durur boş kafanızın içinde. Kendinizi oy verdiğiniz parti seçim kazandıkça veya tuttuğunuz takım şampiyon oldukça bir işe yaramış zannedersiniz. Atanız sandığınız kişilerin tarihini okudukça zeki olduğunuz yatmıştır aklınıza. Duvarları romantik renklere boyalı evinizde eğer dinliyorsanız batılı dâhilerin bestelerini ve içiyorsanız köpek öldürenden pahalı bir şarap yavaş yavaş halktan çok daha entelektüel olduğunuza dair bir kanı sarar bilincinizi. Birbirine benzeyen yıllar geçer ve yaşlanırsınız. Sigortalı işinizden emekli olursunuz. Birikmişlerle çocuklar evlendirilir ve bir yazlık alıp oraya yerleşilir. Son yıllarınızda toprakla ilgilenmeye başlarsınız. Adeta toprak sizi çekiyordur. Hobi bahçesine ya da koleksiyonlara merak sarılır. Yaşam tarzı, beslenme, atalarınızdan aldığınız genler de göz önünde bulundurularak tek gerçeğe hayatınıza son verilir. Öldün. Bu mudur yaşamak? Kimseye bir katkıda bulunmadan ve öldükten sonra soyunca ara sıra hatırlanmak mıdır yaşamak? Yıllarca o anlamsız ve seni kalabalıklar içinde olsan dahi yalnız yakalayacak ölüm için mi çalıştın? En güzel gençlik zamanlarını pazar günkü büyük kahvaltıyı eksiksiz yapmak ve iyi bir arabaya binmek için harcadın. Sınavların sana vereceği yaşam bu muydu? Daha şanslı doğduysan yani zenginse annen baban belki ilk zamanlardaki bu zorlukları yaşamana hiç gerek yoktu ve konforun daha gözde bir durumda olacaktı ama bu tahmin edilebilirliğini ve sıkıcılığını hiç değiştirmeyecekti hayatının. Avel geldin avel gittin, başını kaldırmadan gökyüzündeki yıldızlara.

Dostum işte belki de böyle yaşamamak için zorlaştırıyoruz hayatı kendimize. Belki de yapımız ve düşündüklerimiz bizi buraya sürüklüyor. Birtakım gariplikler yapmaya, düşünmeye, değiştirmeye,

sorgulamaya, başkaldırıya, ölüme, intihara... Hop, dur oğlum o kadar da değil yani. Lafın gelişi dedim canım sen de. Tamam, ben anlattım işte. İstersen git o hayatı yaşa. Bak; ne olacağını, nasıl bir yaşantının seni beklediğini söyledim ben sana. İstersen de ha bire düşüncelerle acı çektir kendine. Senin tercihin. Bazı insanlara olayları, olacakları böyle açık seçik anlatınca öngörülen hayatın anlamı kaçar ve tercih edilebilirliği yok olur. Bazı insanlar içinse bu olacaklar güzel düşlerdir. Bu hayatı güzel bulan gafiller ne güzel bir hayat tasarladın şeklinde anlatıcıyı dumura uğratacak karşılıklar verebilir. Önemli olan insanın kendisini tanıyıp ne istediğini, nasıl bir yaşam için hala hayatta olduğunu kendisine açık ve net olarak söyleyebilmesidir. Anlık buhranlar ve teşviklerle uğruna yollara düşülen hayatlardan daha o hayata ulaşmadan uzaklaşılabilir. Öyle de olmuştur. Oluşum'da yeni alt gruplar kuruldukça ve ilerlemeye başladıkça bazı gruplarda tıkanmalar yaşanıyor hatta kopuşlar bile meydana gelebiliyordu. Gruba dâhil olma aşamasında kendilerini pasife çeken üyeler şaşkınlık uyandırmıyordu ancak gruba dâhil olalı uzun zaman geçmiş ve bir ay sonra toplantı yapılmasını desteklemiş bir üyenin bir hafta içinde kararından tamamen uzaklaşması ve Oluşum'u terk etmesi insana her şartı sorgulatabiliyordu. Dostum çabaladım ancak olmuyor. Son kez kendimi dâhil etmek istedim aranıza, beceremedim. İlkelerden asla sapmayacağım, önünüze ömrümce taş koymayacağım. Uzun vadede baltalara sap olursak yardımımın dokunacağı bir probleminiz veya programınız olursa ona da kabul ama bundan sonra ben yokum. Ben inanmış değil ikna edilmişim. Kolay gelsin. Kendinize iyi bakın. Gider ve o hayatı tercih eder. Sap olacağı hayatı belki de yaşamayı, kim bilir? Sağlık olsun denilebilir en fazla ama sağlık olmaz. Terk eden her yoldaş mücadele etmeye devam eden Oluşumculara atılan bir kazıktır. Belki de tam tersidir, her davaya devam eden kazıklıyordur terk

edenleri. Biraz da terk edene bağlıdır bu durum. Peki, terk edişlerin sebebi ne? Neden bir Oluşumcu yahut herhangi bir yapıdaki yol arkadaşı vazgeçer mücadeleden. İncelenesi bir konu herkesin geleceği için bu.

Neden terk ederler? : İnsan yenilikçi, devrimci, farklı, marjinal, cesur gibi nitelendirilebilecek hareketlere daha çok gençlik yıllarında dâhil olur. Makul de bir harekettir bu. Ne de olsa gençsindir ve içinde sönmeyecekmiş gibi gelen bir ateş vardır. Şikâyetçisindir birçok süregelenden. Zaman senin aklından geri kalmıştır. Çağınla çatışma halindedir. Sindirilmemişsindir henüz sistem tarafından. Arkadaşların da vardır senin gibi düşünen. Mantıksız bulduğun durumları emeğin ve aklınla değiştirebileceğine inancın vardır. İstenilen hayat gördüğün yetişkinlerinki gibi değildir. Ansızın gelen bir davete ya da kafanın atmasına bakar direnişe, harekete geçmen. Artık yoldaşlarıyla atılmışsındır kavgaya. Daha sonra koşullar birer birer devreye girer terk edersin, söylediğinin aksi olan birçok bahane vardır içinde. Korkar terk edersin, imkânsızdı der dilin. Üşenir terk edersin, güçsüzüz der dilin. Heyecanın söner terk edersin, büyüdüm ben der dilin. Hedefler artık işine gelmez terk edersin, yaptığımız çocukluktu der dilin. Rahatı bulur terk edersin; sevgi, aşk, aile der dilin. Aslında sadece terk etmişsindir. Peşinen yapamam, der dilin. Terk edilen düşünce terk edildikten sonra hala yaşamaya devam ederse terk eden zamanında baş koyduğu düşüncelerinin aksine, bu terk edişin yanına bir de ihanet eklenir artık. Bir nevi mastürbasyon araçları haline gelir eskiden yaşantının büyük bir kısmını oluşturan detaylar. Yalnız kaldıkça davanı hatırlatan müzikler dinlersin, şiirler ezberlersin. Eski sana, eski size yakın bulduğun gençle veya gençlerle karşılaşınca buruk bir sevinç kaplar içini. Başını hafif öne eğer bizden geçti dersin. Eskidendi... Terk edildik.

Bir kaç kişi de olsa Oluşum'un genel sayısına göre az dursa da rakamlar Oluşum'u terk edenler ve düşman denilen insanların arasına karışanlar oldu. Susan, çalan, kandıran, korkan... Bu olaylardan sonra onların üzerine birçok söz söylenebilir belki de ama bu söylenenler de akıl ve vicdan sahipleri için kâfidir. Silkelendi. Ne ara bu konuya geldim, diye düşündü. Arkadaşının yanından ayrılmış aklına gelen birkaç dizeyi yazmak için bahçenin köşesindeki yeni boyanmamış banka oturmuş ve bunları "Neden terk ederler ? " yazısını yazmıştı. Demek ki içinde bir yerlerde bu duruma kızgındı. Yazının başlığı duygusal ilişkilerdeki terk edişleri andırıyor gibiydi. Gülümsedi. Bu basit bir soru. Üzerine uzun uzadıya düşünmeye gerek olmayan, biraz psikoloji okunsa anlaşılabilir, insanın genel yapısı biraz tanınsa kavranabilecek bir soru. Geçelim.

Suriye'de dünya düzeni ve insani tabiat dolayısıyla çıkan savaştan dolayı yurdunu terk eden ve evsiz kalan, Türkiye sınırına sığınan İman Ahmet Leyla isimli bir buçuk yaşındaki çocuğun soğuktan gözleri açık donarak can verdiği ortaya çıktı. Hastanenin ölüm raporunda yalnızca dört buçuk kilogram olan İman'ın şiddetli soğuk algınlığı sonucu nefesinin kesilip kalbinin durduğu, beslenme yetersizliği çektiği ve aynı zamanda Serebellar Atrofi hastalığıyla da mücadele ettiği belirtildi.

Hadi insanoğlu. Şimdi git de yaşa rahatlar içinde. Yemeğini ye, sıcacık evine git. İsrâf et. Oy kullan. Dua et. Legal hırsızlıklar yap. Politikacıya kulak ver. Vergini öde. İnan Tanrı, Mesih gibi avuntulara. Cuntaların abidelerine biat et. Cennetle mastürbasyon yap. İnsanın bir yerde yıkıcı ve düzeltici, isyankâr bir eylem yapmadan oturması yani düzenle uyum içerisinde yaşamaması, az önce ajans sayfasından okuduğum haberdeki çocuğun ölümüne neden oluyor. Dünyanın bir ucundaki züppenin cebindeki fazla paralar diğer ucundaki yoksulun sefaletinin sebebi. Eğer birinin bir gereğe ihtiyacı varsa ve bunu temin

edemiyorsa o gerekten fazlasına sahip olan diğeri ihtiyacını gideremeyenden fazlalık olarak elinde bulundurduğu gereği çalmış demektir. Kimse kendini kandırmasın. Yerin dibine batsın serbest piyasa dolaşımınız. Hepimiz katiliz. Hepimiz sorumluyuz. Ceza çekmeyecek suçlularız. Cezamızı kendimiz vermeliyiz. İsbet olur da nereden çıktı bu şimdi? Gerçeğin içinden sıyrılıp geldi, yüzünüze vurmak istedim. Ağlamak istiyorum anlıyor musun? Asıl sen nereden çıktın? Gerçeğin içindeydin zaten, yüzüne vurulmak istedim. Bu konunun seninle alakası yok rahat bırak beni düşünmem lazım. Çözüm olmalı, çare olmalı. En azından adalet sağlanmalı. Ceza verilmeli. Kendi hayatında adaleti sağlayamayanlar adaletten bahsetmemeli. Sen demedin mi az önce? Ben gelmeden önce sayıklıyordun ya. Kitap okuyordum. Hepimiz suçluyuz, cezamız verilmeli, insanlık falan diyordun. Sen de insansın, sen de suçlusun. Senin yüzünden de oluyor tüm bunlar. Madem adalet istiyorsun, ceza istiyorsun en azından kendine verebilirsin o halde. Saldıracak birilerini arıyorsun, sen ne güne duruyorsun? Kendinden başlasana ceza vermeye. Ben de zaten onu diyordum bölmeseydin eğer. Çabalıyorum. Bu çaba bakıyorum da hiçbir işe yaramıyor. Ne diyordun sen? Sözelimi güzel bir dünya falan diyordun. Hayal ediyordun. Oluşum muydu neydi onun adı? Örgütleniyordunuz. Bak öldü çocuk sen hala burada debeleniyorsun. Ağlıyorsun aciz gibi. Aciz değilim acılıyım ben. Ne farkı var. Aciz olmasan sen acın da olmazdı değil mi? Ya sen bir gitsene! Benimle de çok alakası var bu durumun ben neden gidiyorum? Seninle nereden alakası var? Nasıl? Kahkaha attırıyorsun bana. Bazen analitik zekândan şüphe ediyorum biliyor musun? Ya da hafızan mı demeliydim? Galiba benim kim olduğumu unutuyorsun. Hatırlatmamı ister misin? Kesin biliyorsun değil mi kim olduğumu? Bak çabuk git şimdi. Elini yüzünü yıka bir güzel. Sonra bir sigara iç açık havada. Derin derin

nefes al. Sevdiğin bir insan falan varsa onu düşün, mümkünse kadın olsun. Rahatla, sonra güzelce yemeğini ye kendine gelmez misin? Dur sinirlenme. Böyle derler ya ondan yaptım. Tamam, kendine gelemeyebilirsin ama belki onların dünyasındaki işlerini halledebilecek kadar bir güce, normal davranabilecek hale gelirsin bu yolla. Sen git ama. Tamam, bir daha böyle meseleler çıkarma başıma. Tedirgin oluyorum. Tamam be anladım. Korkuyorsun benden. Biliyorsun, korkmuyorum, damarıma basma sen de sadece biraz farklı hissediyorum. Neyse canım geçelim. Dediklerimi unutma ama. Keşke. Elini yüzünü yıkadı. Açık havada derin derin çeke çeke sigarasını içti. Sevdiği insanı huzuru hissedebilmek için düşünürken bunun bencilce bir hareket olduğu aklına geldi. Kimse sevdiği insanları kendi rahatsızlıklarına derman bulmaya alet etmemeli, diye düşündü. Bu düşünceler içini biraz acıtmıştı. Hep böyle oluyor dedi. Aradan çok kısa bir süre geçince o insan kendiliğinden onun aklına geliverdi. Rahatlar gibi oldu. Yemeğini yemek üzere müdavimi olduğu mekâna gitti. Masasına oturdu. Garson geldi ve siparişini sordu. Gözü menüdeki on iki liralık adana dürüme takıldı. Öğünlerdir içinde bastırmaya çalıştığı düşünceler artık ayyuka çıkmıştı. Hayvan eti yemek cinayet ortaklığından başka bir tabirle ifade edilemez. Hayvanların da canı var. Onların da aileleri var. Onların da zihinleri onların da duyguları var. Onlar da acı çekiyorlar en az bizim çektiğimiz kadar. En az biz insanlar kadar hayatta kalma hakları var. İnsan neden öldürüyor hayvanı? Canlının canını alma hakkını medeni, güya etik değerlere sahip insan nereden buluyor? Karıncanın bile canını incitmeyecek insanlar nasıl onlarca hayvanın ölümüne sebep olabiliyor. İnsanda bir canlı, inek de. İnsan ölümlerine duyulan hüznün hayvan ölümlerine duyulandan daha çok olması ırkçılığın atası olan türçülük değil midir? Ben de hayvan yiyorum ve bunun yüzünden kendimden tiksiniyorum. Diyorlar ki doğanın kanunu bu.

Canlıların ihtiyacı var başka canlılarla beslenmeye. Öyleyse ben bu doğa kanunlarından da nefret ediyorum. Ne kadar pislik varsa onun başının altından çıkıyor. Tüm ölümlerin sebebi bu doğa kanunları, bu doğal seçim, bu güçlünün zayıfı ezmesi. Hiçbir canlı ayrı tutulamaz bu vahşetten. Kainatta canlıların gerçekleştirdiği her eylem doğanın bir sonucudur. Doğa kanunlarının bu çarpıklığını göz ardı edip sorumluluğu tek bir canlıya örneğin insana yüklemek bilim dışıdır. Bir insan ne üretirse üretsinsin insan bizzat doğanın ürünü olduğu için ortaya konulan da doğanın bir sonucudur. Bilimlerdeki beşeri tanımlaması doğanın kapsamını daraltmakla birlikte hem insana olmayan özel bir anlam addetmektedir hem de suçlunun suçunun boyutunu saptırmaktadır. İnsan asla doğanın sonuçlarından muaf değildir. Doğa bütün hüneriyle insanı meydana getirmiştir ve evrimin acımasızlığının sonucu olarak ortaya çıkan insanın olduğu her yerde hata vardır. Yemek yemek için tavuğunu kesen köylüyle milyarlarına milyarlar katmak için savaşlar çıkaran zihniyet aynı aslında. Farkları güç ve bilgi. İkisi de aynı iğrenç doğa kanununun neticesi. Ben bu doğanın kanunlarına tabi olmak istemiyorum. Bu kurallardan ve uyduğum için kendimden aynı zamanda yaşamaya devam etmek için bu kanunlara uyan herkesten dolayı midem bulanıyor. Kim daha fazla öldürürse o en büyük oluyor. Herkes öldürmenin peşinde. Her sorunda olduğu gibi insan bu şartlara da teslim oluyor. Ne yapalım düzen bu, diyor. Düzeniniz batsın. Çıkın bu dayatılmış vahşet dünyasından. Ne yapalım o zaman? Bilim bir işe yarasın. Kapsül üretsinsin, tadı da versin besin değerini de biz de öldürmek zorunda kalmayalım örneğin. Para tedavülden kalksın. Güçlü, güçsüz kalmasın, eşit olalım bütün varlık âlemi olarak, bakteriler dâhil. Yoksa... Yoksa ne. Yoksa ben bu oyunda yokum. Tavsiyem, biraz vicdanınız varsa siz de çıkın. Ne yapalım çikalım mı? Tabi ya çıkın. Ölelim hep birlikte. Silinelim varlık âleminden. Boyun eğmeyelim bu vicdansız

dünya düzenine. Yaşayarak, değiştiremeyerek sadece bu iğrenç düzene güç kazandırıyoruz. Berbat doğa kanunlarının tebaası olmaktansa, ezmektense, öldürmektense kendimizi yok edelim. Asıl erdem budur. İrade mi? İradem yok mu? Hayvan yemeden yaşayamaz mıyım? Elbette yaşarım, ama mesele sadece hayvan yemek değil ki. İnsan ilişkileri dahi saçma sapan, vicdan yoksunu, acımasız bir takım kurallara dayanıyor. İnsanın gözünün yaşına bakmayan kurallar. İnsanlığın ortaklaşarak ilan ettiği ve tanımladığı o nadir erdemler ve iyi davranışlar sadece teoride kalıyor, pratik hayatta bu lanet dünyada hiçbir anlam ifade etmiyor, hiçbir ruhta hiçbir ilişkide karşılığını bulmuyor. Sevgi, emek, saygı, değer bunlar kötüye kullanılan, çıkarlar uğruna oynanılan kavramlar olmaktan öteye gidemiyor. Küstahlık, bencillik, duyarsızlık, kabalık, düşüncesizlik, aşağılara ihanet yücelikler ve güzellikler karşısında her zaman galip geliyor. Ben sevenin cepte görüldüğü ve kandırıldığı, kaçanın kovalandığı, güler yüzün salt yüzle sınırlı kaldığı bir dünyayı sevmiyorum. Değişsin her kural. Yerle yeksan olsun evren. Dünya olabilecek en kötü şekliyle tasarlanmış. Ya düzeltilsin bir yolla ya da ben yokum, olmak istemiyorum bu oyunda. Bazı kurallar beni bağlamasın istiyorum. Yalan söylemek, kötülük yapmak istemiyorum. Bu yolda kalmak ya da yola itilmek istemiyorum. Erkekler çirkin dedikleri kızların da içindeki duyguları ve dünyayı merak etsin, onlarla ilgilensin istiyorum. Ben bunu yapmıyorum. Kandırmadan ilişkiler inşa etmek istiyorum. Ben bunu da yapmıyorum. Hayvanların -büyük ve küçükbaşlar dâhil- zarar görmesini engellemek istiyorum. Ben bunu da yapmıyorum. Ben bu insanlar gibi olmak, bu dünyada bu şekilde yaşamak istemiyorum. Kurgulayıcısı varsa ve her kimse ondan, onun yarattığı varlığın her zerresinden nefret ettiğimden daha çok nefret ediyorum. Kendiliğinden var olduysa her var olan, sadece var olduğu için varsa kurgu, plan, zihin

hiçbir kavramla alakası yoksa oluştuğu aynı yolla düzelsin mümkün değilse yok olsun istiyorum. Yok olması mümkün olsun istiyorum. Elimde mor bir buton olsa ve bastığımda yok olacak olsa bütün varlık düşünmeden basarım. Artık bu rezilliğe bir son vermeliyiz. Kâinatın özellikle de insanın utançla dolu tarihini bu en berbat noktada sonlandırmalıyız. Neden gülüyorsunuz garson bey? Ben size garson bey diye değil isminizle hitap etmek istiyorum. Patronunuz size yukardan bakmasın, cebi sıkışınca sizi işinizden atmasın istiyorum. Siyasiler yalan yoluyla veya herhangi başka bir yolla lüks içinde yaşamasın istiyorum. Kimseyi yemek zorunda olmayalım istiyorum. Hayvanlar ve bitkiler dâhil herkes burada mutlu olsun diyorum. Hayvanlar da bir birini yiyerek bu katliama ortak olmasın istiyorum. Doğa gereği her olanı doğru sayan teslimiyetçilerin hükmü olmasın istiyorum. Aslanın yediği ceylanın da kurban sayılmasını ve böyle bir durumun hiç yaşanmamasını istiyorum. Kadın hakları savunucularının hayvanlar alemindeki erkek hegemonyasını da yanlış olarak yorumlamasını istiyorum. Gün boyunca tek yaptığı iş uyumak ve bir iki kere kükremek olan erkek aslanın haksız otoritesi yıkılsın istiyorum. Hayvanda olması hayatta kalma adına, insanda olması şerefsizlik ve bencillik adına olarak yorumlanan kötülükler hiçbir canlıda olmasın istiyorum. Tarihi yorumlamakta nispeten makul olan yolu seçen tarihsel diyalektisyen materyalistlerin bütün dünyanın içinde bulunduğu bataktan kurtulmasını ve devrimin kapsamını kainata vurmasını istiyorum. En büyük kötü olan insanın tek günah keçisi olmadığına farkına varılsın istiyorum. Dünyadaki insanı ayrıştırıcı zihnin yok olmasını istiyorum. Durduk yere bir sokak kedisine saldıran vahşi sokak köpeklerinin zulmüne de dur demek istiyorum. Hasarlı doğanın erdemlerden yoksunluğu fark edilsin istiyorum. Dünyada hiçbir canlının hiçbir canlıya zarar vermediği ve her belanın atası olan türcülüğün tamamen tedavülden

kalktığı bir düzen istiyorum. Bu tasarladığım dünya komik ve saçma geliyor olsa gerek. Alaycı bakışınızdan anladım bunu. Ben bu düşüncelerim alaya alınmasını istiyorum. İnsanları seven insanın duyguları da alaya alınmasını, aradan bir zaman geçince o insandan aşağılanarak bahsedilmesini istiyorum. Kimsenin kimseyi üzmemeyeceği ve istemeden de olsa üzemeyeceği bir yer olsun istiyorum. İçinde bulunulmayan düzen saçma ve tutarsız gelir yeniliklere kapalı cahil olan insana. Ama asıl saçma olan düzen mevcut olan. Siz eğer yemek yeme ihtiyacının olmadığı bir dünyada yaşasaydınız ve ben gelip size bu böyle mantıksız bence insanlar hayatta kalabilmek için bazı hayatları çalmalı desem yine aynı alaycı ifade olacaktı yüzünüzde. Kapitalist düzende körelen zihniniz de asla mantıklı bulmaz sosyalizmi veya anarşizmi. Çözüm seçenekleri şunlar ki ya doğada yaratacağımız sonucu öngörülemez kaosla baştan yaratacağız her taneyi ya bilim bize amansız bir devrimle bulacak en doğru yolu ve umursamayarak bu devrimin insan felsefesinde yol açacağı derin ve sermaye karşıtı değişikliği uygulamaya koyacak varlığın tedavisini ya da en yakın ve yapılası geleni yaparak biz bu dünyadan razı olmayanlar olarak terk edeceğiz bu düzeni ve evreni. İşte asıl özgür irade budur. İnandığın Tanrının bile defalarca helak ettiği canlılarız biz. Doğanın tasarlanışından ve bu doğayı bir türlü yok edememesinden de anlaşılacağı üzere beceriksiz biri senin inandığın Tanrı öyleyse pek gurur duyduğu yapıtları olarak onun bu açığını kapatalım. El ele verelim ve Tanrının yanlışlarını onaralım. Yoksa sen de doğayı yüceltenlerden ve tek tanıdığı kanun doğanıninkiler olanlardan mısın? O zaman sonucu olarak doğanın oklarını kendisine yönlendirelim. Benimle her yanlış doğruya ulaştırmaya, var olanla çatışmaya var mısın? Garson neye uğradığına şaşırmişti. Tek anladığı bu konuşan gencin tehlikeli biri olduğu ve yemek sipariş etmeyeceğiydi. Yüzündeki alaycı ifade zamanla yerini

tedirginliğe bırakmıştı. Kafasıyla kapıyı işaret etmişti. O da dışarı çıktı. Allak bullak bir ruh hali ile şehrin sokaklarına rastgele dalışlar yaparak çözülmeye başladı. Yeşil ışıkların aydınlattığı kaldırımdan yürüyor ve ait olabileceği bir yeri bulmak istiyordu. Düşünüyordu, bir yandan da düşüncelerini takip etmeye çalışıyordu. Öfke, hüznün ve yıkımın yaratma gücünün aşkıyla doluydu. Sarhoş zihni onu okulunun bulunduğu bölgeye getirmişti. Olmayacak hayaller kurmaya en müsait olan yurdunun bu şehrinde yurdun tıpkı her köşesi gibi yalanlar ve haksızlıklarla dolu okulunun önünde duruyordu. Bahçeye girdi. Telefonu açtı. Sözler yeterli olmuyordu. Harekete geçmenin vaktiydi. Bütün gidişattan garsonu da suçlasa da sakinleşince onun bir harekette bulunamayacağını düşündü. Harekete buralardan, gençliğin ve temiz düşüncelerin nispeten daha yoğun olduğu yerlerden başlanabilirdi. Bu konuda en güvendiği arkadaşını, Methuselah'ı, aradı. Haksızlığı ve zorbalığı durdurmak için kısa vadede neleri, nasıl yapabileceklerini onunla tartışmaya başladı. Eğitim öğretim kurumları onların doğal yaşam alanlarıydı. Atanan yöneticilerse onları anlayabilecek kabiliyete sahip olmayan yoz maşalardı. Üniversite ve liseler başta olmak üzere gençlerin var olduğu her alanda baskıcı ve geri kafalı yönetimler halkın aleyhine sonuçlanacak süreçlere önyak oluyordu. Geleceklerinin pamuk ipliğe emanet olduğu açık şekilde görülebiliyordu. Müdürler ve rektörler iyi insanların, cesur insanların hayatlarını ve hayallerini bitirmek üzere programlanmış robot polisler gibilerdi. Haksızlık karşısında ses yükseltme cesaretini gösteren herkes terörist yakıştırmalarına maruz kalıyordu. İyi yürekli ve cesur insanlar yıldırılmaya, sindirilmeye çalışılıyordu. Arkadaşlık, yoldaşlık gibi bağlar yönetimlerin bu davranışlarıyla hasar alıyordu. Yönetimler, öğrencileri maddi anlamda çok büyük sıkıntılara sokuyordu. Yemekhane zamları, yurt imkânsızlıkları, ulaşım

ücretlerine yaptıkları zamlarla uyuşturulmuş ve yılmış gençliği o halde bırakmaya, direnme refleksi göstermeye kalkışanları yormaya çalışıyorlardı. Kendilerine yardımcı olarak seçtikleri kuvvetlerle öğrenci kitleler arasındaki çatışmayı arttırıyor ve bu şiddet ortamından nemalanıyorlardı. Tarafsızlık ve dürüstlük bu yönetimlerde rastlanmayan özelliklerdi. Boş vermiş, hareketten uzak gençlerse faşist çeteler yanında sistemin bir diğer teminatlarıydı. Umutsuzluğa, sürüklenen gençlik silkelenmeli ve kendine gelmelidir artık. Çalışmak zorunda bırakılan yoksul öğrenciler bu sistemi tanımalı ve haksızlıkları bitirmek için hareketlere dâhil edilmeli. Kampüslerde hâlihazırda varlık gösteren, zulme, düzene, yönetime, baskıcı unsurlara karşı mücadele yürüttüğünü söyleyen öğrenciler ve öğrenci toplulukları var ancak onlar da ne yazık ki yıllardır süren bir çıkmazın içerisinde. Kimlik ve etiket üzerinden yürüttükleri, kelle sayma usulüyle yol aldıkları eskimiş toplulukları fonksiyonsuz hale gelmiştir. Tarihi miraslara sığınan ve sırf üç harfli kısaltma adı farklı diye kendisi gibi düşünen topluluklardan ayrı tutum alan bu yapılanmalar aynı çatı ve öğrenci ismi altında birleşmedikçe de öğretim dünyasındaki bu karanlık devir sona ermeyecek. Birçok iyi insana rağmen hala kötüler ve yozların borusu ötüyorsa bu yaşam alanlarında yanlış yapılan eylemlerin olduğu aşikârdır. Cesaret, hareket, örgütlenme eksikliği gün gibi önümüzde durmaktadır. Yurt genelinde bu durum böyledir. Yurdun kurtuluşu için önce gençliğin uyanması ve kitlesel olarak kurtuluş için mücadele etmesi gerekmektedir. Bu nasıl yapılabilir? Arkadaşıyla saptadıkları bu durumun onarımı için arkadaşından ona bir öneri dizisi sunmasını istedi. Aradan günler geçti. Bu geçen günlerde uyumuş, tuvalete gitmiş, sigara içmiş, yazmış ve düşünmüştü. Methuselah, Vega-Yeşil grup toplantısına gittiğinde ona öneri metnini vermişti. Öneri metninin üzerinden bir de kendi geçip Oluşum zabitlerine

ekleyecek ve konunun toplantı gündemine alınmasını talep edecekti. Yazılanların tamamı kusursuz ve ilk defa ortaya atılmış fikirler olmasa da başlangıç için Oluşum'a yol haritası çizebilecek nitelikteydi.

Üniversite kitle hareketlerini örgütleme öneri metni: Kitlesele hareketlenmelerde ilk hedef, oluşturacağın kendi kemik kitlenin yanında yerine geçeceğin kitle olmalıdır. Bu bağlamda yapılması gereken ilk hamle de detaylı bir şekilde karşıt kitlenin tanınmasıdır. Karşıt kitle ne kadar tanınırsa açıkları o kadar ayyuka vuracaktır. Bunu bir silah olarak görmek ilk aşamada olası görünse de unutulmamalıdır ki aynı strateji karşıt kitle tarafından da uygulanacaktır. Bu noktada oluşan direnç ancak verdiğimiz ve gördüğümüz açıkları optimum şekilde lehimizde kullanmakla kurulacaktır. Size karşı oluşan doğal direncin kırılması esnasında zayıat vermeniz çok olasıdır. Lakin aranızdan fişlenecek ve ayrılmak zorunda kalacaklar için görev dağılımı sistematikleştirilirse bu zayıat lehinize dönebilir. Simgesellik ve slogancılık genel anlamda sahada uygulanacak yegâne hareket politikasıdır. Aşırılığa kaçmadığı sürece kitleleri bir arada tutmaya yarayan yöntemdir. Sokaklarda ve meydanlarda iletişim kurulmasının en basit yöntemi olarak bu yol görülebilir. Sahaya inen kitlelerin en büyük sorunu birbirinden kopuk ve iletişimden uzak olmalarıdır. Tek bir merkezden çok yanlış bilgilerle bir kitle hareketini yönetmeye kalkmak başarısızlığın en temel unsuru olacaktır. Bu sebeple yönetilmeye muhtaç kitleler bilinmeli ve anlık yönetilmelidir. Unutulmamalıdır ki atılan sloganlar birleştirici ve gücü açığa çıkartıcı sloganlar olmalıdır. Harekete dahil olan birtakım tarafları gerilmemeli, göze batacak simgesel kutuplaştırıcı unsurlar ortadan kaldırılmadır. Kalıplarda anlaşılır olan, sürrealizmin etkisinde olmayan slogan ve pankart kullanılmalıdır. Bunun için yerel öğeler kullanılmaya daima açıktır. Unutmayın ki mahallî halkı arkanıza

alabilirsiniz lojistik imkânlarla sahip olursunuz lakin bunu başarmak kitlenin tanımlanmaya başlandığı ilk günlerde çok zordur. Kitleler önderlere bağlıdır ancak önderden doğmazlar. Sistem, yok edilmesi planlanan karşıt kitleye doğrudan olmasa da dolaylı olarak saldırı tasarısıdır aynı zamanda bu durumdayken artık iyi önderin örgütün güvenini tesis etmesi sağlanabilirse karşıt kitle hareketlenmeden önce sistematik olarak yok edilmeye başlanabilir. Bu sistem belirlenen açıkların üstüne gidilmesiyle meydana getirilmeye çalışılır. Zira karşıt kitlenin sağlıklı istihbaratı ve kamuoyu kontrolü yok edilebilirse kitlenin kendi içinde çözülmesi gecikmeyecektir. Sistemin çalışması için tanımlanmış olan karşıt kitlenin süreç içerisinde kendisini halk gözünde sempati duyulan mağdur formunda yenilememesi gerekmektedir. Aynı zamanda yönetilen kitlenin nazarında da karşıt kitlenin itibarının tam anlamıyla yok olması lazımdır. Çünkü kitleler buna dayanarak hareket etmektedir. Bilinen bütün kalkışmalarda aynı etki ve tepki gözlenmektedir. Kitleler için amaç ve imgeler savunulan değerlerin bütünüdür ve önder örgütlenmeler bu noktada tüm araçların ete kemiğe bürünmüş halidir. Böl, parçala, yok et. Karşıt kitle direncinin (bu kitle çoğu zaman hükümetin dolayısıyla polisin kendisi olabilir) kırılması için kitlelerin tek seferde olmayacak üzere bitirilerek çözülmesi gerekir. Kontrol edilen kitlenin de sürece uyum sağlaması ve mücadeleye yabancılaşmaması gerekmektedir. Bütün bölünmelerdeki amaç bir sonraki bölünmeye ve genel çözülmeye alt yapı hazırlamak için olacaktır. Bölünmüş olan karşıt kitle kendi haline bırakılmamalıdır çünkü daha tehlikeli olarak hareketin karşısına çıkma ihtimali daima vardır. Bunu ortadan kaldırmak adına ya karşıt ve bölünmüş kitle oluşturulacak algıyla yönetilmeli ya da itibari tamamen yok edilerek tekrar birleşmesi olanaksız hale getirilmelidir. Karşıt grubu bölmek için mücadele öncesi propaganda yapılması

gerekmektedir ancak bunu yapmak yüksek dikkat gerektiren bir iştir çünkü onların dikkatini çekmek zararlı sonuçlar doğurabilir. O yüzden mücadeleye girişmeye sebep olan haksız koşulların halkın diliyle kullanımı ve servis edilmesi gerekmektedir. Bu süreçte devrimci kimliğe sahip bütün bireyler ortak bir örgüt altında koordineli olarak çalışmalıdır. Bölme süreci başarıyla atlatıldığı takdirde denklemin devamında karşıt kitle için daha kötüsü de vardır. Artık gruplara bölünmüş karşıt kitlenin sağlıklı iletişimi de aynı oranda küçülecektir. İletişimsizlik hem kendi kitlen hem de karşı kitle için sonun başlangıcıdır. Sürü psikolojisi ve saha yönetimi bu noktada belirleyici rol oynayacaktır. Kitleler birbirini takip eder. Böylesi bir durumda sahanın yönetimi büyük önem arz etmektedir. Sahaya çıkıldığında oluşabilecek beklenmedik durumların ki bu tür durumlar daima olur, yönetimi kitle önderlerinin asıl vazifesidir. Kitlelerin ilerleyiş biçimi takipten oluşur. Öncü gruplar oluşturularak arka plandaki grubun ilerleyişi belirlenmelidir. Özellikle saha içinde birbirinden kopuk parçalar halinde hareket etmek büyük facialara sebep olacaktır. Bu facialar karşıt kitlenin şiddet saldırıları ve mücadele eden kitlenin sapmaları olarak örneklendirilebilir. Koruma ve iletişim kortejleri oluşturulmalıdır. Oluşturulacak bu kortejler kitle içinde seçkin ve yetkin kimselerden meydana gelmelidir. Mücadele alanında başbozukluğa asla yer verilmemelidir. Harekete geçilecek sahanın mevzilenme bakımından iyi bilinmesi gerekmektedir. Stratejik konumlar keşif yapılarak ve bölge sakinlerinden faydalanılarak iyi belirlenmelidir. Bu konumlara kitle barikatları ve direniş noktaları yerleştirilebilir. Yahut bu şartlar anlık olarak değerlendirilebilir. Süreç içindeki anlık kritik kararlar kitlelerin talepleri ve cesaretleri göz önünde tutularak hareketin liderleri tarafından verilecektir. Cesaretin en üst düzeyde tutulması açısından en korkusuzlar harekete önderlik ve örneklik etmelidir. Sahaya çıkmadan önce

yönetim ekibi kurulmalıdır. Sosyal medya gücü, kitle oluşturulması ve hazırlıklar yönetim ekibince kontrol edilmelidir. Hazırlık büyük bir önem taşısa da unutulmamalıdır ki hemen hemen hiçbir plan sahada olabilecekleri tam anlamıyla öngöremez. Bu noktada kitleler için önemli olan bu hazırlıkların yansımalarıdır. Kitleler itibara değer vereceği için basit bir iyi faaliyetin bile propagandası yapılmalıdır. Gerçeklerden uzaklaşmaksızın yapılmış iyi ve bol propagandanın kitleleri bir arada tutma özelliği vardır. Anlık patlamaların yönetimi kitleleri en çok harekete geçirecek koşul olacaktır. Anlık patlamalardan kasıt saha içinde ve dışında öngörülemeyen olaylar bütünüdür. Aynı zamanda kitleler için hitap politikası, jestler ve mimikler doğru belirlenmelidir. Dikkatsiz görünen herhangi bir kitle duyar için uygun zeminler oluştuğunda önce olduğundan çok daha fazla tespit kabiliyetine sahip olabilir. Birbirleriyle konuşan sıradan insanlar bile kitleleri ileri taşıyabileceği gibi hareketin tamamen yok olmasına da sebep olabilir. Bu durum bahsedilen simgeselleşmeyle alakalı bir konudur. Gerek kitle oluştururken gerek öncesinde gerek sonrasında önderlik profili açısından belirlenmesi gereken hususlar vardır. Bu hususlar kitlelerin yönetimi için can alıcı noktalardır. Genelde bu tarz mücadelelerde ne yazık ki taleplerin yanında daha çok hareket edenlerin kim olduğuyla ilgilenilir ve halk bunun üzerinden yönetilmeye çalışılır. Oluşturulacak örgüt kitle hareketine özgü olacaktır o yüzden örgüt üzerinden geçmişe dayanan karalama kampanyası yürütülmesi olanaksızdır. Bunu gören karşıt kitle bireylere odaklanacaktır. Önder örgütte aktif rol alan yoldaşların eylem geçmişi, bir sisteme veya ideolojiye bağlılığı olması muhtemeldir. Esasında psikolojileri yapmamaları gerektiğini söylediği için liderliğe soyunan kesim, fikirleri gereği rasyonel açıklarını kapatamayan liderlerdir. Bu açıdan süregelen bir liderlik saf sonuçlara ulaşacaktır. Süregelen liderlik, kitle

toplayan ve idare edişi kitlelerce anlık hareketlerden uzak olarak yorumlanan kimselerdir. Bu en uzun ve en etkili olabilecek liderlik türü sayılabilir. Lakin süreç içerisinde bu kişilerin kitlelere iyice yedirilmesi gerekir. Kitle ve liderler birbirleriyle özdeşleşmelidir. Kitleye dahil olmayan halk tarafından da hareketin meşru sayılabilmesi için bu birliktelik ve iç içelik önemlidir. Böylesine bir liderliğe bürünmesi için belirlenen tarafın lehine etkili bir propaganda yürütülmelidir. Yürütülen propaganda uzlaşmış ortak değer ve doğrular üzerinden şekillenmelidir. Bu seçim, hareketin ileriki ömrünü de etkileyeceği için (yürütülecek politika yolu tek seferlik bir seçim olacaktır) üzerine detaylıca düşünülmalıdır. Zira bu seçim politik alanda da kitlelerin profili haline gelecektir. Bu tarz süregelen liderler saha içerisinde en uygun şekilde konumlandırılmalıdırlar. Sahayı iyi okuyabildikleri bir yerde olmalıdırlar çünkü kitle hareketleri sahadaki eylemlerle son bulmamalıdırlar. Saha dışı politika, tamamlayan etken olacaktır. Kazanımların meşrulaşması için böyle olması gerekmektedir. Önder örgütlülerin sahada kitleyle teması ne kadar iyi olursa hareket başarıya o kadar yakın olacaktır. Devamı gelmeyen hareketler başarısız sayılmasa da tam olarak başarılı tabiriyle de nitelendirilemezler. Ses getirmek adına başarılı olmuş hareketlenmeler, başarı getirecek olan uyanışların zeminini hazırlarlar. Özetlenecek olunursa yerel kitle hareketlerinin tek seferde devrime çıkması imkânsızdır. Lakin her hareket bir sonraki adım için uygun tecrübeler yığınının meydana gelmesinde etkilidir. Bu şekilde yorumlanırsa hiçbir hareket tam anlamıyla başarısız olamaz. Eğer hareketlenmelerdeki amaç kitleye iyice yedirilebilirse ve amaç kitle ile özdeşleşebilirse itibar ve büyüklük özdeşleşmeyle eş değer bir ivme yakalar. Bu noktada kitleler ciddiyetle ve kitlenin çıkarına uygun olarak yönetilmelidir. Bölünmeden uzak, birleştirici ve her bireyin ortak paydasına hizmet edilmelidir. Motivasyon bu

yolla her daim diri tutulmalıdır. Kitledeki her birey ne için mücadele verildiğinin farkında olmalıdır. Kazanımların güvence altına alınması ve uzlaşmazlık adına ilkeli planlamalar yapılmalıdır. Saha içinde amaçta ısrarcı olunması mühimdir lakin kararlılık adı altında pervasız yanlış hamlelere de imza atılmamalıdır. Duygusallık, genel motivasyon açısından hareketin bir unsuru olsa da hareket halindeyken gerçekleştirilecek hamlelerde mantığın daha arkasına atılmalıdır. İşte ortaya koyulan yol haritasını bütün ilkeli gençlere açık ediyoruz ve onlara çağrıda bulunuyoruz. Gençlik herkesin sezdiği gençliğe söz verilmeme gerçeğini değiştirmek için inisiyatif alma gerekliliğinin artık farkındadır. Tarihsel süreçteki öneminden haberdar olan gençlik, dönemin değersizleştirici koşullarına boyun eğmeyecek ve içinde bulunacağı koşulları kendisi belirleyecektir. Kendisinin var olma mücadelesinden ayrı tutulamayacak toplumsal kurtuluş mücadelesine ışık tutacak bilince ulaşmış olan gençlik, bu süreci ancak kendi elleriyle çalışarak tamamlayabilir. Susan genç kitle suskunluğunu bozmadığı halde ellerindeki de yitirmeye mahkum edilmiştir. Bu mahkumiyetten kurtulmanın yollarını ortak çalışmayla öngörmeyi amaçlayan gençler seslerini birleştirmektedir. Gençlik yıllarca oy alanlarca oy alandı, yalnızlığa ve yok oluşa sürüklendi, bir özne gibi davranma yetisi kaybettirildi, düzence gözden çıkarılabilir unsur olarak yorumlandı. İçerisinde bulunulan durumun bilincine varan gençlik için artık silkelene ve sorunlarına çözüm olmak vakti gelmiştir. Birilerinin genci olmayı reddeden gençlik kendi yolunu kendisi açacaktır. Gençlik kendisinin ve kendisi gibi olanların çıkarlarını savunacak, kendi geleceğini geçmişin muhafızlarına emanet etmeyecektir. Meselelerde eklenti konumuna itilen gençlik artık belirleyici olarak rol almak istemektedir ve alacaktır. İletişim, dayanışma ve yardımlaşma ağlarıyla özgürleşmeye ve özgürleştirmeye atılan adımlar, gençliğe

değiştirme kuvvetini yeniden hatırlatmaktadır. Yaşanabilir özgürlük çerçevesinde sosyal, ekonomik ve politik taleplerimizi ortaya koymak için gençlik olarak sesimizi açıyoruz. Vardık, varız ve var olmaya devam etmek için bir aradayız. Gençliğin kudreti kurtuluşu olacaktır.

Yazıyı bitirdikten sonra bir kere daha okumuş ve gözüne çarpan pürüzleri düzeltmeye çalışmıştı. Şimdi daha okunası olduğunu düşünüyordu. Belki de bu yolları izleyerek ve yazının sonundaki çağrıya herkesi uydurarak bencil, küstah, gelecek düşmanı yönetimlere, üniversite rektör ve dekanlıklarının öğrenci kırımına, kampüslerdeki çeteciliğe dur denilebileceğine gerçekten inanmıyorlardı. Belki de bu yollar ve yaptıkları her çalışma, ummayı diledikleri umuda kendilerini götüreceğine inandıkları aldatmacaların bir parçasıydı. Umut gerçekten var mıydı? Umuttan kasıt neydi? İstenilen dünyanın tarifi mümkün müydü? Tarif edilmişlerin olmasına şans verilebilir miydi? Tariflerin ortak paydasından çıkar mıydı yaşanacak topraklar? Bu ve benzeri gerçekler zihnine çarpıp geçerken o kendini kaybetmeye yakın vaziyette yaşadığı günlere yenilerini ekliyorlardı. Aslında buna yaşamak çoğuna göre denilemezdi. Etrafındaki insanları gözlemliyor ve onlar tarafından gözlemleniyordu. O etraftaki hayatları etrafındakiler de ondaki hayatı tasvip etmiyor, edemiyorlardı. Yaşlıları mutlu hayat ve çokça güç arzusu ile okullara gidiyor, daha sonra okul çıkışları çılgınlar gibi eğleniyorlardı. Okey, tavla, batak gibi oyunlar dünyanın sunduğu eziyetlerden sadece birkaçıydı onun için. Onlarla konuşabilmesi için bunları yapmasını şart koşuyorlardı. Yoksa kimse kimseyi arasına almıyordu. Arkadaş gruplarına girmek için anlamak gerekiyordu basitliklerden. Sıkıcı saçmalıklara yeterince hâkimsen ya da öğrenmeye meylin varsa bunları artık sen de onlardan olabilirsin. Alışveriş, sözde kardeşliğe varan ilişkiler, salt popüler kültüre dayanan muhabbetler, göstermelik entelektüel safsatalar, düzenli olarak yapılan sosyal

medya paylaşımları, birbirlerini etiketlemeler, magazin lağımından beslenmeler, moda denilen aptallığın yorumlanması, şehirde son ses hareketli parçalarla magandalık taslamak, ortak arkadaşların üstlendiği çöpçatanlık vazifesi, örtülmüş azgınlıklar ve dahası bunlar öznesi olmak istediği faaliyetler değillerdi. Oysa arkadaşlarıyla daha farklı eylemlerde bulunuyor veya bulunmak istiyordu. Öncelikle şu var olmamız meselesine bir açıklık getirmek gerekiyor –ne kadar sıkıcı, ne kadar banal-, iktidarları devirmek için çok incelikli planlamalarda bulunmamız lazım –herkes anarşist kesildi başımıza-, biz işe yaramaz sayılan düşüncelerin sebebini merak ediyor ve bunları kimse öğrenmesin, o anda güzelliğiyle kalsın istiyoruz –aman biz bize özeliz tavırları-. Vakit geçirdiği insan grupları çeşitli ve genelde birbirinden uzaktı. Bu farklı gruplardaki insanları birbiriyle tanıştırmaksa sonu her zaman hüsrarla biten tehlikeli bir oyundu. Büyüyü katleden bu eylemden de artık nefret etmeye başlamıştı. Oluşum meselesini ilerlettikçe ve örgüt ağı genişledikçe umut azalırken kötü koşullar durmaksızın artıyordu. Değiştiğini fark ediyor ve bu değişimin ona iyi gelmediğini biliyordu. Her etkileşimin olduğu gibi onun değişiminin de elbette sebepleri vardı ve bu sebepleri tanıyıp aklının içinde sürekli onları kurcalamak sadece insanların felaket dediği o olayı biraz daha yaklaşıtıyordu. Düşündükçe değişimin olmadığını, her zaman var olanın artık gizden sıyrılıp daha da belirginleştiğini keşfediyordu. Kendi yaşadıkları da dâhil bütün olayları nesnel yaklaşımaya çalışıyordu. Bunu büyük ölçüde başardığını da düşünüyordu ancak bazı sorunlar ve hayal kırıklıkları olaylara nesnel bakış açısının zedelemese de vardı neticelerin sonucu olarak çoğu insana göre yanlış olan düşüncelere sevk edebiliyordu onu. Aklında her zaman temel sorunlar olarak gördüğü doğa ve insan gibi kötücül ruhlu unsurların yapısının sebep olduğu iç savaş, şiddetini artırarak devam ederken kişisel olarak muhatap olduğu

ve farklı yerlere konumlandığı varlıkların da onun iç dünyasına ve kafasındaki profillere uygun olmayan duruşları sergilemesi onu umudun yaşamdan uzaklığının bilinciyle aydınlatıyordu. Yüksek ideallerle yola çıkmış Oluşum örgütlenmesinde dâhi her planın yolunda gittiğinin sanıldığı sıralarda ve sanılmadığı sıralarda beraber ant içerek harekete geçtiği arkadaşlarının oluşturduğu her alt gruptan en az bir en çok üç kişiden oluşan kimselerin başarılı olunduğu veya başarıya yaklaşıldığı takdirde onun yaşamına son vermeyi planladığını, bunu akıllarında tasarladıklarını onların ve başkalarının ağızından duymak bozuk, kokuşmuş düzenin verdiği katil duygu kadar olmasa da onu hırpalayacak ve umuduna ket vuracak durumların başında geliyordu. Verilen emeklerin ne için olduğunu baştan sorguluyor, zorbalığın ve bencilliğin insan doğasında ki gerçekliğini kavradıkça insanlığın bu zehirli dünyasından tiksiniyordu. Bu sahtekârlığa eşlik eden hayal kırıklıkları onu tüm bunları düzeltmeye yönelik çalışmak için uzun bir süre kamçılansa da artık iyiden iyiye umudun imkânsızlığını kavrar hale gelmişti. Güçlüler ve başarıların olduğu yerin hayalini kuranların kaprislerinin verdiği yıkıntıya diğer toplumsal yalanlar ve bu yalanların onun bilincinde açıklık kazanması eşlik ediyordu. Toplumun bireyden sonraki temeli olduğu sanılan aile kavramı gibi yalanlar.

Aile ya... Aile kurumunun insanların kafasındaki yerini ve doğadaki gerçekliğini kıyaslayacak olursak yine bir aldatmacanın ifşasının aydınlatıcılığını deneyimleriz. İnsanlar doğdukları ve büyüdükları ailelere genelde büyük anlamlar addederler. Anne ve babalarına saygı, korku ve sevgi duygularından oluşan karmaşık bir duyguyla bağlılık duyarlar. Kimisi gizliden kimisi de açıktan minnet duyarlar aile üyelerine. Tüm varlıklarını adeta onlara borçlu bilirler. Anne ve baba, evlatlarına bakarken dünyanın en insancılarını ve kendilerinin en sevdiği varlıkları görürler. Bir anne her zaman oğlunu

düşünür, onun iyiliğini ister, onu affeder, onu kısıtlar, odur bütün anlam anne için. Babalar da hemen hemen aynı ruh haline kızları söz konusu olduğu vakit bürünürler. Evlatlar da karakterleri de etkili olacak şekilde onlara karşılık verirler. Toplum işte geneli bu basit örneklerdeki gibi olan aile ilişkilerine kutsallık, yoğun bir derinlik, amansız bir anlam, saçma bir çözülemezlik yükler. Toplum yanılıyordur. Aileyi bir arada tutan bağ biyolojik olarak ürünü olduğun şahısların yanında uzun yıllar alışkanlıklar edinerek bulunmak veya uzun yıllar özlenilene kavuşma veya ekonomik çıkar ilişkisinin sebep olduğu toplumsal baskılar gibi gayet nedensel basit sebeplere dayanır. Hiçbir ebeveyn oğlunu veya kızını onun şahsiyetinden dolayı sevmez. Yaptıklarından, söylediklerinden dolayı da evlada karşı samimi duygular beslenmez. Sadece basitçe, ilkelce ve bağınazca sevdiğini iddia ederler. Evlatların kendilerine ait karakterleri açığa çıktığında ise bu bağınazca sevgi, öfke ve hayal kırıklığına dönüşür. Ailelerin çocuklar üzerindeki mülkiyetine müdahalede ve planlamada bulunulsa yine çocuğum dedikleri bireylere karşı önceki çocuklarına karşı besledikleri duyguların tümünün aynısını yaşayacaklardır. Yani siz arkadaşınızın ailesinin çocuğu arkadaşınız da sizin ailenizin çocuğu olsaydı ailenin ve arkadaşının ailesinin eski ve yeni hikâyelerdeki çocuklarına karşı bakışları arasında çok büyük bir fark olmayacaktır çünkü sevilen sizin karakteriniz değil onların kafalarında yarattıkları evlat imajıdır. Annelerin ağzından düşmeyen anneler çocukların her halini bilir, anlar yalanı bu tespitin ispatıdır. Anne kafasında resmi çizmiş ve evladının öyle olduğuna inanmıştır. Evlatlıktan reddetme ve derin küslükler genelde ebeveyn kafasındaki imajlarla gerçeğin şiddetli çatışması sonucu oluşur. Annelerin bu hareketinin benzeri babalarda daha acımasız şekilde görülür. Babalar daha despotça davranırlar ve kendilerini kafalarında uydurdukları imajı inandırmak yerine evlatlarını o imaja

sokmaya ve oraya sıkıştırmaya somut olarak çalışırlar. Babaların bu baskısının fazla otoriter olanı kızlarına yönelik daha çok olsa da meselenin çatışma haline dönüşeni ve görünen suretle yapılanı daha çok oğullarıyla olan iletişimlerde karşımıza çıkar. Oğul toplum içinde babanın kafasındaki imaja uymayan bir hareket yaptığı zaman anında rencide edilir ve baskılanmaya çalışılır. Babalar adam olmayacağı iddia edilen oğlunun hayatını bulunduğu girişimlerle sözde yola koymaya çalışır. Lütuf olarak sunduğu temel görevlerini çocuğuna istediğini yaptırmak adına koz olarak kullanır. Yaşı henüz küçükken çocuk babasından sürekli erteleyici cevaplar duyar geleceği çağırın sorularına. Vesaire vesaire aile... Aile insan hayatında önemli ölçüde yer ve zaman işgal etse de aslında o kadar da anlamı ve önemi olmayan bir kavramdır. Tabi eğer bir mafya filminin içinde yaşanmıyorsa. Ailesini görmek için yola çıktığında şehirlerarası otobüsündeki yolculuğunun ilk dakikalarında düzensizce karalamıştı aile incelemesini kırmızı not defterine. Otobüsün seyir halinde oluşu ve koltuğunun pozisyonu hasebiyle kargacık burgacık bir yazı kullanmak zorunda kalmış ve bundan her durumdan olduğu gibi rahatsız olmuştu. Yıllardır şehirlerarası otobüslerde geçirdiği zamanı gözünün önünden geçirmeye çalışıyordu. Yarı uykulu uyanık yatma çabaları, gizli yazılmaya çalışılan şiirler, tek seferde bitirilen kitaplar, tek seferde dinlenilemeyen müzikler, dağlar dağlar ve dağlar... Bunları yolculuk deneyimlerinin güzel olarak nitelendirdiği tarafına koydu. Bir de can sıkıcı hadiseler ve şartlar vardı. Sigarasının son nefesini otobüsün içine veren ve bunu fark edip kötü kokulu parfümünü bütün otobüs koridoruna boca eden kadın ya da şehirlerarası yolculuklardaki mola yerlerinde kullanılan tuvaletlerin zemininin buzlanması, bunu önleyici bir harekette bulunulmaması ve insanlardan bazılarının ayağının kayıp yere düşmeleri gibi. Otobüsle yolculuğun keyifli gelmesi

için düşünmenin en iyi yol olabileceğini düşündü ve kafasını son zamanlarda hayli taktığı ayak kayma meselesini yordduğu için ve yine bu yolculukta da ayak kayma vakasıyla karşılaştığı için bir değerlendirme yapma yoluna gitti. Yaptığı değerlendirmelerde kesin bir sonuca varamasa da bir belki daha çıkartmıştı kendisine kabuslarına girebilecek. Belki de dünyada ayağı kayan insanlar yere sağlam basamıyorlardır. Yolculuğun ilerleyen saatlerinde aile konusunda değinmeden bıraktığı çok önemli konuların hala var olduğunu anladı. Sağ çaprazında oturan adam karısını aldattığı kadınla mesajlaşıyordu. Gizli kaçamaklarından konuşuyorlar, birbirlerini çiçek ve kalp bombardımanına tutuyorlardı. Kadının mesajlarından onun da evli olduğu anlaşılıyordu. Adam kendi karısından bizimki diye bahsediyor ve onu alaya alıyordu. Sürekli karısından şikâyet etmesi konuştuğu kadının da hoşuna gidiyor ve yasak aşklarının keyfi zorunlu oldukları aile hayatlarının gerçekliğiyle gölgeleniyordu. Neden aldatırlar? Çünkü sevmiyorlardır, sıkılmışlardır ama tabular gereği aileyi dağıtmak da istemezler. Aldatan bir taraf varsa genelde çok seven ve sayan bir taraf da vardır. Yalanların hepsi kötüydü ancak en iğrenci ve acımasızı sevene söylenen olsa gerektir, diye düşündü. Ailenin yapaylığına ve anlamsızlığına bir delil olarak sunulabilecek aldatma gerçeği aslında sanılandan çok daha sıkça rastlanan bir olaydır. Bazen taraflardan biri aldatır ve bu kimse anlamadan devam eder bazen ise aldatan babayı oğlu yakalar. Aylarca kardeşinin sınavını düşündüğü için susar. Koşullar uygun hale gelince babayla yüzleşir ve ona yaptıklarının hesabını sormaya kalkışır. Annenin tutumu aileyi kısmen bir arada tutmaya yetse de hiçbir duygu artık eskisi gibi olamaz. Baba daha rahat olduğunu iddia ederek sakin bir köye yerleşir. Ara sıra aileye katılır ve bu durum diğer çocuklara çok olağanmışçasına lanse edilir. Bir daha böyle bir bayağılık yapmayacağına dair söz veren babaysa

kimsenin anlamadığını sanarak aynı haltı yemeye devam eder. Bu zamandan sonra aile yalan evlilik ise aptallıktan başka bir olgu değildir. Evlilik düşüncesi ona acı veriyordu. Evliliğin gönüllü kölelik olduğu konusunda düşünceleri vardı ve artık bunun yerine profesyonelleşmiş uzun süreli yalan tabirini de uygun görüyordu. Evliliğin getireceği zorunlu düzen, özgürlük ve hareketin süresiz olarak rafa kaldırılması, çiftlerin bakışlarına dahi sirayet etmiş olan yalan alışkanlığı, saçma modern ev ve gelenekleri, israfın en yoğun olarak kendini gösterdiği düğünler, ayrılıkların zarar verdiği çocuklar bu kadar aşikârken bir insan neden evlenir? Kolaylık için mi, karşılıklı hizmet için mi, kendini tatmin edeceği insanın elinin altında olması için mi, neden? Eğer âşık değilse ve gerekirse canını bile onun için lafta değil somut olarak veremeyecekse nöyle bir aldatmacanın içine neden girer insan? Zaten âşıkta ve bu kadar da fedakâr bir sevgi söz konusuysa bu duygunun karşılıklı olması beklenemez. Bu aşık kişiyle evlenen kişi olsa olsa mantıklı ve karlı olduğu için evlenir ki bu da evliliği artık yine bir aldatmaca haline getirir. İnsanlar bundan vazgeçmeli. Kendilerine, çocuklarına ve çevrelerine bu yalanı reva görmemelilerdir. Artık evlenilmemelidir. Otobüs aynı acımasızlığıyla yol alırken o uyumuştı, uyandığındaysa hiç uyumadığı hissine kapıldı ancak memleketine ait olduğunu bildiği binaların ışıklarını görünce zamanı bükmüş olamayacağını düşünerek uyuduğundan emin oldu. Eşyalarını otobüsün bagajından aldı evinin yolunu tuttu. Çocukluğunun geçtiği bu Anadolu ilçesi onda her gelişinde yeni sesler ve görüntüler uyandırıyor. Köylerinden köylerine göçmüş, dağlarından ovalarına inmişti. Çocukluğunu seviyor, asla reddetmiyor hatta sahipleniyor ve her zaman o yılları da içinde koruyarak geleceğe yürümeye çalışıyor. Eve geldi, ayağını yıkama bahanesiyle -ayağının kokmasından yakın çevresi hep şikâyetçi olmuştur- tuvalete girdi. Musluğu sonuna kadar açtı. Her eve geldiğinde yaptığı

gibi elinde olmadan ve sebebini kendine itiraf edemedi kısa bir süre ama yüksek tempoda ağladı. Yüzünü ve ayağını yıkadıktan sonra salona geçti. Annesi yine onun gelmesinin şerefine bin bir çeşit denilemeyecek ama işçi bir ailenin de evinde bulunamayacak türden yiyeceklerle donatmıştı masayı. Ona sevgi özlem ve şefkatle bakıyordu. Otobüs yolculuğunda nankörce yargılamıştı anneni. Sana olan sevgisini nedenselliğe dayandırmış ve anlamsızlaştırmıştı, hadi ona da söylesene bunları. Tüm düşündüklerini anlatsana annene. Anne; sen, ben, hepimiz insanız ve katiliz desene ona da. Olmaz. Neden olmaz? Görmüyor musun nasıl bakıyor? Baksın. Bakmasın bana öyle. Kalbim ağzıma geliyor. Sen bir sahtekârsın. Namaz kılıyorum diye gittiğin camide her secdede Allah'a hesap sormaya kalkan, yalnız kaldıkça ona küfür edip anneni telefonda konuşurken Allaha emanet eden ve şimdi annenin karşısında susan kocaman bir sahtekâr. Defol, beni annemle baş başa bırak. Gidiyorum ama biliyorsun geleceğim ve seninle gidene kadar bu böyle devam edecek. Git artık. Gittim. Oğlum nasılsın, bir derdin sıkıntın var mı? Yolculuk nasıl geçti? İyice zayıflamışsın. Dikkatli olun. Bu cümleler ve bunlar gibi klasik, artık kendince anlamını yitiren ama annesinin samimice kurduğu cümlelerden sonra ve yemeği yedikten sonra ve üzerini değiştikten sonra annesinin bu acele kaçışlarına üzülüğünü bilerek ama bunu önemseyemeyerek dışarı çıktı. Küçük kentinin çok iyi bildiği sokaklarından beceriksizce ağzına yerleştirdiği ıslık ve ustaca üflediği dumanla neresi olduğunu bilmediği ama nere olursa olsun uzak olmadığını bildiği noktaya yakınlıktan dolayı içi rahat kalarak yürümeye başladı. Attığı her adımda doğumundan beri taptığı devasa büyüklükte, görkemli işlemelere sahip, şeffaf buzdan heykele demir bir kazık daha çakılıyordu. Saplanan her demir kazık onu titretiyor ama o bu ıstırap haline rağmen yürümeye devam ediyordu. Ciğerlerini elektrik üretsın diye inşa edilmiş

fabrikaların zehriyle arabaların egzozundan çıkan kara dumanlar ve sigarasının dumanlarıyla tahrip ederek yürüyor, sokaklarda tekrara düştüğünü anlayınca kadim dostlarıyla ve sultan söğütleriyle dolu olan bir parka çıktı yolu. Dünyayı yeniden yaratmaya başladıkları o banka oturduğundaysa buzdan heykel tuzla buz olmuş ve doğan güneşle birlikte eriyip gitmişti. Eriyen buzların yarattığı sel onu boğmaya yaklaşmıştı ki güneş suyu buharlaştırdı ve boğucu olmaktan çıkarttı hayatın kaynağını. Gelen karabulutlar güneşi hapsettiğindeyse de artık ne heykel ne heykelin yarattığı deniz ne de içini ısıtan güneş vardı. Yapayalnızdı. O yalnızlığını tarif edebileceğini düşündüğü metaforları bulmaya çalışırken iki kişiden meydana gelen bir Suriyeli mülteci grubunun kendisinin oturduğu bankın sınırına doğru akın ettiğini gördü. Banktan hafifçe doğruldu. Gelenler henüz çocuklardı. Onlara oturduğu bölgenin sınırını kapatmanın yersiz ve vicdansızca olacağını düşündü. Onları banka buyur edecekti ki onlar çoktan banka oturmuşlardı. Suriye'den üç yıl önce göç eden bu çocukların babaları ölmüş rejim saflarında savaşırken ve anneleri hayli fazla olan kardeşlerine bakıyormuş. Kendileri ise henüz çift haneye yeni ulaşan yaşlarına rağmen insanlardan sigara, para ve kıyafet isteyerek ellerindeki mendili de paravan olarak kullanmak kaydıyla hayatta kalmaya çalışıyorlarmış. Onların Türkçesinin gelişmiş olmasının da faydası ile sağlıklı bir iletişim kurabildiler. İlerleyen günler ve hatta aylarda buluşma mekânları haline gelen bu parkta uluslararası bir arkadaşlık kurdular. Suriyeli çocuklar onun adını belki hiç merak etmediler ve bu yüzden öğrenemediler ama o nerede bir çocuk görse savaştan zarar almış o çocuklara Suriyeli mülteci arkadaşlarının ismiyle seslendi. Cebindeki son parayı verdiği sokak çocuğu da en sevdiği atkısını boynuna astığı babasının adını unutmuş öksüz yetim öğrencide de aynı gülüşü, aynı umudu, aynı öfkeyi ve aynı çaresizliği gördü. Paranın katlettiği çocukların ahı semaya

hiç ulaşamasa da ilahi adalet hiç yeryüzüne inmese de hayali cennet ve cehennemler hak edileni sağlamayacak olsa da Mesih dünyaya ebedi huzuru getirmese de halk kitleleri bu düzene hiç başkaldırmasa da son nefesinde okuyacağı lanetin olmadığını bildiği ama olmasını umduğu gücüne güvenerek bir kere daha tarafını sokaktan, savaş çocuklarından yana aldı. Otoritenin ve iktidarın aldığı canlar, çaldığı hayatlar ve tutsak ettiği hayallerin hayaleti kesinlikle olmasa da yine belki varlığın daha iyi olmasına yol açacaktı. Saraylara saklanmış korkak sahtekârlar, servetlerini kan üzerinden şişirmiş Tanrılar, gençleri tercih etmeyecekleri ölümlere uğurlayan çıkarıcı yalancılar kesinlikle olmasa da belki yok olacak. Nasıl diye sordu çocuk? İnançla ve gerçekten bilmek isteyerek sormuştu bu soruyu. Sanki şöyle dense onu yapacakmış gibi sordu. Nasıldı? Kendisini feda etmeye hazır olarak sordu. Nasıl sorusu onda çok derin bir karşılık buldu. Gözünün önünden geçti bütün arayışları. Oluşum, okuduğu kitaplar, terör, bilim... Ellerini iki yana açtı çaresizliğini sezdirecek bir şekilde. Kafasını göğe kaldırdı. Yeni yeni seçilmeye başlayan yıldızlardaydı gözleri. Başkaldır dedi. Çocuk da aynı hareketleri yaparak kaldırdı başını gökyüzüne. Böyle mi, oldu mu şimdi dedi çocuk. O yalan olduğunu bildiği ama gerçek olması için bütün benliğini verebileceği sözleri söyledi. Şimdi olmadı ama elbet olacak. Daha sonraki günlerde birçok kez o çocuğu yanına farklı arkadaşlarını da almış olarak kolları iki yana açık göğe bakarken buldu. Bravo diyordu kendine. Yalancı bir umut daha doğurdun. Bravo. Kahrol iyi mi? Hata bende mi? Çocuklar saf. Yanlış anlayıp inanıverdiler hemen. Çocukluğuna verelim. Kendimize de haksızlık etmeyelim. Hak ettin. Kaçma. Sığınma çocukluğa.

Çocukluk... Çocukluk insanın birçok yalana inanması için en müsait evredir. İnsan çocukken nelere inanmaz ki? İnsanların birbiriyle yalnız çıkarları için muhatap olmadığı bir dünya, gerçek saygı ve gerçek sevginin mümkün

olduğu dürüst sahici bir dünya, hiçbir canlının hayatta kalabilmek için başka bir canlının hayatını almak zorunda olmayacağı bir dünya, herkesin her zaman hayatta eşitçe kalabileceği bir dünya, zorunlu ve zorunlu olmayan ayrılıkların olmadığı, emeğin hiçe sayılmadığı, bütün canlıların hep tok kaldığı, yalanların insan beyninde yer edinemediği bir dünya kurabilir; reisi cumhurların, reisi cumhur yardımcılarının, reisi cumhur sözcülerinin, reisi cumhur başkanlıkları başkanlarının, bakanların, bakan yardımcılarının, müdürlerin, müdür yardımcılarının, şeflerin, amirlerin, ustabaşılarının, hakimlerin, başsavcıların, savcıların, avukatların, başhekimlerin, doktorların, ebelerin, hemşirelerin, CEO'ların, parti başkanlarının, partilerin, sendika başkanlarının, sendikaların, örgüt başkanlarının, örgütlerin, göstermelik temsiliyetlerin, vekillerin, dini liderlerin, dinlerin, aşret ve aile liderlerinin, aşret ve ailelelerin, komiserlerin, polislerin, memurların, komutanların, askerlerin, babaların, yoksulluğun, kulluğun, köleliğin, fukaranın, mustaribin, çaresiz aşığın, ezilenin, ötekinin, milletin, üstünlüğün, otoritenin, iktidarın, muhalefetin, ölenlerin, zenginlerin, yalancıların, saldırganların, tarikatların, cemaatlerin, eğlence kulüplerinin, takımların, aldatmanın, aldanmanın, iki yzllğn, sıra beklemenin, metafiziğin, menfaatin, zaman kaybının, gnl eğlendirmenin, oyalamanın, terörün, soruşturmanın, kovuşturmanın, mahkemenin, gzaltının, tutuklamanın, tecridin, işkencenin, tehdidin, ifadenin, suun, cezanın, koğuşun, hücrenin, hapishanenin, rüşvetin, yolsuzluğun, hamasetin, asabiyetin, nefretin, azgınlığın, fenaliğın, israfın, tekdüzeliğin, boyun eğmenin, hükmetmenin, sinmemin, yakmanın, yanmanın, zorunluluğun, utanmanın, sıklımanın, kaçınmanın, rol yapmanın, samimiyetsizliğin, gsterişin, yanlış anlaşılmanın, sınırların, devletlerin, hükümetlerin, duanın, ricanın, arzın, kabulün, talebin, limitin, doğal afetlerin, beşeri

afetlerin, savaşın, silahın, antlaşmanın, diplomasinin, politikanın, bürokrasinin, ihanetin, markanın, liberallerin, kapitalizmin, sömürünün, ajitasyonun, demagojinin, depresyonun, buhranın, krizin, intiharın, ölümün, doğumun, doğal seçilimin, evrimin, kuralların, yasakların, hakların ve ihlallerinin, gecikmenin, erken gelmenin, tatminsizliğin, karşılıksız aşkın, sevda uğruna verilen onca emekten sonra maşukun adı yerine iğretiyle kullanılan yabancı zamirlerin, hastalığın, kıtlığın, göçlerin, mültecilerin, şiddetin, mağlubiyetin, galibiyetin, aşırı soğuğun, aşırı sıcağın, ajanların, muhbirlerin, dedikodunun, suizannın, uykunun, temel ihtiyaçların, sindirim sisteminin, boşaltım sisteminin, solunum sisteminin, dolaşım sisteminin, sistemin, sindirimin, boşaltımın, solunumun, dolaşımın, düzenin, kitle imhalarının, bombaların, korkunun, trafiğin, vergi dairesinin, vergi memurunun, verginin, mahcup olmanın tüm bunların olmadığı bir dünya, bir dünya hayal edebilir insan henüz çocukken. Bir dünya hayal edebilir dünyayı oluşturan her varı yok ederek, hiçbir var bırakmayarak varlık namına. Çocukken insan ucu bucağı olmayan hayallere de kapılabilir, inanabilir de en ucuz yalanlara. Oğlum senin emek vermen lazım kazanabilmen için hayatta. Emek vermezsen kazanamazsın hiçbir isteğini, emek verirsen de olur her dilediğin. Annenin babanın şirketleri, fabrikaları, tarlaları, evleri yok senin geleceğini güvence altına alan o yüzden emek vermelisin güvence altına alman için kendini. Emekle elde edebilirsin bunların hepsini. Emekle gerçek olur bütün hayallerin. Emek verilmeden varılamaz hiçbir noktaya. Emek verilerek yakın edilir bütün uzaklar. Emekle sevilir, emekle kavuşulur, emekle yaşanır hayatta. Emektir seni öne taşıyan. Emeksizliktir geride bırakan. Emek vermek zorundasın. Emek vermezsen koca bir hiçsin. Emek verirsen kudretin kendisi olursun. Karınlar emekle doyar. Çocuklar emekle büyür. Emekle ulaşılır güzel günlere.

Emekle son bulur bütün savaşlar. Koskocaman yalanlar, ne kadar da inanılası. O da inanmıştı. Attığı her adımda izi vardı bu yalanların. Emekti ve emeğin getirdiği umuttu hayatının parolası. Şimdi gerçeği anlar gibiydi. Emeğin getireceği kazançlar ve umut onun gibiler avunsun diye yutturulan yalanlardı. Kazançlar her zaman koşulların el verdiğiyle sınırlı kalacaktı. Koşullarsa kimsenin oluşması için emek vermediği süregelen Tanrılardı. Zenginler de savaşların mimarları da hayallerin hırsızları da yalnızlığın müsebbipleri de emek vermeden koruyanlardı düzeni. Miras olduğu sürece finansal ve genetik şekilde emek kısmi teselliler sunan bir palavraydı. Hangi düşmanı emek vererek almıştı ki varını? Emeğin en fazla kazandıracığı nispeten bir refah ve ucuz egoları tatmin edecek mastürbasyon aygıtlarıydı. Emek şartların yanında ufacıktı. Oysa o böyle duymamıştı büyüklerinden. Böyle okumamıştı kitaplardan. Karl Marx da mı yalan söylüyordu? Hadi diyelim Marx yok sayılan bir düşünür çağımız maymunlarınca. Peki yere göğe sığdıramadıkları Adam Smith? Acaba onu da bizleri kandırmak için paravan olarak mı kullanıyorlardı? Bu konuya eğilecek enerjiyi hala buluyordu kendinde. Anlamak için emek vermeye karar kıldı. Onun emekle elde edebileceğini sandıkları birer değerdi şüphesiz. Emekle elde edebileceği, emeğin verdiği değere sahip değerler. Smith'e göre değerlerin bedeli de ancak emekle ödenebilirdi. Çocukluğunda maruz kaldığı ve hala birçok insanın esiri olduğu yalana daha derinlemesine eğilmeliydi. Kalem ve kağıdına uzandı. Yazmaya başladı. Emek ve değer birbiriyle yakından alakalı kavramlardır. Değerlerin alışverişi noktasında esasen takas edilen unsur değeri ortaya çıkaran emeğin ta kendisidir. "Emek her varın ilk pahası yani asıl satın alma bedeli olarak ödenmiş akçesidir." Adam Smith, Milletlerin Zenginliği kitabında tırnak içinde belirtilen ifadeyi metnin başında ortaya konulan cümleleri açıklamak üzere kullanmıştır. Smith bu ifadesiyle emek,

paha ve ödeme arasındaki ilişkiyi yansıtmak istemiştir. Kavramlar arasındaki ilişkiyi ve kavramların yansıttıklarını daha iyi göz önüne serilebilmek adına kavramların teker teker ve ortak olarak incelenmesi bize kolaylık sağlayacaktır. Smith'in anlatımında ifade edilen düşünceye göre satın alınabilir her varın elde edilebilmesi için ilk merhalede verilebilecek yegâne unsur emektir. Para, güç gibi metayı elde etmemizi sağlayabilecek diğer faktörler emeğin zaman ve dolaşım içerisinde büründüğü farklı bazı şekillerdir ifadesi cümlede kastedilen düşünceyi kısmen yansıtmaktadır. Bu faktörlerin emeğin somut hale gelmiş şekilleri olduğu kesinkes söylenemez ancak emek ve bu faktörler arasındaki doğrudan ilişki de yadsınamaz bir gerçek olarak karşımızda durmaktadır. Para ve güç gibi eşyaları elde etmemizi sağlayacak unsurların varlığının ilk koşulu emektir. Emek olmadan alım gücünün doğması olanaksızdır. Zaten Smith'in ifade ettiği düşünceyi daha derinlemesine inceleyecek olursak bedelin emekten doğduğunu kavramamız gerekir. Emeksiz elde edilen ürünlerin bedeli de yoktur çünkü bir önceki cümlede de belirtildiği üzere bedelin ortaya çıkmasının sebebi emektir. Meselenin daha net ortaya konulması için aşağıda verilen somut örneklendirmeler faydalı olacaktır. Hiç kimse sizden yaşamınızı devam ettirmeniz için gereken oksijeni soluduğunuz için bir bedel talep edemez çünkü size oksijenin ulaşması için emek veren kimse yoktur. Eğer emek veren biri olsaydı sizden pekâlâ emeğinin karşılığı olan ücreti talep edebilirdi. Şimdi de elde edilmesi için bedelin lazım olduğu bir nesneyi örnekleyecek olursak mesela yaşadığınız bölgede yetişmeyen bir meyveyi yemek isteğini söyleyebiliriz. O meyveyi ancak o meyvenin ticaretini yapan bir tüccardan temin edebilirsiniz ve bunun karşılığında ona bedel ödemeniz gerekmektedir çünkü o meyvenin size ulaşabilmesi için sarf edilmiş bir emek söz konusudur. Yazının başında verilmiş Smith'e ait cümlenin temelinde

yatan emek ve bedelin karşılıklı ilişkisi yapılan açıklamalar ve örneklendirmelerle daha görünür hale getirildiğine göre şimdi cümlelerin daha seçilebilir ana mesajına eğilebiliriz. "Cümlede geçen 'ilk' tabiriyle anlatılmak istenen nedir?" sorusuna vereceğimiz doğru cevap bizi daha sağlıklı bir sonuca götürecektir. Bir bedel karşılığında elde etmiş olduğunuz nesnenin ödemesini meselenin özünde her zaman emekle yaparsınız. Verdiğiniz emeğin karşılığı olarak emek vermenizin hemen ardından emeğinizin karşılığını somut olarak elde edebileceğiniz gibi günümüzde daha yaygın olarak gördüğümüz emeğin karşılığının sembollerle elde edilmesi ve ileriye dönük kullanılabilir hale getirilmesi durumu da söz konusudur. İki durumda da ödemenin asıl unsuru emektir. Nasıl ki daha önceki bahiste açıkladığımız üzere bir metanın pahasının olması için o meta için emek verilmesi koşulunu ortaya koymuştuk bu bahiste de karşılıklı ilişkiyi daha da belirgin kılmak için pahası olan her metanın ancak emekle elde edilebileceğini ortaya koyuyoruz. Smith'in ifadesinde akçe olarak sunulan ve günümüzde para olarak nitelendirdiğimiz kavramsa ancak yukarıda belirttiğimiz gibi emeğin insanlar arasındaki değer alışverişine daha kolay dâhil olmasını sağlamak için icat edilmiş bir unsurdur. "İlk" ile kastedilen pahanın özünde tekliği ve gerçekliğidir. Zaten kastın ne olduğu cümlelerin devamındaki "asıl" tabiriyle ortaya konulmuştur. Smith'in irdelediğimiz cümleyle açıklamaya çalıştığı ilişkileri daha da netleştirmek için kullandığımız örneklendirme metoduna devam edecek olursak daha önceki örneklerimizde emek ve değer kavramlarının karşılıklı ve birbirini ortaya çıkarıcı ilişkileri belirtilmişti. Verilen son örnek üzerinden akçe ve emek arasındaki zamansal ve değersel ilişki yine ortaya konulabilir vaziyettedir. Örnekte bahsedilen meyveyi tüccardan satın alabilmek için onun faydasına sonuç veren emek gerektiren bir çalışma içerisinde bulunabilirsiniz.

Böylelikle tüccarın emeğinin karşılığını siz de doğrudan emekle ödemiş olursunuz. Bir diğer seçenek olarak tüccarın verdiği emeğe karşılık olarak tüccara akçe ödemesi yapabilirsiniz. İşte bu noktanın incelenmesi açıklamaya çalıştığımız ilişkinin anlaşılması açısından büyük önem arz etmektedir. Akçe olarak ödenilen bedelin ödenebilmesi için daha önce verilmiş bir emeğin olması şarttır. Daha önce verilen emek akçe formuna geçirilmiş ve ileriye dönük de kullanılabilir hale getirilmiştir. Netice itibariyle meyvenin bedeli bu sefer dolaylı olarak da olsa yine emekle ödenmiş olur. Örneği katmanlandırarak olursak tüccar ileriki günlerde bir toprak testi almak isterse ve bunu meyveyi sattığı müşterisinden aldığı akçeleri ödeyerek gerçekleştirirse "asıl" olarak "ilk" aşamada meyveyi satmak için vermiş olduğu emeğinin karşılığını görmüş olur. Ayrıca anlatımı kolaylaştırmak için kullandığımız örneklere daha üst perdeden bakacak olursak emekle elde edilebilecekler konusunda dar bir sınırlama söz konusu değildir. Dileyen vermiş olduğu emeği güç olarak dönüştürebilirken dileyen çeşitli biçimlerde daha sonra kullanmak üzere emeği muhafaza eder. Yine de her hâlükârda ödeme emek verilirken yapılmıştır. Emeğin paha ve ödemeyle olan bağına açıklamalardan ve örneklerden faydalanarak özetleyecek olursak şöyle bir çıkarımda bulunabiliriz: Emek metaların değerlerini doğuran unsurdur aynı zamanda metaların üretilmesinde ve el değiştirmesinde de tek ölçüttür. Emek her değer sahibinin elde edilmesini sağlayan peşin ödemedir. Ödeme şeklinin zaman içerisinde geçirdiği dönüşümler emeğin pahaya ve elde etmeye etkisinde nicelik anlamında bir değişikliğe yol açmaz. Emeğin satın almayı kolaylaştıran formlara dönüştürülmesinde hem zamansal hem de alansal anlamda büyük bir kullanışlılık vardır ancak bu formlara dönüştürme meselesi örneklerle de ortaya koyduğumuz emekten kaynaklanan paha gerçeğini daha gizli hale getirirse de değiştiremez. Yazmayı

biraktı ve arkasına yaslandı. Ne kadar inanılası diye mırıldandı kendi kendine. İnanması ne kadar basit şu yalanlarıma. İnsanlar da haklı ben de haklıymışım küçükken inanırken emek eksenli yalanlara. Şimdi benim bu yazdıklarım herkes için doğru olsaydı eğer babasından miras kalan servetini yok pahasına satmalıydı mirasyediler. Ne de olsa hiç emek vermeden kazandılar onca malı. İleriye dönük kullanabilmekle emeği havale edebilmenin alakası olmamalı. Yumurtayı dölleyebilmek en fazla rahimde tutunma hakkı vermeli insana, bu kadar paraya sahip olabilmek için farklı birtakım çabalarda bulunulmalı. Düpedüz hırsızlık bu. Kamu malını gasp. Emeksiz, haksız kazanç. Bir de dini hükümlerle meşrutiyet kazandıranlar var bu banka hesaplarına. Köleliği kaldırmayan dinlerin hükümlerinin esamesi okunmaz benim nazarımda. Emek vererek yazdığı yazıları yaktı gazı bitmek üzere olan çakmağıyla. Kim bilir belki de çocukluğumda inandığım yalanlar olması gereken ve olduğu iddia edilen ama pratikte uygulanmayan kurallardı. Konulardan sapıyorum. Gereksiz uzun tamlamalarla faydasız meşgalelere dalıyorum kimine göre. Ben çocukluğumdan uzaklaşırken sonuma hızla ulaşıyorum. Sayıklamaları sürerken doğurmuştu güneşti. Anaç cümleler kurmalıyım diyordu iç sesi. Değersiz bir uykuya dalmıştı emek vermeden eriştiği. Öğlen vakti uyandı uykusundan. Bir süre yatağında bir o yana bir bu yana debelendi durdu. Yorgan yüzünün dikişlerinin kopmasından olacak nevresimin altındaki elyaf sürekli toplanıyor ve onu huzursuz ediyordu. Onu bu günlerde her olan huzursuz ediyordu. Ailecek kahvaltı etkinliğini kaçırp kaçırmadığını anlamaya çalıştı. Annesi bu etkinliğe büyük anlamlar yüklüyordu. Annesinin bu tarz anlamlar yüklediği başka başka etkinlikler de vardı. Örneğin dini bayramlarda toplanılan dede evinde sabah yumurtalı kavurma, akşam pilav ve tavuk yemek gibi. Dedesinin evinde önce erkekler doyar kadınlarsa artanlarla doymaya

çalışırdı. Hele ki dışarıdan önemli erkek misafirler varsa bu talihsiz durum daha da belirginleşirdi. Önündeki ilk bayramda sülalesinde feminal devrime kalkışma kararı aldı. Sahanın öznelerinden olan annesine durumu muştulamak üzere yatağından hızla doğruldu. Başına keskin bir ağrı saplandı. Beyni patlayacakmış gibi hissediyordu. Odasından çıktı. Annesini mutfakta buldu. İstemsizce annesinin yanında baş ağrısından dert yandı. Annesi içtiği sigaralara ima yaparak ama yine de düşüncelicesine ona ağrı kesici verdi. Ağrı kesiciyi yutmadı. Sofraya oturdu, kahvaltısını yedi. Annesinin eline sağlık dileyerek kalktı sofradan. Oturma odasına geçti. Babasının tahtına uzandı. Televizyonu açtı. Dün yatmadan önce izlediği haber kanalıyla karşılaştı ekranda. Muhafif taraflarca hükümete yakınlığıyla bilinen diye bahsedilen kanalda terörden bahsediliyordu. Anladığı kadarıyla ülkesi terörist imalatında Ortadoğu'nun ve Balkanların en iddialısıydı artık. Dünyada bu konuda yüz seksenden fazla ülkeyi geride bıraktığımız haberde net olarak açıklanmasa da video kolajlarından bu anlaşılıyordu. Üstelik terör sektöründe sınır tanımayan vatandaşlarımız her alan ve tabakada hain faaliyetler yürütmekte azimliydiler. Gazeteciler doğru haber yaparak, öğrenciler haksızlıklara ses çıkararak, müzisyenler halkını anlatarak, sendikalar işçileri savunarak, kadınlar kendilerini koruyarak, gençler sokaklarda gülümseyerek, vatandaşlar seçimlerde oy vererek terör konusundaki istatistiğimize yeni veriler kazandırıyorlar. Yaşasın nüfusunun yarısı terörist yurdum. Ortaokulda sürekli karıştırmaktan keyif aldığı sözlük ve ansiklopedilerden hatırladığı kadarıyla terör Latince korkutmaktan geliyordu. Herkese terörist yaftası damgalayan güruh bu kimselerden korkuyor olsa gerekti. İktidarların samimiyetsiz ucuz yaftalamalarını bir kenara bırakması gerekti. Sinirden sığıdığı yumruğu yüzünden tırnakları avcunun içini acıtmaya başlamıştı. Televizyonu

kapattı. Oturma odasından çıktı. Annesine dışarı çıkacağını söyledi. Günlük of dozunu ve siyah kapüşonunu aldı, evden çıktı. Apartmanın bodrum katındaki bisikletini yılların alışkanlığıyla binadan çıkardı. Atladığı gibi bisikletin koltuğuna yüklendi pedallara. Dağa doğru sürüyordu oyunu sahnesinde incelemek üzere. Gerçekten de var mıydı veya neydi terör? Lanetlenerek zayıflatılması mümkün müydü? Yorgun güneş onu usul usul aydınlatırken aklında bu sorular vardı. Bu soruları en sağlıklı şekilde cevaplayabilmek için önce terörün tanımının doğru yapılması gerekiyordu. Terör sosyal sebeplerden kaynaklı birtakım şartların değişmesi için kişi veya grupların organize şekilde şiddete ve yıkıcılığa başvurarak eyleme geçmesidir. Bu eylemleri sıradan eylemlerden ayıran sahip oldukları fikirsel birikimdir. Terörist bu eylemleri gerçekleştirene veya planlayana verilen addır. Her terörist hareket başarılı olduğu takdirde resmi ve meşru bir zemin kazanır, bir ihtimal ki devletleşir. Başarılı olamadığı takdirde hanesindeki yeni eksilerle birlikte terörist olarak kalır. Başarı bazen lokal kalabilir. Böyle durumlarda hareket kimisi için terörken kimisi için haklı bir mücadeledir. Terör zaman zaman direkt statükoya zarar verirken bazen de halkın canını ve malını tahrip edebilir. Halkı hedef alan terörist hareketler her halükarda önlenmelidir. Devletler teröre başvuran grupları eğer hedefleri kendisiyse derhal düşman olarak nitelendirirler ve hareketi durdurmak için bir dizi önlemlere başvururlar. Bu önlemler kimi zaman terör hareketini yok etmeye mahir olsa da iyi organize olmuş ve zemine oturtulmuş terör faaliyetlerini durdurmak çok zordur ve uzun zaman alabilir. Geçen bu zaman, savaş hali içerisinde ilerler ve savaş bütün taraflara ciddi zararlar verir. Onun ülkesinde olan durum da buydu. Terör örgütü olarak nitelendirilen ve haber ajanslarında her yıl ağır darbe alarak dağılma aşamasına giren örgütler uzunca yıllardır faaliyetlerini genişleterek devam

ettirmekteydi. Ona göre bu tarz durumlarda terör örgütleriyle fikri mücadele yürütülmeliydi. Artık bisikletin yürümesinin mümkün olmadığı yerde bisikletten indi ve en yakındaki çam ağacının dibine oturup sırtını ağacın gövdesine yasladı. Dökülmüş sivri yapraklar eline batmıştı. Terör örgütleri takipçi bulamadan ve halkta karşılık uyandırmadan ayakta kalamazlar. O yüzden terörü sorun olarak nitelendiren ve gerçekten bitirmek isteyen kurumlar örgütlerin neden takipçi bulunduğunu araştırmalıdır. Meseleyi adi bir şiddet barındıran süreç olarak değerlendirmektense derin analizler ve toplumsal değerlendirmeler yapmalıdır. Örgütlerin iddialarıyla pratikleri arasındaki çelişkiler saptanmalı ve halka beyan edilmelidir. Örneğin antiemperyalist mücadele verdiğini iddia eden bir örgüt eğer dünya güçlerinden yardım alıyor ve o güçlerle işbirliğine gidiyorsa burada bir çelişki söz konusudur. Kurumlar halkı örgüte zoraki yollarla düşman etmeye çalışmamalıdır. Gerçekler üzerine hareket etmeli ve gerçeği saptırmamalıdır. Halka sunulan gerçekler ışığında tercih şansı verilmelidir. Demokrasi sadece sandıkla sınırlı bir kavram olarak kalmamalıdır. Halk geleceğini kimi zaman sahada ve söylemde tercih ettiği aktörler aracılığıyla tayin edebilir. Demokrasinin iddiası halka geleceğini tayin hakkı sunmaksa ve bu iddianın gerçeklik bulması isteniyorsa açıklanan tutumlar en doğrusu olacaktır. Terör ve şiddet eylemleri insanların ihtiyaçları gerçek anlamda giderilirse, gruplar ve halklar dışlanmazsa sonlanabilir. Terör tarafların karşılıklı nefretinden doğar. İdeoloji teröristleri tek başına motive edemez. Teröre başvuran insanlar birtakım haksızlıklara ve zorbalıkla maruz kalmış veya şahit olmuş kimselerdir. Ayrım ve zulüm eken devlet ancak terör biçer. Çoğu mağdur kimse gibi teröristler de daha fazla acıya neden olacak araçların halkı ve kendilerini kurtaracağına inanmaya başlar çünkü koşulları berbat kılanlardan bunu

görmüşlerdir. Teröristlerin içinde koşullardan kaynaklı bir ele geçirme tutkusu vardır ki bunun sebebi zamanında tutsak edilmeleridir. Terör faaliyetlerinin faillerini yüreksiz, hain, alçak olarak yaftalayarak hiçbir çözüme ulaşamaz. Teröristler kamuoyunun genel görüşünün aksine duygusuz ve ilişkisiz kimseler değillerdir hatta sahip oldukları duygu ve ilişkiler onları bu konuma sürüklemiştir. Organize terör örgütlerinin eylemleri kişisel çıkarlar adına gerçekleştirilmez. Kişisel çıkarlar adına şiddete başvuranlar halkta karşılık bulamazlar ve uzun soluklu yol alamazlar. Güneşin mi battığını yoksa bulutların mı göğü kapladığı anlamak için başını yukarıya çevirdi. İkisi aynı anda olmuştu. Eğer batıl inanışlara meyilli bir insan olsaydı bu durumu uğursuzluğa yorardı ama o meselelerin bilimsel nedenleriyle ilgilenmeyi tercih etmeye çalışan biriydi. Halkın genelinin çıkarı ve sağlıklı sosyal ilişkiler, kar ve haksız rekabete yönelik olan ekonomiyle yok edilmiş haldeyse terör sonuç olarak karşımıza çıkar. Düzenin onur ve anlamı çaldığı toplumlar için de benzer durumlar geçerlidir. En büyük hedef ve değerlerin; ekonomik yarışta büyüklük, mülkiyet hakları ve dayatılan başarı kıstasları olduğunu düşünür ve bu kavramların korunmanıza yardımcı olduğuna inanırsanız terör sizin peşinizi bırakmaz. Bu kaynaklardan doğan terör uyur ama sebepler ortadan kaldırılmadığı müddetçe asla gerçek anlamıyla alt edilemez. Çocuklarını sermayenin ayakta kalması ve uyduruk değerlerin muhafaza edilmesi için kullanan toplumlar sonsuza kadar huzurlu kalamazlar. Bu koşulların beraberinde politikaya inanç yiter ve saldırganlık baş gösterir. Artık siyasi, meşru liderlerin kitlelerin mağduriyetlerini kariyerleri ve şahsi çıkarları için kullandığı ve onlardan sorunlara çözüm gelmeyeceği anlaşılmıştır. Bireyleri ekonomik ve kişisel temel ihtiyaçlarından mahrum bırakan küresel sermaye, sosyal uyumu tahrip eder ve terörün en temel sebebi olarak karşımıza çıkar. Küresel sermayenin uşağı olan

politikacılar da terörü körüklemeye devam ederler. Terörün yarattığı korku, düzenin aktörleri tarafından halka karşı kullanılır. Daha fazla zihni etki altına alabilmek için kullanılan ve sistemin çelişkilerini gizlemekte perde haline getirilen terör faaliyetleri aslında tam anlamıyla çözülmek istenmemektedir. Kontrol edilmeye çalışılmaktadır ki algı ve sermaye daha sağlıklı yönetilebilsin. Bu aşamadan sonra geçerli taleplerle yola çıktığı söylenebilecek örgütler sistemin bir parçası haline gelirler ve gerçek yoğun bir sis tabakasının arkasında kalır. Sis tabakasını aralamak halkın çıkarlarını düşünmekten ve aynı girdaba düşmeden küresel sermayeye kafa tutmaktan geçer. Bu özellik yine siyasilerde olmadığı için yeni terör faaliyetleri sermayenin avucuna düşene kadar halk için mücadele etmek üzere kendilerine zemin bulurlar. Bu tarz faaliyetler bahsedilen koşullardan ötürü özgecirdirler. Terörü gerçek anlamda çözmek isteyenler açıklanan ve tarihte defalarca tekrarlanan yanlışlara düşmeden ayrıca halkın ihtiyaçlarına, düşünce dünyasına ve taleplerine eğilerek yol almalıdırlar. Bencil olunmadığı ve halkın çıkarı gözetildiği takdirde hayata yatırım yapmak ölüme yatırım yapmaktan çok daha kolay ve faydalıdır. Sistemin çelişkileri silahlanmayla ve şiddetle kendini gizleyebildiği ve giderilebildiği için şiddetin ve terörün esas kaynağı düzenin ta kendisidir. Aynı zamanda düzen kendisini devlet aracılığıyla sürekli kılar. Kibritinin bittiğini fark ettiğinde sigarayı sigaradan yakmayı akıl etmesi için çok geçti. Oturduğu yerden doğruldu. Bisikletine doğru yürürken gözü az önce oturduğu yere kaydı. Çam yapraklarıyla örtülü zemin kalçasının şeklini almıştı. Ah benim şekilli kalçam, diye mırıldandı. Suratında gayri ahlaki bir gülümseme vardı. Bu halini görseler onu belki de homoseksüel sanırlardı. Ne de olsa homoseksüellik onların ahlakından gayrıydı. Onların sanılarına karşın onun yalnızca canı sıkılmıştı. Kendine göre şekilli kalçasını

bisikletinin oturağına yerleştirdi. Orta eğimli etekten aşağıya süzülürken gözü, yakınlarda ateşini kullanabileceğı bir Prometheus arıyordu. Sonunda genç bir erkeğın yüz metre kadar ilerde irice bir taşa oturmuş vaziyette sigara tellendirdiğini gördü. Daha acele hareketlerle onun yanına vardı. Birader bir ateş ver de sigaramı yakayım. Yaşasın ateş isteme kardeşliğı! Neler borçluyuz bu bağı. Neler tattık ateş isteyerek. Ne dostluklar kuruldu, ne kavgalar çıktı. Meşale elden ele. Bulunduğı yere gelirken kullandığı yoldan farklı bir yoldan eve dönmeyi tercih etti. Hem bu tercih biraz daha uzun yol almasını dolayısıyla eve biraz daha geç gitmesini sağlayacaktı. Yolda giderken içtiğı sigaraları bir sonrakini yakmadan söndürmemesi gerektiğini beşinci sigaraya değin aklında tutabildi. Dağıda yarım kalan ama açıktan belki de hiç başlanmayan meselelerin aklını taciz etmesinin bu unutkanlıkta payı az değildi. Evlerin başladığı yerlere geldiğinde kendisini şehre inmiş eşkıya gibi hissetti. Aval aval etrafına bakıyor, yabancıymış gibi hissettiğı mekan yüzünden kendi özünden ve zamanından uzaklaşıyordu. Uzun süredir içinde bulunduğı hayallerden sıyrılınca böyle hissedirdi. Kendisi hakkında bu tespiti yapmasının hemen ardından doğru ikinci bir tespit ampul koleksiyonundaki yerini aldı. Zaten uzun zamandır bir hayalin içindeydi. Öyleyse doğru olduğı iddia edilen tespitlere dayanırsak şuanda kendisini uzun zamandır dalınan hayalden çıkınca hissettiğı gibi hissediyorsa ve uzun zamandır bir hayalin içinde kaldıysa o hayalden an itibariyle çıkmış olmalıydı. Bu düşünceler eşliğinde evinin bahçesine ulaştı. Bisikletini yerine bıraktı ancak yukarıya çıkmadı. Henüz canı eve girmek istemiyordu. Bu sefer ilçenin merkezine doğru yol aldı. Yolda müstakil bir eve ait tavuklara rastladı. Herkes kedilerin ve köpeklerin başlarını okşuyor. Ben hiçbir tavuğun başının okşandığını görmedim. Tavuklar ondan kaçmışlardı. Bu tavuklar neden kaçarlardı ki benden?

Neden sevmezler beni ve yakından sevimelerine izin vermezler? Yoksa onların ve arkadaşlarının katledilmesinde benim de parmağım olduğunu bilirler de mi böyle davranırlar? Herkesten kaçıyorlar. Herkesin de payı var zaten katliamda. Kedi ve köpeklere de işkencede bulunuyorlar ama onlar kaçmıyor insandan. Bazıları kaçıyor. Bazıları kaçmıyor. Belki de kedi ve köpekler tavuklardan daha derin canlılardır. Daha dört buçuk yaşındayken civciv annesi tavuğun onun suratına saldırmasıyla bu ilişkilerin bağlantısı ne? Ortaya konulmaya değer meseleler. Okudu, düşündü ve doğru buldu. Sınıflar arası çatışmanın sonucu olarak ortaya çıkan ve kendisini toplumun üzerine yerleştiren devlet bir diğer deyişle düzen var da neden kaos ya da süregelen bir geniş zeminli mücadele ve çatışma hali yok? Bu sınıflardan birinin diğerlerine karşı ezici bir zafer kazanmasıyla açıklanabilir ancak. Bu zaferin kalıcılaşması için şüphesiz galip sınıf bir takım adımlar atmalıdır. Kaybeden sınıflarla uzlaşıyormuş gibi görünmelidir, yasalar koymalıdır her hareketini meşrulaştırmak için. Aslında galip tarafın ortaya koyduğu yasaların varlığı dahi orada bulunan zorbalığın güçlü bir dalaletidir. Merdivenleri çıktı, kapıyı çaldı. Kapıyı annesi açtı. Elini yıkamadan odasına geçmesi annesini kızdırmıştı. Bari ayağını yikasaydı. Kokutuyordu bütün evi. Homurdanmalara kulağını tıkayarak yatağına uzandı. Sakallı amcalar ona doğru bakıyorlardı. Günümüzde devletler güçlünün devletidir. İlkel çağlarda olduğundan bahsedilen kabile üyelerinin ortak kararı sonucu iş bölümünü ve korunmayı organize edecek yapılardan artık uzak kaldık. Sayılan faaliyetler yine devlet eliyle yapılıyor olsa da artık gözetilen toplumun genelinin değil devletin egemenlerinin çıkarıdır. Egemenler kullandıkları kanallar vasıtasıyla bu hakikati başarıyla gizleyebiliyorlar. Sürekli olarak toplumun genelinin kabul ettiği değerlerin medya aracılığıyla egemenlerin kutsal kabul ettiği, uğuruna

canlarını verebilecekleri kavramlar olarak servis edilmesi, devlet gücünden ve vatandaşlardan alınan vergilerin getirdiği finansal destekten faydalanılarak yapılan uyuşturucu propaganda bu kanallara ve politikalara örnek teşkil edebilirler. Bütün bunlara ve daha fazlasına planlı bir şekilde maruz bırakılan halkın çoğunluğu bir noktadan sonra tabi olduğu devleti ezeli ve ebedi hakim, devletin bir aygıtı olan ve kendisinin de desteklediği hükümeti kutsal zanneder. Oysaki ne devletler yıkılmış, ne hükümetler yok edilmiştir tarihte bunları aklına getirmez halkın büyük çoğunluğu. Bir de azınlık olan kesim vardır halkın içinde. Bunlardan bir kısmı devleti korumayı sürdürmekle beraber onu yozlaştırdığını iddia ettikleri hükümeti perişan eylemek isterler. Bu kısım eskiden hükümet olmuş veya gelecekte hükümet olmaya aday olan gruptur. Yani bir zamanların egemenleridirler. Azınlık olan kesimin içinde ki bir diğer kesimse süregelen devleti de hükümeti de ortadan kaldırmak ve yerine daha iyisini, onarılmışını koymak ister. Bu kısım tahmin edilebileceği üzere hiçbir zaman mevcut devletle ve düzenle barışamamış, hükümet olmak gibi bir iddiası asla olamamış kısımdır. Yarının güçlüsü olmaya taliptirler. Azınlık olan kesimin içinde açıklanan tarafların iradesinin ve programlarının derinliğine bağlı olarak devletin ve hükümetin egemen olduğu topraklarda bir direniş doğması muhtemeldir. Burada azınlık, çoğunluğu kontrol altına alan güçlendirilmiş mekanizmaya karşı mücadele eder. Genelde açıklanan son kısmın üyeleri işte bu noktada veya çok daha öncesinde teröre, örgütlenmiş şiddete başvurabilirler. Kendilerine ait olan devleti ve iktidarları baştan yaratmak için giriştikleri savaş meselenin başında ifade edilen devleti ortaya çıkaran çatışmanın kendi zamanına göre yeniden şekillenmiş halidir. Bu yeni hal elbette yine zoru kullanarak ve sindirerek kabul ettirilmeye çalışılan yeni düzenin meşrulaşması için verilecek mücadele dizisinden

meydana gelecektir. Genel azınlığın mücadelesinin başarıya erişmesi, başarıyı hangi kısmın getirdiğine ve üstlendiğine bağlı olarak mevcut hükümeti veya devleti hükümsüz kılar. İncelenesi olan devletin mağlup olduğu, devlet ve hükümet karşıtlarının öncülüğü üstlendiği senaryodur. Kolonya şişesinin kapağını açtı, şişeyi burnuna tuttu ve nazikçe sıktı. Kafasını geriye doğru kaçırdı. Uykusu açılmıştı. Yataktan çıktı. Geceleri sigara içmek için kullandığı yola başvurarak evin balkonuna geçti. Önce kenarındaki plastik zincir vasıtasıyla inebilen perdeyi kaldıralım, pencereyi açalım, balkona geçelim, bu geçiş esnasında üreme hücrelerimizi üreten organın pencerenin plastiği ve gövdemiz arasında ezilmemesine özellikle dikkat edelim. Artık balkondaydı. Kollarını balkondan aşağıya sarkıtmış halde bir süre bekledi. Bu sırada kafası da kollarıyla aynı doğrultuydu ve yeri izliyordu. Üst komşunun yıkadığı ve balkondan sarkıtığı oturma salonuna ait olması güçlü bir ihtimal olan halıdan ensesine düşen su damlasıyla irkildi, başını kaldırdı. Yüzü saat iki yönündeki tepeye dönmüş halde bekliyordu. Tepenin üzerindeki üç direk yıllardır yaşadığı ilçenin kendi içinde ve dışarıyla iletişim kurabilmesini sağlıyordu. Tepenin üzerinde onun da mensup olduğu millete mensup olduğunu beyan etmenin insanları mutlu etmesinin dilendiği bir özdeyiş kocaman kireçten harflerle bütün ilçeyi selamlıyordu. Başarılı olmadan önceki adıyla terör faaliyetleri, başarı anındaki adıyla devrimler, başarı sonrasında edindiği ad ile iktidar güçleri kendi çıkarlarını korumak üzere eskiden var olan ve toplumsal mirası adına devam ettirmeyi tercih ettikleri veya baştan yarattıkları devlet mekanizmasını güçlendirirler. Yeni savaşın getirdiği yeni denge, savaşan taraflar arasındaki baskılama güdüsünü daha da kuvvetlendirir. Güçlendirilmiş yeni devlet mekanizmasına hakim olan taraflar, savaşın sonuçlanmasıyla hükmedene halkın bakışının dizaynı açısından misyon olarak eski devletin benimsediklerinin

aynısını benimserler. Benzer veya tamamen farklı propaganda yollarıyla yeni devlet ve iktidar halkın gözünde kutsal hale getirilir. Şimdi bu senaryoyle şu sorunun sorulması gerekmektedir: Devletler kimin için var? Tabii ki yönetenleri için. Bu tekrarlanan senaryolar zamanla kalıcı olmak isteyen devletlerin yeni yollara başvurmasına sebep olmuştur. Karşımıza çıkan yine pek kutsal, vatanın ve milletin uğruna canlar verilmesi gereken, ulusal iradenin kurumsallaşmış hali, günlük bütçesi binlerce yoksulun aylık geçim masrafına denk parlamento! Parlamento birkaç yılda bir muktedir sınıfın hangi üyesinin yoksul halkı kandırıp ezeceğini belirleyen seçimlerin sonuçlarının vücut bulduğu binadır aslında. Elbette bu süreçte devlet imkanları da tepe tepe kullanılır ve iktidar değişiklikleri önlenmeye çalışılır. Halkın söz hakkına sahip olduğuna inandırıldığı bu sistemlerde devletin sorgulanabilirliği zaten akla bile getirilemez. En fazla radikal muhalif olabilirsiniz. Yoğun, halkın dahil olamadığı ağdalı bürokrasi ve egemen güçlerin ağzının içine bakan organize, silahlı, "yasal" güçler ezilen sınıfların belini asıl büken unsurlar olarak karşımıza çıkmaktadırlar. Özü itibariyle halk tamamen cahil ve beceriksiz değildir ancak sermaye algıyı yönlendirmekte ve usuller halkın iradesini çarpıtmaktadır. Günümüz toplumlarının çoğunda uygulanan demokrasi halkın iradesini çarpıtan usullerin başında gelmektedir. Sözde halkın iradesini yansıtmak için kullanılan seçimler esasında sömürücü egemenleri meşru hale getirmektedir. Bir insanın acıktığını varsayalım. İnsan açlığını gidermek için lokantanın birine giriyor. İnsanın açlığını en uygun şekilde giderebilmesi ve tatmin olabilmesi için olması gereken; insanın yemek istediği yemeği lokanta çalışanlarına söylemesi, lokanta çalışanlarının da makul ücret karşılığı yemeği insana getirmesi ve insanın yemeği afiyetle yemesi şeklinde olmalıdır. Eğer lokanta çalışanları doyuruculuğu olmayan ve lezzetsiz iki ürünün birini renkli bitkiler ve yanıltıcı

baharatlarla süsleyip acıkmış insandan birini seçmesini isterse ve seçtiği yemek karşılığı insanın cebindeki paranın tamamına alıkoyarsa bunun adı zorbalıktır. Hele ki bir de o süslü yemeği tercih eden insanın onu bile yemesine izin vermezsen zorbalık ayyuka çıkmış olur. Anlatılan durumlardan ilki; olması gereken halkın yönetime katılma şeklini, ikincisi, demokrasiyi; üçüncüsü, demokratik yönetimlerin darbe ile yönetimden uzaklaştırılmasını yansıtıyordu. Bir de dördüncü durum vardır ki en vahim olanı budur, lokantaya anne veya babasıyla gelmiş çocuğun durumu. Tamamen kendini ilgilendirecek karın doyurma meselesinde velilerinin onun yerine sipariş vermesi kadar acımasız ve saçma ne olabilirdi? Yönetimlerde karar mekanizmalarından uzaklaştırılmış gençliğin kaderini onlara sormadan tayin eden yaşlıların çağ dışı uygulamalarının ifadesidir bu sonuncusu. Acıkmış olabileceğini düşündü. Halkın yönetime müdahalesi gibi hassas meseleleri bile yemekle anlatmaya başladığına göre acıkmış olabilmesi güçlü bir olasılıktı. Canı yemek yemek istemiyordu. Evdekileri kulak ucuyla kontrol etti. Parmaklarının ucuna basarak ve tek ayağını kaldırarak balkondan iyice uzandı. Sigarasını yaktı, temkinli bir şekilde derin nefeslerle vücudunun nikotin ihtiyacını karşılarken bir yandan da açlığını bastırıyordu. İkinci, üçüncü ve daha sonraki sigaralar tarihi ve keyfi ritüeller adınaydı. Tek ayak üzerinde dururken üzerine basılan ayak değil havaya kaldırılan bacak yorulur. Asıl devlet meseleleri devasa büyüklükteki kapalı kapılar ardında görüşülürken demokrasi ve ülke isimlerinde buluna cumhuriyet eki yalnızca halkı kandırmak için var. Kahkaha. Seni ve düşüncelerini esefle takip ediyorum. Elbette takip edeceksin. Artık sen bana biat edeceksin. Ben senin dediklerini yapmayacağım, sen benim emirlerime uyacaksın. Bundan sonra patron benim. Kenardan köşeden çıkarak beni yönlendiremeyeceksin. Tabi efendim. Emrinizdeyim.

Aferin yavrum. Devam edin efendim. Söyleyeceklerinizi merak ile bekliyorum. Sizce ne olmalı peki bu devlete, iktidara, güce, yönetimlere? Nasıl bir yenilik hayat bulmalı sizce yeryüzünde. Konuşun ve bizi aydınlatın pek kudretli yücemiz. Yeryüzünde hayat bulacak devrim ve yenilikler geçmişten ders çıkaran nitelikte olmalıdırlar. Tarihteki devrim pratikleri incelenmeli ve tekrar edilen yanlışlara yol açmayacak metotlar izlenilmelidir. Devlet ve iktidarlar tamamen sönmülmelidir. Hiçbir baskılayıcı otoritenin varlığından eser kalmamalıdır. Yapılacak devrim tahtta oturanları değiştirmeye değil, intikam almayı sağlamaya değil, tahtı tamamen ortadan kaldırmaya yaramalıdır. Paylaşılan acıdan doğan kardeşlik devrim sonrası veya esnasında düşmanlığa evrilmemelidir. Halkın kendisini özgür sanması ve gerçekten özgür olması farklı durumlardır. Halk erdemini zedeleyen bütün vahşilikleri, esir alıcı mülk tutkunluğunu ve öncü devrimcinin siyasi ihtirasını ortadan kaldıracak bir devrim yapılmalıdır. Devrim her an büyüyerek ve yeniliğini koruyarak kesintisiz olarak devam etmelidir. Devrim hem halkın genelinde ve tarihsel gerçekliğinde hem de birey birey, nesil nesil eskimeden, yozlaşmadan yıkarak ve yaratarak dalgalanmalıdır. Bir tek canlının özgürlüğü iktidarların bütün kudretinden daha ağır basmalıdır. Algıların tutsak eden duvarları yerle bir edilmelidir. Konuşun efendim. Konuşun ki kurtuluşa erelim. Daha fazla göz ardı edemeyeceğim, artık keser misin şunu? Neyi? Diyaloğumuzdaki derin çelişkiyi, bana efendim deyip durmanı. Hoşuna gitmiyor mu? Hayır. Ama senin kurduğun cümlelerin benzerlerini kuran insanlar genelde kendilerine böyle seslenilmesinden hoşlanırlar. İktidarları yok edeceğiz. Şak şak şak şak... Devlet sönmülenecek. Şak şak şak şak... Yaşasın eşit, özgür, kardeş ve sınıfsız halklar. Şak şak şak şak... Hepinizin efendisi diktatör önderinizi saygıyla selamlayın. Öyle olmadı mı? Devletsiz ve sınıfsız toplum tezini savunan ve mücadeleyle egemen

hale gelen hangi yönetici devleti sönmölemeye, halkı güçlendirme yoluna gitti? Lenin? Stalin? Castro? Mao? Tombul kısa çekik aileye mensup yöneticileri saymıyorum bile. Tamam, halkın genel refahı gözetilmiş ve haksız zenginleşme önlenmiş olabilir ancak tanrısallaşmış, doğruluğu ve yanlışlığı sorgulanamaz iktidar her zaman güçlenmeye devam etmiştir. Devlet mekanizmasını güçlendiren devrimler bu kavramın mucidi ve mucidin takipçileri tarafından örneklendirilmeye devam etmişlerdir. Her sosyalistin içinde bir diktatör yatar. Bunlar burjuva ağızları bunlar. Oportünist sapmalara, tez karmaşalarına, tahlil hatalarına düşüyor gibisin. Belki de anarşizm batağının sığ literatürüne saplanıyorsundur. Yoksa sen de soğuk savaş zamanı kapitalist bloğunun propagandasına mı maruz kaldın ne? Bir kere saydığın liderler kapitalist, burjuva patronlarından kat be kat iyidirler tamam mı? En fazla öldürürler seni, onurunu satın almazlar. Yoruldum. Saldırma bana daha fazla. Ne yaptın da yoruldun? Kalayım biraz daha. Terör örgütü kurmaktan başladık, devletin inşasından çıktık. Farkı var mı? Yeter zırvalama! Biraz toplamam lazım düşündüklerimi, düşünenleri, yazılanları, yazdıklarımı. Kurban olayım rahat bırak hadi. Tabi kurban ol, gidiyorum. Devletin laneti üzerimize olsun. Kendiyle baş başa kaldığında bahsettiği toparlanmayı sağlayacak gücü zihninde bulamadı. Hiçbir işle meşgul olmadan oturarak da onun tekrar gelmesine yol açmaktan korkuyordu. Altına bir sandalye aldı. Sandalyeye ayaklarını balkon duvarına dayayarak oturdu. Sigarasını yaktı. Ayağa kalkıp mutfaktan küllük niyetine kullanmak üzere bardak almaya ve biraz uzanıp sigaranın külünü aşağıya çırpmaya üşendi. Sol elini küllük olarak kullanmaya karar verdi. Kalkacağı zaman avucundakileri balkondan aşağıya savuracak ve avcunun içinde kalan izleri yalayarak silecekti. Daha sonra ıslanmış avuç içini atletine silerek kurulayacaktı. Sigarasının dumanı lacivert rüzgarla dans

ederken o yıldızlarla şiir yazmaya, olmayan yarınlarını tasarlamaya koyuldu. Geceleri bazıları için kar yalnızca sokak lambalarının altına yağar. En azından arada bir neşe diyerek uyanmıştı yeni güne. Bir kerbelaya daha dayanacak gücü olmasa da doğan güneşe, dönen dünyaya sözü geçmiyor, mecburen günler günlerin peşinden gelip geçiyordu. Gün içinde özlemiş olduğu anları anımsıyordu ancak bu sisli hayaller zihninde aldatıcı bir gerçeklik dahi oluşturamadan onu terk ediyorlardı. Düşünceleri ve geçen günler ona ıstırap çektirdikçe o kendisini okumaya ama daha çok yakmak şartıyla savruk sayfalara düşüncelerini aktarmaya veriyordu.

Kişi anlatımda bulunurken seçtiği sözcükleri ve sözcükleri kullanım biçimini kişinin anlatıcı statüsündeyken sahip olduğu kimlik numarası gibi düşünmek, sözcüklerin kişiyle ilişkisini yansıtmak açısından makul bir modelleme olacaktır. Sözcüklerin her birinin tek başlarına sahip oldukları birer anlam vardır. Bu anlam bulundurma halini kimlik numaralarındaki rakamların tek başlarındayken ifade ettikleri sayısal durum ile benzer tutabiliriz. Nasıl ki tek başlarına nesnel nicelikleri niteleyen rakamlar bir araya gelip kimlik numarasını oluşturduğunda tek kişiye ait olan bilgileri ve özellikleri yansıtmaktadır yine o duruma benzer olarak sözlüklerde sabit anlamlara sahip olan sözcükler kişinin sözcükleri kullanımıyla bir araya geldiği vakit yepyeni anlamlar kazanır. Kazanılan bu anlamlar anlam kazandırıcı yazar kişinin yazı ve düşünce dünyasının izlerini taşımaktadır. Anlam, kişinin imge dünyasına özgü haldedir. Özellikle salt bilgilendirici olmayan metinlerde yani bir diğer ifadeyle duyguyu aktaran ya da bilgiyi işleyerek etkili aktarmaya çalışan, genel bir sınıflandırma yapılacak olunursa sanatsal kaygı taşıyan yazı veya söylemlerde sözcüklerin imgesel anlamının kişiselliği çok daha öne çıkmaktadır. Elbette basit, düzenli ve bilgilendirici metinlerde dahi kurulan cümlelerin öğeleri ve seçilen sözcükler yine cümleyi kuran

kişinin anlatma ve anlamlandırma dünyasının izlerini barındırmaktadır ama bu noktadaki durum sanatsal kaygı taşıyan anlatımlardaki kadar belirgin değildir. Kişi özellikle sanatsal duyarlılığa sahip anlatımlarda zihninde oluşan duygu ve düşünceleri ifade ederken kimi zaman alışlagelmiş söz öbeklerini ve tamlamaları kullanmayı tercih etmeyebilir. Sanatsal olarak açıklanabilecek hassasiyete sahip kişi açıklanan 'sözcüklerin seçimi ve sözcüklerin anlatımda kullanım biçimi' kavramının ifade ve anlamlandırma esnasında yüklendiği kişisel pozisyonu bahsedilen alışlagelmiş terk yolu ile daha da ileriye götürebilir. Sıradan kullanımları terk eden anlatıcı kişi artık sözcüklere ve sözcüklerin birbirleriyle olan ilişkilerine yeni anlamlar kazandırır. Kazandırılan anlamlarla birlikte artık düşüncelerin harfe dökülmüş formu çok daha kişisel durumdadır. Özellikle anlatım tarihi boyunca sözcüklerin çok çeşitli ancak basit dil kuralları çerçevesindeki kısıtlı olan kullanımı ve duygu çeşitliliğinin nispi sınırları kişiyi bu noktaya getirmiş olabilir. Sözcüklere yeni anlamlar kazandırma, duygu ve düşünceleri bu yeni yolla aktarma kişiye sonsuz denilebilecek bir ifade gücü ve özgünlük potansiyeli kazandırmıştır. İfade gücünün tek sınırı hayal gücünün ulaşabildiği en son noktada biterken özgünlük bu noktada o en son noktaya giden sonsuz tane yol sayesinde sağlanır. Bahsedilen bütün durumların ve düşüncedeki ana meselenin zihinlerde daha da netleşmesi için durumları ve ifadeyi örnekle güçlendirmek doğru olacaktır. İmgeselliğin bireyselliğini ve anlatımdaki izlenen anlam kazandırıcı yeni yolları açıklarken kullanılacak örneğin geçen bütün anlatımın anlatıcı kişisiyle paralellik göstermesi düşüncüyü daha iyi ifade etmemize yardımcı olabilir. "Portrelerden ses beğendim kendime./ Gök aynada bile aksim kanardı./ Gök atlasından yıldızlar seçtim de,/ Doğan güneşle gözleri karardı." Mesela 11'li hece ve çapraz uyakla yazılmış bu dörtlüğün anlamsal boyuttaki ana omurgasını sözcüklerin

kazanmış oldukları yeni imgesel ve çağrışımsal anlamlar oluşturmaktadır. Kazanılan anlamların bireyselliği, dörtlüğü genel anlatımın ve aynı zamanda dörtlüğün anlatıcısına özgü kılmaştır. Bireyselliği ve kişiye özgülük halini açıklamak için dörtlükteki imgesel ve çağrışımsal anlamları irdelemekte ve açıklayıp görünür kılmakta yarar vardır. Portre, ilk anlamıyla insanların belden yukarısını alan fotoğraf şeklidir. İkinci anlamıyla kişilerin verdiği genel izlenimi ifade etmek için kullanılabilir. Dörtlükteyse "portreler" sözcüğü çevrede örnek teşkil edebilecek insan kişiliklerini ifade etmek için kullanılmıştır. Dizenin devamındaki "ses beğendim" ifadesiyse dörtlükte seslenen kişinin kendisini dış dünyaya anlatmasını sağlayacak portre olarak sunulmuş kişiliklerden birinin dışarıya verdiği görünümü almasını anlatmak için seçilmiştir. İkinci dizede ithal edilmiş kişilik ve ifadelerin bir gerçekliğinin olmadığını ve anlamsızlığı ifade etmek için sonsuzluğu yansıtan "gök" sözcüğü görüntüleri yansıtan "ayna" ile birlikte kullanılmış ve bu denli engin bir yansıtıcıda dahi herhangi bir aksin yani yansımanın olamadığıyla bahsedilen mesaj verilmiştir. Dörtlükteki bir sonraki dizede anlatıcı "gök atlası" öbeğiyle uğruna incelenen dörtlüğün örnek olarak sunulduğu genel anlatımda da ifade edilen sonsuza yakın ifade gücünü anlatmaktadır. Kişi bu hayalle paralel sonsuzluktan kendisine "yıldızlar" yani ifade yolları seçmiştir ancak son dizede ifade edildiği üzere hakikati yansıtan "güneş" dörtlükte anlatıcı olan kişinin kendisini ifade ettiği kişiyi tamamen etkisi altına alıp kör bir diğer deyişle kişiyi ve kişinin ifadelerini göremez hale getirmiştir. Nasıl ki güneşin doğmasıyla yıldızlar kaybolur tıpkı bunun gibi hakikatin ortaya çıkmasıyla anlatıcı kişinin ifadesi muhatap alınan kişi nazarında hükümsüz kalmıştır. Bu noktada kişinin yalancı olduğu değil gerçeğin ve anlamların göreceliği anlaşılmalıdır zira yıldızlar da güneş kadar gerçektir hatta bilimsel ifadeyle güneş de bir

yıldızdır. Sadece daha yakın olan ve çıkar sağlayan gerçek daha mistik ve duygusal olanı görünmez hale getirmiştir. Detaylandırılan anlatımın bu son dörtlük örneğiyle pekiştirilmesi ve örneğin incelenmesi verilmek istenen düşüncenin beyanı için yeterli olacaktır.

Verdiği örnekten ve yazının son kısmındaki vurucu mesajdan memnun bir şekilde kafasını kağıttan kaldırdı. Yüzünde pek uzun sürmeyecek bir gülümseme vardı. Düşünmeye başlamasıyla yüzündeki ışıltı da kayboldu. Düşünmeyi insanın kendisiyle konuşması olarak değerlendirmeyi makul görüyordu. Açık ve dürüst değildi konuşurken. Düşünüyordu her olan biteni ancak sürekli bir saptırma çabası içindeydi bir tarafı. Manipüle etmeye alışkın kötücül tarafı sağlıklı düşünen benliğini etkisi altına almaya çalışıyor gibiydi. Buydu konuşmasındaki kapalılık ve yanlışlığın sebebi. İnsan ilişkilerindeki mutsuzluğun sebebi çoğu zaman bu kötü huy. Açık konuşmuyoruz. Neyse düşündüklerimiz söylemiyoruz karşıdakine. Karşıdakini tabi tuttuğumuz zihinsel ve duygusal sınıflandırmayı karşıdakine sezdirmiyoruz. Karşılıklı yalanlar, sömürülen zaman ve emek, kullanışlı insanın kullanılışı ve farkındalığının acımasızlığı... Kötücül tarafı baskın geldi. Yoldan saptı. Gizledi gerçekleri. Sokaktan bir mülteci telefonla konuşarak geçiyor. Türkçe konuşmayan herkes ona bağırıyormuş gibi geliyor. Ayağa kalktı. Susamıştı, mutfağa gitti. Su içti. Bir süre ne yapacağını bilemeden mutfağın içinde daireler çizdi. Çizdiği dairenin sayısı kırkı geçmişti ki eskiden gözüne daha güzel gözüken annesinin mutfağa girdiğini fark etti. Annesi onun olmayan bir Tanrı'ya ibadet etmesi konusunda azalan bir ısrara sahipti. Bu ısrar eğer tamamen sönmülmeyecekse birilerinin canı hayli sıkılabilirdi, öyle de oldu. Lafın lafı doğurmasıyla hayatında bir kez olsun annesine karşı açık olmaya kalkıştı. Sonuç vahimdi. Ağlayan bir anne, öfkeli bir oğul ve hem öfkeli hem de sorumluluk duygusuna sahip anaç eğilimleri olan bir abla.

Annesini merhametli sanırdı. O yüzden Tanrı'nın merhametini annenin merhametinin niceliğini kullanarak anlatmaya kalkışanlara öfkelenirdi. Ona göre bir anne hele de onun annesi sırf inanmıyor diye evladını sonsuz ateşe atamazdı. Atabilirmiş. Ne örnek Müslüman ne kuvvetli inanç! Tebrikler, içinden ırmaklar akan bahçeye ödüllendirildiniz. Dilerseniz oğlunuzun yanmış etinden de ikram edebiliriz. Annesine bunları söylemek istese de ablasının sandığının aksine kendini tutmasını biliyordu. Sosyal ilişki yoksunu yaftasını yemiş halde kalktı masadan. Oysa henüz düşündüklerinin çok azını dahi söylememişti. Annesi korktu, o yoruldu. Bir daha açık konuşmaya kalkışmama kararı almıştı. Zaten anlamsız bir denemeydi diye geçirdi içinden. Odasına geçip boğazındaki yumruyu yok etmeye çalışırken kararlılıkla mırıldandı. Hayır, bu kadar kolay indirmemelisin perdelerini. Neden bu kadar ani ve zıt duygu durumlarına sürüklendiğini sadece yaşıyla ve hormonlarıyla açıklamak artık mümkün değildi. Savaş tarafların birbirini yok etmesiyle sonuçlanabilirdi. Henüz o bu ihtimalin pek de farkında değildi. Anlık bir coşkuyla doldu. Anlamsız bir motivasyonla daldığı uykudan aynı anlamsız motivasyonla uyandı. Oturma odasına gittiğinde annesini anlamadığı kitabı okurken buldu. Huzurlu görünüyordu. O kadar da anlamsız olamazdı. Annesine artık et yemek istemediğini söyleyecekti ki annesi ekşi bir yüzle böldü lafını. Saçma sapan konuşma! İçindeki coşkunun faydasızlığını o an fark etti. Bir iki direnmeye çalışsa da karşısında geçen yüzlerce yılın ördüğü bir duvar vardı. Yıkılmak mümkün görünmüyordu. Acı veren bir çabayla gülümseme yerleştirdi suratına. Sen de hemen ciddiye alıyorsun, sadece şakaydı. Annesi hala kızgındı ama gerilmiş parmakları rahatlamıştı. Saçma sapan davranma diye uyarısını tekrarlardı, tekrar kutsal kitabına eğildi. O hayal kırıklığına uğramış halde ayrıldı annesinin yanından. Eşcinsel olsaydı eğer ne tür zorluklar çekebileceğini kurdu

kafasında bir süre. Yemek yedikten sonra tuvalete gidip ses çıkarması için musluğu açtıktan sonra gözyaşları eşliğinde yediği et yemeğini kusmaktan daha zor olabilirdi. Nasıl ki evlatlar anne ve babalarının her kusuruyla her an yüzleşmek zorundalar anne ve babalar da evlatlarının her farklılığını kabul etmeliler. Kusura karşı farklılık, o kadar da zor olmamalı. Onu sürekli kendisiyle özdeşleştirmeye çalışan babasının bir anlayış sanrısına kapılmış olabileceğini düşündü. İçi ürperiyordu bu önermeyi annesinden ve babasından her duyduğunda. Çok da sık duyuyordu. Babası onda kendi öfkesini, tutkusunu, ateşini ve idealizmini gördüğünü söyleyip duruyordu. Anlaşılan oydu ki babası ya onunla gurur duyuyor ancak bunu kendisi üzerinden örtülü şekilde ifade etmeyi yeğliyordu ya da ki bu daha kuvvetli bir ihtimal, kendisinden ve ondan fazlasıyla nefret ediyordu ve kendine ve ona karşı büyük bir öfke besliyordu lakin bu duygular o kadar derin ve sinsiydi ki ancak başvurulan teşbihlerle kafasının yalnız ucunu gösterebiliyordu. O babasının özelliklerini özümsemişliğini düşünme eğiliminde buldukça hissizleştiğini hissediyordu. Bu hissi de kaybettiği gün dayatılan olmuş demektir. Babasına göre ondan kalifiye Hizbullahçı ve kıpkızıl devrimci olabilirdi. Babasının gün içindeki önermelerini duysaydı eğer bilim insanları onun ya tamamen palavra düzdüğüne ya da tamamıyla doğru tespitler yağdırdığına kanaat getirirlerdi. Annen ve ablan günler geçtikçe daha iyi olabilirler. Ama sen ve ben oğlum, biz hiç daha iyi olamayacağız. Daha kötüye doğru gitmeye devam edeceğiz. Bu gidişi durduramaz mı insan? Hayır kötünün aksine, iyiye gitmeyi kastetmiyorum. Gerçek anlamıyla bir duruş, gidişin tamamlanma hali ifade etmeye çalıştığım. İnsan çözümü bulana dek yanlış olanlara hizmet ederek bulabilir mi iyiyi? Belki de asıl iyi olan durmaktır sadece. Hı, dedi babası. Babası kurardı cümlesini ve eğilirdi vicdan azabına. Duymazdı konuşanı, dinlemezdi çünkü. Hiç dedi. Önemli

değildi baba. Bütün çelişkileri ve yalanları çok daha rahat gözlemleyebiliyordu memleketinde. Küçük bir dünyaydı ilçesi. Evleriyse içinden Fırat'ın, Dicle'nin, Hurman'ın aktığı ülke. Görüyordu. İnsanlar sahtekar ve bu defalarca kanıtlanmış bir gerçek. Sahte hepsi. Tek gerçeklikleri olmuş yaratmak istenilen algı uğruna girilen hokkabazlıklar. Okumadığı ancak arkadaşından dinlediği kitaplar hakkında kitapları okumayanlara karşı yalan yanlış ve eksik ahkam kesen kalpazanlarla doldu her taraf. Yalan, yanlış, eksik... Haksızlık yapıyor güzelim eserlere. Yaşadıkça herkese ve kendisine olan nefreti artmaya devam ediyordu. En çok ilk sebepten nefret ediyordu. İnsanların saygı ve özlemle andığı ölümler hakkında verdiği hükümlerde dahi çok acımasız olmaya başlamıştı, bütün ölümler hiçbir halta yaramayan manasız koku kaynaklarıdır. Bunu söylemek en çok öleceğini düşünürken hoşuna gidiyordu. İnsanlara haykırmak istiyordu. Ben kokmuş bir et yığınıyım ve sizin iyilik sandığınız bütün düşünce ve hareketleriniz kocaman bir yalan! Kendisini yaşadığı zamana asla ait hissetmiyordu. Bu şekilde düşünenlerin aksine hiçbir zaman farklı bir zaman diliminde yaşamayı da düşlemedi. O çağlara saplantılı olmanın sıkışıklığının farkındaydı. O her devrin yabancıydı. İsyani her zamanaydı. İsyani her insanaydı. İsyani her devleteydi. İsyani her kanunaydı. İsyani direkt olarak bütün bunlara sebep olan varlığıydı. Gençlik hevesi olarak kalmamayı dileyen bütün devrimcilerin mağlubiyetine ve ihanetineydi isyani. Her alışılmış olana ateşkesi mümkün olmayan bir savaş açmıştı. Dâhildi insan vücudunun zorunlulukları düşman kuvvetlerini oluşturan bloğa. Ne zaman düşündüklerini bir fırsatını bulup açmaya kalksa dış dünyaya o anda tam kalbine yiyordu baltayı. Sosyal ilişki denilen mefhum sende yok mu? Nasıl bir insansın? Çok kötüsün. Varlığından müştekiyim. Bir git! Gün içinde nadiren bütün bu nefretin son bulmasını hayal ediyordu. Tabi ki bunun hayalinin

gerçeklik üzerine olan imkânı, aynaya bakan küçük çocuğun yok olmak için aynadan kaçıp yok olduğunu sezerek mutlu olması kadar kolay olmuyordu. Gerçekliği hiç sevmiyordu. Gerçeklik her hayalinin arkasından sinsice sırtarak onu yaşamaktan uzaklaştırıyordu. Yaşamak saman beyinli insanların emir telakki edip yaptıkları basitliklerle ve kötülüklerle ifade edilemezdi ona göre. Eğer varsa gerçekten yaşamak, çok farklı bir durum olduğu kesindi. Bu durumu algılamaya çalışsa da düşünsel ufku ona yardımcı olmakta zorlanıyordu. Yaşadığını hissetme anını en son ne zaman yaşadığını anımsamaya gayret ediyordu. Huzurlu ve güçlü olduğu bir an mı? Yoksa aşk mıydı insana yaşadığını düşündüren? Bir parmağın tırnağı kadar aşık olmuştu. Hayır bu kadar basit olamazdı. Aşk ne de olsa adi beynimizin bize oynadığı hain bir oyundu. Öyleyse neydi yaşamak? Öğrenmek o güne kadar onun hayatında aşktan çok daha fazla yer kaplamıştı. Verdiği haz da azımsanamazdı. Öğrendikleriyle ortaya bir ürün koyarsa hele ondan iyisi yoktu. Bu da değildi. İstenilenin adı yoktu. Bu yaşamak ifade edilemez bir olgu haline gelmişti onun için. Asıl anlamıyla olmayan ve hüküm sürdüğü surette olmaması gerekendi artık. Belki de doğru ifade vardı ancak o bulamıyordu. Yoksa yaşamıştı da ölünce insanlığı unutmuş muydu yaşanabilir hayatı? Yaşadığı her dakikadan yıldızlarca uzaklıktaydı. Bazı güzellikler eskidendi. Annesi söylemişti bunu. Evladım, iyi geçin büyüklerle diyen annesi. Onları kurtarmak istiyordu. Onlar da mutlu olsun istiyordu. Hep birlikte kimsenin kimseyi üzmeyeceği bir yer inşa etmek istiyordu. Bu mümkün değildi. Nispeten sevdiği insanları kötülükten ve var olanın iğrençliğinden uzaklaştırmaya çalıştıkça onlar tarafından linçe maruz kalıyordu. Onu yalanla itham ediyorlardı. İnsanlar ne kadar da acımasız. Onu, onun anlamaya ve yardımcı olmaya çalıştığı herkes çılgınlar gibi yalnız bırakmaya başlamıştı. Düşünsel olarak her zaman

yalnız olduğu hayatta son yıllarda fiziki olarak da ortada kalmıştı. Çoğu eski tanıdığı küfürle anmaya başlarken adını o hepsine küstahça gülüyordu. Kendiyle gurur duyuyordu. Ne de olsa kimseyi incitmeden alabileceği hayalleri yoktu. Elbette birilerinin canı sıkılacaktı. Bu genelde değer verdiği kişiler ve kendisi olsa da hayaller için değerdi. Değmezdi. Değmeyeceğine daha doğrusu giden yolun "o" yol olmadığına karar verdi. Herkesi kurtaracak, kimseyi yüzüstü bırakmayacak eksiksiz bir planı olmadığına göre ne anlamı vardı hala debelenmenin? Sadece durmak gerekiyor. K t den dönmek için girilen kavgada hiçbir güzellik getirmeyeceği halde ne anlamı var devam etmenin? Sadece daha fazla kötülük, daha fazla nefret, daha yabancı ve daha yalnız ben. Sadece durmak, artık gitmemek... Sadece kocaman bir sarılma isteği duydu. Sımsıkı ve seviyormuşasına. Teker teker nefret ettiği insanların tamamını içine alabilecek kadar açtı sevgiyle kollarını. Yüzünde rahat bir g l mse tam kucaklayacaktı ki insanlığı bir misket bombasıyla dağıldı huzurun sıcaklığı. İnsanın ve insanlık tabirinin ideal çağırışımı bile ona eskisi gibi gelmiyordu. Her yerde o kadar pürüz vardı ki sanki zeminin d zliğ n  iddia eden olmamıştı. Pürüzler normal hayatında her yana homojen olarak dağılırken eve geldiği günlerde, ailesiyle olan ilişkilerinde baş gösteriyordu. Herkes tarafından agresif olmakla suçlanıyordu. Zaman zaman varlığından şikayetçi olunduğuna dair şakadan laflar duysa da bütün bu ithamları önemsiz buluyordu. O kendisine söylenenlere pek aldırış etmiyordu ancak kendisinin söylediği her kelimedede yutkunmak zorunda kalabiliyordu. Tartışma esnasında söylediği her söz hemen sonra gelecek olan pişmanlık hissine zemin hazırlıyordu. Kardeşleri ve annesinin kalbini her kırđıđında odasına gidip tırnaklarıyla vücudunu yaraladığını ve bunu yaparken gözyaşı döktüğünü onlar bilmiyordu. Onlara kalsa o; salt kaba,

düşüncesiz, aşırı, imanı zayıf, laftan anlamaz biriydi. O bunların hepsiydi, bunu kendi de kendine itiraf ediyordu ancak onların bilmediği fazlası da vardı. Onun bilmelerine gerek duymadığı birtakım özellikleri. Neden saklıyordu? Tartışmamak için mi, önemsemediği için mi, yorulduğu için mi, güvenmediği için mi yoksa tevazudan dolayı mı paylaşmıyordu onlarla kendini? Sonuncusu olmadığı kesindi. Sadece ümitsizlikten dolayı olma ihtimali yüksekti. Uzlaşmaya giden yoldaki mutlak olasılıksızlık ellerini kollarını düğüm etmişti. İmkânsıza okuduğu her meydana alışveriş merkezi dikilmişti. Ağaçları kesilmişti. Kime zeytin dalı uzatsa geri çevrilmişti. Ona göre toplumdaki bütün kurumlar öyle ya da böyle bireyi gereksiz bir efor kaybına itiyordu. Ufak ve vizyon barındırmayan detaylara odaklanarak bireyin özünü göz ardı ediyorlardı. Annesine Şafak Türküsü 'nü okuduğu zaman annesinin "Oğlum kızları öpme daha küçüksün." demesi örneğin bunlardan biriydi. Ana teması genç bir insanın ölmesiyken ve annesi kurduğu cümleden anlaşılacağı üzere şarkıdaki özneyle onu özdeşleştirmesine rağmen altını çizdiği nokta da neydi? Ya da inanan insanların, inanmayanların zevklerini tek uğraşları haline getirmesi de aynı önermenin konusuydu. İnsanların otuna, sigarasına, alkolüne karışılması dâhildir bahsedilen mevzuya. Ve işte insanlık tarihin en dâhiyane cümlesi dökülür dudaklardan. Kesinlikle istenileni verendir bu eda. Karşı tarafı tarumar eder ve sonsuza kadar susturur. Tamam, siz haklıysanız hepimiz yok oluruz ama ya biz haklıysak, Gazali. Kuran'a imanla içten pazarlığı karıştırmak diye bir durumun burada göze çarptığı kendini zeki sananlar tarafından iddia edilse de öyle bir durum yoktur zira İslam'ın kendisi zaten böyle içten pazarlığa koşullanmış bir dindir. Kuran'daki vaatlerin varlığı ve hali bunun kanıtıdır. Cümleye dönülecek olunursa o umar ki onlar haklıdır çünkü böyle bir durumda çoğunluk olan inanan, kurtuluş olarak görülen cennete

girecekken azınlık olan kafirler azabı tadacaklardır yani kurtulanlar çoğunluktadır. Çoğunluk? Nedir çoğunluk? Çoğunluğun canı cehenneme. Her yeniliğin önündeki engeldir çoğunluk. Zulmü devam ettirendir. İnsanları öldürendir. Biat edendir çoğunluk. Demokrasi denilen safsatanın sırtını yasladığı bok torbasıdır çoğunluk. Çoğunluk karar alırken dünyanın en çirkin organizmasıdır. Çoğunluk tembeldir. Çoğunluktur hakir görülen ancak açmayan gözünü. Çoğunluktur sırtlarına inecek kırbaçları imal eden ve açan sırtını. Çoğunluk fayda etmez. Tek tek bütün olmak da sadece romantik toplumcu şiirlerde mümkündür. O, hayatta ne kurtarırsak kar diye bakmıyordu duyarlı olduğu meselelere. Eğer bir sorundan bin kişi mustaripse emek vererek üç kişinin acısını dindirmek ve vicdandaki yükü hafifletmek anlamsızdı. Ya hepsi kurtulmalıydı mağdurların ya da ben emek verdim ve güzel bir işe vesile oldum deme hakkını insan kendinde bulmamalıydı. Asıl can sıkan adaletin ve eşitliğin geriye dönük işleyememesiydi. Bütün problemleri halletse ve herkesi kurtarsa bile geçmişte acı çeken, öldürülen, hakkı yenenler ne olacaktı? Onlara almaları gerekeni nasıl verecekti? Suçluluk ve çaresizlikti hissettiği. Hiçbir çaresi yokken suçlu olabilir miydi? Eğer doğru hesaplamalar yapılırsa her sonuca ulaşılabilirdi. Doğru hesaplamaları yapamadığı için suçluydu. Doğanın acımasız yasaları ve mutlak olan nedensellik her yandaydı. Başlangıç sabit olduğu için çaresizdi. Etrafından bu duyarlılıktan kısmen de olsa vazgeçmesi yönünde tavsiyeler alır olmuştu. Herkes böyle olmaz deyip duruyordu. Anlattıklarına karşı düşünmeden veya düşünmeden ıyğ ya da boş iş diyorlardı. O tavsiyelere kulağını tıkamamakla birlikte hiçbirine hayatında gerçeklik kazandırmadı. Bir kez göz yumuldu mu herhangi bir yanlış bulunana diğer bütün yanlış olanların doğru hale gelmemesi için ortada sebep kalmıyordu. Bütünlemesine değerlendirmeye kalkışıyordu yaşamayı. Bütün düşüncelerinde en olması gerekene

gitmeye çalışarak olması gerekeni öldürtmek için emek vermek istiyordu. Derinleşen ve kanıksadığı düşünceleri hayatının her yanına yaymak gibi bir zorunluluk içerisinde hissetti kendini. Hareketleri ve düşündükleri arasında denge sağlamak, benliğini tutarlı hale getirmek istiyordu. Toplum tarafından kendisine sürekli karşı konulsa da devam etmek istiyordu. Devleti ayrı dertti ailesi ayrı dert. Aptallık, sorgulamadan otorite tarafından dayatılana boyun eğme, budalalık ona karşı anlamsız bir direnç içerisindeydi. Çıbanın başıysa doğa kanunlarıydı. İç muhakemesinde kabak hep kanunların, zamanın, başlangıcın, nedenselliğin başına patlıyordu. Varlığın direkt olarak var olmasıyla ilgili duyduğu rahatsızlık ve uzlaşmazlık günden güne çok daha ciddi boyutlara ulaşıyordu. Varlığın bu ciddiyeti devam ettirip ettirmeyeceği onun için hala muammaydı. Muamma olan hayatında etrafınca da fark edilen değişikliklere yol açmaya başlamıştı. Etrafım batsın çok da umurumda diyerek söylenmesine rağmen basmakalıp eleştirilere tahammülü azalmıştı. Eleştirilerin hedefinde bedensel aktiviteleri vardı. Bu gerçekten de etrafını en az ilgilendiren konu olabilirdi ancak saçma bir şekilde sığ insanların gündemine dahil oluyordu. İnsani duygular ve fiziksel ihtiyaçların gerçekliği ile olan ilişkisi çok zayıflamıştı. Haftalarca banyo yapmıyor, çemen ve ekmek dışında besin almıyor, sadece bira içiyordu. Cinsel arzulardan arınmış halde aylardır boyu ve faaliyet takvimi el aleme merak konusu olmuş organının yüzünü görmüyordu. İnsanlar bütün bunları onda eksiklik olarak görüyorlardı. Onun içinse durum farklıydı. İnsanların eksiklik dediği huyları onun için zihninin özgürlüğüne giden basamaklardı. Bir kere inancı azalmıştı var olana. Onu geri döndürmek güçtü. Her kavramı tabu sınıfına yerleştirmişti ve bütün tabuları yıkmaya ant içmişti. Bir de andıyla hareketlerindeki varlık tarafından dayatılmış çelişki olmasa memnun olabilirdi. Memnuniyete ve

harekete olan öfkesini aklına bile getirmek istemiyordu. Neticede sorun özel değil geneldi. Sorun; süregelen, her var olanı kapsayan düzenin kendisiydi. Düzen böyle olduğu müddetçe var olan her anda varlık hatalıdır öyleyse var olmak bizzat hatadır. Düzen istikrarla devam ederken tarih boyunca hiçbir sapmaya rastlanmaması var olmayı reddetmeye davetiyedir. Tüm bu savları düşünmesini sağlayan varlık halinin en önemli dönüm noktasının yıldönümü, her yıl olduğu gibi onun içinde kırılmış duygulara yol açarak gelmişti. Yapraklarına kezbi düşmüş ağaçların altında mağrur sokak köpekleriyle girdi yeni yaşına. Köpeğin kurtulduğu tasma yağlı urganı anımsattı ona. O gün rüyasında babasının sırtını sıvazladığını gördü. Özlenilmiş samimiyetin acımasızlığı onunla birlikte her yıl büyüyordu. Rüyasının ona göre özlem veya samimiyetle ilgisi yoktu. Olay son günlerde izlenen sanat filmlerinin görsel hafıza ve estetik zevkini arttırmasıyla rüyalardaki kalitenin gözle görülür olumlu seyrinden ibaretti. Babam sıvazlıyor sırtımı. Kalitedir bu. Standartlar enstitüsüne başvurmayı ve bu kaliteyi tescil ettirmeyi düşündü. Herkes bilmeli bunu. Anlaşılmalı baba ve oğulun dramatik teması. Aynı uygulama acılar için de yapılabilir. İnsanları birleştirdiği düşünülen acılar. Ne kadar birleştirebilir ki bizi yabancısı olduğumuz ancak ortak olduğumuzu iddia ettiğimiz acılar? En çok da şairler yapar bunu. Acısı kendisine fazla gelen şairler paylaşacak birilerini arar acılarını. Kanan da çıkar bu şairlere. Hazırdırlar acılarını başkalarına yamamaya. Ben de demeyi seven kişilerdir bunlar. Yalnızlık gibi kişisel acıları bile kalabalıklara mal etmeye çalışırlar. Belli başlı sloganvari, aforizmamsı sözleri vardır. Kalabalıklar içinde yalnız olmak bunlardan biridir. Yanılırlar. Bir kere en başta şairlerin lafına uyararak şartlamışlardır içinde bulunacakları yanılıgyı. Çoğunun düşünmeden inandığı kitap bile söylemez mi şairlerin haddi aşan azgınlar olduğunu? Acılarımız, insanı toplumdan kopmaya mecbur eden bu

düzende kolektif hale getirilebilir mi hiç? Bunu ancak her meseleyi sınıfsal açıdan değerlendiren ve değişiklik iddiasında bulunan toplumun nispeten aykırı insanları yapabilir ki onlar da en fazla ekonomi temelli sorunları yansıtmak adına realist söylemlerle kalkışır buna. Öyle romantik ve temelsiz şekilde ortaya koymazlar bu ortaklığı. Birinin hissettiği acı diğeri için anlık alışveriş malzemesinden başka bir olgu değildir. Değer verilmez aslında acı sahibine, sadece veriliyormuş gibi yapılır. Bazıları anlamaya kalkışsa da o sahici duygudaş adayları bunu göstermek istemezler. Saklarlar karşıdakiyle kurdukları tinsel yakınlığı. Alınan koza karşın koz vermekten korkarlar. Evet kozdur acılar. Paylaşıldığı zaman başa bin bir türlü bela getirebilecek kozlar. Toplumun denetim mekanizmaları da keşfetmişlerdir bu kozun varlığını ve sağlayabileceği yaptırım gücünü. Endüstriyel hale getirmişlerdir acının statünün faydasına kullanılabilirliğini. Sırf bunun için kurumlar yaratmışlardır ve meslekler oluşturmuşlardır. Verebileceği kozu fazla olanları bir şekilde hapsederler kurumlarına. Onların acılarını devşirirler. Örnekler sunarak insanların acıları üzerinde söz sahibi olmaya çalışırlar. Koz potansiyeli fazla olana deli der oluşturulan kurumlara sadık ve statüyü sorgulamayan toplum. Resmi bir ağız kullanma sorumluluğuna sahip yetkililer için onların akıl sağlığı bozuktur. Daha kibar olduklarını düşünerek psikolojik sorunları olan kişiler olarak niteleyenler de olur acıdan meydana gelen zihinlerin sahiplerini. İşlevleri nedir ki nu kurum ve kişilerin? Kim için hizmet ederler? Ne faydaları dokunur acıyla karşılıklı hüküm içinde olan insanlara? Koca bir hiç. Onları acılarından mahrum bırakmak adına sahip oldukları kişilikleriyle oynarlar. Toplumun onayı sayesinde sonsuz bir yetkiyle hareket ederler. Toplumda farklı olan ve insanların genelinden değişik düşünen insanları yağma sahası olarak görürler. Aykırı olandır acı sahibi. Anlaşılmamaktır çoğu zaman deliliğin sebebi.

Onları güya onarmaya çalışırlar. Ne kadar toplumun yabancı olduğu fikir varsa kerpetenle söküp alınır beyinlerden. Tek tip düşünceye zorlanan toplumda bu dayatmaya karşı koymaya çalışan kim varsa alaşağı edilir aşâğılık oyunlarla. Yok edilir bütün farklılıklar. Bunu tam anlamıyla da başaramazlar zira düşünce karşılaştığı engellerle büyüyen bir mefhumdur. Hükümler genelde aynıdır. Delilik ve tıbbi literatüre hitap eden türevleri. Farklıya karşı yürütölen bu komploda isteyerek veya istemeyerek farklının yakınları da zihin denetçileriyle beraber iş tutarlar. Bir psikoloğa görünmesini söylerler farklıya. Parası olmayanlar için devlet psikiyatristinden randevular ayarlanır. Gittim der ama gitmez farklı. Önemli bir sorun değılmiş, spor yapmamı ve iyi beslenmemi söyledi diye uydurur birkaç sözde uygulayacağı reçeteyi. Çakarlırsa durumu yakınlar ki genelde yeteri kadar umursamadıkları için çakmazlar ısrarcı olurlar ve kolundan tutup götürürler onu normalleştirme merkezlerine. Bir kaçış yolu bulamazsa hapı yutar herkesin deli gözüyle baktığı farklı düşünmeye meyilli birey. Hapla başlarlar önce işkenceye. Devlet tarafından sunulan imkânlarla dolaşımı sağlanan ve kullanana herhangi bir yasal sorun doğurmayacak uyuşturuçulardır bunlar. Eğer yelkenlerini hemen indirirse psikolojisi hasar almış kişi normalleşene kadar uyşuk kalacağı bir sürece adım atmış olur. Hayır ben yutmam bu numaraları derse artık onun işkencelerden oluşun ve beynine direkt müdahaleye kadar giden tehlikeli bir yolu vardır. Hayır. Ağrıyan başımla bu konunun alakası yok. Ağrının soğuktan kaynaklandığını söylemişti asırlık doktor. Acının panzeri anlaşılmaktır. Kapatın dâhilerle doldurduğunuz ruh hastalıkları hastanelerini. İnsanlar onun tartışma ortamlarında kurduğu cümlelerden olsa gerek saçmalıklar zırvalayan bir deli değıl de mantıklı olduğunu düşünüyörlardı. Onlara göre onun dedikleri makul değıldi ancak nedensellikten de taviz vermiyörlardı. Olmayacağı

söylemesi mantığına zeval vermiyordu ancak onu ortak çıkarlardan uzaklaştırıyordu. Buna rağmen yine de mantıklıydı ve bu özelliğinden dolayı mantıksız iş yapmazdı. Sıkça yanılıyorlardı ve yanılmaya devam edeceklerdi zira onun her hareketi onun mantığına doğru olsa da mantık yoksunlarının nazarında mantıksızlardı. Önemi yoktu. Zaten kimsenin bu meselenin üzerinde durduğu da yoktu. Yorulunca oturlan ıslak bank gibiydi onun lafları. İzi bir süre kalıyordu ancak kuruyup gidiyordu. Geçiciydi. Belki yakmasaydı yazdıklarını veya direktseydi tezlerini böyle olmazdı. O zaman daha fazla işkence çektirebilirdi onlara. Yıllardır dostum dediği insanlar bile onun zehrine maruz kalmamak için arayarak açmıyorlar mıydı? Yaşasın perakende yargılara hasar veren ve toptancıları mıntıkamdan uzaklaştıran düşüncelerim. Balkonda ağzında yeni yakılmış sigara olduğu halde sessiz bir coşkuyla kolları iki yana açık olarak haykırdı bu cümleyi. Sesten tasarruf, fazlasıyla önemli. Budur zaten bütün olay, fakirlerin tasarruf ettiği mefhumlara zenginler yatırım yapar. Onlar forslarla donatılmış platformların üstünde avazları çıktığı kadar yalan ekerken ben burada mırıldanırım ancak hakikati. Vergisi ne ola ki bu imkânın? Eğer gıdalara ve pırlantaya uygulanan vergilerin ilişkisi düşüncelere de dâhilse veremem bu ay mağaramın kirasını. Mülkiyetin doğurduğu temel sorunlardan biri. Kiracı olarak kaldığı evi yakan adam aklına geldi. Gözünü gerçeklere açmış olacak ki böyle bir eyleme girişmiş. Zaten mağduriyetin kol gezdiği şu dünyada aslında her insan biraz soldur. Dünyanın bütün insanları birleşin ve kendinizi yok edin. Bir manifestonun son cümlesi için fazla esinlenilmiş bir coşku. Materyalistler de inanıyor bir hayalete. Ruhun olduğu kanıtlanmamış sanrısız bir hipotezken bilimin söz sahibi olması gerektiği hastanelere bu tarz isimlerin verilmesi de neyin nesi? Modern insan aklının gülümseten çelişkileri. Bütün bunların sebebi çocukken söylediklerine

kulak verilmeyen bireylerin hırs yapıp toplumda otoriteyi yansıtan yerlere gelmesidir. Dinleyin canım şu çocukları. Çocuk deyip geçmeyin, kulak asmayın onlara. Sonra kavramların başına bela oluyolar. Sizin iyiliğiniz için söylüyorum. Düzeniniz bozulur sonra. Kuran olur kuramayan olur ama yazılır söylenir birtakım rahatsızlık duyacağınız sözler ya da en iyi ihtimalle bol kan dökülür. Siz seversiniz kanı. Aman statünüze zeval gelmesin. Çocukluk, insanın yok olmaya başladığı çağdır ve yok etmeye. Dinleyin onları. Kulaklığında aniden yükselen müzikle irkildi. Bu ani hareket ona kırk beş dakikaya patlayacaktı. İzmarit ve suyla dolu bardak yere düşmüş ve parçalanmıştı. İşte dinlenilmeyen çocukların başa getirdiği bir bela daha. Çocukken duymamışlar adamcağızı şimdi bağılıyor avazı çıktığı kadar mikrofonta. Acele etmeden mutfağa gitti. Biri ıslak iki temizlik bezi aldı. Önce mutfakta hazır ve nazır bulunan sirke suyunu halıya boca etti. Daha sonra kolu yorulana kadar bezle halıyı ovaladı. Halının rengi biraz koyulaşsa da lekenin belirginliği ortadan kalkmıştı. Eğildi, halıyı kokladı. Zift ve sirke yoğun bir karışım oluşturmuştu. Yıkadığı bezlerle ve bulaşık deterjanıyla biraz daha üzerinde çalıştı sakarlığının son meyvesinin. Sonuçtan tam anlamıyla memnun değildi ancak daha fazla uğraşmak istemiyordu. Uzun tırnakları çalışmasını engelliyordu ve parmak uçları buruş buruş olmuştu. Bu görüntüden hoşlanmıyordu. Elini bir süre güneşin altında tuttu. Yorgun kolu öngörülenin gerçekleşmesini engelledi. Zaten neyi öngörse hesaplamadığı bir koşul çıkıp bütün düşünce sistemini alt üst ediyordu. Olmaz olası koşullar ve hayatın çarpık evrimi, kahrolun. Yorulduğunu hissetti. Kısa bir süredir ne düşündüğünü, ne üzerine kafa yordüğünü kavrayamaz olmuştu. Güneş günün en rahatsız edici anında arsız bir sapık gibi gözlerine saldırıyordu. Odasına geçti. Gece olana kadar uyuyacaktı. Yatağına uzandı. Gözlerini kapadı. Beynine hücum eden düşüncelerin ve kişilerin

uyumasını engellemesini yorgunluğu sayesinde önlüyordu. Şakaklarındaki ağı doruğu tutmadan uyursa iyiydi. Her gün son defa bakıyormuşçasına izlediği gökyüzünü gözünün önüne getirdi. Kendince kümelediği ve isimlendirdiği takımyıldızlarının üzerinden geçmeye başladı. Bu uyumasına yardımcı olacaktı. Bugüne kadar olmuştu, buna güveniyordu. Hırsız'a geldiğinde uyumuştur. Rüyasında Serengeti'de bir erkek aslan olduğunu gördü. Saatlerce yatıyor ve dişilerin getirdiği yiyecekleri yiyordu. Bunun karşılığında sözde sürüyü korumak için gün içinde birkaç kez kükrüyordu. Bu kükreme işe yarıyor olacak ki kimse onlara elleşmiyordu. Sıkıldığını hatırlıyordu. Bir antilop sürüsüne sinsice yaklaşmış ve hücum etmişti. Onun karşısında tutunamıyorlardı. Bir yavruyu yakalamıştı. Onu boğazından ısırarak öldürdü. Pençeleriyle yavrunun vücudunu yardı ve tek oturuşta kemikleri hariç antilobun her yerini yedi. Gürültüyle uyandı. Önce kükreyerek uyandığını düşündü ve kendini yabansı hissetti. Daha sonra bu haykırmanın boğazının kurumması ve öksürük krizinden kaynaklandığını fark etti. İlk rüyanın üzerinde pek durmamaya çalıştı. Umursamadı, önemli bir durum yokmuş gibi davranmaya çalıştı ancak gözünün önüne sürekli kanlı görüntüler geliyordu. İğrenmedi ama kızdı kendine. Büyük kedilerin tamamı katıksız birer katil! Eskiden severek izlediği Afrika'da geçen belgesellerden de olmuştu artık. Önceleri bu belgeseller onu tekdüze, aşağılık hayattan çekip alırdı. Şimdiyse tümüyle dayatılan hayatın gölgesi gibi geliyordu. Şanslıydı ki hayvan belgesellerinin tamamı sadece aslanların otçulları afiyetle yemesinden oluşmuyordu. Maymunları konu alanlara bayılıyordu. Eğer haberi olmasaydı evrimden yine onları yakın hissedirdi kendine. Herkes hissetmez böyle. Çoğu hakir görür maymunları ancak durum hiç de öyle değildir. Hatta çoğu maymun daha mantıklıdır insandan ve çok daha cesurdur. Bunu izlediği belgeselden biliyordu. İki

maymunun ikisine de birer tane yemiş verilince sorun yokken birine bir diğere iki tane verilince bir taneyi alan maymun kendisine verilen tek yemiş deneyi yürüten bilim insanına fırlatıyordu. Eşitsizliğe ve bariz haksızlığa karşı aç kalma pahasına tepki veriyordu. Peki ya insanlara ne demeli? Aman düzenim bozulmasın kaygısıyla verdikleri emekle sermaye sahiplerine kazandırdıklarının yanında ufakık kalan kendi gelirlerini katlayan onur pazarlayıcıları çok mu gelişmişler şempanzeden? Sözde zekaları ancak köleliklerini pekiştirmeye yaramış. İnsanların eğitilmiş hayvanların gösterilerini izlemesi kadar tuhaf bir durum yok. Halbuki her gün aynada ve etraflarında eğitilmiş, köleleştirilmiş, programlanmış ve onurunu gözden çıkarmış insanları görüyorlar. Aptalca sahip oldukları ego bunu görmelerini engellese de insanlar beş para etmez beyaz yakaları için yıllarını mirasyedi patronların ayakları altına sererken yemişini fırlatan maymunun kuyruğu edemezler. Kaç Müslüman'ın şimdi haberi var Ebu Zer'den? Elbette biliyordur bir kısmı hatta ruhuna Fatiha okuyanları bile vardır. Ya öğretisi, ona ne oldu? Komşusu tokken aç yatıp da kılıcına davranmayanın aklından şüphe eden, zorba Muaviye'nin sarayını taşıyan, inandığı eşitlik ve kardeşlik adına sürgünlere yol alan Ebu Zer'in hatırasını nasıl unuttu bu insanlar? Nasıl teslim olundu paraya? Zirvedeki yüz patronun dünyanın yarısınıninkine eşdeğer mal varlığına sahip olduğunu bile bile insanlar nasıl inanabiliyorlar serbest piyasanın adil olduğuna ve haklı rekabete? Herkes kaypak birer liberal mi oldu? Nihayet rüyasını zihnin arka odalarına hapsetmişti. Balkona çıktı, bir sigara yaktı. Gökyüzünde aydan ve buluttan eser yoktu. Salt yıldız deryasıydı gördüğü. Bayraklara nişan olmuş yıldızlar. Birbirine zıt sistemlere sahip düşman halkların tek ortak noktası, bayraklarında yıldız bulundurmaları. Yıldızlar uğruna başladığı öne sürülen ancak sermayenin paylaşımının belirlendiği savaşlarda olayın arka planından bihaber kayan yıldızlar,

düşen silahlar göz kırpmıyor ve soruyordu ona "Ne uğrunaydı, ne uğruna? Kurtuldu mu halkım?", aralarına çağırıyordı onu kanın sızdığı bitap dudaklarıyla. Onlar bilmeseler de başına reklam panosu düşmesi sebebiyle ölen adamın ölümüyle kendi ölümlerinin anlamsallık bakımından hiçbir farkı yok aslında. Savaşın trajedisini yansıtmaya açısından küçük kurşunla vurulacağını uman çocukların tank paletlerinin altında ezilerek can vermesi daha çarpıcı olsa da katilleri ve sebepleri aynıdır çocuğuların, saç kışlada üçe vurulan ve henüz parmakları tarayamazken saçlarını siperde ölen gençle. Bu savaşı sürdüren kumandanlar bütün fedanın yıldız uğruna olduğunu haykırırken neden bakılmaz sözde düşman olan halkın kutsalına? Mikrodan makroya yanlış anlaşılmadan ibaret şu yeryüzü. İnsanlar tanımadan saldırıyorlar birbirlerine. Kimse kimsenin üzerinde durmuyor. Biraz dursalar ve sakinleşip baksalar karşılarındakine belki de sevecekler. Kolay olan bu değil. Kolay olan etiketlemek ve hazır sunulmuş tavırları sergilemek çoğu kimse için. İçimizde neler var, nelere değer veriyoruz, neyi ne kadar biliyoruz önemli değil çevremizdekiler için. Üniformanın göğsündeki armaya veya giyiminin piyasa değerine bakmak varken neden zahmete girsin ki insanlar? Kaybolmamak ve kaybetmemek için değmez mi bu zahmete? Bu bir kaybediş sayılabilir mi? Zaten sahip olunmayan birisi kaybedilebilir mi, sahip olunabilecek biri olsa da ya da farkında değilse insan sahip olduğunun elinden yitirse bu kaybediş midir? Pantolonunun sağ ön cebinde yirmi lirası vardı. Arka sol cebinde de beş lirası. Arka cebine elini atma alışkanlığı olmadığı ve parayı elde etmesinin üzerinden fazla zaman geçtiği için arka cebindeki beş lirayı unutmuştu. Bütün harcama planlarını yirmi lira üzerinden yapmıştı. Ona göre içecek ve dolaşacaktı. Planını uygulamaya koymuşken günün hareketliliğinde arka cebindeki beş lira kaldırılma düştü. Otuz adım kadar

arkasından gelen genç parayı gördü ve cüzdanına koydu. Şimdi o beş lirasını kaybetmiş sayılır mıydı? Varlığından ve yok oluşundan bihaber olunanı kaybet mümkün müydü? O beş lirayı aslında unuttuğu gün kaybetmişti. Unutması mali kaynağını beşte bir oranında zedelemişti de haberi yoktu. İnsanlar da böyle haberleri dahi olmadan kaybediyorlar birbirlerini. Hayır duygularınızı emellerim için kullanan aşağılık bir demagog değilim. Sadece gerçekler bahsettiklerim. Ne var yani gerçekleri niteleyen kelimeler içini acıtıyorsa bazılarınızın? Ne yapabilirim konuşmaktan başka? Çok soru soruyorsun ama sorularının hiçbirinin soru niteliği yok. Sadece bizler de senin gibi düşünelim diye cevabına yurt olmuş sorular yağdırıyorsun. Elimden gelmiyor başka türlü. Daha iyisini yapamaz mısın? Mesela, ne yapmalı? Fikir ve tümce araklamakla gönderme yapmak arasındaki yegane fark birini ünsüz diğerini ünlü yazarlar yapar. Okuyucu sayısı önemli değil. Önemli olan eserin ulaşılabilirliği ve kısmen de olsa anlaşılması. Aslında anlaşılması da önemli değil. Öyleyse neden yazmaya değer görüyorsun? 'Yazmaya değer' ne kadar da geleneksel bir kalıp bu. Nedenmiş o. Kim söylemiş illa yazmak için düşünceyi düşüncenin değerli olması gerektiğini. Yazmak sadece düşmekte olan düşüncelere tutunacakları ince bir dal uzatmaktır. Sadece uzatırsın. Onlar düşmeye devam ederler. Bu hisle yazılan yazılar ancak yakılmaya değerdir. Değer? Ayağım diyorum. Düz yolda yürürken gökyüzüne bakmamdan ötürü sürekli bir yerlere değer. Normal olan da bu, uçamazsın sen. Uçmak ve konmamak istiyorum. Kütle çekimi mi yoksa ayaklarım mı buna izin vermeyen? Ayağını yorganına göre uzat. Bu bizim harcımız değil. Siz? Biz yok mu canım, biz işte. Sizler iflah olmaz romantiklersiniz. Hayaller kurar sonra kaçınılmaz bozgun gelince kafanızı taşlara vurur ya da kanlı bir şekilde dağıtırsınız. Kiminiz devrim diye diye gözden geçirir gerçekleri kiminizse farklı birtakım düşüncelerle.

Hayalperest budalalarsınız. Hiç de değiliz. Bizler gerçekçiliğin ulaşabileceği en uç noktadayız. O kadar gerçekçiyiz ki çoktan aştık sizin algınızın yetişebildiği ufukları. Realizmimiz o kadar ileri ki bu size romantik geliyor. Mantiğimiz ve ilkeliliğimiz sizleri perişan ediyor. Bize ancak duygusal ahlaksızlar diyebiliyorsunuz. Bunlar doğru. Bir de hayallerin şımarttığı laftan anlamaz çocuklarsınız. İşinize gelmeyince kapasitenizin size verdiği, ufak bir züppe gibi reddiye çekiyorsunuz hayata. Yanılıyorsunuz. Bizler şımartmanın doğurduğu bağımsızlığı zedeleyici durumun farkındayız. Kimse şımartamaz bizi. Ancak biz şımartırız sizi. Onu da işgal etmek için yaparız bütün dünyanızı. Vakıf olur musunuz peki emperyalist emellerinize? Elbette hayır. İşgalin her türlüüne karşı olan erdem anlayışımız kendimize gelmemizi sağlar. Öyle bir sağlar ki hatta sizin varlık dünyanızda hiçbir yeri işgal etmemeyi arzularız. Nasıl olur bu? Varlığı reddederek kendi sonumuzu, yokluğumuzu kendimiz hazırlarız.

Adı Kurtuluş olan parkında gözyaşlarının donduğu şehre geleli iki hafta olmuştu. Ailesiyle yorucu bir süreci geride bırakmış ve nihayet biraz daha olsun rahatlamıştı. Memleketinde günlerinin büyük kısmını çocukluk arkadaşı ve Oluşumcu olan Ceres ile geçirmişti. Genelde erken saatlerde buluşuyorlar ve geceye kadar beraber hareket ediyorlardı. Ceres onun için var olanın yanlılığında aidiyet hissi uyandırabilmeye aday birisiydi. Adaylığı muzafferiyete erişemese de Ceres çok iyi bir dinleyiciydi. Uzun yıllara dayanan arkadaşlıkları tahsillerinin erken yıllarında bayrağı hilal şeklindeki hortum parçasından ve musluk başından ibaret olan Hortumcular Derneği'nin kuruluşuyla başlamış ve yıllar geçtikçe derinleşerek devam etmişti. Lise için farklı şehirlere dağıldıklarında bir süre uzak kalsalar da birbirlerinden daha sonra karşılıklı girişimler ve buldukları temaslarla dostluklarını pekiştirmişlerdi. Birbirlerinden karakter olarak çok

farklıydılar ancak tartışılacak konuların saptanmasında ciddi anlamda benzer eğilimler taşıyorlardı. Şiirdi, siyasetti, sevgiydi, hayattı konuşmaktan bıkmadıkları konular. Önce o okuyordu genelde sonra onun tavsiyesiyle Ceres kitapları. Aylar sürüyordu kitapların muhabbetini tüketmeleri. Ceres onun düşünce dünyasındaki seyrinin dışarıya yansıttığı tarafının büyük kısmına yakından şahit olmuştu. O Ceres'e anlatırken fikirlerini söylediklerine karşı Ceres'in aklından geçenleri seziyor ama buna rağmen anlatmaya devam ediyordu. Tuhaf bir kimyaydı aralarındaki. Birbirlerine uyup çok tuhafliklara girişmişlerdi. Birbirlerinin peşinden çok gitmişler, çok yorulmuşlardı. Sebep olan dostluklarıydı yabancı oldukları şehirlere atılmalarına. Ceres onun okuduğu, yaşadığı veya eskiden okuduğu ve yaşadığı şehirlere onun lafına güvenerek geliyor birlikte 'temas' dedikleri eylemi çeşitli şekilde gerçekleştirip duruyorlardı. Kimi zaman insanlarla tanışıyorlardı tek kelime etmeden sırf yürüyüşlerine bakarak kimi zamanda Mehdi oluyor sürtüyorlardı sokaklarda. Suçlu fikirleri ve ötekileşen bedenleriyle yalnız kalıyor, kimsenin duymadığı nutuklarıyla kalabalıklara ses oluyorlardı. Köylerde ve kenar mahallelerde geçirdikleri yıllarla kentlilere bela olurken çulsuzluklarıyla kuruş hesaplıyorlardı. Savaşmaya çalışıyorlardı birlikte her olan bitenle. Ceres'in kadınlara zaafı vardı. Öyle sanılıyordu ancak Ceres'in yaşantısı sadece yalansız, katıksız bir yolculuktan ibaretti. Samimiyet ve içlerinde yatan benzerlik birbirlerinden hiçbir olayı saklamadıklarını sanmalarına sebep olmuştu. Oysa ne kadar da fazla söylenmeyen vardı söylenenlerin ardında. Anlıyor muydu? Muhakkak seziyordur. Gel Ceres cimcılık edelim polislerin, memurların, diplomatların, siyasilerin, öğrencilerin ve devirlerin kirlettiği mehtabını seyretmenin mümkün olmadığı şu bozkır şehrini. Ceres tamam dedi. Olur yapalım. Ceres'le önceden de bir kere kovuldukları bara gittiler. Bar çalışanları değişmemişti. Bu

onun hoşuna gitse de Ceres durumdan memnun değildi. Sipariş vermeden çıktılar. Konsept olarak ruh hallerine daha uygun olan bir mekana ki bu mekan daha önce dört yalnızın gözlemlendiği mekandır, gittiler. Ceres masada otururken kadrajını itinayla ayarlayan bir erkekti. O başta biraz itiraz etse de bu takıntıya Ceres'in kararlılığı karşısında durumu fazla zorlamadı. Oturdular. İçkilerini söylediler. Sigara en çok bu meretin yanına yakışıyor, dedi Ceres. Haklı olabilirdi. Başlarda kadınlar ve politikacılar üzerinden dönen muhabbetleri, Ceres'in kadınlara onun politikacılara karşı olan tavrının şiddetlenmesiyle ve bardakların dolup dolup boşalmasıyla çatallanmaya başlamıştı. O anlatıyor Ceres dinliyordu. Bu bizim Müslümanlar yok mu ne büyük çelişkiler öyle. İnanışları kitaptan habersiz yaşayıp ölüyorlar. Faiziymiş Allahsız kanunlarmış hiçbirine de ses ettikleri yok. Kolay olanı yapıp anca konuşuyorlar. Ne yapsınlar, dedi Ceres. Halka, devlete savaş mı açsınlar? Hayır Müslüman olduklarını iddia etmesinler. Çıksınlar açık açık dinlerinden ya da ahkam kesmesinler. Hem mesele sadece bu halk ve devlet değil ki. Kitabı okusalar bilirler Müslüman'a zulmedene yapılması gerekeni. Kardeşleri açlıkla ve savaşlarla kırılırken semirmezler deli danalar gibi. Kullanılıyor inançları, bihaberler. Böyle bir İslam yok. Böyle bir din yok. Bu bildiğin ikiyüzlülük. Dinlerinin doğuşu büyük bir atılımdı. Çağına göre makuldü ve yenilikçiydi. Zulme karşıydı. Derdi ki peygamberleri, ya atalarınız yanılıyorsa o zaman ne olacak? Bunlar tam tersi, dedi Ceres. Aynen öyle. Putlar biçim değiştirdi. Cahiliyetin adı oldu İslamiyet. Öyleyse kim bizi kurtaracak Peygamber, hangi inanç ferahlatacak kalpleri, hangi kitap yazacak gerçekleri? Ceres bu sorunun yerinde olduğunu düşünüyordu. Hem muhabbete katkı sağlayacak bir noktaya da parmak bastığını hissediyordu. Arkadaşının bu soruyla bir süre durakladığını gören Ceres onu dürttü. O Ceres'in gözlerine baktı. Umut, yok. Ceres cevap vermedi.

İkisinin de sustuğu on dakikadan sonra haklısın dedi. Umut, yok. Peki bunun farkında olarak yaşamaya devam etmek? Ceres tutkundu yaşamaya. O değildi. İkisi de bu durumu seziyordu. Ceres için yaşamın temeli yaşamaktı. O hayatını devam ettirebilmek için umutlar bina etmek zorundaydı ama zemin fay hatlarıyla dolu, yumuşak topraktan oluşan bir dere yatağıydı. İnsan nasıl geliyor bu hale? Nasıl, dedi Ceres. Onu dinlemek hoşuna gidiyordu. İnsan nasıl fark eder umudun yokluğunu ve nasıl reddeder var olmanın boğuculuğunu? Ceres sordukça o da kendinde uzun zamandır kimseye karşı duyamadığı açıklama ve anlatma isteğini buluyordu. Mekanın kapanmasına henüz saatler vardı. Kredi kartları yeni borçlara kucak açmış bekliyordu. Anlatmaya başladı.

Varlığı Reddedenin Yuvarlandığı Basamaklar: Kanına ihanetle başlar yıkım. Bebeklik ve çocukluktan sonra algılama yetisi gelişen insan çevresinden başlar yargılamaya. İlk yaşlarındaki merakı ve bitmek bilmeyen soruları en büyük kozu sağlamıştır ona. Cevaplanma aşamasında üzerinde durulmamış bilgilendirmeden uzak karşılıklar hedef tahtasının ve siperinin ana omurgasıdır. Çelişki baş göstermeye başlar. Amansız bir eleştiridir etrafına savurduğu ateş topları. Anlamak mümkünken anlaşılma imkansız gelir. Bilen kendisidir öğretenlerse cühela. Yaş ilerledikçe ufuk da genişler. Gözlem sahası daha çetinleşmiştir. Yaşlılarıyla geçirdiği vakitlerde beğenilere ve ilgilenilenlere karşı tiksinti uyanır iç dünyanın derinliklerinde. Popüler olanın işgal alanından kaçmaya başlar. 'Erken büyüme' olarak tanımlanır yüzündeki asıklık ve kabul gören piyasaya zevklerine karşıtlığı. Gökyüzüne baktıkça aklına düşer küçükken dinlediği masallar. Deveye binen peygamberler, yarılan denizler ve camdan köşkler uzak ödüller haline gelmeye başlar. Tanrı hızla eriyen kocaman bir soru işareti haline gelmiştir. Keşfetmeye başlar devleti ve düzeni. Dikkatlice inceler baştan sonra. Yanlış gelir gidişat ve düzeltmeye

kalkar. Birtakım çalışmalardır umudu koruyacağını sandığı tutamacı. İnsanlar düşünmüyor, düzen kötü ve ezelidir. Emek faydasız, dünya kurtarılamayacak kadar büyük gelir. Dünya ve evrendir artık izlediği. Bazı kanunlar amansızca hükmetmektedir her var olana. Sebep ve sonucun ilişkisi batmaya başlar duygularına. Nedensellik gerçektir ama olması gereken bu değildir onca. Beslenme geleneğine karşı doğan öfkesi zamanla bütün canlılar alemini kaplar. Artık koşulların varlık üzerindeki tahakkümü gün gibi ortadadır. Bütünöyle değerlendirilen hayat bütünöyle yanlış gelmeye başlamıştır. Bütün düşmanlar aynı özden gelir. Bütün savaşılanlar aynıdır. Kendi varlığı dahil. İşte reddeder insan var olmayı. İntihardır son durağı.

Ceres onu dikkatle dinlemişti. Doğru dedi, haklısın. Őiřelerinde kalan içkiyi tek seferde kafalarına diktiler ve masadan kalktılar. Hesabı eşitsiz şekilde ödediler ve onun evine gittiler. Ceres o gecenin sabahında memleketine dönecekti, kendini kanepeye atar atmaz uyudu. O boynunu dik tutmakta zorlanarak odasında zulasını koyduğu yeri hatırlamaya çalışıyordu. Bulması uzun sürmedi. Zamanı büktü, bulutlara tırmandı. Sabah Ceres'in kurduğu alarmla uyandı. Ceres hala uyuyordu, uyandırdı. Yemek yediler ve Ceres'i yolcu etti. Yalnız kalmıştı ve daha huzurlu hissediyordu. Eksildikçe varlar huzur doluyor insan! Bizleri affedemez ve bizlere kıyamaz onlar. Onlar, kim onlar? Her gün bana göz kırpanlar, yok olanlar, yok edenler, anlatanlar, anlatılacaklardır onlar. Varlığa karşı savaşmış ve bu savaşı kazanmış gözü pek, anılarına ihanet edilmiş, unutulmuş kahramanlar...

Bir varmış, bir yokmuş, intihardır yazılmış en kanlı ve en gerçek masal.

Mevlüt Çankaya hayatını direksiyon başında kazanan belki de kazanamayan insanlarımızdan bir tanesi. 2020 Şubatında kendisini kamyonuna asarak yaşamına son verdi. Ekonomik sorunlar yaşamakla beraber var olan

borçları babası tarafından kapatılmaya çalışılıyordu. Eşi, Mevlüt ağabeyin ölümünden yaklaşık altı ay önce fiziki anlamda onu terk etmişti. Bu durum en çok yandaş medyayı sevindirdi. Mevlüt ağabey arkasında ince sırlar bırakarak gitti. Çoğu orta yaş müntehir gibi o da yakınlarınca sevilen babacan bir insandı. Son ana kadar. Artık bırakın babacan olmayı bir canı bile yok.

Hakan Taşdemir; öğrenci, genç, gelecek, umut. İstanbul Üniversitesi Radyo Televizyon Sinema Bölümü'nde okuyordu kendisini öldürmeden önce. 2020 Şubatı onun da son oyununa sahne oldu. Hakan eskiciye gülümseyerek ancak hayattan hak ettiğini alamayarak gitti. Kim bilir belki de hak edebilmenin imkansızlığını sezdi. Hakan duyarlıydı halkına ateşli bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla. Şiiri severdi. Sanata ilgiliydi. Öldü Hakan. Kendini öldürdü. Daha çok gençti. Arkadaşları anısına pankart hazırladı, slogan attılar. Devlet Hakan gibilerin hatırasından da korkardı.

Nezir Kılıç dört çocuk babası, kırk altı yaşında bir kırkaltılık. Yüzde yetmiş altı zihinsel engelli sağlık raporlarına göre. Şubat 2020'de öldü, faili kendisi kolluk zabıtlarına göre. Dört çocuk babası, intihar seven hayat sevmeyen Nezir. Neden kaymakamlık binasını seçti atlamak için? Cizre'de başka yüksek bina yok mu? Cizre'ye ulaşmamış mı emlak imparatorlukları? Yüksek uçurumlar, engin yamaçlar da mı yok? Neden devletin resmi binası? Neden sarayın gölgesi? Nezir canını verirken bize ne anlatıyordu? Düzenli olarak aldığı yardım katillerin eline koz olmuştu.

Adem Yarıcı, herkes 2020 Şubatı'nın soğğunun etkisiyle ürperirken alev alev yanıyordu. "Çocuklarım aç" diyerek tutuşturduğu yangını kalbinin yüceliği harladı. Kurtulsa da yakıtı benzin ve insan eti olan ateşten canı, cüretkâr protestosunun akabinde kalbinin başlattığı genel greve teslim oldu. 2020 Türkiye'sinde bir baba valilik binası önünde "Çocuklarım aç!" diyerek kendini ateşe

verdi. Kimsenin açlıktan ölmeyeceğini iddia edenler iğrenç kaba etlerini aşağılık koltuklarına yayarken Adem'in annesi büyük patrona çaresizliklerle bezenmiş duasını sunuyordu. Adem çocuğunun doğum gününe kola alabilmek için borç para isterken mülkiyetin muhafızları acaba ne içiyorlardı?

İsmail Devrim belki soy ismi dünyada biraz gerçeklik ve süreklilik kazansa kendini asmayacaktı. Kırk beş yaşında can verirken iki çocuk baba diye sesleniyordu İsmail'e. "Baba" diyordu örneğin, "Baba bana şu pantolondan alsana." mesela. Kolu çalışırken sakatlandığı için sanayi bölgesinde geçimini sağlayabilecek bir işte çalışamıyordu İsmail. Onun konfor içinde yaşamasını sağlayacak mülkleri de yoktu ona güvence olacak devleti de. Çocuklarına bakamıyorsa neden yaşasın ki İsmail? Kaç para ulan bir çocuğa bakmak? Ölü halde cebinde muhafaza ettiği son yirmi lirası bırak bir çeyrek çocuğa bile bakamaz. Öldü İsmail Eylül 2018'de.

Halit Yılmaz Şubat 2020'de kendini öldürerek iki çocuğu öksüz bıraktı. Turizm sektörü anlatılan kadar iyi değil olacak ki Halit borçları sebebiyle intihar etti. Halit düşünceliydi veya tutkuluydu belki de. Sonuna her zamanın varacağı yer olan mutlak noktayı koyarak bir not bıraktı kalanlara. "Banka borçları yüzünden ve para sıkıntısından, Denizbanka 26 bin, fibabanka 450 TL borcum var, ödeyemiyorum. Kimseye kızgın değilim. Herkes hakkını helal etsin. Son. Halit Yılmaz." Bankaların borcu kimden tahsil edilecek? Her zaman güçlülerin mağduriyetlerine eğilenlerin aklına gelecek ilk soru. Gerçekten kimseye kırgın değil miydi? Bankalara veya düzencilere de mi değildi? Kul hakkı önemli. Halit, dünyaya bütün borcunu ödedi çünkü kendini yok etti.

İnan Avşar, yakışıklı matematik hocasının adı ve soyadı. İnan hocamız kendisini vurdu ve öldü. Silahı temin etmekte zorlanmış olabileceği düşünülmedi. Ölürken sahip olduğu öfkeyle başkalarını bile vurabilirdi. İnan

hocanın nefreti o denli derindi ki bir video yayınladı "elveda" isminde ve orada kustu içini. Doğru da yaptı kimine göre. "Özel okul sistemi sömürü düzenidir. İnsan insana güvenmedikten sonra bu dünyada yaşamamanın ne anlamı var ki? Eğitim ülkenin namusudur. Şu ortamda, şu düzende, şu sistemde, şu yoklukta, şu adaletsizlikte eğer mutlu olabiliyorsanız sizin kanınızı sikeyim." Ağzında bol küfür var. Ara ara gözleri dolar gibi oluyor. O rest çekti, mücadeleden yorulmadı. Faruk Tatar, Ulaş Salih Özdemir, Baki Doğan, Taner Tuncer ölürken İnan hocanın nefretle ve büyük bir kızgınlıkla andığı kişilerdi. Hepsi de suçluydu. Düzenin birer parçası olarak kaldılar. Şubat 2020'de dünyanın yükü biraz daha azaldı.

Merve Çavdar ölürken ne kadar da güzeldi. En az yaşadığı kadar yaşam kaynağıydı gözleri ancak yaşlar akıyordu yanağından. Ağlayarak öldü. Yarım kalarak, hayatı tamamlanmadan kendini öldürdü. Mart 2018'de dört yıldır atanamayan sosyal bilimler öğretmeni inisiyatif aldı ve kendisini kendi atadı. Kadrosu ebedi. Zaten evden de iş bulmaya gidiyorum diyerek çıkmıştı, buldu. KPSS peşinde koştu bir süre. Hayaller kurdu, planları vardı. Bunlar elbette olacaktı henüz yirmi beş yaşındaydı. Hak ettiğini yaşayamamıştı. Reddetti dünyayı. Avuç avuç içtiği depresyon ilaçları ölümündeki yaverleriydi. Artık hiçbir zaman depresyona girmeyeceğini bilmenin huzuruyla uzandı kumsala ve yumdu gözlerini. Çok güzeldi.

Gökhan T. soyadı saklananlardan. Olur ya öyle, resmi makamlar güya kişilik haklarını korumak için veya ailesinin ve yakınlarının utancını olabildiğince engellemek için bu tarz yollara başvururlar. Aman ne faydalı yoldur bu! Bahçelievler mahallesi, Karşıyaka 18. sokakta oturduğu aşikar olan Gökhan'ın yaşadığı şehri de herkes bilirken neye yarar soyadının gizli kalması. Otuz bir yaşında. Bir tane kızı var. Kızın annesi ölürken o hala Gökhan'ın eşiydi. "Seni çok seviyorum kızım, özür dilerim.", intihar notunda yazan son af dileği. Tavanda

dakikalarca sarktı cesedi. 2019 Aralık ayı şansına bereket soğuktu ki kokmasını geciktirdi.

Oktay A.'nın komşusuyla büyük bir ortak özelliği var. Aynı gün aynı sokakta kendilerini astılar Gökhan ile. Aralık 2019'unda aynı gün iki aynı haberle heyecanlandı komplocular. Acaba sır perdesi neydi? Otuz iki yaşındaki Oktay'ın boynunda cesedi çürüyene kadar kalacak bir iz bırakmıştı elektrik kablosu. Son yara! Yoksulluktu Oktay'ı da bu noktaya iten. Kaypak insancıklar intiharına sebep olarak eşinin evi terk etmesini gösterdiler ancak Oktay'ın eşinin evi yiyecek yemek bulamamaktan ötürü terk ettiğini itina ile atlادılar. Eşyalarını evden almak için dönmeseydi eş i Oktay'ın cesedi daha çok sallanacaktı kablunun ucunda. Kendini teslim etmeden önce yokluğa kim bilir ne kadar da umutsuzdu yüreği?

Necmi Akman eğer Japon olsaydı intihar yöntemi harakiri olurdu. Türk olduğu ve koruma polisi tabancayı kaptıracak kadar dalgın olabileceği için kendi kafasını kurşunlayarak ölmeyi seçti. Çok sevdiği memleketi için hareketli günlerdi, Temmuz 2016. Evli ve o güne kadar severek büyüttüğu üç çocuğun babası olan Necmi Samsunlu bir kaymakamdı. Necmi'nin adı zabıtlara düştü. Görevden uzaklaştırıldı. Vatana ihanetle itham ediliyordu. Necmi'nin kendine güveni tamdı. Kendini öldürmeden önce yazdığı altı sayfalık mektupta anlatmıştı bütün meseleyi. Kırgın terk etti dünyayı. Her olanı açıklamak istemişti. Yarım kalan hesaplar vardı. "Ben kendimden eminim ancak şimdi benim varlığım; ülkem, vatanım, bayrağımız, başkomutanımız, hükümetimiz için tehditse bir kaymakam olarak benim görevim onu ortadan kaldırmaktır. Sonuçta aklanacağım belki ama izi kalacak ve ben izle yaşayamam.". Açıklayıcı, net, saygıdeğer, kırılğan, onurlu...

Gamze Filiz Arslan, otuz beş yaşındaydı kafasını av tüfeğiyle dağıttığında. 2014 Şubatında yurdunun öğretmen açığını fedakârca azalttı. Artık çoğu kimse için

birer istatistikten ibaret olan trajedi tablosunda bir sayı eksik olacaktı. Klişelerle dolu laflar ettiler arkasından. Neşeli, hayat dolu, son zamanlarda psikolojik sorunları vardı... Nasıl oldu, ne ara bu hale geldi, anlamadık. Anlamadılar. Sandılar ki Gamze kendini öldürdüğünde anladılar bütün olan biteni ancak şimdi gerçekten eskisinden de uzaktalar.

Alim Koç beden eğitimi öğretmeni. Sekiz yıldır eğitecek beden arıyor. Devletin ona sunacak bedeni olmadığını anlamış olacak ki kendi bedenini eğitmeye kalkışıyor. Eğiyor, büküyor, yok ediyor. Bileklerini kesiyor Alim. Bilek kesmenin başarısız grafiğine olumlu bir veri kazandırıyor. Alim kadar dikkatli ve planlı olunursa bilek keserek ölmek hiç de zor değil. Çarşıdaki berberden jilet satın alınır, yerleşim yerinden uzaklaşılır mesela portakal bahçesine gidilebilir, önce ikincil olarak kullanılan bilek kesilir sonra şah damarı ve son olarak birincil bilek. Uzanmanın vaktidir göğün altında. Daha önceki denemesi olmasa belki de bu kadar temiz halledemezdi işini. Kararlıydı ölmeye. Demek ki başarısız olanların intihardan vazgeçmesi ve bir daha denememesi genel geçer bir kural değilmiş ve denendiği takdirde sanılanın aksine bu sefer başarılı olabiliyorlarmış. Alim'in ölümü...

Bayram Kömürcü'nün intiharı yoksul düşmanlarını hiç üzmedi ama korkuttu. Duyulmasından korkuldu Bayram'ın ölümünün. Şubat 2020'de çalıştığı fabrikadaki geçici görev yeri olan depoda kendini astı. Yoksuldu, yalnızdı, umutsuzdu, halktı, boğuldu Bayram. Pek şerefli ve güçlü cumhuriyetin itibarından sual olunmaz savcısı gelene kadar Bayram'ın cansız bedeni yanında çalıştırıldı iş arkadaşları. Patronların gevş getirerek semiz yaratıklara döndüğü dünyada işçiler yoksulluktan intihar etse de hepsinin adı birkaç cesur ama kısıtlı veya muhalif bloktan sömürücü gazetelere küçük bir ihtimal iliştiliyor ancak çevrilen sayfalardan öteye gidemiyor işçinin

hakları, koşulları. Şimdi hangi sendika savunabilir Bayram'ın varlığını?

Yahya Baran delicesine seviyordu bir kadını. Sevgisinden ölümü bile göze alabilirdi, aldı. Şırnaklı Yahya'nın sevdiğine kavuşabilmesi için yüz bin lira başlık parası vermesi istenir. Yahya'da ne gezer o kadar para? Bir canı vardır verebileceği o da onu verir. Yirmi iki yaşında ve 2019 Aralık ayında ölen Yahya'nın ardından ağıtlar yakılır. Bu ağıtlar sayesinde sanatsal anlam kazanan Yahya'nın intiharının akranları ve sonraki kuşaklar için de bir kazanımı vardır. Toplanan Batuyan Aşireti ileri gelenleri gençlerin evlenememesinden ve Yahya'nın kendisini öldürmesinden ötürü başlık parasını kaldırırılar. Lütuf olarak sunuldu sevenlerin kavuşma hakkı. Olması gerekenin olması için neden Yahya'nın ölmesi gerekti? Yahya eğer modernizmin değerleri ufaladığı yüzyılda değil de eski çağlarda yaşasaydı hikayesi hala anlatılan, koca yürekli gençleri büyük yükten kurtaran kahraman aşık olabilirdi. Şimdi ise adı belki uğruna canını verdiği kadın tarafından bile unutuldu. Hayatın yoğun temposu, hakkı verilmeyen protestolar...

Şimşek ailesi Antalya'da yok oldu. Antalya detayı önemli, insanların ayırt etmesini kolaylaştırıyor çünkü siyanürle ortadan kalkan tek aile Şimşek ailesi değil. Otuz altı yaşındaki Selim ve otuz sekiz yaşındaki Sultan evliydimler. Çocukları dokuz yaşındaki Ceren ve beş yaşındaki Ali'ydi. Kasım 2019'da toplu olarak nüfustan düştü canları. Annenin cesedi klozetin yanı başında bulundu. Baba ve çocuklar öldüklerinde el ele tutuşuyorlardı. Bu intihar kimilerine sansasyonel geldi. Kimileri üzerinde fazla durmadı. Kimileri yutkunamadı. Kimileri sadece suçladı, bazıları babayı. Babanın arkasında bıraktığı iki sayfalık mektubu polisler dışında kaç kişi okudu? Son bir anlaşılma arzusuyla yazılan mektupların üzerinde hak ettiği kadar duruluyor mu? Mektupta baba birinci tekil ağzını kullanmıştı. "Çok uzun

zamandır kafamda kuruyordum, kendimi öldürmem eşimi ve çocuklarımı içinden çıkılmaz bir buhrana, bunalıma sokabilirdi. Onları da yanımda götürmek en mantıklısı idi. Arkamızda kalanlar; üzülecek, ağlayacak, sızlayacak sonrasında yavaş yavaş unutacaklar biliyorum. Çünkü büyükler her zaman söylerler 'Ne olursa ölene olur.' diye. Bu söze istinaden canımdan bile çok sevdiğim eşim ve çocuklarımı bu kötü, pis dünyada bırakamazdım. Sürekli dua ediyorum. Allah'ım bir mucize gönder diye. Bugün gözbebeğim canımın taa içi sevgili kızımı uyumaya götürdüm ve daha önce hiç olmadığı kadar sıkı ve uzun sarıldı bana. Yüreğim parçalandı... Herkesten özür diliyorum ama artık yapacak bir şeyim yok. Hayatımıza son veriyoruz." Selim'in yazdığı mektuptan bu kadarı servis edildi basına. Gerisi gizli tutuldu. Dokuz aydır işsizdi Selim, kirayı ödeyemiyorlardı, yoksullardı. Selim'in mektupta borçlu olduğu kişileri ve suçladıklarını teker teker yazdığı da iddia edildi. Gizlendi ve sonunda Selim'in de mektupta belirttiği gibi olan ölene oldu, unutuldu.

Bahattin Delen ticaret hacmi geniş bir iş adamıydı ailesiyle birlikte ölü bulunmadan önce. Son zamanlara doğru hacminin büyük kısmını borçları işgal ediyordu. Fena iflas etmişti. Resmen dibe vurmuştu. Büyük kaybetmişti. Perişandı. Savcılık isabetli bir kararla intihar sebebini maddi bunalım olarak açıkladı. Ne bunalım ama! Kasım 2019'da otuz sekiz yaşında olan Bahattin ve Zübeyde'nin yanında altı yaşındaki Ali'yi öldürmeye kadir bunalımlar da var hayatta. Hükümetin ahbabları medya ağlarında memnuniyetle yer verdiler 'aile dramına'. Ne de olsa eskiden zengindi Delen ailesi. Burjuva sınıfındandı. Depresyon, bunalım, cinnet diyerek açıklanabilirdi. Bakın para huzur getirmemiş ey fakirler oturun oturduğunuz yerde bile denilebilirdi. Siyanürü de acaba borç parayla mı almıştı? Kapitalizm yine öldürdü. Ali henüz çocuktu.

Fatih'te yaşayan ve Kasım 2019'da ölü bulunan Yetişkin kardeşlerin ölümünde kitaplıktaki Tanrı Yanılgısı

kitabının bir payı yoktu. Düşünen toplumların anlayabileceği bu gerçekten zeka geriliğine sahip yandaş gazeteler itinayla uzak durdu. Yalanlardan ibret aldılar. İftiralar attılar, saklı tuttular. Kandırdılar bir halkı. Yetişkin ailesi fakirlikten öldürdü kendini. Bunu anladı çok akıllı olanları ama kulaklarını tıkadı. Yetişkin kardeşlere ailelerinden yüklü bir borç kalmıştı, kendileri de üzerine koyarak daha büktüler bellerini. Borç kaçınılmazdı. Ölüm gibi. Cüneyt kırk sekiz, Oya elli dört, Kamuran altmış, Yaşar elli altı yaşındaydı. Sürünün alfası Oya'ydı. Aileye bakmaya çalıştı yıllarca. "Dikkat siyanür var. İçeri girmeyin. Polisi arayın." notu da genel kaniya göre Oya tarafından yazılmıştı. Hâlbuki Oya arkadaşına "İnsanlar çok hain Serpil, insanlardan nefret ediyorum. Hayvanlar daha iyi. Keşke benim kardeşim sen olsaydın." demişti. Oya'nın bu söylemle arkadaşı Serpil'e hayvan demiş olabileceğini aklından geçirenler olmuştur belki ama hiç dillendirilmedi. Oya demek ki o kadar da nefret etmiyormuş insanlardan. Zarar görsünler istememiş siyanürden. Uyarmış onları. Belki de o kadar nefret ediyordu ki ölmesinler de yaşasınlar istemiştir. Yaşasınlar ki acı çekmeye devam etsinler. Oya için ve kardeşleri için yaşamak mutlak acı çekmektir. "Ben ölsem bu kardeşlerim ne yapar? Abim çalışmıyor, kardeşlerim de öyle. Ben ölürsem onlar da ölecek." diyen kahramanımız Oya tamı tamına yirmi bir icra dosyasının muhatabıydı. Tam bir psikolojik gerilim yuvasıydı aile. Sorunlu, çaresiz, yalnız, bekar. Elektrikler kesildi borcu ödemediler diye. Bir ekmeğe muhtaç haldeydiler. Abla kardeş depresyon ilaçlarıyla geçirdi günleri. Böyle bir hikayeye sahip olan aile belki de arkasında suçlayıcı ya da açıklayıcı bir not bırakmıştı. Ne de olsa kapıya siyanür uyarısı asacak kadar dünyaya duyarlıydılar hala. Böyle bir notun varlığı adi hükümetin şüphesiz canını sıkardı. Zor değil yırtıp atmak, zor değil memuriyeti satın almak. Boylu boyunca uzanmış

cesetler varken paranın gölgesi altında anlaşılmaq için ne hacet var ki zaten nota?

Sibel Ünlü öğrenciydi. İstanbul Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünde okuyordu. Kendini boğaza teslim ettiğinde yirmi yaşındaydı. Komünistti. Pek çok üniversiteli müntehir gibi o da şiire, kitaplara meraklıydı. Hayvanları çok severdi Sibel. Sibel aktif de bir sosyal medya kullanıcısıydı. Oraya içini dökemediği çok olurdu. Bir gün intihar ile ilgili paylaşımında bulununca hastaneye bile kapatıldı. On beş gün yatmaq üzere girdiği hastaneden iyileştiği gerekçesiyle onuncu günde çıktı. Sibel'in ölümünden sonra da çok konuşuldu paylaşımları. "Gidecek bir yerim yok yaşamaya değer hayatım da." Sibel ne çok yanlışı yok ederek gitti aslında. Demek ki intihar edeceğini söyleyen birisi bunu gerçekten yapabirmiş. Salt ilgi çekmek değilmiş mesele. İntihar edecek kişi önceden demez, sessiz sedasız gider diyen düşünme yoksunu geri zekalılar aynı cümleleri kurmaya devam etseler de onları da boşa çıkarttı Sibel. İntihara taliplere ip uçları; dikkat edin giderken arkanızda bırakacağınız söylentilere ve son mesajlara eğer önemsiyorsanız arkadan konuşulacakları. Eğer ölmesini istemiyorsanız gençlerin aç ve yalnız bırakmayın onları. Öğütmeyin düzeninizle güzel insanları. Sibel ailesiyle ciddi anlamda sorunluydu. Hem politik görüşler hem de hayata bakış açısı olarak ki ikisi fazlasıyla iç içedir zaten ortak paydaları yok denecek kadar azdı. Ocak 2020'de ölen Sibel ölümüyle üniversitesindeki zamma karşı direniş sürecine katkıda bulundu. Yeni yıl dileği iş bulmaktı hükümetten 'binlerce lira' yardım alan ailesinin yedi çocuğundan dördüncüsü olan Sibel'in. Sibel bir de mektup bırakmıştı çantasında. Üzdüklerinden özür diliyor, kitaplarını kütüphaneye bağışlıyordu. Mektubun tamamı bu mu? Nüsha nerede? Belki de zaten yeteri kadar anlatmaya çalıştığını düşünen Sibel hiç detaylandırma çabasına girmeden sadece bunları yazmıştır, kim bilir?

Sokakta bir başına koydular Sibel'i. Kapıyı sürgülediler üstünden. Sibel öldü.

Vail el Suud dokuz yaşında kendini mezarlığın demir kapısına astı. Kapının boyunu görmeliydiniz. Ekim 2019'da kendini öldürmesi korkuttu ilkokul öğretmenini. "Acaba başıma bela gelir mi?" Vail'i dışlamışlar, hor görmüşler, azarlamışlardı çünkü Vail Suriyeliydi. Bakanlık korudu memurunu. "İddialar asılsız!" Bravo köpek sürüsü. Başarıyla korudun düzeni. Suriye'deki savaş düzeninizden hariç mi? Sessiz ama onuruyla kendini öldürmesinde ölümle olan erken tanışıklığının mutlaka payı vardı.

İbrahim Layık Kürt'tü. Haziran 2019'da gerekçe oldu ölümüne milliyeti. Son damlayla birlikte bardak paramparça oldu. İbrahim ayrımcılığı intiharla reddetti. Mesele sadece faşist zihniyetli bir kadının sevgisine karşılık vermemesi miydi? Kadın sadece ama ben senden hoşlanmıyorum deseydi kendini öldürür müydü İbrahim? İbrahim için mesele sadece o kadın olsaydı der miydi "Kürt olduğumuzdan dolayı hep dışlandık belki bu yaptığım şeyle değişir ne mutlu Kürt ve Türküm diyebilene hakkınızı helal edin." diye? Süreç inkar edilemez. Belki de Kürt olduğu için değil salt gariban diye reddetti İbrahim'i. Herkes reddine Kürtlüğü bahane olarak sunduysa ne yapsın İbrahim? Hem garibana tekme ve ırkçılık çok mu gayrı birbirinden? İbrahim hayattan komple istifa ederken neden İstanbul Havalimanı'ndaki işinden ayrılmak için dilekçe verdi müdüriyete? Olay iş kazasına yorulmasın diye mi? Son paylaşımını yeterli bulmamış olabilir. Ailevi sebepler dedi işten ayrılırken. Haklı Kürtlük aileden geliyor neticede. Terminal önünden boşluğa bıraktı kendini.

Gökhan Şeremet 2020 Şubat ayında kendi yaşamına son verdi. Beş çocuğu vardı bakamadığı. Üzün süre işsiz kaldı Gökhan. Saygıda kusur edilesi amcaların her fırsatta mikrofonlara atlayıp olduğunu iddia ettikleri ama kimsenin beğenmediği işlerden aradı ama bulamadı.

Bankalara çok fazla borcu vardı. Mirası reddedilesi adam Gökhan, yaşamıyla herkese vereceğini verdi.

Umut Zeki, işsiz genç. Epilepsi hastası olması gerekçe gösterilerek vermediler belki ona işi ya da başvurabileceği bir yeri hiç bulamamıştı. Yüklenirler işsiz gençlere. Büyüdüğü ama bir baltaya sap olamadığı için suçlarlar onları. Onlardan bazıları da -mesela Umut- babasının av tüfeğiyle paramparça eder beynini. Evden üç gün süren ayrılığının çobanların cesedini bulmasıyla ebedi olduğu anlaşılır.

Osman Karul, yirmi altı yaşında büyükannesinin evindeki av tüfeğiyle kendini kalbinden vurdu ve ölmeyi başardı. Osman Kural'ın bir eşi ve bir çocuğu vardı ancak çalışabileceği bir işi yoktu. Çalıştığı sağlık merkezi Osman'ı işten attı ve bu olay Aralık 2019'da Osman'ın intiharıyla sonlanacak Osman'ın bunalım döneminin başlangıcı oldu. Uzun süren işsizlik ve artarak devam eden bunalım Karul'un sabrını taşırdı. Osman intiharında teknolojinin nimetlerinden faydalanmayı da es geçmedi. Canlı yayın açarak insanlara iki hafta unutamayacakları bir gösteri yaptı.

Adem Gürbüz vatan haini ve kahraman mehmetçik sıfatlarına aynı anda nail olmayı başaran bir asker. 2016 Temmuz olaylarının etkisiyle beş ay hapis yatan Adem hükümetin kendi çıkarı için başlattığı sınır ötesi hareket doğrultusunda tutuksuz olarak yargılanmaya başladı. Adem'in operasyonda feda edilebilmesi için Suriye tarafına geçmesi gerekiyordu ancak sınır dışı yasağı buna engel oluyordu. Adem istatistiklere eklensin diye kalkan yasakla gönderildi cepheye. Adem'i öldürmedi kurşunlar. Harekat sonrası Adem'in sözleşmesi terörist olduğu gerekçisiyle yenilenmedi. Memleketine giden Adem vatan haini fısıltılarının gölgesinde dolaşmak istemedi ve büyük şehir İstanbul'a çalışmak üzere geldi. Ağır işlerde çalıştı; hamallık gibi, inşaat işçiliği gibi ancak genelde işsizdi. Adem abisine bir mesaj gönderdi ölmeden önce. Mesajda

“Abi bana yüz elli TL gönderir misin? Göndermesen de canın sağ olsun.” yazıyordu. Adem yoksul ve vatan haini sıfatlarıyla Allah’ın evine sığındı. Saatlerce kaldı orada. Dualar etti, düşündü. Adem 2020 Ocak ayında yatsı namazını cemaatle kıldığı camide kendini süpürgenin kablosuyla minbere asarak can verdi. Medya olaya kulağını kapadı ve gündemle birlikte vicdanları mahrum bıraktı anlam dolu ölümden. Ceza olarak dünyaya gelen Adem, cefasını çekti ve yok etti insanlığı.

Ali Saygı Antalya’da yaşıyordu, Antalya’da kendini öldürdü. Ölmek isteyen insanın bir şekilde bulduğu yollardan birinden geçti o da. Anten kablosunu çıkarttı. Demir balkon korkuluklara sağlamca bağladı kabloyu. Sandalyenin üzerine çıktı ve kendini aşağıya bıraktı. Otuz bin TL kimisi için iki günlük tatil parasıyken işçi emeklisi altmış yaşındaki Ali Saygı için büyük bir borç. Eylül 2015’te ölen Ali Saygı belki ödeyebilirdi bekleseydi veya çalışsaydı borcunu ama insana bazen bütün bu para hikayesi fazlasıyla anlamsız ve reddedilesi gelebiliyor. Paranın her yeri işgal ettiği dünyada parayı reddetmek ölümü yeğlemenin ta kendisi oluyor. Parayı yaşamın üzerine koyarlarsa para için insanların ölümlerine sebep olabiliyor. İnsanın kendisini öldürmesi değiştirmez ki esas sebebi.

Emine Akçay, iki çocuğunu saç kurutma makinesinin sicağına emanet ederek terk etti dünyayı. 2012 yılının Mart ayının her yılki mart aylarından bir farkı yoktu. Çetin soğuklar vardı, keskin yağmurlar yağıyordu. Emine yirmi altı yaşındaydı ve sadece altı lirası vardı oduncudan odun almaya giderken. Bir yıldan fazla süredir işsiz olan kocasının yeni iş bulması onları rahatlatmaya yetmemişti. Kazanılan para olduğu gibi borçlara gidiyordu ve ev için harcama yapılabilecek para kalmıyordu. Evde üç gündür yemek pişmemişti ve evin kirası sekiz aydır ödenmiyordu. Ölmeden dört saat önce altı lirayla gittiği oduncu ona para almadan on liralık odun vermişti ama odunlar ıslakken

yanamazlardı. Hiç kuru odun bulamadı ki yaşlar da yanında yansın. Lastiği parçaladı, onu da tutuşturamadı Emine. Emine kendini asarak öldürdü.

Cemil Bozkuş, Adana'da kestane ve antep fıstığı satmaya çalışan altmış bir yaşında bir seyyar satıcıydı. Cemil sermaye sahibi olmadığı için ürünlerini borçla alırdı. Yani mutlaka satması gerekiyordu hayatta kalması ve borçlarını ödemesi için. Zabıtalara hayatta kalmasına izin vermediler. Satışlarına engel oldular. Ürünlerine el koydular. Cemil Bozkuş Mart 2015'te yirmi bin lira borçla birlikte kendisini çamaşır ipiyle evinin tavanına asarak ömrünü sonlandırdı. Gitmeden önce insanlığa bir mesaj bırakmıştı. "Benim ölüm sebebim zabıtalara. Bir cinayet işlediğin zaman bir ekip almaya gelir. Bir tablayı on ekip almaya geliyor. Bu mu adalet?"

Refik Doğan kırk iki yaşında tütünsüz kaldı. Diyarbakır'daki Tekel fabrikasında çalışıyordu. Hükümetin özel sermaye yanlısı politikalarının ekseninde alınan kararlar neticesinde 4/C statüsüne geçmek zorunda kaldı. Refik evli ve üç çocuk babasıydı. Aldığı maaşı bu aileye yetmez hale gelmeye başlamıştı. Çocuklarını doyurabilmek için borçlanmaya başladı. Pek uzun sürmedi bu. Nisan 2014'te kendini asan onlarca tütün işçisinin yanında yerini aldı.

Kevser Abdulkadiroğlu, yeni mezun gencecik matematik öğretmeni. Hiç derse giremedi. Bölümünü birincilikle bitirmişti ancak atanamadı, babasını kızının ölmesinden sonra en çok bu üzüyordu. Haziran 2019'da canına kıyarak hiç uzatmadı süreci. Ne lüzum vardı? Zaten tanıyordu sistemi.

İbrahim Yeşilbağ öldüğünde bütün serveti cebindeydi. Tamı tamına altı lira! Yirmi yedi yaşındaki bir coğrafya öğretmeni için az duran para İbrahim'in atanmamış olduğunu hesaba katınca trajik bir şekilde olağan hale geliyor. İbrahim ailesine ait depoda kendini astı. Çok düşük oranlarla ataması yapılan bölümden

mezun olduğu gün intihar gelir miydi aklına? Eğitim sisteminin olanca bozukluğuna rağmen gençliğin verdiği enerjiyle hayaller kurmuş olma ihtimali yüksek. Hayalleri gerçek olmamış olacak ki Mayıs 2017'de kendini öldürdü. İbrahim kilometre kilometre öğrendiği coğrafyasının binlerce kurbanında biri oldu.

Cemal Can kapıcılık yapardı. Oğlu Ömür ikinci sınıfa geçtiğinde babasına önlüğünün artık küçük geldiğini ve yenisini alıp almayacağını sordu. Cemal Can oğluna önlük alamadı. Fukaralık sırtında ağır yükü Cemal'in. Not bıraktı arkasından. "Ölümünden kimse sorumlu değildir. Çocuğuma kitap ve önlük alamadım. Ona iyi bakın." Eylül 2002'de öldürdü kendini. Cemal fazla iyi niyetliydi. Cebinde parasının olmamasını bazılarının cebinde fazla para olmasına yormadı. Yorsaydı demezdi kimse sorumlu değildir, diye. Cemal'in arkasından dediler ki bir önlük parası bulamamış mı? Borç alsaymış... Onlar anlamadılar Cemal'in onurunu, hayatta aradığı anlamı, boğazındaki yumruyu. Cemal kendini asacağı ipi iki kat yapmıştı kopmasın diye. Ne kadar da azimli bir sürükleniş yok oluşa. Ömür büyüyünce ömrü boyunca ve gücünün yettiğince herkese yardım edeceğini söyledi mikrofonlara.

Alim Apaydın intihara kalkışacak ancak imkanları kısıtlı olan insanlara ufuk açıcı bir ilham kaynağı. Yeteri dozda içilmiş tarım ilacı insanlara istediklerini kolaylıkla verebilir. Elbette ağızdan çıkan köpükler rahatsızlığa yol açacaktır ancak alınacak sonuç için buna değer. Alim; kırk üç yaşında, Mart 2011'de ağızından saçtı köpükleri. Dört çocuğu vardı. Tekel işçisiydi. Salihli Tekel fabrikasının özelleştirilmesiyle adliyede 4/C'ye mahkum edildi. Maddi sıkıntılar, borçlar, bunalım kurtçuklar gibi kemiriyordu onu. Tarım ilacı, denenesi.

Erman Bayram intihar etmesinden on beş gün önce yaşamıştı "hayatının en mutlu gününü". Polis memuru olan Erman daha bal ayındayken kendisine mesleği için tahsis edilmiş tabancayla deldi beynini. Yüz bin lira kredi

borcu vardı. Borcu kapatmak için kredi çekmeye geldikleri şehir merkezinde eşine su içmeye gittiğini söyleyerek gözden kayboldu. İki gün sonra bulundu kanı kurumuş ve cesedi sineklenmiş halde. Haziran 2013'te öldüğünde Erman otuz yaşındaydı. Düğünün Erman'ın intiharına sebep olan bu borçta ne kadar payı vardı? Ödemeye çalışsa önündeki on on beş yıl içinde belki öderdi de borcu, tüm olanlar Erman'a reddedilesi ve sağma gelmiş olamaz mı?

Eren T. Yapayalnız bırakılmış bir gençti. O kadar yalnızdı ki günlerce sokaklarda yaşamasına rağmen ne arayan ne de soran olmuştu onu. İntihar etmesinden yirmi gün sonra bulunması Eren'in yalnızlığının toplumsal tarafına ışık tutacak nitelikte. O kadar yalnızdı ki sokaklarda bile fark edilmeden çürümeye başladı cesedi. Eren'i tanıyan insanlar cesedini görseler bu kimmiş derlerdi. Paramparça ve sersefil haldeydi. Antalya'da 2020 Nisan ayında Eren terk etti kendini çoktan terk etmiş insanları. Yirmi dokuz yaşındaydı öldüğünde. Ölmeden önce not defterine kayıt düşmüştü yalnız geçen son doğum gününü. "Bugün on yedi nisan, doğum günüm. Ne olur ne olmaz bilemem. Allah hayır etsin inşallah. Kimsesiz bırakıldım." Ailesi kovdu evden. Elinden tutan olmadı. İki ay sokaklarda yaşadı. Topladıkları sayesinde hayata tutunmaya çalıştı. Ölümünden sonra gazetelerin internet sayfalarındaki intihar haberinin altı tanındıklarıyla doldu taşı. Ne iyi çocuktu, çok çektirdi ailesi... Her konuşacak kimsesi olmayanın genelde yaptığı gibi o da yazdı. On sekiz sayfa yazı bulundu ölüsünün yanında. Enes bilir daha kaç sayfasını da yakmıştır. O yazıyı kaç kişi okudu, Eren'in ölümünü kim anladı? Yalnız yaşadı, yalnız öldü yalnız hiç kimse tarafından anlaşılmadı. Nispeten şanslıydı ki en azından cesedi modern dünyada köpekler tarafından yenilen ve kimse tarafından sorulmayan yalnız ölümler arasında yer almadı.

Eylül Cansın 2015 Ocak ayında sonradan adı değişen Boğaziçi Köprüsü'nden atlayarak yaşamına son verdi. Cinsel kimliği yüzünden her zaman acı çekmek zorunda bırakılan Eylül ölmeden önce çektiği videoyla kendini son kez anlatmaya çalıştı. "Bugün benim doğum günüm, çok mutluyum ama bugün benim için güzel bir gün daha olacak. Herkese teşekkür ediyorum, onları seviyorum. Birçok insan benim arkadaşımdaydı ama değilmiş. Herkesi vicdanı ile baş başa bırakıyorum. Ben artık yapamıyorum, bunu öğrendim. Herkesin istediği gibi istediği şeyi yapıyorum. Şuanda yirmi dört yaşında olmam lazım ve yirmi dört yaşında hayatımı sonlandırıyorum. Yapamadım çünkü insanlar bana izin vermedi, çalışmadım, bir şeyler yapmak istedim ama yapamadım, bana çok engel oldular ve beni çok mağdur ettiler. Herkesi Allah ile baş başa bırakıyorum ve şuan Boğaziçi Köprüsü'ne doğru gidiyorum. Yarın gazetelerin üçüncü, dördüncü veya birinci sayfalarında benim adımla duyacaksınız. Hepinizi öpüyorum, Allah'a emanet olun. Tek isteğim, anne benim evde küçük bir köpeğim var. Onu senin alacağını ve çok iyi bakacağını biliyorum. Anne onu sana emanet ediyorum. Ona her baktığında sadece beni hatırla ve onu kimseye verme. O tuvaletini eve yapmıyor. Ona kızma, hiçbir şekilde hiçbir şey yapmıyor. Benim günahıma giren, vebalimi alan insanları Allah'a havale ediyorum." diyerek ölüme giden Eylül'ün hikayesini annesi bir gazeteyle verdiği röportajda açıkça ve acıyla anlattı. Hayatı boyunca ahlak kisvesi altında işkencelere maruz kaldı. Çalıştığı işlerden ayrılmak zorunda kaldı. Hakkını alamadı. Ayrım gördü. Saatler sabaha karşı 3.30'u gösterirken bütün bunların kendi için son bulmasıyla 'güzel bir günü daha' oldu. İnsan düşmanı, hoşgörüsüz barbarların katlettiği transların ve bütün LGBTİ+ bireylerin sesi oldu Eylül. İnsanların korktuğu ya da aşağıladı renklerin yeryüzünde kabul görmesi için daha kaç Eylül'ün cansız kalması lazım?

Onur Soğukpınar öldürücü bir ekonomik sıkıntının pençesindeydi zira öyle de oldu. Kadıköy'de emek veren bir matbaa işçisi olan Onur artık dünyaya sığdıramadığı bedenini işyerinin tavanına astı ve öldü. Arkasında kalan iki çocuğu dünyaya bıraktığı tek servetiydi. Otuz yedi yaşındaydı ve Kasım 2019'da yaşının ilerlemesini en etkili yolla sonlandırdı.

İmam Bulak kamuoyunun ve sendikaların sahipsiz bıraktığı, devletin zaten düşman olduğu Tekel işçilerinden biriydi. Sınıfydı Ağustos 2008'te intiharına zemin oluşturan. Yoksulluğu, yalnızlığı, satılmışlığı kol geziyordu ölüsünün yanı başında. Cevizli Tekel fabrikasının Amerikan BAT şirketine satılarak özelleştirilmesiyle eşine ve iki çocuğuna bakamaz oldu otuz beş yaşındaki İmam. Maaşları yarı yarıya düştü, patronlar daha da vahşileşti. Özelleştirme politikası sonucu kendini öldüren ilk tütün işçisi değildi İmam, son da olmadı. İşçilerin isyanı ölüm olup taşarken yurttan seslerini duyan çıkmadı.

Zeki Aslan bakkal dükkânıyla geçimini sağlayamıyordu. İşyerini açmadığını gören yakınları olayı hayra yormamakta haklıydılar. Onlar Zeki'yi ararlarken Zeki'nin vücudu boynundan asılmış halde mahalledeki kullanılmayan evde sallanıyordu. Telefonlara da bakmaması tanıdıklarının olayı kolluk güçlerine taşımamasına sebep oldu. Bulundu Zeki ve not düşüldü ölüm raporuna, Ölüm Sebebi: İntihar. Kırk yaşında ve dört çocuk babasıyken omzuna binen onca borcun Zeki'ye verdiği acıyı ancak aynı sebepten canlarına kıyacak olanlar anladı. Mart 2015'te olayı görmezden gelmeyen ender gazetelerin okuyucularının bakıp bir dakika hayıflanarak hemen sonra unutacağı Zeki'nin intiharı sütunlardaki yerini aldı.

Negihan Gündüz'ün hayatı eğer bir film olsaydı trajedinin abartı olduğu düşünülürdü. Otuz yaşına kadar sürdürmeyi tercih etti kırık dökük yaşantısını ve Ocak 2018'de kendini şalıyla asarak yaşamına son verdi.

Ölümünden önce kırmızı kalemle defterine okunaklı, özenle yazılmış üç sayfa not bıraktı. 'Yine ihanet, yine entrika' ile başlayan yazı yansıtıyordu insanın sahteliğini, yüzeysel kalan sadakati. Haftanın altı günü çalışan Negihan işinden çıkınca bir de garsonluk yapıyordu. Boş olan tek gününde evlere temizliğe gidiyordu. Kendi deyimiyle sadece ayakta kalmaya çalışıyordu. İki kızının babası olan eşinden boşanmış ki bu kararda gayet haklı. Kim kendini kardeşi ve arkadaşlarıyla aldatan bir koca ister ki? Şanssız Negihan'ın kötü talihi babasının onu taciz etmesiyle başladı. Eşinin ihanetine kendisini kuzeniyle aldatan sevgilisinin ihaneti eklendi. Negihan bütün mal varlığını kızlarına bıraktığını notunda devlete özellikle tembihledi. Hakkını helal etmedi. Cehennemde görüşmeyi diledi. Negihan bazı kişileri de notuyla apaçık şekilde cenazesinden men etti. Sahte ilişkilere ve insanın iki yüzlülüğüne rastlayamayacağı yere gitti. Hiçbir yere...

İsa Şahmarlı LGBTİ+ mücadelesinin ateşli bir üyesiydi. Örgütlü mücadeleyi destekliyordu ve çevresinin mücadelede takındığı tutumu hiç doğru bulmuyordu. Cesurdu. Annesi tarafından yok sayıldı. Devleti tarafından yok sayıldı. Okulu tarafından yok sayıldı. Yaşlıları tarafından yok sayıldı. İsa kendini gökkuşağıyla asarak hükümsüz olan yok saymalara pratik karşılık sundu. Yok oldu. 2014 Ocak ayında bir renk daha eksildi dünyadan arkasında yine bazılarınca yok sayılacak son sözlerini bırakarak. "Gedirem. Hamınız haqqınızı halal edin. Bu ölke bu dünya mana göre deyil... Men xoşbext olmağa gedirem. Anama da deyersiniz ki onu çox sevirem. Hamınız ölümümde günahkarsız. Bu dünya benim renglerimi dayıcaq qadar rengli deyil. Elvida."

Didem Yaylalı yirmi altı yaşında tek başına tatil amaçlı gittiği Fethiye'de bir otelde ölü bulundu. Ölüm sebebi alkolle birlikte alınan aşırı dozda ilaçtı. İntiharında kullandığı metot mesleki hanesine eksi olarak yazıldı. Yüksek yargıçlara batmıştı her zaman Didem'in aldığı

alkol, bu sefer de öyle olacaktı. Tabi eğer sevinmezlerse tayt giyen bir hakim adayının kendini öldürmesine. İdealistti Didem. Hükümetin emir kulu haline gelmiş ısmarlama karar alan kaypak savcı ve yargıçlara nazaran omurga sahibiydi. Eğilip bükülmezdi. Görmezden gelmezdi. Toplumuna duyarlıydı. Susturulmazdı kendisi susmayı seçmeseydi eğer. Hakim veya savcı olmak üzere bulunduğu konumda çalışırken atamasına bir hafta kala hakkında soruşturma açılıyor. Diyorlar ki Didem için "Alkol alıp, tayt giyiyormuş." Didem adının listede olmadığını kura günü yanındakilerle birlikte öğrendi. Halbuki ne de yakışmıştı o güne özel giydiği kıyafetleri. Kuraya taytla gelmemesi birilerini memnun etmeye yetmedi. "Muhafazakar olacaksın, hakim dediğin tayt giymez." Didem bu sözü duyduğunda şaşırılmıştı. Yirmi altında yaşındaydı ve yeniydi çürümüş biatçı hukukçuların arasında. Hiçbir zaman onlardan olmadı. Eğer yaşasaydı da olmayacaktı. Babasına göreve başlayacağı ilk gün istifa edeceğini söylemişti. Aşağılık hakim ve savcıların yer aldığı kurula öfkesini Ağustos 2013'te dindirdi. Didem'in ölümünden sonra onun adıyla anılan yasa değişikliğinde bulunuldu. Arkasından sözde hümanist, barış güvercini özde teslimiyetçi makam sahipleri keşke yaşasaydı bak koltuk onun da olacakmış dediler ve iyi niyete sahip oldukları düşünüldü. Didem'in istifa vaadini ve direkt olarak anlayıştan yoksun kokuşmuş insan anlayışına olan tepkisini anlamadılar mı? Koltuk götlerine, önemli olan insan onuru.

Okyanus Efe Özkan on yedi yaşında babasının ve ailesinin yoğun talebiyle birlikte kendisinin isteği ve dayatılan normları reddedişiyile kendini balkondan asarak rengârenk hayatını noktaladı. "As kendini de hepimiz kurtulalım artık." Okyanus'un babasından duyduğu son cümle oldu. Okyanus'un trans olması dert oldu dünyaya. Temmuz 2014'ten bu yana Okyanus'un hiç derdi olmadı. Giderken bir soru bıraktı Okyanus arkasından. "Ne boka

yaradı normal olmak?" 'Normal' olanlar yine anlamdı. Kız arkadaşının cenazesine bile gelmesine izin verilmedi. Ölüsüne bile tehditler savruldu. Okyanus'un sonu çok önceden belliydi. Aile içinde gördüğü şiddet, akraba ve mahalle baskısı. Alışlagelmiş hakaret ve tehdit kuşatması. Ölmeden üç gün önce konuştuğu arkadaşına "Bana bir şey olursa Mira'ya hesap veremeyecekler biliyorsun değil mi?" demişti. 'Mira' Okyanus'un tek hayali olan güzel gözlü kız çocuğuydu. Mira'nın hesabı sorulur mu bir gün?

Nazlıgül Daştanoğlu, Türk Silahlı Kuvvetlerinden 'disiplinsizlik ve ahlaksızlık' gerekçesiyle atılan havacı üsteğmen. Nazlıgül'ün yaşadıkları ve yaşamının sonlanma biçimi ülkedeki kadına yönelik baskının ve dinci, ayrıştırıcı politikaların görünür hale gelmesi açısından dikkate değer unsurlar. Ordu mensubu bir kadın olmak zaten zorken bir de üzerine eşten ayrılırsa kadın için orduda bulunmaktan daha eziyet verici bir veri girilir haneye, dul olmak. Nazlıgül iki özelliği de bünyesinde barındırıyordu. Bu şanlı ordunun şerefli komutanlarının dikkatini çekti ve hayatı kadına zehir etme hareketinin düğmesine basıldı. Israrla eşinden neden ayrıldığı sorusuna maruz bırakıldı Nazlıgül. Sürekli bir ilişki yakıştırmasıyla karşı karşıya kaldı. Cep telefonundaki mesajlar yüzünden hesap vermesi istendi. Özel hayatı askeri denetim altında tutuldu ve sonuç olarak haksız yere atıldı ordudan. Nazlıgül ile birlikte özgürlüktü silahlı kuvvetlerden kovulan. Bağnaz iktidarın sonucu olan tarikatçı komutanların hakkını alenen gasp etmesinin ardından yirmi dokuz yaşındaki Nazlıgül 2012 Kasım ayında ordudan atılmasına rağmen kendisinden alınmayan beylik tabancasıyla kendini vurarak yaşamına son verdi. Dört yaşındaki oğlunun henüz olayları tam olarak anlamayacağını düşünmesi belki de ölürken tek tesellisiydi.

Grup Yorum üyeleri olan Helin Bölek ve İbrahim Gökçek ölüm orucu eylemleriyle yaşamlarına son verdiler.

Helin'in eylemi iki yüz seksen sekiz gün sürdü, İbrahim'in eylemiyse üç yüz yirmi üç gün. 2020 yılının Nisan ayında Helin'in, Mayıs ayında İbrahim'in ölümüyle sonuçlanan eylemlerin amacı gayet netti. Grup Yorum'un üç yıldır izin verilmeyen konserlerini tekrar halkla buluşturmak ve üyelerinin yakasından düşülmesini istiyorlardı. Helin yirmi sekiz, İbrahim otuz beş yaşında halkın sesi için dirayetle meydan okudular ölüme. Ancak halk sevgisiyle hayat bulabilecek eylemlerini devrimci kararlılıklarıyla sürdürdüler ve karıştırdılar halklarının yeni ezgilerine. Zorba, halk düşmanı iktidar ve vicdanları körelmiş onursuz yandaşları çok makul istekleri görmezden geldiler ve gün be gün gelen ölümü engellemektense İbrahim'in mezarına dahi saygısızlıkta bulundular. Onlar için ölümden ötesi yoktu halkları adına giriştikleri kavgada ve düştüler baş koydukları toprağa. İbrahim grubun bas gitaristiydi ve zaman zaman etkinliklerde bağlama da çalıyordu. Helin'se sesiyle can veriyordu halkının yarınlarına. Öldüler. Devrimci yoldaşlarının hassasiyetleri dolayısıyla iddia ettikleri gibi iktidar yüzünden ancak karşı çıkmalarına rağmen intihar yolu ile öldüler. İntiharını yeren solcular için intiharın yansıttığı gerçekliği saptırmaya çalışanlar bütün düzen kaynaklı intiharların ve protest müntehirlerin içini boşaltmakta olduklarını anlamamakta ısrar etmekle ağızlarından düşürmedikleri çelişkinin içine batıyorlarsa da bununla birlikte Helin ve İbrahim halkının sesi için en zor, en onurlu, en azimli, en yaşam dolu intihar biçimini seçerek yaşamlarını noktaladılar.

Mustafa Koçak, Selim Kiraz davası kapsamında sonradan yalan ifade verdiği aşikar olan tek şahidin sözde itirafları dolayısıyla ömür boyu hapis cezasına çarptırılan ölüm orucu eylemcisi. Üzerine Selim Kiraz'a saldırılan silahı temin etme suçlaması atılmıştı ve yetersiz delile rağmen suçlama yirmi yedi yaşındaki Mustafa için cezai karşılık oluşturdu. Bu karar neticesinde Mustafa taviz vermemek üzere ölüm orucu eylemine başladı. Adil

yargılanma talebiyle sürdürdüğü eylemi 2020 Nisan ayında ölmesiyle son buldu. Ölümlüydü Mustafa. Bir ölümlünün cesaret etmekte zorlanacağı kadar sadıktı davasına. İnaniyordu ki insanların üç gün yemek yememeye dayanamayacağı zamanda onlarca gün kafa tuttu açlığa. Günden güne eridi bedeni adaletle birlikte. 1984 yılında cezaevlerindeki işkence ve tek tip kıyafet uygulamasını protesto amacıyla, savunma haklarının engellenmemesi ve siyasi tutuklu statüsü kazanmaları talebiyle ölüm orucuna başlayan ve can veren Abdullah Meral, Fatih Öktülmüş, Haydar Başbağ ve Hasan Telci'nin davasıydı davası. 1996 yılında tabutlukların kapatılması, tutsak yakınlarına saldırılmaması ve tutsak tedavilerinin önündeki engelin kalkması için başlattıkları ölüm orucu eyleminin sonunda hayata dönemeyen Aygün Uğur, Altan Berdan Kerimgiller, İlginç Özkensin, Hüseyin Demircioğlu, Ali Ayata, Müjdat Yonat, Ayçe İdil Erkman, Tahsin Yılmaz, Yemliha Kaya, Hicabi Küçük, Osman Akgün ve Hayati Can'ın yoluydu yolu. Adaletsiz dünyadansa yeğlediler mücadeleyle kazanılmış ölümü.

Nasim Aghdam, bilinen adıyla Yeşil Nasim Youtube'un gördüğü en saldırgan içerik üreticisiydi. İngilizce, Türkçe ve Farsça videolar hazırlayan Nasim Azeri kökenli bir İranlıydı. Hayatını hayvan haklarını savunmaya adanmıştı ve içerikleri de bu yöndeydi. Hayvanların korunması, vegan yemek tarifleri ve kadın hakları temalı eleştirel absürt üsluba sahip videolarını yüklediği kanalına bir gün Youtube tarafından hak kısıtlaması getirildi. Nasim bu duruma karşı "Dikkat! Diktatörler her yerde var fakat farklı taktiklerle. Sadece karlarla ilgileniyorlar ve bu amaca ulaşmak için basit insanları kandırıyorlar. Özgürlük adına insanları programlanmış robotlara dönüştürüyorlar." cümlelerini kurdu. Düşmanıydı et endüstrisinin, popüler kültürün, kadını meta haline getiren anlayışın, eşitsizliğin ve aptal yerine konmanın. Hiçbir zaman bahsettiği kandırılan basit insanlardan

olmadı. Ölümü de başlı başına delil kandırılmamış ve karmaşık biri olduğuna. Nasim, Nisan 2018’te Youtube binasına otomatik silahla baskın düzenledi ve kimsenin ölümüne sebep olmayacak ancak insanları yaralayacak kurşunları etrafına sıktıktan sonra aynı silahla kendisini öldürdü. Google Nasim’in bu protestosunun ardından ona ait olan siteyi kapattı ve kanalındaki bütün videoları kaldırdı. Otuz dokuz yaşında ölen Nasim’in eyleminin arkasındaki sebep Youtube’dan kazanacağı üç kuruş para değildi. Nasim kendisinin de ifade ve tarif ettiği sadece yandaşları ve düzen yanlılarını koruyan küresel sermayenin dayatmalarına ve haksızlıklarına başkaldırdı.

İpek Ertürk yirmi dört yaşında Boğaziçi Köprüsü’nden atlayarak kendini öldürdü. Son sözleriydi arabasına bıraktığı notta yazanlar. Kimisi onlarca sayfa kitap yazar anlatmak için kendini kimisi de tek cümleyle ifade edebilir İpek gibi bütün olan biteni. Kim bilir kaç aydır planlıyordu o günü? Yavaş yavaş delirmişti, kendi fark ediyordu bunu ve aynı zamanda halinin kimselerce sezilmediğini. İpek yeni mezun ve iyi sayılabilecek pozisyonda çalışan bir avukattı. Çok güzeldi. Gençti. Aralık 2006’da metrelerce yükseklikten suya çakılması ve suda dakikalarca kalması sebebiyle yıllardır insan içinde tebessümü eksik olmayan yüzü gülemez oldu. Aldı ölümün gerçekçi biçimini. Telaşlıydı İpek’in çevresindeki herkes. Mutlaka yapılacak işler, kazanılacak paralar, karşılanacak beklentiler vardı. Ailesini çok seviyordu ancak onlar da fark etmemişti İpek’in yavaş yavaş delirmesini. Herkes çok şaşırıyor çünkü kimse fark etmedi İpek’i. İpek modern zamanda hassasiyete ve düşüncenin yoğunluğuna varan her bireyin varmakta olduğu noktaya ulaşanlardan biriydi. Bazı insanlar vaz geçer kendi olmaktan ve es geçer mutlak varış noktasını, İpek es geçmedi. İpek kendi ölümünü ve kimseye sezdirmeden acı çekerek kendini öldüren insanların hikâyesini en iyi özetleyecek cümleyle

veda etti yaşamaya. "Yavaş yavaş delirdim. Kimse fark etmedi."

Bazı filmlere mutlu son yakışmıyor. Seyirciyi tatmin etmeyecek sonlar bazen kahramana en yakışan olabiliyor. Kimi zaman, tıpkı şuanda da olduğu gibi, tek yapılacak hareket çoğu kişiye yanlış olandır. Onun kendini öldürmesi diğer insanların doğru ve yanlış tanımlamalarından muaftı. Sadece intiharlara özgü bir sözlükle kurulabilirdi protestosunu yansıtan cümleler. İntihar yüksek bilinç gerektirir. İntihar edebilmek için insanın mükemmel bir sorgulama yetisine sahip olması ve kararlılığını sürekli kılması şarttır. Atılacak adımlar sonsuza kadar hüküm sürecektir yokluğadır. Müntehir sonsuz kere yok olmayı göze alarak öldürmelidir kendini. Bütün bunları göze aldı. İntihar bulduğu en iyi kendini ifade yoluydu. Yillardır sözsel bir tik haline getirdiği intiharını gerçekleştirdi. Çocukluğundan beri rüyalarında intiharlarına yardım ettiği insanların düşüncelerinin haklılığı bütün haksızlıkları kuşattı. İnsanlığı oluşun en zayıf ve aşağılık hali olarak yorumladı ve reddetti. Bu kimlikle var olmak istemedi. Başka bir kimlik mümkün değildi ve yok olmayı tercih etti. Tepkisi süregeleneydi. Tepkisi var olanaydı. Tepkisi iktidarlara, savaşlara, kan dökene, anlamayana ve bütün diğerlerineydi. Hiçbir durumun olması gerektiği gibi olmadığından emindi. Sırasız ölenlerde sıra ondaydı. Fazla geciktirilmemiş bir intihar hatıra tutkunlarının zihninde her zaman genç kalmanızı sağlar. O yaşlanmaya en kesim çözümü buldu. Ölmekti ebedi gençliğin sırrı. Hayat nasıl yaşanılırsa yaşansın kaybedilecek bir oyundur. O bunun farkında olarak kaybetti. İnsanları hayatta tutan duygu ölüm korkusudur. Onun ölüm korkusunu yendikten hemen sonra aldığı ilk karar kendini öldürmek oldu. Yaşanılan her anın düzene güç kazandırdığının farkındaydı. Düzenin sebebi bizzat yaşama isteğiydi ve düzeni değiştirmek için

yapılacak tek eylem sebebe karşı koymaktı. Düzenle olan çatışması içsel terörü doğurdu. Benliğinde hakim olan anarşi yok oluşa olan tutkunluğuna varlık bahşetti. Arkamdan rahmetli mi diyecekler, diye düşündükçe bir gülme alırdı. O intihar etti tıpkı birçokları gibi. Kendisini kamu binasının önünde ateşe veren eylemci de melankolik rap dinleyerek sevdiğine hasret şekilde bileklerini kesen de o da kötü olana karşı vücut bulan tepkilerdi. Onlar için hüküm hep aynıdır. Ancak yaşayanların verdiği hükümler ölmüşleri yansıtmaktan çok uzaktır. Onları anlamak için tek yapmak gereken onlardan olmaktır. Yaşayanlar anlayamaz ölümlerin halinden. İntihar kaçış değildir. Yaşamak mutlak olan yok oluştan kaçıştır. İntihar yüzleşmecidir. Korkaklık değildir. Mutlak sona veya var olduğu iddia edilen uyduruk Tanrılara karşı meydan okumadır. Muhakkak olan tek adil yargıç ölüme hükmetmektir intihar. İntihar öncesiyle ve olmayan sonrasıyla gerçekleri anlatan iki perdelik tiyatrodur. Bu tiyatronun başrolleri fazla romantik olmakla suçlanırlar ancak bu doğru değildir. Aslında fazla romantik olmak suç da değildir ancak kendilerini farkındalığın doruğunda sanan teselli bağımlısı varlık takipçileri bu durumun farkında olmaktan çok uzaklardır. Esas olarak Camus'un Sisyphos'una sığınan aptallar mantığı rafa kaldırmış bahaneci ucuz duygu bağımlısı zihinlerin ürünleridir. Zararına da olsa ve sonuç almaksızın amaç doğrultusunda hareket etmek mantıkla en uzak olandır ve ancak aforizma avcılarının girişebileceği bir iştir. Gerçek mutlaktır ve kötüdür. İyimser tasavvurlara en iyi cevabı intihar etmiş bir insanın cesedi verebilir. İntihar edenler hareketlerinin haklılığı yönünde haklı bir hisse kapılırlar ve bu hızla gelen yok oluşa insanı bir adım daha yaklaştırır. Ancak pek de alelade değildir intihar süreci. İntihar edecek olan insan uzun süre ölçer biçer kafasında olan biteni. Tartar bütün yargıları ve gözlemler gerçeği. Verdiği karar, tek ihtiyaç duyulmanın artık yok olmak gerektiğidir.

Varlığa ve düzene karşı sunulan bu başkaldırı müntehire göre en etkili protestodur. En düzen dışı hareketten başka ne ifade edebilir ki düzendeki yanlışlığı? İntihar eden protestosu yoluyla hem düzene katkıda bulunmayı terk etmek hem de insanların farkındalık kazanmasını sağlamak ister. Yani son ve en az olan umuttur ölümlerinin gerçekliği. Her intihar çok az umut barındırır. İnsanlarda doğmasını umdukları nispi farkındalığa sunacakları katkı müntehirin kendisini halk kahramanı veya asil bir prens sanmasına yol açmaz çünkü intihar yok oluştur ve sonsuz gizlenmedir. Böylesine mutlak olan son bulma halini seçen müntehirler ilgi odağı olma konusunda gizli bir tutkuya sahip oldukları yönünde suçlanamazlar. İlgi çekme çabası yaşayanlara özgüdür. İntihar eden insan için eylemi sonrasında kendi hakkında insanların kapılacağı sanrılar kararını etkileyebilecek derin bir bağlayıcılığa sahip değildir. İntihar eden önemi olmasa da öldükten sonra bile haksızlığa uğramak istemez. Sığ yakıştırmaları reddeder. Aptal veya korkak gibi eleştirilere cevap verme isteği duysa da çoğu zaman bunun önemsiz olduğuna karar verir ve süreci daha fazla uzatmaz. Bu durum müntehirlerin anlaşılma kavramına verdiği değerle birlikte çeşitlilik gösterir. Aynı zamanda intihar geride kalanlar için bir merak konusudur. Bazı düşünceli müntehirler bu eylemi arkalarında bıraktıkları materyallerle aydınlatırlar. Kimisinin Turgut Özben'i vardır intiharına ışık tutacak. Kimisi kendi eğilir olaya ve çalmaz kimsenin zamanını. İnsan başkaları için yaşamıyorsa yani uğruna yaşamadığı tek bir kişi bile varsa kendi için de yaşamamalıdır. Dünyanın güzel bir yer olabileceğine dair içlerinde umut ve inanç taşıyan insanlar, ya bu inancı terk edin ya da göze alın sınırı geçerken ağlayarak kafiyele riskle atmasın diye annesi tarafından ölüme terk edilen mülteci çocuk kadar ölmeyi. Geçmişte haksız yere öldürülmüş tek can intihar için geçer sebeptir. Adaletin imkansızlığı ve yaşamamanın zalimlere sunduğu safi katkı

müntehirin aklına sokar mutlaka yapacak olduğunu. İntihar etmek için özel hayatla içkin, biyolojik veya psikolojik temelli derin problemleri şart koşturur. Bazı sebepleri intihar için yeterli bulmayanlar yanırlıyorlar. Belki de intihar eden yaşamak için makul bir sebep bulamamıştır. Yaşamak sadece canlılığın temel yasalarının koruyabileceği bir hal değildir. Bazı cesur insanlar bu yasalara karşı koyabilir ve korkularından arınabilir. Bu insanlar ancak kendini öldürmüş olanlardır. Yaşayan her canlı ölümden korkar çünkü hala yaşıyorlardır. Kimileri bu korkaklığı gizlemek için aile veya hayaller gibi maskeleri öne sürse de gerçek ceset gibi ortadadır. Yok olmaktan kaçınanlar, yalanın hakimiyetine güç kazandırmaktan başka işe yaramazlar. Varlığının ilk anından beri içinde bulunan nefret kırıntıları intihar edenin dünyasını kuşatmıştır. Nefreti seçici değildir. Varlığının bütününe homojen olarak dağılmıştır. Müntehir ancak öldüğünde nefretten arınır. Algısını yok etmek dünya için tek yapılması gerektirir. İntihar eden kendi algısını ortadan kaldırırsa da başkalarının algısı üzerinde söz sahibi değildir. Bazen kalanların zihninde algısal olarak var olmaya devam eder. İntihar edenin haberi ve kontrolü haricinde gerçekleşen bu durum müntehir tarafından ölmeden önce genelde tahmin etmiş olduğundan farklı gerçekleşmez. İnsanlar ona düşüncelerinde acı çektirirler. Oysa intihar edenin algı boyutundaki hatırası hakkında kişisel tek dileği eğer tamamen unutulması mümkün değilse dünyanın en güzel kafasında yaşamaktan ibarettir. Bazen bazı anlardan sonra bazı ruh halindeki insanlara bazı konularda müsamaha gösterilir. İntihar edenin arkasından üzülen tanıdıkları da bu bazılarında dahildir. Bu durum pek uzun sürmez. Yakınlarının intiharında psikiyatrların öngördüğü ortalama yas süresi üç aydır. Yok oluş için amansız insan ömrü için ufak olan bu süreç elbette insanlar tarafından kolaylıkla atlatılır. Anlamadan unutulur müntehir. Herkes

kaçmayı başarır olaydan ve yaşamına devam eder. Kimse bir hayaletle devam etmek istemez hayatının geri kalanına. Yakınının intihar eylemi, geride bırakılması ve insanın kendisini kaptırmaması gereken talihsiz bir olaydır onlara göre sadece. Bazılarında ortalamanın birazcık daha üzerinde bir üzüntü gözlemlenebilir. Bu ender insanlar intihar edeni bir daha göremeyecekleri ve ondan faydalanamayacakları için göz yaşları dökerler. Bu melankoli barındıran pragmatist duygular yersizdir. Ancak ortak yaşantı paylaşılan bir insanın yok oluşu, haliyle bazen mantıktan uzak tepkilere de yol açabilmektedir. Arkada kalan duygusal insana verilebilecek en iyi teselli müntehir yeterince düşünürlerse yeterince özlenmiş demektir. Yeterince özlenmişse de müntehiri görebilmeniz mümkündür. Rüyalarınızın yeni başrolüyle sıkı bir arkadaşlık kurabilirsiniz. Müntehirin yakınlarından bazı tebrik edilesi şahıslar müntehirin yaşarken ifade ettiği düşünceleri dinleyip 'Neden hala yaşıyorsun o zaman?' demiş olabilirler. Bu yakınlar olaya en az şaşırarak olanlardır. Müntehir, yakınlarının 'Allah korusun' şeklinde ettikleri duanın faydasızlığının delilidir. Çok sakınılan ölümü kendisi çağıran müntehir eğer Tanrı inancı taşıyorsa edeceği tek dua 'Ey Allah kimseyi esirgeme ölümden' olurdu. Zira intihar etmiş birisi için dünyadaki tek adil olay herkesin ölmesidir. İntihar eden kimse için bilimin yapabileceği en kötü keşif ölümsüzlüktür. Müntehir öyle değer addediyordur ki ölüme ve ölümün tercih edilmesi gerektiğine öldürmek üzerine kurulu bir oyunda 'kendimi öldürmeliyim' derken şaka sanılan sözünün etkisiyle alanı dolduran kahkahaların gölgesinde gayet ciddidir. Öldürmek üzerine kurulan oyunlar, edebi yazılar, filimler veya öfke nidaları insanların öfkeden yahut başka bir sebepten birilerini öldürebilecekleri hissine kapılmalarının bir çeşit tezahürüdür. İşte müntehirler bu hisse sık sık kapılırlar ve vuku bulan öldürme eyleminde hedefleri kendileridir. Müntehirler

yaşasalar düzene müsebbip olarak değerlendirdikleri birtakım insanları öldürecek insanlardır. Bu kimsenin hoşuna gitmez ve intihar edeni yeğlediği çözümlerden uzaklaştırma potansiyeline sahiptir. Hayatta yapılabilecek en iyi eylem intihardır. Bu eylem medya yoluyla da zaman zaman kamuoyunun dikkatini cezbeder. Çoğu zaman sebep basitliklere dayandırılır ve bu yanlışları besler. Bazı varlık bağımlıları bu bilgilenme halinde olma durumunun özentiyeye ve kötü etkilenmeye yol açacağını düşünerek insanların intiharlardan haberdar olmasını engellemeye çalışsa da yaptıkları mutlak hakimi gizlemeye çalışmaktır. İntihar görünmez kılınarak yok edilemez. İntihar cümle içinde ne kadar da kolay kullanılır, bu hoyratlık elzem olan başkaldırının insanlık içinde daha egemen olması için umut vericidir. İnsanın kendini öldürebileceğini keşfettiği an evrimin en büyük yapıtaşdır. İnsan evriminin varabileceği en güzel noktaysa insanlık tarihi adı verilen rezilliği sonlandırma adına girişilecek bilinçli ve toplu öz kıyımdır. Olması ihtimal dahilinde olan bu gelişme gerçekleşmeden erken davranan yalnız müntehirler büyük bir halk gösterisi içinde olmadıklarının farkındadırlar. Her ne kadar düzeni protesto etmek adına eylem gerçekleşse dahi eylemci bunun sarhoşluğunda değildir ve ne yaptığının farkındadır. Her intihar düzen sebeplidir ve motivasyon kaynağı ne olursa olsun her intihar başkaldırı niteliği taşıyan bir düzen karşıtı protestodur. Her var olan, düzenin parçasıyken düzen karşıtı birisi yok etmeye kendinden başlar. Ve uyulsun uyulmasın bilinç sahiplerini davet eder varılabilecek en sağduyulu ve yüksek bilinç barındıran noktaya. "Haydi gelin benimle eğer dünyayı güzel bir yer yapacak etkili başka bir planınız yoksa." Müntehir artık farkındadır düzenin tamamen onarılmasının imkansızlığının. Geçmişte olan hatalar onarılamaz vaziyettedir ve geçmiş düzene dahildir. İnsan eğer düzeltemiyorsa düzeni en yapılması olan düzeni terk etmektir. Yaşamak boşa zaman

öldürmektir. Yaşamak tercih edilirse çok kolay olandır ancak kötüdür. Nasıl yaşanılacağına düzen karar verir ancak ölümlerin erdemine karar vermek intihar yoluyla insanın elindedir. Düşünebilen insan ölümü hakkında kimseye söz hakkı sunmamalıdır. Zorla benimsetilen sabit fikirlerden kurtulan insanlar bütün bu gerçeklerin farkına varacaklardır. İntihar bütün kötülüklerin çaresidir. Yüreklerdeki acıyı ancak insanın kendi silahı yok edebilir. Yaşamaya devam edebilmek için unutkan olmak gerekmektedir. İnsan ancak gerçekleri göz ardı ederek veya açıktan kötü olarak düzene dâhil olmaya devam edebilir. İnsan eğer hala iyi taraflara sahipse uygarlıktan derin bir memnuniyetsizlik duyar ve imkânların sınırlılığını keşfeder. Duyumsananın ve keşfin etkisiyle insanın ortaya koyması gereken tavır bellidir. İntihar etmek... Yoğun düşüncelerle ağırlaşan bir kafayı dağıtmak her duyarlı insanın en büyük hakkı ve ihtiyacıdır. İntihar yıldızlara aşık olmak kadar kaçınılmazdır. İntihar sanılanın aksine kesinlikle ahlaksal bir suç veya hastalık olarak nitelendirilemez. İntihar var olanlar için bir özsaygı sorunudur. Var olmaya devam etmenin verdiği aşağılık hissini duyan herkes kendini öldürme yoluna başvurmalıdır. İnsanlar süper egolarının egolarını katletmesini engellememeli, içlerindeki öfkeye direnmemelidir. Her insanın içinde bir müntehir vardır. İnsanların yapması gereken ona kulak vermektir. O ses varlığın bütün anlamsızlığından daha gerçek ve güçlüdür. Sahip çıkılması gereken tek gelenek intihar üzerine olandır. Yüzlerce yıldır süregelen bu protesto ekolü bilimsel tutum takınan insanlarca salt istatistiklere dökülerek anlamsızlaştırılmaya çalışılsa da özünde büyük hakikatleri barındırır. Sömürgecilere karşı toplu olarak canlarına kıyan halklar, ırkın tamamını intihar yoluyla yok eden ada insanları, asılanların ilahı Odin'in çocukları, ismini kanlı sulara veren Aegeos, antik dünyanın eleştirel ölüm orucu eylemcileri bu hakikatin farkındaydılar. Aklın

egemenliğine sığınan herkes koşullar ne olursa olsun yaşamın sürdürülemez olduğunun farkına varacaktır. Farkında olamayanların intihara karşı takındığı düşmanlık faydasızdır. İntihar; sizden sevdiklerinizi almaya, devletlerinizi sarsmaya, halkların gözünü açmaya durmadan devam edecek. İntihara düşman kesilen gruplar her ne kadar çabalasa da intiharın haklı cazibesini yok edemeyeceklerdir. Dinlerin linçe dayanan politikaları, devletlerin koyduğu yasaklar boşunadır. İntihar edecek olan insan bütün bunların alayına çoktan çekmiştir restini. Roma devrinde intihar etmesi yasaklanan bir köle ne kadar umursar ki bu yasayı? En çok hak edeni yok olmaktan mahrum eden kafalar müntehirlerin yetkin isteklerinden ve akılsal seçimlerinden çok uzaktırlar. Canlının kendisini yok edebilmesi için akıl yürütmesi ve ustaca çalışması gerekmektedir. Bu yetilere sahip olmak intihara giden yolda başlıca koşullardandır. Zeka sahibi olmadan intihar etmek olanaksızdır ve intihar edebilmek zekanın kendisini en açık şekilde göstermesidir. Glaville Williams'ın da tespit ettiği üzere intihar eden köpeklerin varlığı esasında köpeklerin sahip oldukları zekanın baş göstermesinin bir sonucudur. Zeka sahibi olduğunu iddia eden insanların zekalarının farkında olduktan sonra tek bir günü dahi intihar etmeden geçirebilmesi ancak varlığın yanlışlığının kavranabilmesi için geçmesi gereken sürecin varlığıyla açıklanabilir. Sürecin tamamlanmasıyla insanın uzun süredir içinde pişirdiği sanat eseri sahnelenir ve oyunun yazarı ölür. Sahne bazen intihar oyunları ile ünlenen uçurumlarken bazen kalabalık meydanlar bazense yalnızlığının sindiği rutubetli odalardır. Sahnenin seçimi intihar edenin yaşam biçimiyle derin ilişki içerisindedir. Aynı durum intihar yöntemini seçme hususu için de geçerlidir. Zaten insanın yaşantısının özetinin ölümü olduğu gerçeği düşünülecek olursa bütün bu sonuçlara ulaşmak kaçınılmazdır. İntihar edenler seçkin yaşamlarını seçkin bir surette sonlandırırlar. Bu

seçkinlikten uzak olan zihniyetler çağlar boyunca intiharı yermişler ve intihar edenlerin itibarlarıyla kendilerince oynamaya çalışmışlardır. İntiharları anlamamışlar ve bu eylemi indirgemişlerdir. Yanlışlarla dolu dünyayı oburca kuşatan sığ yaşam bağımlılarının intiharı gözden düşürecek stratejileri her zaman olmuştur ancak bu yollar kudretli protestoyu yeryüzünden silmeyi başaramamışlar ve başaramayacaklardır. İntihar eylemlerinin propaganda gücüyle büyük coğrafyalara yayılan başta Hristiyanlık olmak üzere geleneksel inanışlar nankörce insanın en doğal seçim hakkına büyük saygısızlıkta bulunmuşlardır. İntihar edenleri öcüleştirmişler ve hatıralarına hakaretler yağdırmışlardır. Bu gaflet hali boşunadır. Düzen gerçeğinin en tutarlı protestosu olan intihar bütün çarpıcılığıyla hala yokluğa açılan en cazip yol olarak karşımızda durmaktadır. Ruhsuz burjuvazi köleleştirdiği bireylerden daha uzun süre faydalanmak adına intihar edecek insanları yalanlarıyla etkilemeye çalışmaktadır. İşlek bir zihin birilerinin çıkıp koşulları düzelterceği, biraz daha beklense bazı durumların değişebileceği yalanlarına kanmamalıdır. İntiharın derin dünyası bütün aldatmacalardan daha ikna edicidir. İnsanın kendi canına kıyması gerçekten düşünebilenler için en olası ölümdür. Bu derin dünyadan insanları uzaklaştırmak adına kimi dini inanışlar insanlara kutsi bahçeler ve azap çukurlarıyla yaklaşmaktadır. Tanrı inancı etrafında şekillenen bu rüşvet ve tehditlere karşı akliselim bir insanın alması gereken tavır nettir. Eğer müntehir içinde küçücük de olsa bir tanrı inancı besliyorsa tanrısına sunabileceği en iyi ibadet tanrının kötü olduğu gerçeğiyle yüzleşmesidir. Tanrı ve tanrı savunucuları intiharlara karşı boş bir inkar içerisinde dirler ve bu yok sayılışa karşı müntehirler olası Tanrıyı lanetleyerek yeryüzünden çekilirler. Tanrıya başarısızlığını ve kötülüğünü anlatmanın en iyi yolu ona göre en büyük başarısı olan insan zihnini istekle yok etmekten geçer. İntihar insanı tanrıyla eşit hale getirir,

yok eder. Müntehirler yaşamın anlamını en akılcı geinenlerden daha iyi kavramış bireylerdir. Sığ veya derin fark etmeksizin yaşam özünde kötü, küstah ve zevksizdir. Müntehirler ayartıcı şatafatı ellerinin tersiyle iterek kendilerine çizilmiş yazgıyı boşa çıkartmışlardır, kendilerinden ve bütün kötülüklerden el çekmişlerdir ancak hiçbiri bir hiç uğruna ölmemiştir. Hepsi belli bir farkındalığın ürünüdür. Gclnn gcsz ezdiğini ve bunun sonsuza kadar süreceğini fark edip ezmeyi de ezilmeyi de reddeden insanlar için tek yol vardır, o da intihar. Vasat ve dünyadan habersiz hayatlarında bile gündelik işler sebebiyle bunalıma giren insanlar varken yaşamın gerçek yüzünü duyumsayan insanlar elbette intihar edeceklerdir. İntihar edenler günden güne eksilen bir yaşamın tükenişini en derinden hissedenerlerdir. İnan yaşamın nasıl bir şey olduğunu gerçekten hissettiğinde üzülür ve müntehirlerin öfkeyle içkin üzüntüleri onları yok oluşa doğru sürükler. Yaşayamamanın ve lemememin arasındaki amansız gerilime son verecek olan protesto intihardır. İntihar edenler bütün ktlklere rağmen kendilerini ifade ettikleri halde anlaşılamamışlardır. Hiçbir müntehir intihar etmeden önce kaleme aldığı yazıda daha önce kimseye bahsetmediği bir düşünceyi dillendirmemiştir. Son yazı her zaman daha önce sunulmuş ve kabul görmemiş olandır. Müntehirler toplum tarafından tecrit edilmiş bireylerdir. Hayatı savaşılası ve protesto edilesi olarak yorumlayan Louis Lingg ağzına yerleştirdiği dinamiti korkaklığından veya suskunluğundan dolayı değil politik ve düşünsel tutarlılığından dolayı patlatmıştır. Düşüncesi kabul görmediği için demokratik yollarla lme mahkum edilen Sokrates'in intiharı anlamsız bir can sıkıntısının sonucu değildir. Van Gogh yaşama ve maruz bırakıldığı kısırılmışlığa ilkin 'akılcı' insanlarca tanımlanan deliliğiyle daha sonra intiharıyla cevap vermiştir. İşte varlık, yaşam ve insanlar her çağda ve her yerde bu denli kötü ve

reddedilesidirler. İntihar edenler gerçeğe mahkum edilmişlerdir ve mahkumların intiharının gerekçesi mahkum edenlerdir. Düzenin ve kirli zihinlerin insanlara dayattığı mahkumiyeti görmekte mahir olan filozof ve sanatçılar üstün zeka ve algılarıyla yaşamının bir yolunu herkesten çok daha kolay bulabilecekken gerçek anlamda özgür olmayı yani intiharı seçmişlerdir. Freud insan zihni üzerinde olan yetkinliğinin bir sonucu olarak morfinle intiharı tercih ederken Rene Cravel yıllar önce kitabında yazdığı şekilde özgürlüğe kollarını açmıştır. Devrimci yoldaş Che Guevera "Bir sınıf olarak intihar etmek aydınların görevidir." diyerek intiharla bilinçliliğin ilişkisini etkili bir şekilde özetlemiştir. Bu görev yakıştırmasının yanında müntehirlerin bir kısmının son söylemlerine de bakılacak olunursa intiharın bütün koşulların payının olduğu örgütlü bir cinayet olarak yorumlandığı ve bütün varlığın intihar edenin yaşamasına izin vermeyerek onu öldürdüğü de karşılaşılan savlar arasında dikkat çekmektedir ancak bu iddialar doğruluk payına sahip olmakla birlikte yine de şunu belirtmekte fayda vardır ki zaman zaman müntehirlerin de intihar etmeden önce intihar hususunda yanlış saptamalarda bulunduğu olmuştur. Arkadaşı Yesenin'in intiharının ardından ona acımasızca saldıran ve yıllar sonra kendini öldüren Mayakovski veya intihar etmeden önce kaleme aldığı kitabında intiharın kapsamını daraltıcı cümlelere imza atan Cesare Pavese uzun sürmeyecek yanılgılara kapılan intihar etmiş insanlardan bazılarıdır. Bu nispi sapmalar intiharın karmaşıklığı ve intihar hususunda bütün dünyanın yanıltıcı sözbirliği düşünüldüğünde olağan gelişmelerdir. Elbette en keyifli ve acıklı uğraş olan intihar üzerine yeterince kafa yoran her bilinç sahibi bazı olası hatalı değerlendirmelerden sonra bir gün bütün yanlışlardan sıyrılıp intihar yoluna büyük bir farkındalıkla baş koymuştur. Bu yola girmek ve bu yoldan caymamak için herkesin yeterli bir nedeni vardır. Sebebin görünür

tezahürü değişse de özü aynıdır, düzenin yanlışlığı. Düzenin acımasız yanlışlığı müntehirlerin zihnini de bedenini de ele geçiremez. Bok kokan varlık dünyasında insan olmanın utancını daha fazla taşımak istemeyen bireyler intiharlarıyla kimseden yardım falan istememektedirler. İntihar edenler düpedüz yok olmayı seçenlerdir. Diğerlerine göre vazgeçilemez olanlar intihar edenlerce kötü ve saçmadırlar. Bu farklılığın sonucu sabittir ve intihardır. Farklılığın bir türü ve sonucu olan intihar etmiş olmak çoğu doğru tercihin aksine bulaşıcıdır. Geçmiş intiharlarla dolu olan aileler, akımlar veya somut olarak Sexton ve Plath ilişkisi salgının gerçekliğini ve etkililiğini apaçık olarak gözler önüne sermektedir. Yaşamın istem dışılığına sunulabilecek benlik sahibi eylemlerin en güzelinin yaşayanlar üzerinde bıraktığı teşvik edici tesir intihar karşıtı tutumlara bizzat intihar eyleminin attığı şakacı, kalınca bir kazıktır. Kendilerine yapılmış kötü şakalardan meydana gelen yaşamı reddederek canlılığın ve yaşama dürtüsünün karşılaşılabileceği en samimi ve mizah barındıran etkileşimi ortaya koyanların cesetleri dahi yaşayanlarda sinsisi bir ilgi uyandırır. Bazen teşhir için bazense salt raporlar için yapılan fotoğraf çekimini layıkıyla yerine getirebilecek sanatçılar ancak kendileri de intiharı tercih edenler olabilir. Bu belgeleme türü de tıpkı diğerleri gibi yaşamayı yeğleyenler tarafından yapıldığı sürece yanıltıcı olmaktan kurtulamayacaktır. Bu vazife Kevin Carter'a değil Diane Arbus'a daha çok yakışacaktır zira müntehirlerin Carter'ın ölmeden önce gözünün önünden gitmeyen siyahi çocuk gibi yardıma ihtiyacı yoktur. Carter örneğinde veya dillendirilen birçok örnekte görülebileceği üzere intiharların meydana gelmesi için gelişen şartların arka planında derin sorunların olduğu düşünülebilir ancak nedensellik çerçevesinde meydana gelen bu olgulara tam olarak sorun denilmesi doğru olmayabilir. Sorunlar içlerinde çözümü de barındırırlar. Bu durum bambaşkadır.

Varlığın onarımı olanaksızdır. Varlık baştan sona yanlıştır ve düzen en büyük ve zalim yanlışları dokunulmaz kılmıştır. Dokunulmazlara dokunmanın tek yolu onları yok saymaktır. Dokunulmazlar olduğu müddetçe de dokunmaya devam edilecektir. Son dokunuşunu gerçekleştirecek birey acılarından arınmalıdır çünkü acının olduğu yerde yaşam bastırır. Yaşamı gerçekten de reddetmenin tek yolu acıları tamamıyla yok ederek kendini geçmişinin erişemeyeceği bir konuma yerleştirmekten geçer. Sonsuz çileli devinim varlığın çöküşünün müziği ile durdurulmalıdır. İşin esasında yanlışlığı ve kokuşmuşluğu en başından belli olan varlığı ve hayatı yok etme ve reddetme işini bu kadar umursamak bile saçmayken insan zihninin görece kapasitesi düşünüldüğünde bu durum anlayışla karşılanabilir. Bir diğer yandan Artaud'un tabiriyle kişi en şiddetli yolla kendini fethederken düzenlenen bu cesur sefer için birtakım hazırlıklarda bulunmak da haliyle elzem olarak yorumlanabilir. Deliliklerini ve hayata karşıtlıklarını yeterince önce sezenlerin yapacağı çalışmalar daha çarpıcı olacaktır. Arthur Cravan'ın yaşamı boyunca yaptığı hareketler, saldırganlıklar, yazdığı yazılar ve insanlar üzerinde çizdiği profil tekneyle okyanusa açılmasının provası olarak kabul edilebilir. Öyle ki sermayeder sanatı lağveden ve beğeniye karşı getirilmiş en tutkulu protestoya vahşetini bahşeden üyelerinin çoğu intiharla başkaldırıcıyı tercih etmiş Dadaizm akımının en dehşet dolu seslerinden olan Cravan'ın intiharı yaşamıyla tamamen örtüşen cinstendir. Yine bir Dadaist olan Jacques Rigaut yirmi yaşındayken 'Eğer on yıl sonra hala yaşıyor olursam kendimi öldüreceğim' demiş ve on yıl sonra kalbinin yerini cetvelle tespit ederek kurşunlamıştır. İntiharı bir meslek olarak nitelendiren Rigaut, intiharın ve başkaldırının hakkını en iyi veren müntehirlerden olmuştur. Rigaut İntihar Acentası adlı eseriyle intihara ve intihar edeceklere güzel bir hizmet sunarak ayrılmıştır dünyadan. İntihara

sunulmuş bir diğer ilham verici hizmet Jacques Vache'ye aittir. Karşı olmayı yaşam biçimi haline getiren ve genel anlamda yaşamaya da karşı olan yok edici Vache en sevdiği iki arkadaşına içinde ölümün kol gezdiği kahvelerini sunar ve kendiyile birlikte onları da pis bir savaşın içinde olan dünyadan ve bütün saçmalıkların içinden çekip alır. İntiharın tercih edilesiliği, saçmalığın farkında olan ve 'sanatlarını' ölümleriyle icra eden karanlık ruhlar sayesinde varoluşun illüzyonuna karşı daha kuvvetli durmaktadır. İntihar ve intiharın haklı olumlamasının getirdiği kudret yüzyıllar öncesine dayanmaktadır. Bütün bu işkence ve sefalette daha fazla yaşanamayacağını anlamak ve intiharı en azından kafa içinde temellendirmek elzemdir zira bu temel varoluşun temellerini bir süre sonra muhakkak yıkacaktır. Bu yıkım intihar yoldaşlığının köklülüğü ile daha da kuvvetlenecektir. Kendisi de müntehir olan İmparator Neron'un talimatının akabinde memnuniyetle bileklerini kesen Seneca'nın intihara davetiyesi çağından taşarak çağlar boyunca insanları yok oluş yönünde harekete geçirmiştir. Kimse bahsedilen inisiyatifleri veya benzerlerini almak zorunda değildir. Her insan dilediği şekilde varoluşu reddedebilir. İntihar sonsuz bir yokluk dolayısıyla gerçek özgürlük sunar insana. Herkes özgürlüğüne dilediği gibi koşabilir. Koşmalıdır.

Ne yazarsa yazsın anlamazlar mı? Ne yazarsa yazsın önyargılarından kurtulamazlar mı? Onlara içlerinde olandan başkasını veremez mi? Onların fikirleri kötülüğün yıkılmaz kadim yuvası mı? İnsanlar bu denli aşağılık varlıklar mı? Varlık kâfi hakaret için, lüzum yok aşağılığa. Devran dönmedikçe tersine can verenler olacaktır başkaldırılarıyla.

İntihar, bulduğu en iyi kendini ifade yoluydu. İnsanlığı oluşun en zayıf ve aşağılık hali olarak yorumladı ve reddetti. Bu kimlikle var olmak istemedi. Başka bir kimlik mümkün değildi ve yok olmayı tercih etti. Tepkisi süregeleneydi. Tepkisi var olanaydı. Tepkisi iktidarlara, savaşlara, kan dökene, anlamayana ve bütün diğerlerineydi. Hiçbir durumun olması gerektiği gibi olmadığından emindi. Sırasız ölenlerde sıra ondaydı.

